

சோழ வேங்கை

கௌதம
நீலாம்பரன்

என்னுரை

வரலாற்று நாவல்களை தமிழ் வாசகர்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படிப்பார்கள்.

வரலாற்று நாவல்கள் காவிய அந்தஸ்து பெறுபவை என்று சொன்னாலும் அது மிகையில்லை. இலக்கிய நயம் செறிந்த வர்ணனைகளும் இதில்தான் அதிகம்.

போர்க்கதைகள் பாடும் புறநானூறும், கலிக்கத்துப் பரணியும், நந்திக்கலம்பகமும் கூறுகிற வரலாற்று ஆதாரங்களை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட அரிய வரலாற்று நவீனங்கள் தமிழில் ஏராளம் உண்டு.

புறநானூறும், பெயர்கையாரின் களவழி நாற்பதும், வரலாற்று அறிஞர்களான சதாசிவப் பண்டாரத்தார், மா. ராசமாணிக்கனார் போன்ற பெருந்தகைகளின் நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த 'சோழ வேங்கை' நவீனத்தை எழுதியுள்ளேன். அந்நியப் போர்ச்சுக்கீசியர்களால் அல்லல்பட்ட

கடலோரப் பரதவர்களின் பிரச்சினைகளை
மதுரை திருமலை நாயக்கரின் அரசவையில்
எடுத்துரைத்து வீரமுழக்கமிட்ட சாதாரண
பரதவ இளைஞன் இளையபெருமாளின் வீர
வரலாற்றை விவரிக்கும் 'சேது பந்தனம்'
நாவலையும் அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தை
எதிர்த்துப் போரிட்டு, இறுதியில் கோவாவில்
தூக்கிலிடப்பட்டு மடிந்த சுழுவேந்தன்
சங்கிலியின் அற்புத வரலாறான 'ராஜ
தங்கணம்' நாவலையும் மற்றும் எனது 'நிலா
முற்றம்' 'சென்றித்திலகம்' நாவல்களையும்
வாசித்துப் பேராசாவு காட்டிய தமிழ்
வாசகர்கள் கைகளில் சூந்த 'சோழ வேங்கை'
கவிதைதையும் பணிவன்புடன் சமர்ப்பிக்
கிறேன்.

அன்புடன்,
கௌதமநீலாம்பரன்.

நிலாக்காவ இரவில்...

வானம் நீலப்பட்டாடையாய் காட்சியளித்தது.
இளநிலவு பூமிக்குப் பாலாபிவேகம் செய்து கொண்
டிருந்தது. எனினும் அந்த அடர்ந்த கானகத்தில்
பாந்த கிளைகளும் தழைத்த இலைகளும் தடுத்துத்
தடுத்துக் குட்டை குட்டையாகப் பாலைத் தேக்கி
வைத்தது போன்று நிட்டு நிட்டாகவே நிலவின் ஒளி
பூமியில் பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

கப்பிக் கிடக்கும் காரிருளாய் அடர்ந்த மரங்களின்
நிழல்களினூடேயும், நிலவின் ஒளிவெள்ளங்
களினூடேயும் தாளடியம் தவறாமல் மேளத்தில்
கொட்டுவது போல் 'டக்...டொக்' கென்ற ஒசையுடன்
புரளியொன்று கடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இரவின் நிசப்தத்தை மரக்கிளைகள்
ஒன்றோடொன்று இழைந்து எழும் கிரீச்...கிரீச்சென்ற
சப்தங்களும் சிள் வண்டுகளின் ரீங்காரங்களும்
பறவையின் சிறகுகள் பட படக்கும் ஒசையும், காற்றில்
உதிரும் கனிகள் சருகுகளில் தொப்பென்று வீழ்ந்து
எழும் சப்தமும், இலைகளையெல்லாம் மிஞ்சுமளவில்
ஒலித்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஒற்றைக் குதிரையின்
குளம்பொலிகளும் ஒருவித சங்கீதம் போல் சப்தங்களை
எழுப்பி, சப்தங்கள் எப்போதும் சாவதில்லை

என்பதை உணர்த்துவன போல் நிறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அடர்ந்த இருளும், சிறிய சிறிய ஒளித்திட்டு களுமாகக் காட்சியளிக்கும் அந்தக் கானகம், 'இருள் எப்போதுமே நிறைந்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்து விடுவதுமில்லை. ஒளி மறைந்து அழிந்து விடுவது மில்லை' என்பதை உணர்த்துவன போல் தோன்றியது.

நிதானமாக அந்தக் குதிரையின் தாளகதியில் நினைவுகளை எங்கோ பறக்கவிட்டு விட்டு ஆழ்ந்த யோசனையில் அமிழ்ந்து போய், கடிவாளக்கயிற்றை தளர விட்டிருந்த இளந்திரையன், சற்றுத் தொலைவுக்கு அப்பாலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த கோஷ்டிகாணமொன்றை இப்போது மிக நன்றாகக் கேட்க முடிந்ததும், சிந்தனை கலைந்தவனாய் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் குதிரையின் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தினான்.

அது பல்லக்கு சுமப்பவர்களின் பாடலைப்போல் இருந்ததுதான் அவன் திகைப்புக்குக் காரணமாக இருந்தது. 'இந்த அடர்ந்த கானகத்தில் இப்போ தெல்லாம் யாரும் பல்லக்கில் பயணம் செய்வ தில்லையே...இந்த அளவு துணிச்சல் எப்படிச் சோழநாட்டு மக்களுக்கு வந்திருக்க முடியும்? ஒரு வேளை செத்துக்கிடந்த வீரம் புத்துயிர் பெற்று மீண்டும் எழுந்து விட்டிருக்குமோ?

'சே...! சே...! வீரமாவது விழித்தெழுவதாவது... அது இனி என்றைக்குமே இந்தத் தமிழ் மண்ணில்

உயிர் பெற்றெழக்கூடாது என்பதற்காகத்தானே ஊர்தோறும் சிலம்பப் பள்ளிகள் மண்முடிப் புல் மண்டிக்கிடக்கிறது. காளையர்கள் கத்தியைக் கண்டாலும் பாவமென்று கண்ணை முடிக்கொண்டு விடுகின்றனர். கொலைக்கருவியான வானைத் தொடுவதும் பாவமென்று சமண பௌத்த ஞானிகள் போதித்து வருகின்றனர். மீறி எந்த இளைஞனாவது சிலம்பக்கழியையோ, வானையோ கையில் எடுத்தால் கலவரம் விளைவிக்க முயன்றான் என்று குற்றம் சாட்டிக் கூண்டிலடைத்து விடக் களப்பிரர்கள் கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றி வைத்திருக்க, அதை 'ஆமாம், இதுதான் தர்மம்' என்று தலைமேல் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடும் சோழச் சிற்றரசின் பிரஜைகளுக்கு இனியாவது வீரமாவது வருவதாவது? வீரம் பாவமென்று பச்சைக் குழந்தைகளுக்கும் பாடம் போதித்தாகி விட்டதே, இனி எப்படி அந்த வீரம் உயிர்பெற்று வர முடியும்?

இப்படிச் சிந்தித்த வண்ணமாய் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கிப் பத்தடி நடந்தவன், 'ஆ...ஐயோ... ஆபத்து...ஆபத்து' என்ற அலறலையும் அதைத் தொடர்ந்து சில கூக்குரல்களையும் கேட்டவுடன் பட்டென்று குதிரை மீது தாவி தாவி யேறிக் கொண்டு விரைந்து சென்றான், குரல் வந்த திசையை நோக்கி.

இவனுடைய குதிரை பாய்ந்த சில வினாடி களில் குறுக்குப் பாதையொன்றின் சந்திப்பில் பல்லக்கு ஒன்றைச் சுற்றிப் பத்துப் பதினைந்து முரடர்கள் உருவிய வாளுடன் வழிமறித்து நின்று கொண்டிருந்தனர். பல்லக்குத் தூக்கிகள் அவர்களிடம் ஏதோ கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தனர்.

காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு பாய்ந்த புரவியின் மீதிருந்த இளந்திரையனுக்கு எளிதில் விஷயம் விளங்கி விட்டது. புயலெனப் பாய்ந்த புரவியை அந்த முரடர்கள் மீதே செலுத்தினான். ஓங்கிய வாளுடன் சிதறி விலகிய அந்த முரடர்கள் கண்களில் சிற்றம் பொறி பறக்க... 'ம்...கீழே இறங்கு' என்று இரைந்த படியே அவனைத் தாக்கத் தொடங்கினர்.

அடுத்த வினாடி அந்த இடத்தில் ஓர் சின்னப்போர் நிகழ்வாரம்பித்துவிட்டது. ஆனால் அது பயங்கரமாகவுமிருந்தது. கருகருவென்று இருளை வழித்து நிறம் பூசியது போல்தோன்றிய பயங்கரமான அந்த முரடர்களிடையே செப்புச் சிலையொன்று சுழல்வது போல் செந்நிறக்கரங்களைச் சுழற்றிய படி பாய்ந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

உருவிய வாளுடன் குதிரையில் இருந்து குதித்து அத்தனை முரடர்களையும் ஏககாலத்தில் ஒருவனாக எதிர்க்கவாரம்பித்த இளந்திரையனுக்கு மனங் கொள்ளா மகிழ்வுண்டாகியது. தினவெடுத்த தோள் களுக்கு நல்ல வாய்ப்பு என்று எண்ணியபடியே மின்னல் வேகத்தில் வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

பந்து குதிப்பது போல் திடீரென்று வந்து குதித்த அவன் பாய்ந்துப் பாய்ந்து வாளைச் சுழற்றிய வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் திணறினர் முரடர்கள்.

பத்துப் பதினைந்து மின்னல்களுக்கு நடுவே ஒரு நெருப்புக் கோளம் சுழல்வது போல் சக்கர வட்டமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்த இளந்திரையனை, பல்லக்கின் பட்டுத் திரைகளை விலக்கி கொண்டு ஒரு பொற்சிலை

தன் விறகலை விழிகளை வியப்பால் மலர்த்தி நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நிலவின் ஒளியில் மின்னி மின்னி நெருப்புப் பொறிகளை கக்கிய வண்ணம் சுழன்று சுழன்று துடேறிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையனின் வான், முரடர்களின் கைகளிலும் மாட்டிலும் பாய்ந்து கிழித்து இரத்தத்தைப் பூசிக்கொண்டது.

கணகணவென்று ஒலித்தபடி சில வாட்கள் முரடர்களின் கைகளிலிருந்து பறந்து விழுந்தன. பாதிப் பேருக்கு மேல் நிராயுதபாணிகளாகவும், ரத்தக் களறியான மேனியர்களாகவும் மாறினர். 'இந்த ஒற்றை இளைஞன் என்ன வீரமாகப் போரிடுகிறான்... அகரபலம் பெற்று ஒரு வாளைச் சுழற்றுகிறானே...' இனி இவனை எதிர்த்துத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது நம்மால் என்று எண்ணியபடியே, முரடர்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு சிதறி ஓடினர்.

அத்தனை முரடர்களுடன் போரிட்டும் ஒரு சிறு காயம்கூட இன்றி குருதிபடிந்த வாளுடன் பல்லக்கின் அருகில் வந்து பல்லக்குத் தூக்கிகளைப் பார்த்து, "கொஞ்சங்கூட நெஞ்சில் உரமில்லாமல் திருடர்களிடம் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்த நீங்கள் எப்படித் துணிந்து இந்தக் காட்டு வழியே பல்லக்கை சுமந்து வந்தீர்கள்? கொடிய ஆறலைக் கள்வர்களும், வன விலங்குகளும் நிறைந்த இந்தக்கானகத்தில் இரவுப் பயணத்தை ஏன் மேற்கொண்டீர்கள்?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளந்திரையனை நோக்கி...

"அது என் விருப்பத்தினால்தான். தக்க சமயத்தில் வந்து கடவுள் போல் காத்தருளியமைக்கு

மெத்த நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்** என்று கூறியபடியே பட்டுத்திரைகளை விலக்கிக் கொண்டு பல்லக்கிலிருந்து கீழிறங்கி வெளிப்பட்ட அந்த அழகியைக் கண்டவுடன் ஒரு கணம் நிலைகுலைந்த இளந்திரையன் மறுகணம் நிதானமாக, “கானகத்து வழியே செல்லும் பல்லக்குகளைக் காப்பதுதான் அந்தக் கடவுளுக்கு வேலை போலும். கையில் வாளேந்திக் கள்வர்களுடன் ஒருவன் போரிட்டு வெற்றி கண்ட பிறகும் நன்றியைக் கடவுள் பால் கூறுகின்றீர்களே... நன்றாக இருக்கிறது உங்கள் நன்றிகூறல்!” என்றான். அவன் குரலில் கேலி மிகுந்திருந்தது.

“கடவுள் போல் வந்து...என்ற சொற்களால் என்முன் ஒழுகும் குருதிபடிந்த வாளுடன் நிற்பவரைத் தான் குறிப்பிட்டேனேயன்றி கடவுளை அல்ல. அப்படியே இருந்தாலும் கடவுள்மேல் உங்களுக்கு அப்படி என்னதான் கோபமோ?” என்று சிரித்தபடியே வினவிய அந்த அழகியுடன் பல்லக்கிலிருந்து மற்றொரு பெண் கீழே இறங்கினாள். தோழி போலும்! அவள், “ஐயா வீரரே! எப்படிச் கூற வேண்டுமென்று தாங்கள் உரைக்கின்றீர்களோ, அப்படியே நன்றி கூறுகிறோம். முதலில் அந்த வாளை உறையில் போட்டுக் கொள்ளுங்கள். எங்களுக்கு அதைப் பார்க்கவே அச்சமாயிருக்கிறது!” என்றாள்.

அதற்கு, “அது உங்கள் மேல் குற்றமில்லை அம்மணி! ஒரு அழகிய பெண்ணின் கண்களைக்கண்ட போதும் ‘வாளைப்பதித்த இருவிழிகள்’ என்று வர்ணிக்குமளவு வாளையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த மறத்தமிழன், இன்று எவனாவது வழிமறித்து வாளை உருவினால் உடனே அவன் காலடியில் வீழ்ந்து கெஞ்சி

உயிர்ப்பிச்சை கோரும் அளவு கோழையாகி விட்ட பிறகு, அப்படிச் சிலரின் துணையில் தனிவழியே வந்திருக்கும் ஒரு பெண் ‘வாளைக்கண்டால் பயமாயிருக்கிறது, என்று கூறுவதில் வியப்பொன்று மில்லை!’ என்று பதில் கூறினான் இளந்திரையன்.

அவனை நோக்கி, “சோழ வளநாட்டின் வீரம் மடிந்து விடவில்லை. அது இந்தக் கானகத்தில்தான் உலவிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதே போல், தாங்கள் சற்று முன் வாளைச் சுழற்றிய விதத்திலிருந்தும் இப்போது நாவைச் சுழற்றும் விதத்திலிருந்தும் நாங்கள் உணருகிறோம். வீரம் குன்றிய இந்த ஆட்களுடன் தனி வழி வந்தமைக்கு வருந்துகிறோம். ஒரு வகையில் மகிழ்வுமடைய வேண்டியிருக்கிறது. இப்படித் தனி வழி வந்திராவிடில் சோழ நாட்டுப்புலி இந்தக் கானகத்தில் தான் மறைந்திருக்கிறது என்பதை நாங்கள் எப்படி அறிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கும்? தயைகூர்ந்து மேலும் இந்த இரவுப் பயணத்திற்கு எங்களுடன் வந்து உறையூர் எல்லைவரை வழிகாட்டினால் மிகவும் உதவியாக இருக்கும்” என்றாள் அந்த அழகிய இளம் பெண்.

வளைகள் குலுங்க பூங்கரங்களால் அபிநயம் பிடிப்பது போல் ஆட்டி அசைத்து இதழில் மென்னைகை மலரக் கூறிய அந்த அழகியை ஏறிட்டு நோக்கிய இளந்திரையன், ‘இவள் ஒரு நடனக்காரியாக இருப்பாள் போலிருக்கிறது’ என்று மனத்துள் எண்ணியவனாக...

“முதலில் வீரம் உலவுகிறது என்று அன்றிணையில் மறைத்துக் கூறினீர்கள்...இப்போது

நேரடியாகவே 'புலி' என்ற வார்த்தையால் என்னை அஃறிணைப் பொருளாக — மிருகமாக ஆகி விட்டார்கள். பிறகு மெல்லிய கலைகள், பயிலும் வெள்ளிய மின்னல் போல் தென்றலில் துள்ளி நடமாடும் தேவதைகளுக்குத் துணைவர இந்த மிருகத்தைப் போய் அழைக்கின்றீர்களே... அம்மணி?" என்று குத்தலாக மறுமொழி ஈந்த இளந்திரையனை நோக்கி,

"அப்படியெல்லாம் தவறான எந்த அர்த்தத்திலும் நான் பேசவில்லை. நாங்கள் அணிந்திருக்கும் இந்த மேலங்கிதான் அப்படி ஒரு வார்த்தையைப் பிரயோகிக்கும்படி செய்து விட்டது"—என்று அவன் அணிந்திருந்த புலித்தோல மேலங்கியைச் சுட்டிக் காட்டினான் அந்த அழகி.

அதற்கு கலகலவென்று சிரித்தபடியே "அப்படியானால் நான் புலிவேஷம் போட்டிருக்கிறேன் என்று கூறுகின்றீர்கள். அப்படித்தானே?" என்றான் இளந்திரையன்.

"இப்படி எதற்கெடுத்தாலும் குதர்க்கமாக மறுமொழி பேசுகின்றீர்களே...இதென்ன வம்பு? உங்களுக்கு அந்தத் திருடர்களே தேவலைபோல் இருக்கிறதே?" என்று குறுக்கிட்டுப் படபடத்தான் அந்த அழகியின் தோழி போன்றிருந்தவள். அதைக் கேட்ட இளந்திரையன் அமைதியாகச் சிரித்தபடியே,

"அப்படியா அம்மணி! தங்கள் விருப்பம் அதுவானால் சோழநாட்டிலே இப்போது அதற்குப் பஞ்சமே இல்லை. இந்தக் காட்டிலேயே இன்னும் நிறைய கள்வர்கள் இருக்கின்றனர். போகப் போக நீங்கள் தாராளமாக அவர்களைச் சந்திக்கலாம். ஏன்

அவர்களே உங்களைச் சந்திக்க வருவார்கள். வந்தனம், போய் வாருங்கள்" என்று இரு கைகளையும் நீட்டிக் குனிந்து வழிவிடுவது போல் பாவனை செய்து கூறிக்கொண்டே, வானை உறையிலிட்டுக் கொண்டு அருகில் கின்ற குதிரையின் மீது தாவிடேறிக்கொண்டு விடைபெறுவது போல் கைகளை அசைத்தான்.

"ச... என்னடி. இது...பேசத் தெரியாமல் பேசி வம்பை வளர்க்கிறாய்?" என்று தன் தோழியைக் கடிந்து கொண்டாள் அந்த அழகி. அவளுக்கு இளந்திரையன் போய் விடுவானோ என்று பயமாயிருந்தது. அவனைத் தடுத்து நிறுத்தித் தங்களுக்கு உதவும்படி கேட்டுக் கொள்ள நினைத்தான் அவள். உடனே, குதிரைமேல் ஏறிக் கொண்டு புறப்படத் தயாராயிருந்த இளந்திரையனை நோக்கித் தன் இரு கரங்களையும் குவித்து,

"நாங்கள் இப்படிக் கோபித்துக் கொண்டால் என்ன செய்வதென்றே எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இந்த அடர்ந்த கானகத்தில் எங்களை இப்படி நிக்கதியாக விட்டு விட்டுப் போவது சரியென்று தோன்றினால் நீங்கள் போகலாம். எங்கள் விதிப்படி ஆவது ஆகட்டும். உங்களைத் தடுத்து நிறுத்தவோ, துணைவரச் செய்யவோ எங்களுக்கு உரிமை இல்லை" என்று கண்களில் நீர் ததும்பக் கூறிய அந்த அழகியைப் பார்த்து இளந்திரையன் மனமிரங்கிய வளாய்,

"அம்மணி! அப்படியெல்லாம் நீங்கள் வருந்த வேண்டிய அவசியமெதுவும் இப்போது ஏற்பட்டு விடவில்லை. நானும் உறையூரை நோக்கித்தான்

போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் முன்பின் அறிந்திராத ஒரு பெண்ணின் பல்லக்கின் பின்னால் துணைக்கு வருவது போல் வா எனக்குப் பழக்க மில்லை. மேலும் உங்கள் ஆட்கள் சோர்வுற்றுக் காணப்படுகின்றனர். இத்தனைக் களேபரமான நிகழ்ச்சிகள் இங்கு நடந்து கொண்டிருந்தும் அதோ பாருங்கள் அவர்களை" என்று பல்லக்கின் மேல் சாய்ந்து தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த பல்லக்குத் தாக்கிகளைக் காண்பித்து, "இதற்கு மேல் அவர்களை தொல்லைக்குள்ளாக்காமல் சிறிது ஓய்வு கொடுத்து நிம்மதியாக உறங்க விடுங்கள். நீண்ட வழிப் பயணத்தை மேற்கொண்டதில் நீங்களும் சோர்வுற்றே காணப்படுகிறீர்கள். எல்லாரும் இளைப்பாறி பொழுது புலர்ந்த பின் புறப்பட்டு வாருங்கள். சிறிது தொலைவு சென்றபின் ஆறு ஒன்று வரும். அந்த ஆற்றின் மணலில் குதிரையைப் புரள விட்டுக் கரையில் உலவிக் கொண்டிருப்பேன். நிச்சயம் என் கவனத்தை மீறி உங்கட்கு இந்தக் காட்டில் எந்த விதத்தான்பழம் ஏற்படாது என்பதற்கு மட்டும் உறுதியளிக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு புறப்பட முயன்ற அவனை இடைமறித்து,

"இவ்வளவு உறுதியளிப்பவர் எங்களுடன் வருவதால் அப்படியென்ன இழுக்கு வந்துவிடும்? பெண்களைக் காத்தல் ஆண்களுக்குக் கடமையல்லவா? வீரம்மிக்க உங்கள் துணையைக் கோரும் எங்களை நிராகரித்துச் செல்ல முயலுதல் எந்த வகையில் நியாயமாக இருக்க முடியும்?" என்றாள் அந்த அழகிய இளங்கை.

"அது எந்த வகையில் வேண்டுமானாலும் நியாயமாக இருக்கட்டும். அல்லது நியாயமில்லாமல் போகட்டும். நான் ஒன்றும் தாங்கள் உரைப்பதுபோல் பெண்களைக் காக்க உறுதி பூண்டு வாழ்வனல்லன். என் உயிருக்கும் மேலான இந்தச் சோழவளநாடு வீரம் செத்துப் போய், வீணர்கள் கொழுக்க உழைத்து மான்கிறது. களப்பிரர்கள் குதிரைகளின் மேல் காலாட்டித் திரிகின்றனர். சோற்றால் மடையடைக்கும் சோழவள நாட்டின் விரிந்த சாம்ராஜ்யம் சிதைத்து சிற்றரசுகளாகி, சிதிலமடைந்த கோட்டை போல்படை வலிவிழந்து கிடக்கிறது. பணிந்து வாழும் பண்பினராகி விட்டனர் தமிழர்கள். அன்பும் அறனும் இவ்வாழ்க்கைப் பண்புகளாயும், வீரமும் வெற்றியும்தேசபக்தியாகவும், நற்பண்புகள் அமையப் பெற்ற வீரமறத் தமிழினம் என்ற நிலைமாறி மாற்றானின் புறமதங்களால் மனம் மழுங்கிப் போய் வீரத்தி மிக்கத் தொனியில் வேதாந்தம் பேச ஆரம்பித்து விட்டனர். சமணமும், சாக்கியமும், பௌத்தமும் பாவிமொழியும் பரவலாக எல்லோர் நெஞ்சிலும் பதிந்து விட்டன.

இந்தக் கொடிய தளைகளை உடைத்து விலக்கி என் தாய் நாட்டின் இழிந்த நிலையை விலக்கி, என்று வீரத்தை விழித்தெழுச் செய்யப் போகிறோம்—வெற்றிகளைக் குவித்து வீணர்களை விரட்டியடிக்கப் போகிறோம் என்பதிலேயே சதா சிந்தனைகளைச் செலுத்தி, என் நினைவுகள் வேறுபுறம் திரும்பாமலிருக்க மனத்தில் உறுதியை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவன் நான். இந்த நிலையில் உங்களுக்கும் உங்கள் பல்லக்கிற்கும் ஏற்ற துணைவனாக நானிருப்பது இயலாத காரியம். ஆயினும் ஆபத்தினைப்

பார்த்துக் கொண்டு என் வான் உறையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்து. எனவே என்னை என் வழியில் போக விட்டு மெல்ல இளைப்பாறி வாருங்கள்..." என்று கூறிவிட்டு, புரவியைத் தட்டி விட்டான் இளந்திரையன்.

2

வீரனை வீழ்த்தும் விழிகள்!

அந்த இளநிலவின் ஒளியில், ஒத்தையடிப்பாதையின் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடும் அந்தப் புரவியின் மீதிருந்த இளந்திரையன் என்ற அந்த சுந்தர வாலிபனைப் பற்றிய நினைவுகள் நெஞ்சில் அலை மோத அந்தத் திசையையே பார்த்தபடி திகைத்து நின்ற தோழிப் பெண், "அடமா! அந்த ஆள் ரொம்பத் தான் திமிராகப் பேசுகிறான். நள்ளிரவில் நம்மை இந்த நடுக்காட்டில் தவிக்க விட்டு விட்டு செல்வதிலிருந்தே தெரிகிறது பாருங்கள், சரியானக் கல்நெஞ்சக் காரன் அவன் என்று" என்றாள். தோழிப் பெண் இப்படிச் கூறியதும் அவளைக் கடிந்து கொண்டாள் அந்த இளங்கை...

"சீ வாயை மூடி! அவர் ஆண் பிள்ளை. அதிலும் வீரர். நம் பல்லக்கின் பின்னால் வர இவர் மறுத்ததில் நியாயமிருக்கிறது. நாம்தான் அவர் பின் செல்ல வேண்டும். எழுப்பு இந்த ஆட்களை" என்று அவள் செல்லச் சினத்தோடு கட்டளையிட்டதும், "நாங்கள் உறங்கவில்லையம்மா! மிகவும் அசதியாக இருந்தது... சிறிது கண்மூடியிருந்தோம். அவ்வளவுதான் ஆயினும் பரவாயில்லை. நாங்கள் பல்லக்கில் ஏறிக்

கொள்ளுங்கள். இனியும் அதிக நேரம் இந்த இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தால் வேறு ஆபத்துக்கள் வந்தாலும் வரக்கூடும்" என்று மறுமொழியிந்தான் ஒரு பல்லக்குத் தூக்கி.

அந்த இளங்கையும் தோழிப் பெண்ணும் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டதும், பல்லக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க வாரம்பித்தனர் பல்லக்குத் தூக்கிகள். அந்த இளங்கையின் இதயத்தில் இளந்திரையனின் பேரழகம், வீரமும், திண்புயத்தோள்களும், தேன்தமிழ் வீரச் சொற்களும் தெவிட்டாத நினைவலைகளை புரளவிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் குதிரையின் வேகத்தைக் குறைத்து மெல்ல நடக்க விட்டுத் தன்னையும் மீறி அந்தப் பல்லக்கின் பின்னாலேயே சிறகடித்துப் பறக்கத் துடிக்கும் தன் சிந்தனைகளை எப்படி அடக்குவது என்று புரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

மேலே வானத்திலிருந்து வெண்ணிலவு போதை கலந்த பாலை பூமியில் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. சில்லென்ற அந்தக் காற்று சிந்தையை கிறங்கச் செய்வதாயிருந்தது. பின்னாலிருந்து சிறிது தொலைவில் பல்லக்குத் தூக்கிகள், பல்லக்கைச் சுமந்து, பயத்தாலும், அசதியாலும் நலிந்த குரலில் பாடல் ஒன்றை பாடிக்கொண்டு ஓடிவரும் ஓசையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இளந்திரையனின் விழித்திருந்த கண்களுக்கு முன்னாலும் பட்டுத் திரையை விலக்கிக்கொண்டு பலமு இதழில் மென்னகை மலர பதிலிறுக்கும் குரலில்

சங்கீதம் மிளிர், பாரிங்கனைய கரங்களின் வளைகள் குலங்க வானத்து வெண்ணிலவு வையகத்தில் பெண்ணுருக்கொண்டு இறங்குதல் போல் செம்பஞ்சக் குழம்பு தீட்டிய செம்மலர்ப் பாதங்களைப் பூமியில் பதித்து இறங்கி வரும் அந்த எழில் நங்கையின் பொன்னுருவம் அழியாத ஓவியம் போல் அப்படியே காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. 'அந்த இரவின் சொச்ச நேரத்துக்குள் அதுவரைக் காத்து வந்த இளமையின் செருக்குகள் அனைத்தும் தோல்வியுற்று, தானும் ஒரு சாதாரண மனிதனாகி அவள் அழகு வலையில் வீழ்ந்து காதல் மயக்கத்தில் முழுகிவிட விட நேர்ந்து விடுமோ என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்று, அவனுடைய வைர நெஞ்சத்தை வாட்டி வதைக்க லாயிற்று. அதே கணத்தில் ★ பழையாறைக் காட்டு தவப்பள்ளியிலிருந்து தான் கிளம்பும்போது பெரியவர் சிவானந்த அடிகள், "இளந்திரையா! நீ ஏற்றுச் செல்லும் பொறுப்பு இந்தச் சோழவள நாட்டின் எதிர் காலத்தையே நிர்ணயிக்கப் போகின்ற ஒன்றாகும். நீ எந்த அளவுக்கு வீரன் என்பது உண்மையோ அந்த அளவுக்கு மேலாக நீ அழகன் என்ற உண்மையே மற்றவர்கட்குப் புலனாகும் அளவு சுந்தர வாலிபனாக இருக்கும் உனக்கு இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் முன்னும் சரி, பின்னும் சரி, இடையேயும் சரி, வருகின்ற ஆபத்துகள் வீரர்களாலோ வீரத்தின் தழ்ச்சிகளாலோ இருப்பதைவிட அழகாலும், அழகின் தழ்ச்சிகளாலும் அதிகமாக இருக்கலாம். எனவே எதிரியின் வாள் எள்வளவு பலமாகத் தாக்கியபோதும்

★ தற்போதைய கும்பகோணத்திற்கு அருகிலிருந்த அக்காலச் சோழர்களின் முக்கிய நகரங்களில் ஒன்று.

பக்கரவட்டமாகச் சுழலும் உன் கரத்திலிருந்து எப்படி வான் பிடிநழுவிவிடாமல் இருக்கிறதோ அதைவிட வலிமையாக உன் மனம் உன் பிடியிலிருந்து நழுவி விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது உன் பொறுப்பு என்பதாக அவர் உரைத்திருந்தது நினைவில் வந்தது அவனுக்கு.

அவர் கூறியிருந்தபடியே எனக்கு வந்த முதல் சோதனையான வாட்போரில் காட்டுத்தனமாகத் தாக்கிய பல முரடர்களையும் எதிர்த்துப் போரிட்டு வெற்றி கண்டு விட்டான், இரண்டாவது சோதனையான இந்த வனிதையின் விழிகளில், மயங்கி விடாமலிருக்க என் மனத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நேரத்தில், இப்படி சிரமப் படுகிறேனே என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையனுக்கு, அந்த நிலவின் தண்ணொளியையும், குளிர்ந்த காற்றையும் மீறி உடல் முழுவதும் ஒரு வெம்மை படர்வது போலிருந்தது.

அவனைச் சுமந்து ஓடிக்கொண்டிருந்த கருவே வண்ணப் புரவி ஆற்றின் இறங்கு துறைக்கு முன் வந்து ஆற்றில் இறங்கலாமா வேண்டாமா என்று யோசிப்பதைப்போல் தயங்கி நின்றது. அதைப் புரிந்து கொண்ட இளந்திரையன், 'பாவம் நெடுஞ் தாரமாகத் தன் தினைவைத் தணித்துக்கொள்ள முடியாமல் நம்மைச் சுமந்துவரும் இந்தப் புரவியேனும் தன்தினைவை இந்த மண்ணில் வீழ்ந்து புரண்டு தணித்துக் கொள்ளட்டும்' என்று எண்ணியவனாகக் கீழிறங்கி குதிரையின் முதுகிலிருந்தச் சேணங்களைக் களைந்து ஆற்றில் இறங்கிச் சென்று மணலில் புரளவிட்டு விட்டுக் கரை ஓரமாக உலவிக்கொண்டிருந்தான்.

சற்றுத் தொலைவில் ஆற்றின் தென்கரையில் மண்டபமொன்று தென்பட்டது. அதுவரை சென்று கொஞ்சம் நேரம் கண்ணையர்ந்து கொண்டிருந்த விட்டு வரலாம் என்று எண்ணிய அவன், சேணங்களை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படலாமென்று எண்ணி கரை மீது ஏறவும் அந்தச் சுந்தர எழில் நங்கையைச் சுமந்த பல்லக்கு வந்து கரையில் நிற்கவும் சரியாக இருந்தது.

3

ஆற்றங்கரை மண்டபத்தில் !

ஆற்றங்கரையில் இளந்திரையனைக் கண்டவுடன் அவனைத் தாண்டிக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்வதா? அல்லது அங்கேயே பல்லக்கை இறக்கி வைப்பதா? என்று தெரியாமல் பல்லக்கை சுமந்து வந்தவர்கள் திகைத்து நின்றபோது, பட்டுத்திரைகளை விலக்கிக்கொண்டு முகில்குளிடையே சிறைப்பட்ட நிலவு வெளிப்படுவது போல் தன் முகத்தை நீட்டிய அந்த சுந்தர எழில் நங்கை எதிரே ஆற்றையும், ஆற்றங்கரையில் நின்று கொண்டிருந்த இளந்திரையனையும் பாத்து விட்டு, “பல்லக்கைக் கீழே இறக்குங்கள்” என்று கட்டளை இட்டாள்.

பல்லக்கு கீழே இறக்கி வைக்கப்பட்டதும் அதிலிருந்து கீழிறங்கி, மயில் ஒன்று ஆடி அசைந்து தடைபயின்று வருவது போல் வரும் அந்த எழில் நங்கையுடன் பேசுவதா வேண்டாமா என்ற யோசனையுடன் குனிந்து சேணங்களை எடுத்துத்

தோளின் மேல் போட்டுக் கொண்டு உறையிலிருந்து வாளை ஆற்று நீரில் கழுவிக்கொண்டு போகலாமென்ற எண்ணத்தில் வாளை கையில் உருவிக் கொண்டு புறப்பட்ட இளந்திரையனுக்கு அருகில் வந்து நின்ற எழில் நங்கை,

“தங்கள் சீற்றம் இப்பொழுதேனும் தணிந்திருக்கும் என்று எண்ணினேன். ஆனால், அது பொய் என்பதே போல் இப்படி வாளை உருவிக் கொண்டு வருகின்றீர்களே, இங்கு அப்படி யாரும் உங்களுக்கு நிகரான எதிரிகள் வரவில்லையே!” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டதற்கு மறுமொழியாக,

“அம்மணி! எனக்கு எதிரிகள் என்றால் கையில் வாளுடன் தான் வரவேண்டுமென்பதில்லை. முகத்தில் வாளைப் பதித்தது போன்ற இருவிழிகளுடனேயும் வரலாம். ஆனால், இப்போது நான் வாளை உருவியது எதிரிகளை எதிர் நோக்கியல்லை. இதில் படிந்திருக்கும் இரத்தக் கறைகளைக் கழுவிக்கொள்ளவே!” என்று கூறிவிட்டு அவன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

“வாள்வீரர் என்றால் ஒரு பெண்ணின் கண்களைக் கூட வாள் என்றுதானா வா்ணிக்க வேண்டும்? அப்படி ஒரு கொலைக் கருவியைப் போல் என் கண்களை நான் எப்போதும் பயன்படுத்துவதில்லை!” என்றாள் அந்த இளநங்கை.

“நீங்கள் உங்கள் கண்களை எப்படி வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் அம்மணி... எனக்கு என் வாள்தான் உயிர்!” என்று ஒருகணம்

நின்று அவளுக்கு மறுமொழி கூறிவிட்டு மேலும் நடக்கத் தொடங்கிய அவனை,

“கொஞ்சம் நில்லுங்கள் ! நட்ட நடுக்காட்டிலே உங்கள் உயிருக்குயிரான வாட்களை விட்டு விட்டுப் போகின்றீர்களே ? இதுதானா உங்கள் உயிர் மேலும், உயிரைவிட மேலான உங்கள் வாள்மீதும் நீங்கள் வைத்திருக்கும் பற்று?” என்ற வினாவினால் சில விநாடிகள் திகைக்க வைத்து விட்டான் அவன்.

தன் கையிலிருந்த வாளை உயர்த்திப் பார்த்து விட்டு ஒன்றும் புரியாதவனாக, “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றான் அவன்.

“என் கண்களை உங்கள் வாளுக்கு ஒப்பிட்டீர்கள். அந்த வாள் உங்கள் உயிருக்கு நிகரானது என்றும் உரைத்தீர்கள், இப்போது ஒன்றும் புரியாதவர்போல் திகைத்து நிற்கிறீர்கள். இனி என்ன செய்யப் போகின்றீர்களோ? எங்களுக்கு ஒரு வழி சொல்லுங்கள்” என்று சிரித்தபடியே வினவிய அவனிடம் அக்கரை மேட்டில் தென்பட்ட மண்டபத்தைச் சுட்டிக்காட்டி,

“அம்மணி, உங்களைப் போல் பேசும் வல்லமைகளை நான் அதிகம் பயிற்சி செய்து கொள்ள வில்லை. வாளை வீசுவேன், அதனோடுதான், பேசுவேன். இப்போது அதோ அங்கே சென்று சிறிது கண்ணுறங்கி விட்டு அதிகாலையில் புறப்படலாமென்று எண்ணியுள்ளேன். என்னைவிட குதிரை மிகவும் களைப்புற்றிருக்கிறது. அதற்கும் சற்று ஓய்வு கொடுக்க வேண்டும்” — என்று கூறிவிட்டு அவன் புறப்பட்டான்.

“அப்படியானால் நாங்களும் அந்த மண்டபத்தில் வந்து சிறிது இளைப்பாறிக் காலையில் புறப்படலாமா?” என்று வினவினான் அவன்.

“யாரோ கட்டி வைத்த மண்டபத்தில் யாரோ படுக்க என்னிடம் எதற்கு அனுமதி கேட்க வேண்டும்?” என்று கூறிவிட்டு அவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

அந்த வகையில் அவனைப் புரிந்து கொள்வதென்று புரியாமல் தவித்த அவன், “யாரோ கட்டி வைத்த மண்டபத்தில் யாரோ படுக்கவல்ல அனுமதி கேட்பது, யாரைக் கண்ட சில விநாடிகளில் என் இதயத்தில் நிறைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ அந்தச் சுந்தர வாலிபர் தங்கியிருக்கப் போகும் ஒரு மண்டபத்தில் அவருடன் தங்கியிருக்க அனுமதி கேட்கிறேன்!” என்று கூறினான். இதை அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் விழிகளிலிருந்து நீர் முத்துக்கள் உருண்டு உதிர்ந்து அவளுடைய பளிங்கனைய கன்னங்களில் வழிந்தோடி விட்டது.

என்னதான் உறுதியாக இருக்க நினைத்தாலும் அந்த அழகிய இளங்கையின் அன்பும், பரிதவிப்பும் இளந்திரையனை மேலும் மேலும் மனம் நெகிழ வைப்பதாகவே இருந்தது. ஆயினும்,

“அம்மணி, என்னை தர்மசங்கடமான நிலையிலாழ்த்தி விடாதீர்கள். நான் அதற்கெல்லாம் தகுதியற்றவன். என் இதயம் முழுவதும் இந்த வாளுக்கு இரை தேடுவது பற்றிய நினைவுகள்தாம் நிறைந்திருக்கின்றன. சரி, உங்கள் தோழி பல்லக்கிலிருந்து இறங்குகிறார்கள். நான் அந்த மண்டபத்துக்குச்

செல்கிறேன். நீங்களும் அவர்களுையெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு அங்கேயே வந்து ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று படபடவென்று கூறிவிட்டுக் கூற்றில் இறங்கி நடந்தான்.

அவன் மனம் முழுவதும் இனமறியாத இன்ப மொன்று பரவி படர்ந்தது. 'யாரைக் கண்டவுடன் என் இதயம் முழுவதும் நிறைத்துக் கொண்டு விட்டேனோ' என்ற வார்த்தைகளால் தன் காதலை வெளிப்படுத்தி விட்ட அந்த இளநங்கையின் எழில் முகம் அவன் கண்முன் தோன்றி, இந்த விழிகளை விட்டு நான் அகலமாட்டேன் என்பதைப் போலக் காட்சியளித்துக் கொண்டேயிருந்தது. பேச்சு வாக்கில் தான் அவள் விழிகளை வாளுக்கு ஒப்பிட்டதையும், பிறகு வான் என் உயிருக்கு நிகரானது என்று கூறியதையும், அவள் அழகாக இணைத்துக் கற்பனையில் காதல் முடிச்சிட்டு விட்டதை நினைத்துப் பார்த்தபோது, அவன் மனத்திற்குள் சிரிப்பு எழுந்தது.

எந்த விஷயத்தில், தான் தோல்வி அடைந்து விடாமலிருக்க வேண்டும் என்று மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மன உறுதியை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தானோ, அந்த விஷயத்தில் அப்போது தான் தோல்வி அடைந்து கொண்டிருப்பதை அவன் உள்மனம் உணர்ந்து, அந்த இளநங்கையைப் பார்த்துப் பேசவும், அவள் யார், உறையூரில் எங்கு செல்கிறாள்? என்பதைப் பற்றி விசாரிக்கவும், முடிந்தால் அவளை உறையூரிலிருக்கும் போது அடிக்கடி சந்திக்க இயலுமா? என்பதைப் பற்றியுமே திரும்பத் திரும்ப நினைத்து தவித்துக் கொண்டிருந்தது அவன் மனம்.

'ஆனால் அவளிடம் பிடிக்கொடாமலே பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத் திடீரென்று எப்படிக் குழைந்து

பேசுவது? அவ்வளவு தூரம் நம் சபலம் வெற்றி பெற்று விட்டதா என்ன? எப்படியும் அவன் அந்த மண்டபத்திற்குத்தானே வரப்போகிறான். அங்கே இயன்றால் மெல்ல இசைவாகப் பேசி, விசாரித்துக் கொண்டால் போகிறது, என்று சமாதானமாக நினைத்துக் கொண்டு, கையிலிருந்தக் குருதிபடிந்த வாளை ஆற்றுகிறீர் கழுவி உறையிலிட்டுக் கொண்டு அந்த மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தான்.

பல்லக்கை அந்த மண்டபத்தின் அருகில் இறக்கி வைக்கச் சொல்லி அதிலிருந்து கீழே தன் தோழிப் பெண்ணுடன் இறங்கிய அந்த இளநங்கை, மண்டபத்திற்குச் சிறிது தள்ளியிருந்த ஆலமரமொன்றை சுட்டிக் காட்டி பல்லக்குச் சுமந்து வந்தவர்களை அங்கே சென்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும்படிக் கூறிவிட்டு, அந்த மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தபோது, இரண்டு தூண்களுக்கு நடுவே வானத்தைப் பார்த்தபடி நிமிர்ந்து சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

அந்த இளநங்கை தன் தோழிப் பெண்ணிடம், "பல்லக்கிலிருந்து இரண்டு மாங்கனிகளையும் கொஞ்சம் பாலையும் எடுத்துக் கொண்டு வாயேன்; வேறென்ன பழங்கள் வைத்திருக்கிறாய்? அவா சாப்பிடவில்லை போலிருக்கிறதே, அவருக்குக் கொடுக்கலாம்..." என்றாள்.

"பலாச்சுளையும், கனிந்த கதலியும் நிறைய இருக்கிறதம்மா, கொஞ்சம் பொறுங்கள். இதோ எடுத்து வந்து விடுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அந்தத் தோழிப் பெண் பல்லக்கினருகில் சென்றாள். அவள் திரும்புவதற்குள் அந்த இளநங்கை

மண்டபத்தில் இளந்திரையனுக்கு அருகே சென்று நின்றபடி,

“தங்கள் பெயரை நான் அறிந்து கொள்ளலாமா? உறையூரில் எங்கே செல்ல வேண்டும் தாங்கள்?” என்று மெல்லிய குரலில் வினவினாள்.

அதுவரை அவளுடன் பேச இயலுமா, அவளே மீண்டும் பேசுவாளா என்றெல்லாம் எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான் என்றாலும், அவள் பேசிய பிறகு அவனால் இனிமையாக மறுமொழி கூற முடியவில்லை. அது அவனுடைய இயற்கை சுபாவமாக இருந்தது.

“இதோ பாருங்கள் அம்மணி! என் பெயரைத் தாங்களோ தங்கள் பெயரை நானோ அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இப்போது வந்து விடவில்லை. அசந்தர்ப்பமாக இந்தக் காட்டில் தங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தமைக்கும், இந்த மண்டபத்தில் இப்படி ஒன்றாக தங்கும்படி நேர்ந்து விட்டமைக்கும் நான் மிகவும் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னை மேலும் தாங்கள் நெருங்கிய உரையாடல்களால் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கி விடாதீர்கள். என்னை நெருங்கி வருகின்ற சில இனிமைகளையும் நான் விலக்கிவிட வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறேன்...” இப்படி அவன் கம்மிய குரலில் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே அந்த இளங்கையின் தோழிப்பெண் இரண்டு கைகளிலும் மாங்கனி, தேன் கதலி, பலாச்சுளை, பால் கலசம் ஆகியவைகளைப் பொற்தால மொன்றில் வைத்து ஏந்திக்கொண்டு அங்கே வந்து சேர்ந்தாள். அதே சமயம் இளந்திரையன் மண்டபத்திலிருந்து எழுந்து, விடுவிடுவென எங்கோ சென்றுவிட்டான்.

இளந்திரையன் சட்டென்று அப்படி எழுந்து செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இளங்கையை நோக்கிய அவள் தோழிப்பெண், “அம்மா, உங்கள் மனநிலை எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. இத்தனைக் காலமாக எது உங்களை நோக்கி வரத் துடித்த போதெல்லாம் மறுத்து, மனத்தை தெய்விக நடனக்கலையில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தீர்களோ, அதை, இப்போது நீங்களே நாடிச் செல்லும் நிலை வந்து விட்டதை உங்கள் தந்தையார் அறிந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் தெரியுமா” என்றாள்.

அந்தத் தோழிப் பெண்ணின் வாயைப் பொத்தி, “முல்லை! உறையூருக்குச் சென்றவுடன் அப்பாவிடம் எதையாவது கற்பனை பண்ணி கூறிவிடாதேயடி. அவரும் இந்த வாலிபரைப் போலவே இந்த நாட்டின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலையில் சதா மூழ்கி உள்ளார். மேலும் தன் தள்ளாத வயதில் இன்னும் எத்துணைக் காலம் இந்தச் சோழநாட்டின் பொறுப்பு மிக்க பதவியை வகித்துப் பணிபுரிய முடியும் என்ற கவலை வேறு அவரை வாட்டி வதைக்கிறது. உனக்கும் தான் தெரியுமே, இந்த நாட்டின் இளைஞர்களும் கூட இப்போது வாளைச் சுழற்றவும், வலுவிழந்து போய்க்கிடக்கும் நிலையில் களப்பிரர்களின் மேற்பார்வையின் கீழ் நம்மைப் போன்ற அதிகார வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களும் கூட வீதியில் தலை நிமிர்ந்து உலவ முடியவில்லையே? இந்த நிலையை மாற்றத் தள்ளாத வயதிலும் அரும்பாடு பட்டு வரும் என் தந்தையிடம் நானே என் திருமண விஷயத்தைப் பற்றி இப்போது பேசவேண்டாம் என்று கண்டிப்பாகக் கூறியிருக்கும்போது, நீ போய் எதை

யாவது உளறி வைப்பது நல்லதல்ல" என்றான். அவன் அப்படிச் கூறியதைக் கேட்டதும் கலகல வென்று சிரித்தான் அந்தத் தோழிப் பெண் முல்லை. "என்னடி முல்லை! ஏன் இப்படி நகைக்கிறாய்?" என்று அந்த இளநங்கை வினவியதும்,

"தந்தையாரிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்பதில் மட்டும் உறுதியாக இருக்கும் தங்கள் மனம், இந்த இளைஞரின் முன் மட்டும் உறுதி இழந்துவிட்டதே அம்மா?" என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

"முல்லை! என்னைக் கேலி செய்கிறாயா?" என்று நாணமும் சினமும் இழைந்த குரலில் கடிந்து கொண்டு, "உண்மைதானடி முல்லை! அவர் முன் என் மனம் உறுதி இழந்துதான் தவிக்கிறது, ஆனால் அவர்மனம் தான் உறுதி தளராமல் இருக்கிறதே? கொஞ்சம்கூட என் மனநிலையை அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லையே என்ன செய்வதடி?" என்றாள் துயரம் தோய்ந்த குரலில்!

"கவலைப்படாதீர்களம்மா! இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் நினைப்பது தவறு. இப்போது அவர் தான் உங்களைவிட அதிகமாக உறுதி இழந்து தவிப்பார். ஆண்களுக்கு எப்போதுமே வைராக்கியமும் உறுதியும் நிறைந்தவர்களைப் போல் தங்களைக் காட்டிக் கொள்வதில் ஒரு மகிழ்ச்சி. ஆனால் அது வெறும் நடிப்புதான். அவர் எங்கே போய்விடப்போகிறார்? அப்படிச் சென்றாலும் உறையூருக்குத்தானே செல்லப் போகிறார். நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்கள், அவர் உறையூரில் உங்கள் பல்லக்குச் செல்லுமிடமெல்லாம் சுற்றி வந்து

வட்டமிடுகிறாரா இல்லையா என்று, அப்போது புரிந்துவிடும் உங்களுக்கு அவருடைய உறுதியும், வைராக்கியமும்!" என்று அந்தத் தோழிப்பெண் முல்லை அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள்.

"என்னடி முல்லை, எப்போது பார்த்தாலும் அவர் மதிப்பைக் குறைத்தே பேசுகிறாய்? ஏன், உனக்கு அவரைக் கண்டால் பிடிக்கவில்லையா?" என்று என்று வினவினாள் அந்த இளநங்கை.

"ஏன்ம்மா, எனக்கு எதற்கு அவரைப் பிடித்திருக்க வேண்டும்? அப்புறம் உங்களோடு நானே போட்டி போட்டு உங்கள் கசப்பையல்லவா தேடிக் கொள்ளும் படியாகிவிடும்? அதனால்தான் என்மனத்தை அடக்கிக் கொண்டு விட்டேன். உங்களுக்கு மட்டுமே அவர் பிடித்திருந்தால் போதும்!" என்றாள் முல்லை சிரித்துக் கொண்டே.

"போடி குறும்புக்காரி! அது சரி, அவர் என்னை நினைத்துக் கொண்டிருப்பார் என்றா சொல்கிறாய்?" என்று அந்தரங்கமாக அந்த இளநங்கை வினவவும் சற்று தொலைவில் குதிரையின் கணைப்பு சப்தம் கேட்கவும் சரியாக இருந்தது.

"அம்மா! அதெல்லாம் என்னை ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் அதோ பாருங்கள், வீறாப்பாக எழுந்து போனவர் திரும்பி வருகிறார். அவரா உங்களை நினைக்காமலிருக்கிறார் என்று எண்ணுகின்றீர்கள்?" என்று தோழிப் பெண் முல்லை காட்டிய திக்கு விறிகளைத் திருப்பினாள் அந்த இளநங்கை.

அங்கே இளந்திரையன் ஆற்று மணலில் புரண்டு கொண்டிருந்த தன் குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு

வந்துகொண்டிருந்தான். புரவியைப் புல் வெளியில் மேயவிட்டு மண்டபத்துக்கு வந்து மறுபடியும் பழைய இடத்திலேயே படுத்துக்கொண்டான்.

அந்த இளங்கை அவளிடம் என்ன பேசுவதென்று புரியாமல் மௌனமாயிருந்தாள். அவளிடம் சிறிது நேரம் எதை எதையோ உரையாடிக் கொண்டிருந்து விட்டு, “சரியம்மா, இனி படுத்துக்கொள்வோம், தூக்கம் கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு வருகிறது” என்று கூறிவிட்டுக் கீழே துகிலொன்றை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டு விட்டாள் அந்த தோழிப் பெண். படுத்த சில விநாடிகளில் உறங்கியும் விட்டாள். அந்த இளங்கைக்கு மட்டும் உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. தூணில் சாய்ந்தபடி மெல்ல விழிகளை மூடினாள். அந்த மூடிய விழித் திரைகளினுள்ளே இளந்திரையனின் சுந்தரமேனியும், சந்திரவதனமும் தோன்றியது. உடனே விழிகளை மலர்த்தி, அருகே இரண்டு தூண் களுக்கு நடுவே சாய்ந்து கண்மூடி உறங்கும் அவனுடைய அழகிய சயனத் திருக்கோலத்தைப் பார்த்தாள்.

அவன் பொன்னிற மேனியும், நிலவு போன்ற முகமும், தங்க அரளி மலர் போன்ற நாசியும், பவழ நிற உதடுகளும், மேல் உதட்டின் மேல் இரண்டு குறுவாள்களைச் சார்த்தி வைத்தது போன்று கருகரு வென்று அழகிய அரும்பு மீசையும், அகன்ற நெற்றி அதில் சுழன்று விழுந்து கிடக்கும் கரிய தலைமூடி கரு நாவல் பழக்குலைகளைப் போல் தோளின் புறங்களிலும் சுருள் சுருளாக விழுந்து கிடக்க, அகன்று விரிந்த மார்பும், அதன் மேல் இரண்டு பட்டைகளாகப் புலித் தோல் அங்கியும், உருண்டு திரண்டத் தோள்களும்

இடையில் கச்சையில் கட்டியிருந்த உடைவாளைக் கழற்றி, உறங்கும் போதும் அதைப் பத்திரமாக மார்பில் சார்த்திப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் முன்னெச் சரிக்கையும், கம்பீரமாகப் படுத்துச் சயனிக்கும் அவன் பேரெழிலும் மனதைக்கவர, அவள் அவனைப் பற்றிய அழகிய எண்ணங்களில் ஆட்பட்டு, விழிகளில் வந்து கெஞ்சும் உறக்கமும் அசதியும் மித மிஞ்சித் தன்னை அயர்வு கொள்ளச் செய்வதைத் தவிர்க்க இயலாதவ ளாக அப்படியே உறங்கிப் போனாள். அந்த உறக்கத் திலும் அவள் உள்ளம் உறங்காமல் எத்தனையோ விதம் விதமான இன்பக் கனவுகளில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது.

4

தூது வந்த மேலாடை!

அந்த இளங்கையிடம் நெருங்கிப் பழகுவதா வேண்டாமா என்ற போராட்டத்தில் மனம் தவித்துக் கொண்டிருக்க, என்னைப் பற்றி விசாரிக்க முயன்ற அவளிடம், ‘இப்போது என்னைப் பற்றி நீங்களோ, உங்களைப் பற்றி நானோ அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் எதும் ஏற்பட்டு விடவில்லை’ என்று தான் சினந்து பதில் கூறியதையும், அதன் பிறகு ‘ஐயோ நம்மைப்பற்றி அவளிடம் கூற மறுத்ததோடு அல்லாமல் அவளைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள முடியாதவாறும் செய்து கொண்டு விட்டோமே’ என்று தன்மனம் வருந்தியதையும், என்னை நெருங்கி வருகிற இனிமைகளையும் நான் விலக்கி விட வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறேன்’ என்று கூறி

தன்னிடம் அவன் மேற்கொண்டு உரையாட முடியாமல் தடுத்து விட்டதையும் எண்ணி வருந்திய வனாக, உறக்கமும் வராமல் உள்ளுக்குள் குழம்பிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையன், தன் கால்களில் சில்லென்றும், வழுவுழுப்பாகவும் ஏதோ நெளிவது போலிருக்கவே திடுக்கிட்டு கண் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அங்கே பின்னாலிருந்த தூணில் சாய்ந்த படி உறங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த இளநங்கையின் மேலிருந்த மெல்லிய நீலநிறப் பட்டாடை ஒன்று காற்றில் நழுவிக்கீழே விழுந்து அவன் கால்கள் வரை வந்து புரண்டு கொண்டிருந்தது. அவன் மேலாடை பாதி நழுவி விழுந்து காற்றில் புரண்டு, அருகே உறங்கிக் கொண்டிருந்த தன்னை எழுப்பி விட்டது பற்றி ஒரு கணம் இப்படிச் சிந்தித்துப் பார்த்தான் அவன்...

‘அந்த அழகியின் தூதாக இந்த ஆடை வந்து நம்மை எழுப்பி அழைக்கிறதோ?’ — அந்தச் சிந்தனை அவனை போதை கொள்ளச் செய்தது. கிறக்கமும், மயக்கமும் நெஞ்சைக் கவ்வ நினைவுகளில் போதை இழைய அவன் விழிகள் அந்த அழகிய இளநங்கையின் பேரெழிலைப் பாய்ந்து தழுவியது இளமுச்சில் விம்மித் தணியும் அவன் மார்பகங்களையும், நிமிர்ந்து சாய்ந்த நிலையில் வானத்தை நோக்கியொரு வனிதை தவம் புரிவதுபோல் காட்சியளிக்கும் அவன் எழில் வடிவத்தையும், வண்ண நிலா வதனத்தையும், வளைந்த புருவத்தின் கீழ் மனோரஞ்சித மலர்களின் கனத்த இதழ்களைக் கவிழ்த்து வைத்தது போன்ற இமை முடிய விழிகளையும், தங்க அரளி நாசியின் கீழ் செந்நிற ரோஜா மலர்களையொத்தப் பவழ இதழ்களையும்

பார்த்துத் தவிக்கும் தன் மனத்தை அடக்க முடியாமல் அடக்கிக் கொண்டவனாய், ‘இனி இங்கு இருந்தால் நம்மையும் மீறி நாம் தவறிழைத்தாலும் இழைத்து விடுவோம். நம் உறுதியைக் குலைக்கும் அளவில் இப்படி ஒரு பேரழகியை இதற்குள் சந்திக்க நேர்ந்துவிடும் என்று நாம் எண்ணவேயில்லை. இந்த எதிர்பாராத துழ்நிலையில் விபத்து எதுவும் நிகழ்ந்து விடாதிருக்க நாம் இந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விடுவதே நல்லது என்று எண்ணி முடிவு செய்து கொண்டவனாய், அந்த மெல்லிய ஆடையை எடுத்து அவன் மேல் போர்த்தி விட்டுத் தன் புரவியைப் பிடித்து அதன் மேல் சேணங்களைப் பூட்டி ஏறிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான் இளந்திரையன்.

சிறிது தூரம் வரை புரவியை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றவன் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்து, அந்த மங்கை உறங்கும் மண்டபம் தன் கண்ணிலிருந்து மறைந்து விட்டது என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு பெருமூச்சு விட்டு புரவியின் கடிவாளக் கயிற்றைத் தளரவிட்டான். கிழக்கே வானம் இன்னும் சற்று நேரத்தில் பொழுது புலர்ந்து விடும் என்பதற்கு அறிகுறியாக வெளுக்கத் தொடங்கி இருந்தது. அந்த வைகறைப் பொழுதின் இளஞ் சாரல் பனிக்காற்று அவன் இதயத்தைக் குளிர்விக்க முயன்று கொண்டிருந்தது.

உறங்கத் தொடங்கிய சில விநாடிகளில் அந்த இளநங்கையின் மனத்திரையில் கனவென்னும் வினோத உலகம் தன்பட்டுத் திரைகளை விலக்கி வண்ண வண்ணக் கோலங்களை வளைய விட்டுக் கொண்டு தன் மெல்லிய சிறகுகளில் அவனை

அணைத்துக் கொண்டு ககனத்தில் பறக்கத் தொடங்கியிருந்தது. திடீரென்று அந்த ஆற்றங்கரை மேட்டில் ஓர் அழகிய மலர்வனம் தோன்றுகிறது. அதில் தங்க அரளி மரங்களும், பொன்கொன்றை மரங்களும் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. ஒரு புறத்தில் கொக்கிறகுச் செடிகளும், முத்து நந்தியா வட்டம், ஒத்தை நந்தியாவட்டம் போன்ற செடிகளும், நாக மல்லிகை, குண்டு மல்லிகை, முல்லை, ராமபாண முல்லை போன்ற வெள்ளை மலர் வகைகளும் பூத்துக் குலுங்கின. மற்றொரு புறத்தில் செந்நிற வகைகளைச் சார்ந்த செவ்விருட்சி, செவ்வரளி, செம்பருத்தி போன்ற மலர்கள் பூத்துக் கிடந்தன. தரையெங்கும் மரகதப் பூவெளிகள். மலர்ச் சோலையின் மையத்தின் ஓர் அழகிய செய்பொய்கை — அதில் பளிங்கணைய நீர்ப்பரப்பு, அதன் மேல் குடை தாமரை இலைகளும் ஒரு புறத்தே மூடிக் கிடந்தன. ஓங்களில செவ்வல்லி, வெள்ளல்லி மொட்டுக்களும், நீலோத்பலம், ஓரிதழ் தாமரை, நீருள்ளியின் நீலமலர்கள் ஆகியவைகளும் படர்ந்து மலர்ந்து கிடந்தன.

நடு நடுவே வெள்ளன்னங்கள் ஜோடி ஜோடியாய் நீந்தியும் நீருள் மூழ்கியும் சல சலப்பையும், ஐல வளையங்களையும் உண்டாக்கி ஆனந்தித்துக் கொண்டிருந்தன. ஓர் உயர்ந்த தண்டில் மலர்ந்திருந்த பெரிய தாமரை மலரில், அரச கம்பீரத்துடன் ராஜ ஹம்சமொன்று வீற்றிருந்தது. அதன் முன்னிலையில் மற்ற அன்னங்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. நீரின் மேல் மட்டம் வரை வந்துத் துள்ளும் கயல்களிற சில தாமரை இலைகளிலும் புரள விட்டு, மீண்டும் நீரில் விழுந்து மின்னி மறைந்து கொண்

டிருந்தன. அந்த அழகிய காட்சியைப் பார்த்தபடிப் புலர்காலைப் பொழுதொன்றில் அமர்ந்திருக்கிறான் அந்த இளநங்கை. அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த அந்தத் தோழிப் பெண் முல்லை, “அம்மா, அதோ பாருங்கள். அவர் வருகிறார்” என்று கூறுகிறான் அவள் சுட்டிக் காட்டிய கீழ்த் திசையை அந்த இளநங்கையின் விழிகள் நோக்குகின்றன. அங்கே செங்கதிர்களை விரித்துக் காலை இளஞாயிறு எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் செந்நிறக் கிரணங்களைப் பின்புலம் வைத்து, ஒளிப்பிழம்பிற்கு நேரில் தலையசைய சுருண்ட கேசங்கள் உருண்டு திரண்ட தோள்களிற புரளப் புலித்தோல் அங்கியணிந்த அந்த வாலிபன் கம்பீரமாய் நடந்து வருவதைக் கண்டு நாணித்தலை கவிழ்த்து, “என்னடி முல்லை! அவர் எதற்காக வருகிறார்?” என்று தோழியை வினவுகிறாள். அந்தப் பொல்லாத தோழிப் பெண்ணோ, “அதை என்னிடம் கேட்பானேன் அம்மா? அவர் வந்து தழுவும்போது அவரிடமே கேளுங்கள்” என்று குறும்புடன் கூறிவிட்டு ஓடி மறைகிறாள். அதேசமயம், “என்ன கேட்கச் சொல்கிறாள் உன் தோழிப் பெண்?” என்று வினவிய படியே அந்த இளைஞன் அவள் அருகில் வந்து நின்று மெல்ல அவளைத் தழுவுகிறான். அதைப் பார்த்து விட்டு அருகிலிருந்தப் புள்ளி இளமான்கள் புல் மேயாமல் தொலைவில் ஓடிப்போகின்றன.

“அன்பே! நீங்கள் அந்தச் செங்கதிர்ப் பிழம்பிலிருந்து வருவதாக நான் கூறினேன். ஆனால், செங்கதிர்த் தூரியனே தாங்கள்தான் என்றான் தோழி முல்லை! உண்மைதானா? என்று வினவியதற்குத் தான் நீங்கள் வருவதைச் சுட்டிக் காட்டி ‘அவரிடமே

கேளுங்களம்மா' என்று கூறிவிட்டு ஓடி மறைந்து விட்டான். நீங்கள் என்ன கூறுகின்றீர்கள்?" என்று கொஞ்சம் குரலில் வினவிக் கொண்டு, அவள் அந்த இளைஞனின் பரந்த மார்பில் படர்ந்து புரள்கிறாள்.

"அதில் தப்பொன்றுமில்லையே?" இந்தச் தங்கச் சிலையை நெருப்புதானே காதலிக்க முடியும்? அந்த நெருப்போடு சேர்ந்து உருகிக் கலந்து, நினைக்கின்ற வடிவங்களாய் மாறி மாறிக் காலமெல்லாம் இன்ப வெள்ளத்திலே நீந்திக் குளிர்ந்து மகிழ்வதைப் போல் வேறென்ன இன்பமிருக்க முடியும்? நான் பொன்னொளிக் கதிரவன்தான். நீ பொற்சிலைதான். உன்னை நானன்றி யாரும் நெருங்கத் தகுதியில்லை. என்னையும் நீயன்றி யாரும் நெருங்கி மகிழ முடியாது. உன் தோழியைப் போல் முல்லையும், மல்லிகையுமாய் எத்தனை மலர்கள் வந்தாலும் என்னிடம் கருகி அழிய வேண்டுமே அன்றி உன் போல் உருகி ஒளிபெற முடியாது!" என்று கூறி இறுக்கி அணைக்கிறான். அந்த அணைப்பில் அந்த இளங்கை எல்லையற்ற இன்பத்திலாழ்கிறாள்.

அவர்களின் சிருங்கார லீலையைக் காணக்கூடிய வெள்ளன்னங்கள் நீரிலுள் மூழ்குகின்றன. ஒரு குறும்புக்கார அன்னம் தலையை நீருக்குள்ளிலிருந்து உயர்த்தி விசித்திரமான ஒலியை எழுப்பி, மேலே வந்து தன் சிறகுகளைப் படபடவென்று உதறிவிட்டு மீண்டும் நீரிலுள் மூழ்கியது. அழகிய தாமரை மலரிலிருந்த ராஜ ஹம்ஸமும் நீரில் குதித்து மூழ்கி மறைகிறது. நீருக்கு மேல் வந்து துள்ளிக் குதித்தக் கயலொன்றை வெகுநேரம் குறிபார்த்து உயரத்தில் நின்று அந்தரத்தில் தவம் புரிந்த சிச்சிலிப்பறவை

யொன்று பட்டென்று விழுந்து (கொத்திக் கொண்டு மேலே பறந்தது. எப்படியோ அதன் அருகில் இருந்து தப்பிய கயல் மறுபடியும் தண்ணீரில் தொப்பென்று விழ, அந்த நீர் துள்ளிச் சிதறிச் கரையில் வந்து விழுசிறுது. அதே விநாடி மற்றொரு வெள்ளன்னம் கரையோரமாய் வந்து சிறகைப் படபடக்கிறது. அதன் நீர்த்துளிகளும் மேலே சில்லென்று விழ, காதல் அணைப்பில் களித்திருந்த அந்தக் கன்னியும் காளையும் திடுக்கிட்ட பிடிவிலகி நிற்கின்றனர். தங்களைப் பிரித்த அந்த அன்னத்தின் மேல் அந்த இளைஞனுக்குப் பொல்லாத சினம் வருகிறது. கையை நீட்டி அதன் கழுத்தைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கரையில் எறிகிறான்.

"அம்மா... அம்மா!" என்று முல்லை கத்துகிறான். "போதும் நாம் சந்தித்தது... இந்த இடம் சரியில்லை. உன் தோழி வேறு வந்து விட்டாள். நாம் பிறகு சந்திப்போம்..." என்று வேதனையுடன் கூறிவிட்டு அந்த இளைஞன் பிரிந்து சென்று மீண்டும் அந்தச் செங்கதிர் ஒளியில் மறைந்து விடுகிறான்.

மறுபடியும் தோழிப்பெண் நீரை வாரியிலுறத்து 'அம்மா... அம்மா' என்று கத்தினாள். "என்னடி முல்லை! ஏனிப்படி நல்ல சமயத்தில் வந்து உயிரை வாங்குகிறாய்? அவர் அதற்குள் போய் விட்டாரடி உன்னால்" என்றபடியே திரும்புகிறாள். உண்மையில் அந்த இளங்கைக்கு விழிப்பு வந்து விழிகளைத் திறக்கும் போது, எதிரே தோழிப்பெண் முல்லை கையில் நீர்க்குவளை ஒன்றுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறாள்.

“என்னடி மூல்லை, பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்து விட்டது போலிருக்கிறதே” என்றான் பதற்றத்துடன் அவன்.

“நன்றாக இருக்கிறது போங்களம்மா, கதிரவன் எழுந்து தென்னைமர உயரத்தைக் கடந்துவிட்டான். அப்பொழுதிலிருந்தே உங்களை எழுப்புகிறேன்... எழுப்புகிறேன்... அப்படி எழுப்புகிறேன்... அசைந்து கூடக் கொடுக்கவில்லையே நீங்கள். முகத்தில் தண்ணீரைத் தெளிர்த பிறகாவது எழுவீர்கள் என்று எண்ணினால் ‘என்னடி மூல்லை உயிரை வாங்குகிறாய்... உன்னால் அவர் ஓடிப்போய்விட்டார்’ என்றெல்லாம் கூறுகின்றீர்கள். என்ன அதற்குள் இன்பக்கனவுகாண ஆரம்பித்து விட்டீர்களா!” என்று குறும்புடன் வினவினான் மூல்லை.

அப்போதுதான் அவன் அதுவரை தான் சாதாரண பிரமை கனவுகளில் முழுகியிருந்ததை உணர்ந்தான். அவளுக்கு நாணம் கவிழ்ந்து கொண்டது. மெல்ல விழிகளைச் சுழற்றி சுற்றுப்புறத்தை ஆராய்கிறான். எங்கும் அவனைக் காணவில்லை. திகைப்புடன் அவன் விழிகள் மூல்லையை நோக்கும்போது,

“அவர் நமக்கு முன்பே எழுந்திருந்து சென்று விட்டார் போல் இருக்கிறது. பொழுது புலரும்போது அவர் இங்கே இல்லை, சரி நாமும் புறப்படலாம். உச்சிப் பொழுதிற்காவது உறையூரை அடையலாம். கிளம்புங்கள்” என்று மறுமொழி கூறி அவனை துரிதப்படுத்தினான் மூல்லை.

பல்லக்குத் தூக்கிகளும் ஆற்றிலிருந்து முகம் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து நின்றனர். அந்த இளநங்கை மனம் சோர்ந்தவளாய்ச் சலிப்புடன்

எழுந்து மூல்லை கொடுத்த நீரில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டாள். அவளுடைய வேதனையை அறிந்து கொண்ட மூல்லை,

“அம்மா! வருத்தத்தை விடுங்கள். இன்று பொழுதிற்குள் அவரை உறையூரில் சந்திக்க வேலாம். அல்லது நாணமே நான் தகவல் அறிந்து வந்து கூறுகிறேன்” என்று நம்பிக்கையூட்டிப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொள்ளச் செய்து தானும் ஏறிக்கொண்டான்.

பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டவுடன் முதல் வேலையாகத் தன் ஐயமொன்றை நீக்கிக்கொள்ள விரும்பியவளாய் அந்த இளநங்கை, “ஏனடி மூல்லை அதிகாலைப்போதில் கனவு கண்டால் அது அப்படியே பலிக்கும் என்று நீ அடிக்கடி சொல்வாயே அது உண்மைதானாடி?” என்று வினவினாள்.

தன் தலைவியின் தனிப்பை வியப்புடனும், மகிழ்வுடனும் கவனித்து ரசித்த அந்தத் தோழிப் பெண் மூல்லை, “திடீரென்று இப்போது ஏன்மமா அந்தச் சந்தேகம் வந்தது உங்களுக்கு?” என்று வினவி அந்தக் குறும்பில் தலைவியின் தனிப்பை மேலும் அதிகமாக்கி ரசித்தாள்.

5

அக்கினி நயனங்கள் !

படைத் தலைவர் செங்கல்வராயருக்குத் திடீரென்று அழைப்பு வந்திருந்தது மன்னர் பிரானிடமிருந்து. அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் மன்னர் தன்னை எதற்காக அப்படி அவசர அழைப்பு விடுத்து அழைக்க வேண்டும் என்று புரியாதவராக அது

பற்றிய யோசனைகளில் ஆழ்ந்தபடியே அவசர அவசர மாய் காலைக்கடன்களை முடித்து விட்டு ஆதித்தனை அழைத்து ரதத்தைப் பூட்டச் சொல்லி புறப்பட்டார்.

வழி முழுவதும் அவர் சிந்தனைகளிலேயே ஆழ்ந்திருந்தார். அறக்கட்டளை நிகழும் கிராமங்களுக்குத் திருப்பணிகளை மேற்பார்வையிடச் செல்ல வேண்டும் என்று மன்னர் கூறியிருந்தார். அதற்குத் தான் இன்றே புறப்படும்படி நம்மை துரிதப் படுத்த எண்ணி அழைத்திருப்பார் என்று தன் மனத்திற்குள் ஒரு முடிவு செய்து கொண்டவராய், அரண்மனை வாயிலில் நின்ற ரதத்திலிருந்து இறங்கி சிவபீட மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தார். அப்பொழுது மன்னர் அங்கேதான் இருப்பார் என்பது அவர் அறிந்ததுதான்.

செங்கல்வராயர் அந்த மண்டபத்திற்குள் நுழைந்து, பத்ம தளத்துக்கு எதிரில் கிடந்த ஆசனமொன்றில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்குத் தெரியும், மன்னர் பூஜையை முடித்து கொண்டு வரும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டியதுதான் என்பது. அந்த மண்டபம் முழுவதும் குங்கிலியப்புகை இனிய மணங்கமழச் சூழ்ந்து அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளே சந்தனக் கூடத்தில் மன்னர் சிவபூஜையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தார்.

செங்கல்வராயருக்கு சற்று முன்னர் வராமல் போனோமே, வந்திருந்தால் பூஜை அறைக்குள் நாமும் சென்றிருக்கலாமே என்ற எண்ணம் உள்ளத்தை வருத்த ஆரம்பித்தது. மன்னர் சிவ வழிபாடு புரிவதைக்காணக் கண்கோடி வேண்டும். அந்த அரிய காட்சியை எத்தனையோ முறை உடனிருந்து கண்டு அநுபவித்தவர் செங்கல்வராயர். ஆனால் மன்னர்

பூஜை அறைக்குள் செல்லும்போது உடன் இருந்தால் தான் உள்ளே செல்ல முடியும். தாமதமாகிவிட்டால் அந்த அரிய காட்சியைக் காணும் பாக்கியத்தை இழந்துவிட வேண்டியதுதான். மன்னர் சிவ வழி பாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது இடையூறுகள் ஏதும் நிகழ்ந்து அவர் கவனம் சிதறக்கூடாது என்பதற்காக, முன்னேற்பாடாக பூஜையின்போது சந்தனக் கூடத்தின் கதவும் அடைக்கப்பட்டு விடும். உள்ளே ஏழு திரைகளுக்கு அப்பால் சிவபீடம் இருக்கும். அதில் சின்னஞ் சிறிய ஸ்படிக விங்கத்தை வைத்து, பால், தேன், பஞ்சாமிருதம் ஆகியவைகளால் அபிஷேகித்து, சந்தனம் சாற்றி வில்வ தளங்களால் அலங்கரித்து அர்ச்சனை செய்து, சுத்தான்னம், சித்ரான்னங்களை வைத்துப் பூஜித்து வழிபடுவார் மன்னர். அவருக்கு உடனிருந்து பணிபுரிவார் சோழ மாதேவி அருண் மொழியார்.

அப்படிப்பட்ட அரியதொரு காட்சியைக் காணக் கொடுத்து வைக்காதவனாக இப்படித் தாமதித்து வந்து அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறோமே என்று பக்திப் பெருக்கால் ஸ்வர்க்கத்தின் கதவங்கள் திறக்கும்வரைக் காத்திருந்தவன், ஒரு விநாடி உறக்கம் வந்து விழிகளை வருட அந்தக்கணம் இமை முடித் திறப்பதற்குள் ஸ்வர்க்கத்தின் கதவங்கள் ஒரு முறை திறந்து மறுபடியும் முடிக்கொண்டு விட்டதைக் கண்டு துடித்தானாமே ஒருவன், அதுபோன்ற மனநிலையில் ஏங்கி உருகிக் கொண்டிருந்தார் செங்கல்வராயர். திடீரென்று அவருக்கு தில்லைக் கூத்தபிரானைத் தரிசிக்கச் சென்றிருக்கும் தன் அருமைக் குமாரி பொற் கொடியின் நினைவு வந்தது.

பத்து நாட்களாகியும் இன்னும் பொற்கொடி வந்து
சேரவில்லையே, அவள் வந்து விட்டாலல்லவா
மன்னர் பிராணிதம் கூறி, அவள் நடன
அரங்கேற்றத்திற்கும் நாள் குறிக்கலாம். இந்தப்
பெண் இப்படிப் போனால் போன இடம் என்று
வினையாட்டுத்தனமாக இருந்தால் என்ன அர்த்தம்?
இன்னமும் இப்படிச் சிறுபிள்ளைத் தனமாகவே இருக்
கிறாளே...! என்று தன் மகளைப் பற்றிய நினைவு
களில் முழுகியிருந்த செங்கல்வராயர் பூஜை அறையின்
மணிக்கதவங்கள் திறக்கப்பட்டு, திறந்த மார்பில்
சந்தனமும், பட்டுப் பரிவட்டமுமாக திருநீறு பளிச்சிட
பக்திப் பெருங் கோலத்தில் மாமன்னர் செங்கட் சோழர்
வெளிப்பட்டு வருவதைக் கண்ணுற்று ;

“சிவலோகந்த திறக்க
செங்கண் மால் பிறக்க
சிலகாலந் தவமியற்றி
சிவனே யென்றிருந்தேன்...!”

என்று முகம் மலர கூறிக் கொண்டே கரமலரைக்
குவித்தபடி எழுந்து நின்றார்.

அவர் அப்படி அழகிய வாசகங்களால் ஒரு கவி
இயற்றி, முகமன் கூறி வரவேற்றதைக் கண்டு
செங்கட் சோழரின் சித்தம் குளிர்ந்தது.

“என்ன, படைத்தலைவர் இப்போதெல்லாம்
பண்டிதத் தமிழில் கவி நடையாகவே பேச ஆரம்பித்து
விட்டார் போலிருக்கிறதே?” என்று தேவியின்
திருமுகத்தைப் பார்த்துப் புன்னகை தவழக் கூறிய
படியே அங்கே பத்ம தளத்தில் போடப்பட்டிருந்த
ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்தார் செங்கட் சோழர்.

அவருக்குப் பின் சாந்தம் தவமும் சந்திர பிம்பமாய்
பூஜித்து முடித்த பிரசாதத் தாலத்தைத் தானே கை
களில் ஏந்திக் கொண்டு வந்து நின்ற சோழமாதேவியார்
அதை செங்கல்வராயரின் முன் நீட்டி, “மாமா, சற்று
முன்பாகவே வந்திருந்தால் பூஜைக்கும் இருந்திருக்
கலாமே?” என்று வினவினார்கள்.

அருண்மொழித் தேவியார் எப்போதுமே ராயரை
“மாமா” என்று உறவுப் பெயர் வைத்து அன்புடன்
அழைப்பதுதான் வழக்கம்.

“சற்று தாமதமாகிவிட்டது தேவி...! காணற்கரிய
அந்த திவ்யக் காட்சியைக் கண்டு ஆனந்திக்கும் பேறு
இன்று இந்தக் கிழவனுக்கு வாய்க்கவில்லை!” என்று
கம்மிய குரலில் கூறியவாறே அரசி நீட்டிய பொற்
தாலத்திலிருந்து சிறிது திருநீற்றை எடுத்து நெற்றி
யில் பூசிக் கொண்டார் செங்கல்வராயர்.

அரசியல் சூழலையே பக்திச் சூழலாக மாற்றி
யிருந்தார் செங்கட் சோழர். படைத்தலைவரிலிருந்து
சாதாரண ஏவலாளன் வரை ஒவ்வொருவர் நெஞ்சிலும்
பக்திக்கனல் ஹொலித்துக் கொண்டிருந்தது. சதா ஓய்வு
ஒழிவின்றி இறை பணிகளிலேயே முழுகியிருந்த
மன்னர் அரண்மனையையும் கூட ஓர் ஆலயமாகவே
மாற்றியிருந்தார் என்பதில் மிகையில்லை.

எங்கு பார்த்தாலும் தெய்வீகப் பாடல்களும்,
திருமந்திரங்களும் ஒலித்த வண்ணமிருக்கும். எவர்
முகத்திலும் சைவத் திருச் சின்னமாய் முத்தொளிரும்
வெண்ணீற்றுப் பட்டைகள் பளிச்சென்று காட்சி
யளிக்கும். எல்லாரும் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி
தூய உடைகள் தரித்து, கலகலப்பும் மகிழ்ச்சியுமாய்,
தெய்வீக நினைவுகளுடன் ஓர் ஆலயத்தில் சுவாமி

தரிசனம் செய்யப் போவதைப்போல் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அரண்மனையை ஆலயமாக்கி, அத்தனைப் பேரையும் பக்தர்களாக்கி அதிகாரத்திற்குப் பதில் அன்புக் கட்டளைகள் இட்டு, செய்யும் பணியெல்லாம் சிவப்பணியே என்று உயர்வும், ஒழுக்கமும், அறநெறிகளும் மேலிட ஆளுகை புரியும், ஒரு மன்னனைத் தெய்வமாகவே போற்றுவதில் குறையென்ன இருக்க முடியும்?

தன் முன் காலைப் பூசனையைக் காணக் கிடைக்கவில்லையே என்று மனம் வருந்தி நிற்கும் ராயரைப் பார்த்து, “ராயரே! எதற்கு வருந்துகின்றீர்கள்? அத்தனைக் கிராமங்களிலும் ஆலயத் திருப்பணிகளை நீங்கள் மட்டுமே கவனித்துக் கொள்கிறீர்களே என்று நானே பொருமிக் கொண்டிருக்கிறேன். சிவப்பணியில் தாங்கள் ஓயாமல் முழுகியுள்ளீர்கள். நான் சிறிது நேரம் அரண்மனைப் பணியிலிருந்து விலகி விடுதலை பெறுவதற்காகவே இப்படித் தனி அறைக்குள் வந்து கதவை அடைத்துக் கொண்டு கிடக்கிறேன். நீங்கள் அல்லவா மிகவும் பாக்கியம் செய்தவர்?” என்று கூறினார் செங்கட் சோழர்.

மன்னரின் சாதூர்யமான உரையாடலையும், எதிரி எத்தனை மன வருத்தத்துடனிருந்தாலும் கலகல வென்று பேசிக் களிப்படையச் செய்துவிடும் திறனையும் கண்டு மனத்துள் உவந்த செங்கல்வராயர்.

“மன்னர்பிரான் அந்த மாபெரும் பாக்கியத்தை எனக்கு நல்கியுள்ளமைக்கு நான் மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். கொல்லும் தொழிலால் சிலகாலம் பணியாற்றிப் படைத் தலைவன் என்று பெயர்

பூண்டிருந்தாலும், அல்லும் பகலும் சிவப்பணிக்குத் தலைமையேற்று, என் இறுதிச் காலத்தில் பாவப் பிணியைக் குறைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பை நல்கியிருக்கும் தங்கள் இள நெஞ்சிற்கு என் பணிவான வணக்கங்கள் எப்போதுமே உண்டு” என்று கூறி விட்டு, “காளை மாலைவரை தில்லையிலிருந்து வர வேண்டிய என் மகள் பொறகொடியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, மறுநாள் புதனோரையில் திருஅம்பருக்குப் பயணமாகி விடலாம் என்று நினைத்திருக்கிறேன். மன்னர் அழைத்ததும் அதற்குத் தானே?” என்று வினவினார்.

“ஆம்; ஆனால் எதையும் தாங்கள் தீர்க்க தரிசனமாகச் செய்து விடுவீர்கள் என்பது நான் அறிந்தது தானே ராயரே, நான் அதற்காகவல்ல உங்களை இங்கே அழைத்து வரச் செய்தது. ஆ...அதுசரி, உங்கள் மகளைப் பற்றி ஏதோ கூறினீர்களே, எங்கே சென்றிருக்கிறாள்... தில்லைக்கா?”

“ஆமாம். தேவியார்கூட அறிவார்கள். அம்பலக் கூத்தரிடம் நிருத்தியம் பயின்று கொண்டிருந்தாள். இப்போது ஓரளவு பயிற்சியும் முற்றுப் பெற்று விட்டதால், அடிகளே தில்லைத் தரிசனத்துக்கு அனுப்பி இருக்கிறார். திரும்பியதும் அரங்கேற்றத் திற்கு நாள் குறிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது பற்றித் தான் தங்களிடம் பேச வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்...”

“நன்றாக இருக்கிறது ராயரே! நீங்கள் நினைத்து முடிப்பது எப்போது, கேட்டு முடிப்பது எப்போது? உங்கள் சொந்த விஷயங்களில் மட்டும் என்னை—

இப்படி அன்னியமாக்வி விடுவதுதான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. தேவிக்கு தெரியுமென்கின்றீர்கள், அவள் இதுவரை அதுபற்றி என்னிடம் உரையாடியதே இல்லை. என்னிடம் அப்படி அஞ்சவும் நடுங்கவும் என்ன இருக்கிறது? நான் எல்லோருடைய சுக துக்கங்களிலும் கலந்து பழகி ஒரு சாதாரண மனிதனாக இருக்கவே பிரயாசைப்படுகிறேன். மற்றவர்கள்தான் வெகு சாமான்யர்களாக இருந்து என்னை அரசன், அதிகாரமுள்ளவன் என்றெல்லாம் மட்டுமே எண்ணி அஞ்சுகின்றனர். வயதிலும் அறிவிலும் முத்தவராகவும், என் அன்புக்கு உரியவருமான தந்தை ஸ்தானத்திலும் இருக்கின்ற தாங்களும், என் மனமறிந்து பழகி என் உயிரில் கரைபவளான அருண்மொழித் தேவியும்கூட என்னைக் கண்டு மருள்வதுபோல் நடந்து கொண்டால் என்ன அர்த்தம்? இதனாலெல்லாம் நான் புறக்கணிக்கப்பட்ட மனிதன் என்ற வேதனைதான் என்னுள் எழுகிறது."

மன்னர் இப்படி விரக்தியும், வேதனையுமாகப் பேச ஆரம்பித்ததும் ராயர் பதறி விட்டார். மேலும் மேலும் அவரை வேதனைப்பட விடாதவராகக் கூறுக்கிட்டு, "வேந்தே! இது என்ன அபஸ்வரம்? தாங்களா இப்படி மனம் நொந்துப் பேசுவது? 'மண்ணுக்கு மன்னனே ஆனாலும் மாதாவுக்கு மழலைதானே?' என்று பழமொழி கூறுவார்கள். நான் தொட்டு எடுத்துப் பல நேரம் பாட்டுப்பாடி கதையெல்லாம் சொல்லி உறங்க வைத்ததும், விழிக்க வைத்ததும், மழலை மிழற்றிய போதெல்லாம் கண்டு உவகை பூத்தும் மகிழ்ந்தும், வளர்த்தப் பிள்ளைதான் என்றாலும் இன்று 'மண்ணாவது சோழ மண்டலமே' எனும் கீர்த்தி

மிகும் வனநாட்டின், 'தாணிக்கு ஓர் தார் வேந்தன் சோழனே' எனும் சிறப்புப் பெறும் மாயன்ராய விளங்குபவர் தாங்கள். அந்தச் சிறப்புக்கு அடியேனும் தலை வணங்குவதே நீதிமுறை வகுத்த நேர்மையாகும். மன்னரின் செவ்விய திரு விழிகளைக் கண்டு, பிறந்த போதே இந்த நாடு நடுங்கியதை நானறிவேன். இன்றும் அப்படித்தான் ஏனையோர் அஞ்சி நடுங்கத் தக்கதாக இருக்கிறது அரசரின் செவ்விழிகள். ஆனால் அது பக்திக் கனலால் கனிந்து சிவந்திருக்கும் நூனத் திருவிழிகள் என்பதை அடியேன் அறிந்தள்ள தால்தான் சற்று முன்னர்கூட அரசியார், பின் தொடரத் தாங்கள் பூஜையறைக் கதவைத் திறந்து வெளிப் போழ்ந்ததும்,

'குளிரிலவும் செங்கதிரும் இறைவன் திருமுடியினின்றும் இறங்கிப் பணிந்து ஏதோ இனிதான ஓர் ஏவல் பெற்று, எழில் உலகம் கண்டு உவக்க ஒன்றாகி வருகிறதோ' என்று எண்ணமுற்றேன். அது கவிவடிவம் பெற்றுக் கனிந்த தமிழுக்கு வளம் சேர்க்க வருமுன்னரே மன்னரின் அக்கினி நயனங்கள், துரியகாந்தக் கற்களைக் போன்று நீரைக் கசிகின்றன!' என்று சான்றாண்மை மிளிர, அன்பும் பரிவு மிழைந்தக் குரலில் கூறினார்.

ராயர் எதை எப்பொழுது பேசினாலும் அதை அறிவும் அழகும் செறிந்த நயமான கவிநடையில் பேசுவதே வழக்கம். ஒன்றை அவர் பேசி முடித்ததும், அதில் ஈடுபாடும் கவர்ச்சியும் கொள்ளாமலிருக்க முடியாது மற்றவர்களால். அந்த நேரத்தில் அவர் இதமாக உரையாடியது மன்னரின் மனத்தைப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடையச் செய்துவிட்டது.

தன்னைக் கண்டு மற்றவர்கள் அஞ்சி நடுங்கு மளவுக்கு நாம் கொடுமையானவனோ என்னும் நினைவே பெரிதும் தன்னைக் கலக்குவதை அறிந்த மன்னர், அது ராயர் உரையாடும் பொழுதெல்லாம் தணிந்து விடுவதை எண்ணி மகிழ்ச்சியுற்றவராக,

“ராயரே! தாங்கள் எத்தகு நிலைமையையும் சமாளிக்க வல்லவர் என்பதை நானறிவேன். அதிருந் கட்டும், பொற்கொடி தில்லையிலிருந்து திரும்பியதும் நடன அரங்கேற்றத்திற்கு நான் குறிக்க வேண்டும் என்பதை இன்னும் நீண்ட நாட்கள் மனத்தளவில் வைத்துக்கொண்டு பூடக உரையாடலெல்லாம் ஆட வேண்டாம். இன்றே உறையூர் உபவனத்துப் பெரியவர் அம்பலக் கூத்தாடிகளைக் கண்டு பெளர்ணமியின் பக்கமாய் நல்ல நாள் பார்த்து குறித்துக்கொண்டு விடுங்கள். பொற்கொடி என் உடன் பிறப்புக்கு ஒப்பல்லவா? அவன் விஷயத்தில் எதற்காகவும் என்னிடம் தயங்க வேண்டியதில்லை. அதன்பின் தயக்கங்களுக்கெல்லாம் ஓர் உவமான உவமேயங்களைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வரவும் வேண்டியதில்லை...” என்று உரிமைமிக்க குரலில் கூறிவிட்டுக் கடகடவென்று சிரித்தார்.

அந்த முத்தாரம் அவிழ்ந்து பொற்தாளமொன்றில் கொத்தாக உதிர்ந்தச் சிரிப்பில், முல்லைப் பூக்களும் உதிர்ந்து இசையோடு மணம் சேர்ந்தது போல் இனிய முறுவல் பூத்தாள் சோழமாதேவி அருண்மொழியார். அந்த அழகிய நகைகளுக்கிடையே தன் பொடி வேலையும் பளிச்சிட்டும் என்று கருதிய செங்கல் வராயர்—

“அப்படியானால் அடியேன் விடைபெறுகிறேன். அரசர்க்கு என் உவமான உவமேயங்களில் அதற்குள் சலிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது போலிருக்கிறது” என்று கூறித் தானும் சிரித்தபடியே ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தார்.

அரசரும் விடாமல், “அதனாலென்ன, எனக்குத் தான் கவிகளுடன் எதைப் பேசினாலும் ஆபத்தானது. எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருந்தாலும் அர்த்தங்கள் மாறுபட்டுவிடும் அல்லது மாற்றி விடுவார்கள் என்பது தெரியுமே? சீக்கிரமே பொற்கொடியின் நடன அரங் கேற்றத்துடன், ராயரின் கவிதை அரங்கேற்றமும் நிகழவேண்டியதுதான்” என்று கூறி முகம் மலர்ந் தார்.

செங்கல்வராயர், செவ்விழி செங்கட்சோழரின் குழந்தைத்தனமான குறும்புகளிலும், சிரிப்பின் கரும்பிசையிலும் மனம் மகிழ்ந்தவராய் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

6

உறையூர் விதியில்...

உறையூரின் புறநகர் வீதியொன்றில் நுழைந்து சென்று கொண்டிருந்த இளந்திரையன் புரவியை நிறுத்தி, அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர் களை அழைத்து, தான் செல்ல வேண்டிய இடத்தைப் பற்றி விசாரிக்கலாம் என்று எண்ணியவனாகக் கையை தட்டி அவர்களை அழைத்தான்.

அவன் புரவியை நிறுத்தியதுமே மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டு நின்ற அந்தச் சிறுவர்கள், அவன்

கைதட்டி அழைத்தவுடன் மிகவும் அச்சம் கொண்டவர்களாக அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி மறைந்தனர்.

‘கணவன் போரில் இறந்தான் என்று செய்தியைக் கேள்வியுற்றவுடன், தன் பச்சிளம் பாலகனை அழைத்துப் போர்வாளைக் கொடுத்து, ‘மகனே! உன் தந்தையைக் கொன்ற வீரர்களுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்று வா அல்லது வீரமரணம் அடைந்துவிடு’ என்று கூறிப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பி வைத்த தாய் மார்கள் வாழ்ந்த இந்த மறத்தமிழ் நாட்டில் இப்படியும் புரவியைக் கண்டு அஞ்சி ஓடும் மின்னள்களும் பிறந்து வாழும் காலம் ஒன்று வந்துவிட்டதே, என்று எண்ணி வருந்திய இளந்திரையன், மேலும் அந்த வீதியில் புரவியைச் செலுத்த முற்பட்டபோது, எதிரே நின்ற இரண்டு புரவிகளின் மீதிருந்த களப்பிர இனத்தைச் சேர்ந்த வீரர்கள் இளந்திரையனைப் பார்த்ததும் கடுமை நிறைந்தக் குரலில்,

“யாரடா நீ, புதியவனாகத் தென்படுகிறாய்?” என்று ஒருவனும், “சீ! என்னடா அப்படி விழித்துக் கொண்டு புரவி மேலேயே இருக்கிறாய், இறங்கடா கீழே” என்று மற்றொருவனுமாக இரைந்ததைக் கேட்டதும் இளந்திரையனுக்குச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது ஆயினும் ஊருக்குள் நுழைந்தவுடன் சண்டையை உண்டாக்கிக் கொள்ள அவன் விருப்பவில்லை. எனவே அவர்களுக்கு மறுமொழியாக, “நான் யாராக இருந்தால் உனக் கென்ன? நான் புதியவன் என்றுதான் நீயே புரிந்து கொண்டிருக்கிறாயே அது போதாதா? பிறகு நான் ஏன் கீழே இறங்க வேண்டும்?” என்று கூறிவிட்டு புரவியை மேலே செலுத்த முயன்றபோது அந்த இருவரில் ஒருவன்,

“அவனிடம் பேச்சென்ன வேண்டியிருக்கு, நாமே செய்துவிட்டுப் போனால் போகிறது” என்று கூறிக் கொண்டே, “அடேய், நீ புதியவனாக இருப்பதனால் தான் இதுதான் விட்டு விட்டுப் போகிறோம். இந்த வீதி எங்கள் சேனாபதி மாளிகை இருக்கும் வீதி. இதில் எங்களுக்கு எதிராக யாரும் குதிரையிலோ மற்ற வாகனங்களிலோ வரக்கூடாது என்பதைத் தெரிந்துகொள்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் இடுப்பிலிருந்த சவுக்கை உருவி இளந்திரையன் மீது எதிர் பாராதவிதமாக வீசி ஒரு சுழற்று சுழற்றிக் கீழே தள்ளிக் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு இருவரும் போய்விட்டனர்.

கீழே விழுந்த இளந்திரையன் மின்னல் வேகத்தில் குதிரை மீது தாவியேறிக் கொண்டு அவர்களைத் துரத்தினான். அவன் சினம் எல்லையை மீறிவிட்டது. அந்த வீதியில் நடந்த இந்தக் காட்சியை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த மக்களுக்கு என்ன நடக்குமோ என்று பயம் தோன்றியது.

அந்த வீதியைத் தாண்டி அடுத்த வளைவு ஒன்றில் திரும்ப வேண்டிய நேரத்தில் தன் குதிரையை அவர்களுக்கு முன் கொண்டு நிறுத்தி,

“மானங்கெட்ட அயோக்கியர்களே! ஒருவனை அடித்து விட்டு இப்படி இருவரும் ஓடி வருகின்றீர்களே, இவ்வளவுதானா உங்கள் வீரம்?” என்று ‘தூ’ என்று காறி உமிழ்ந்தான் இளந்திரையன்.

அந்தக் களப்பிர வீரர்களுக்கு கோபம் கொந்தளித்தது. இளந்திரையனை சவுக்கால் அடித்து

விட்டு ஓடிவந்த வீரன் மறுபடியும் சவுக்கை உருவி இளந்திரையன்மீது வீசினான். ஆனால் இம்முறை எச்சரிக்கையாக இளந்திரையன் தன் மேல் வீசிய அந்தச் சவுக்கை லாகவமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, சொடுக்கி இழுத்த வேகத்தில் அந்தக் களப்பிரன் குதிரையிலிருந்து தலைக்குப்புற கீழே விழுந்தான். கீழே விழுந்தவன் சீறிக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். ஆனால் அதற்குள் தானும் குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்த இளந்திரையன் தன் ஆத்திரம் தீருமட்டும் அந்தக் களப்பிர வீரனை விளார் விளாராக சவுக்கால் அடித்துப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். தன் தோழன் அடிபடுவதைப் பார்த்த மற்றொரு களப்பிர வீரன் கீழே குதித்துத் தன் வாளை உருவிக்கொண்டு இளந்திரையன் மீது பாய்ந்தான்.

இளந்திரையனும் அந்தத் தூக்குதலை எதிர் பார்த்தவன் போல், சவுக்கை வீசியெறிந்து விட்டுத் தன் வாளையும் உருவிக் கொண்டு மற்றவனை எதிர்க்கத் தயாரானான். அந்த நேரத்தில் அங்கே வந்து நின்ற ரதமொன்றிலிருந்து கீழே இறங்கிய பெரியவர் ஒருவர், “நிறுத்துங்கள்! என்ன இது நடுத் தெருவில் கலவரம்?” என்று இரையவும் இளந்திரையன் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்து,

“நடுத்தெருவில் ஊருக்குப் புதியவனான ஒருவனை, இந்த நாட்டுக்கே புதியவனான இரண்டு மனித நாய்கள் எதிர்த்து சவுக்கால் அடித்து வலுச் சண்டைக்கு இழுத்தால், வந்தவன் கைகள் என்ன பூஜைக்குப் பூப்பறித்துக் கொண்டா இருக்கும்? இந்தக் கலவரம்! என்ன, இன்னும் ஒரு ரத்தக்களரியே நடத்திக் காட்டுகிறேன் பாருங்கள்!” என்று பதில் கூறிவிட்டு

மறுபடியும், தன் வாளை அந்தக் களப்பிர வீரனை நோக்கி உயர்த்தியவனாக “என்னடா திருட்டு விழி! எங்கே, ஆவேசமாக குதிரை மீதிருந்து குதித்தாயே! வீசு பார்க்கலாம் உன் வாளை, கடைசியில் அறுத்தெறி கிறேன் ஆணவம் பேசிய உன் நாவை” என்று கோபத்தால் கொந்தளித்தான் இளந்திரையன்.

‘வந்திருப்பவன் சாதாரணமான புதிய மனிதன் மட்டுமல்ல, தங்கள் இனத்தையே வேரறுக்க வந்திருக்கும் பயங்கரமான மனிதன் இவன்’ என்று மனத்துள் எண்ணிக்கொண்ட அந்தக் களப்பிர வீரன் சோழ நாட்டின் கிர்வாகத்தில் ஒரு சிறிய பங்கு மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு உடன்படிக்கைகளின் கீழ் உறவு கொண்டுள்ள களப்பிர—சோழ அரசுகளின் ஒப்பந்தங் களை மனதில் நிலை நிறுத்திக்கொண்டு, சோழப் படைத் தலைவருக்கு முன் தான் வாளை உயர்த்துவது ஒப்பந்த மீறலாகுமென்பதை உணர்ந்தவனாய்,

“அப்பனே! நீ இந்த ஊருக்கு மட்டுமல்ல; இந்த நாட்டுக்கும் இந்த நாட்டின் அரசியலுக்குமே புதியவன் என்பதை உன் சொற்களால் நிரூபித்து விட்டாய். இனி இந்த இடத்தில் உன்னை எதிர்த்து வாளை வீச மாட்டேன். ஆனால் உன் திமிரை இன்னொரு இடத்தில் அடக்காமலும் விடமாட்டேன்” என்று இளந்திரையனை நோக்கிக் கூறிவிட்டுக் கீழே விழுந்து கிடந்தத் தன் சகவீரனை மெல்லக் கைத்தாங்கலாகத் தூக்கிக் குதிரையின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு அங்கே சமாதானம் பேச வந்த அந்தப் பெரியவரை நோக்கி,

“எங்கள் சேனாதிபதியின் மாளிகை வீதியில் மரியாதையின்றி நடந்து கொண்ட இவனுக்கு தக்க தண்டனை வழங்காமல் விடமாட்டோம் நாங்கள்!”

என்று ஆவேசமாகக் கூறிவிட்டுக் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு போய் விட்டான் அந்தக் களப்பிர வீரன்.

சினம் தணியாத இளந்திரையன் அங்கு நின்றிருந்த அந்தப் பெரியவரிடம், “ஐயா, தாங்கள் மட்டும் இடையே வந்து குறுக்கிட்டிராவிடில், அந்த இன்னொருவனைப் போலவே இவனுக்கும் சரியான பாடம் கற்பித்திருப்பேன்” என்று பொருமினான்.

தன் முன்னே பார்வைக்கு அழகனாகவும் பலசாலியாகவும் பதட்டம் நிறைந்தவனாகவும் நின்று கொண்டிருக்கும் அந்த இளைஞனை முற்றிலும் உணர்ந்து கொண்டுவிடும் போக்கில், பார்வையால் எடை போட்ட படி நின்றிருந்த படைத்தலைவர் செங்கல்வராயர்.

“அப்பா, அமைதியைக் கைக்கொள். இப்படி எதிர்க்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் நீ உன் வாளை வீசி எந்தப் பாடத்தையும் கற்பித்துக் கொண்டிருப்பது என்பது இயலாத காரியம். எதற்கும் தக்க நேரம் வாய்க்கும்வரை பொறுத்திருப்பதே சாலச் சிறந்தது. அதிலும் அரசியல் விவகாரங்களைப் பற்றிப் பேசுவதிலும், ஒரு நாட்டில் வந்து குடியேறி வாழ்ந்து கொண்டும், அங்கங்கே சில இடங்களில் மேலோங்கி ஆதிக்கம் பற்றிவிடும் அண்டை அயல் நாட்டு மனிதர்களைப் பற்றி பேசுவதிலும் மிகுந்த கவனமும், நிதானமும் தேவைப்படுகிறதப்பா!” என்று கூறியதும்,

“நன்றாக இருக்கிறது உங்கள் பேச்சு! இந்தச் சோழ மண்ணின் வீரமெல்லாம் போச்சு! ஒரு களப்பிரன் தன் சேனைத் தலைவன் வீடு இருக்கும்

வீதியில் தன் இனத்தானைத் தவிர மற்றவன் புரையில் கூடப் போகக் கூடாது என்று கடுமையான நியதியை விதித்திருக்கிறான். இந்த நாட்டையே சொந்த நாடாகக் கொண்டிருக்கும் சோழ மன்னவருக்குக் கூட இந்த மரியாதைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுவதாக நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. இந்த நிலையில் ஒரு சோழ நாட்டானை அந்தக் களப்பிரன் சவுக்கால் அடித்து விட்ட ஆத்திரத்தில், அந்தச் சோழநாட்டான் தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ள முற்படுகையில் வந்து குறுக்கிட்டது மட்டுமல்லாமல், தர்ம நியாயம் வேறு பேசுகிறீர்களே. என்ன வேடிக்கை ஐயா இது!” என்று சினம் மிகும் குரலில் வினவினான் இளந்திரையன்.

“அப்பனே! கோபம் வந்தால் என்னை மன்னித்து விடு. நான் உன்னுடன் வாளெடுத்துப் போரிடப் போகிறவனுமில்லை, அந்தக் களப்பிர வீரனைப்போல் இந்த நாட்டு அரசியல் தெரியாதவன் என்று உன்னைக் கேலி செய்யப் போகிறவனுமில்லை. விருப்பமிருந்தால் நீ யார், எங்கிருந்து வருகிறாய். இங்கே யாரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கூறினால் என்னால் ஆன உதவிகளைச் செய்கிறேன்” என்று அமைதியாக அவனுக்கு மறுமொழியீர்தார் செங்கல்வராயர்.

சாந்தமும் கம்பீரமும் நிறைந்த அந்த முதியவரின் முகத்தை நோக்கினான் இளந்திரையன். அவனையு மறியாமல் அவர் முன் ஒரு விதப் பணிவு தோன்றியது அவனுக்கு. மனத்துள் நிச்சயம் இந்த மனிதர் சோழ நாட்டின் அரசியலில் ஏதோ முக்கியத்துவம் பெற்றவராகத்தானிருக்க வேண்டும். அந்த களப்பிரன்கூட இந்த மனிதரைப் பார்த்து விட்டுத்தானே ‘இனி இங்கே வாளை உயர்த்த மாட்டேன்’ என்று கூறினான் என்று எண்ணங்கள் தோன்றின. உடனே,

“ஐயா! நீங்கள் பெரியவராக இருக்கின்றீர்கள். உங்களைப் பார்க்கும்போது உண்மையிலேயே எனக்கு ஒருவிதப் பணிவுதான் ஏற்படுகிறது. உங்களை நோக்கி நிச்சயம் என் வாளை உயர்த்த மாட்டேன். ஆனால் உங்களைப் போன்ற பெரியவர்களும், இன்னும் இந்த சோழவள நாட்டின் வீரம் மிக்க ஆண்பிள்ளைகளும் கோழைகளைப் போல் இந்தக் களப்பிரர்களுக்கு அடங்கிக் கிடப்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது என்னால் ஆத்திரப்படாமல் இருக்க முடிய இல்லை ஐயா!” என்று வேதனை மிக்க குரலில் கூறினான்.

அவனுடைய தேசப்பற்றையும், அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வையும் கண்டு உளம் மகிழ்ந்த படைத் தலைவர் செங்கல்வராயர், இதழில் புன்னகை படர அறிவின் ஆழம் நிறைந்த குரலில்,

“மறுபடியும் உன் ஆத்திரத்தை தானே அப்பா வெளிப்படுத்துகிறாய். நான் உன்னை நன்கு புரிந்து கொண்டு விட்டேன், நீ என்னைப் பற்றி எதையுமே அறிந்து கொள்ளாதவனாக எதை எதையோ பேசுவதில் எனக்கொன்றும் ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் இப்படி நடுத்தெருவில் நின்று கொண்டு நாம் எதையும் விவாதித்து எந்தப் பயனும் விளைந்து விடப்போவதில்லை. முதலில் நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? இங்கு யாரைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதைக் கூறு?” என்றார்.

“ஐயா! நான் அம்பலக் கூத்தர் என்ற அறவடிகள் ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டும். அவர் இந்த உறையூரில்தான் தவப்பள்ளி ஒன்று வைத்திருக்கிறார். ஆனால் அவரைப் பற்றி

விசாரித்தால் யாருமே பதில் சொல்லக்கூடவில்லை. தெருவில் விளையாடும் சிறுவர்களைக் கைதட்டி அழைத்தால் பயந்தடித்துக் கொண்டு விட்டிருள் ஓடி ஒளிந்து விட்டனர். இந்நிலையில்தான் அந்தக் களப்பிரர்கள் வேறு வம்புக்கு வந்து குறுக்கிட்டனர். தாங்களாவது அந்த அறவடிகள் இருக்குமிடத்தை கூறுவீர்களா?” என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

“ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு விட்டிருக்கும் உனக்கு அவர் இருப்பிடத்தைக் கூறினால் மட்டும் போதாது. நானும் அவரைத் தரிசிக்கத்தான் போய் கொண்டிருக்கிறேன். நீயும் இந்த ரதத்தில் ஏறிக்கொள். உன்னை அவரிடமே அழைத்துச் சென்று விட்டு விடுகிறேன்” என்று கூறி அழைத்தார் செங்கல்வராயர். ஆனால் அவரிடம்,

“வேண்டாமய்யா, நான் என் பூவியிலேயே வருகிறேன். தாங்களும் அவர் இருப்பிடத்திற்கே செல்வதாயின் மெத்த மகிழ்ச்சி. நான் தங்கள் ரதத்தின் பின்னாலேயே வருகிறேன். ஆனால், தாங்கள் யாரென்று கூறவில்லையே” என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

அவனுடைய அந்த சமர்த்தியான வினாவைக் கேட்டு முகம் மலர்ந்த செங்கல்வராயர்,

“நீ யாரிடமிருந்து யாரைத் தேடித் கொண்டு வந்திருக்கிறாயோ அந்த இருவருக்குமே நான் மிக வேண்டியவனாகத்தான் இருப்பேன் என்பதில் எந்த ஐயுறவும் உனக்குத் தேவையில்லை இந்த அளவுக்கு இப்போது நீ என்னை உறுதியாக நம்பலாம். என் ரதத்திலேயே ஏறிக்கொள்” என்று அவரிடம் கூறி

விட்டு தன் ரதமோட்டியை நோக்கி, “ஆதித்தா! அந்தப் புரவியுடன் தவப்பள்ளிக்குவா, நான் ரதத்தை செலுத்திக் கொள்கிறேன்” என்று கட்டளை இட்டுவிட்டு தானே ரதமோட்டி அமருமிடத்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு புரவியின் கடிவாளக் கயிற்றைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இளந்திரையனை நோக்கி “ஏறிக்கொள்” என்பதுபோல் தலையசைத்தார்.

அதற்குப் பின்னும் அவர் சொல்லை மதிக்காம லிருப்பது சரியில்லை என்று எண்ணிய இளந்திரையன், மறுமொழி எதுவும் கூறாமல் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டான். சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாமல் ரதத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த செங்கல்வராயர், பின்னால் திரும்பிப் பார்த்து, “உன் பெயரைக் கேட்க மறந்து விட்டேனே!” என்றார்.

சுருக்கமாக “இளந்திரையன்” என்று மட்டும் பதிலிறுத்தான் அவன்.

“மிக நன்றாக இருக்கிறதே!.....ம்... அம்பலக் கூத்தரை எதற்காகச் சந்திக்கப் போகிறாய்?” என்று மறுபடியும் பேச ஆரம்பித்தார் செங்கல்வராயர்.

ஆனால் மிகவும் சாமர்த்தியமாக, “தாங்கள் தான் என்னை அனுப்பியவரையும், நான் சந்திக்கப் போகிற வரையும், நன்கு அறிந்தவராக இருக்கின்றீர்களே ஐயா, பிறகு நான் வேறு என்ன கூறுவது? தங்களைப் போலத்தான் நானும் அவரை தரிசிக்கச் செல்லுகிறேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டே மறுமொழியிந்தான் இளந்திரையன்.

“அப்படி இல்லையப்பா! உன்னை அனுப்பிய வரை ஒரு வேளை எனக்குத் தெரியாமலுமிருக்கலாம்.

ஆனால் அம்பலக் கூத்தாடிகளைத் தேடி உன்னை யனுப்பியிருப்பதால் அவருக்கு நான் வேண்டியவனாக இருப்பதில் எந்த ஆபத்துமில்லை என்று நீ அறிவதற் காகவே அப்படிச் கூறினேன்” என்று செல்வராயர் கூறினார்.

“மிக்க நன்றி ஐயா தாங்கள் எப்படி எல்லோருக்கும் வேண்டியவராக இருக்க விரும்பு கின்றீர்களோ அப்படியே நானும் உங்களுக்கு வேண்டியவனாகவே இருக்கிறேன். ஆனால் தாங்கள் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அளவு என்னிடம் எந்த விஷயமுமில்லை; பழையாறைக் காட்டுத் தவப்பள்ளி ஒன்றிலிருந்து ஒரு முனிவர் என்னை இந்த உறையூர் தவப்பள்ளியில் அம்பலக் கூத்தாடிகளிடம் சில காலம் இருந்து வித்தை பயிலுமாறு கூறியனுப்பி யுள்ளார். வேறொன்றுமில்லை” என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

அப்பொழுது ரதம் ஏரிக்கரை ஒன்றினைச் சுற்றிக் கொண்டு போய் பெரிய உபவனமொன்றினுள் நுழைந்து, சிறுகுடிலாகத் தென்பட்ட பர்ணசாலை ஒன்றின் முன் நின்றது. ரதத்திலிருந்து இறங்கிய செங்கல்வராயர் இளந்திரையனையும் இறங்கச் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டு “என்னிடம் சொல்லக் கூடாதென்ற எண்ணத்தில் ஓர் உண்மையை இவ்வளவு அழகாகக் கூறிவிட்டமைக்கே உன்னை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தரும்! ஆயினும் உன் வார்த்தைகளிலிருந்தே உன்னை அனுப்பியவரைப் பற்றியும் நான் அறிந்து கொண்டு விடும்படி தான் நீ பதிலுரைத்திருக்கிறாய்” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார்.

தன்னைப்பற்றி எல்லா விவரங்களையும் அறிந்த வரைப்போல் பேசும் அந்த மனிதரை வியப்புடன் நோக்கி, ஒன்றும் புரியாதவனாக விழித்தான் இளந்திரையன். “கவலைப்படாதே இளந்திரையா! நீ சேரவேண்டிய இடத்திற்குத்தான் வந்து சேர்ந்திருக்கிறாய். சிவானந்த அடிகள் சந்திக்கச் சொல்லி அனுப்பியவர்களைத்தான் இப்போது சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் வா!” என்று கூறியபடியே பர்ணசாலையை நோக்கி நகர்ந்தார். மேலும் விழித்தவனாக வியப்புடன் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் இளந்திரையன்.

7

நெஞ்சக் கனல்!

உறையூருக்குள் நுழையும் போதே மதியம் கடந்து விட்டிருந்ததால் நாலைந்து வீதிகளில் நன்கு அலைந்து திரிந்தும் தன் கேள்விக்குத் தக்க மறுமொழியை யாரும் கூறாமல் போகவே கடைசியில் களப்பிரர் களின் சேனாதிபதி மாளிகை இருக்கும் வீதியில், சென்று அங்கு நடந்த வாக்கு வாதத்தில் இருவருடன் மோதிப் போரிடவும் நேர்ந்தது. கடைசியில் செங்கல் வராயருடன் வேறு நீண்டநேர விவாதங்களுக்குப் பிறகு அவருடன் ரதத்திலேறிக் கொண்டு புறப்பட்டு அம்பலக்கூத்தர் தங்கி இருக்கும் காவிரி வனத்திற்கு வந்து சேரும்போது அந்தி நேரமாகிவிட்டிருந்தது.

மாலைக் கதிரவன் மஞ்சட் கதிர்களை விரித்தபடி மேலை வானில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். செங்கல் வராயரும், இளந்திரையனும் காவிரி வனத்தில் பர்ண

சாலைக்கருகே செல்லும்போது அதன் தட்டிக்கதவு சாற்றப்பட்டிருந்தது.

உள்ளே யாரும் இல்லையென்பதை உணர்ந்து கொண்டு இளந்திரையன், “எங்கே போயிருப்பார் அடிகள்... உள்ளே இல்லை போலிருக்கிறதே!” என்று வினவினான் செங்கல்வராயரிடம். அதற்கு அவர்,

“அவர் இந்த உபவனத்தை விட்டு எங்கும் போக மாட்டார். மாலைக் கடன்களை முடிக்கத்தான் காவிரிக் கரைக்குச் சென்றிருப்பார். அதிருக்கட்டும், சிவானந்த அடிகள் நலமாக இருக்கின்றாரா?” என்று வினவியபடியே “வா! இந்த வனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே பேசலாம்” என்று அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு புல்தரையின் நடுவே கருங்கல் பதித்த நடைபாதையில் நடக்கத் தொடங்கினார்.

அவரைப் பின் தொடர்ந்த இளந்திரையன், “தாங்கள் கூத்தபிரானடிகளுக்கு மிகவும் வேண்டிய வராக இருக்கலாம். நான் சிவானந்த அடிகளிடமிருந்து வருகிறேன் என்பதும் உங்கள் ஊகமாக இருக்கலாம். ஆனால் உண்மை அப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்று எந்தவித நியதியுமில்லை. ஏனென்றால், நாம் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக ஊகித்தும் சில நேரங்களில் நம் ஊகங்கள் பொய்த்து விடுவதும் உண்டல்லவா?” என்று மறுமொழியளித்தான் அவருக்கு.

ஆனால் அவர் அத்துடன் அந்தப் பேச்சை முடித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. “அப்பனே! தவறாக கணிக்கப்பட்ட ஊகங்கள்தான் பொய்த்து விடுமே அன்றி சரியாகக் கணிக்கப்பட்ட

ஊகங்கள் எதுவும் பொய்ப்பதில்லை. அதிலும் சாமர்த்தியமாக என்று ஒன்றைக் குறிப்பிட்டாய் பார், அதையும் சேர்த்து என்னால் கணிக்கப்பட்ட ஊகங்கள் எதுவுமே இதுவரை பொய்த்ததில்லை!" என்று பதில் கூறினார்.

"நானும் ஊகிப்பதுண்டு. ஆனால் அதை அவ்வளவு சுலபத்தில் உறுதியாக நம்பி விடுவதில்லை. வேண்டிய ஒருவர் என்று தாங்களே என்னிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தும் தாங்கள் யார் என்பதை மட்டும் என்னிடம் சாமர்த்தியமாக மறைந்து விட்டு, என்னிடமிருந்து மட்டும் எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்ள அவசரப்படுகின்றீர்களே ஐயா!" என்று அவரிடம் கூறிக்கொண்டே தலையைத் திருப்பிய இளந்திரையன் அங்கே ஓர் அற்புதமான காட்சியைக் கண்டவனாக மெய்சிலிக்க வியந்து கின்றான்.

அந்த உபவனத்தின் மேற்கிசையில் மஞ்சளும், சிவப்பும், கருகீவழமாக, பல வண்ணக்கீற்றுக்கள் வானமேங்கும் சிதறிக் கிடக்க, சுட்டெரிக்கும் தீச்சுடரின்றி நெருப்புக் கோளமொன்று பசுமரக் கூட்டங்களுக்கிடையே வெளிப்பட்ட இடைவெளியொன்றில் மெல்ல மெல்ல இறங்கிக் கொண்டிருக்க, நேரே அதிலிருந்து இறங்கி வருவது போல் வெண்தாடி இளங்காற்றில் அசைந்தாட கையில் பிரம்மத்தண்டும், தீர்த்த கலசமுமாக அமைதியின் வடிவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார் அறவடிகள் ஒருவர்.

அவர் ஜடாமுடிக்குப் பின்னிலையில் செம்பருத்திப் பூவொன்று பெரிதாக மலர்ந்திருப்பதைப் போன்று,

வட்ட வடிவமாகப் பிசிர்களின்றிக் கதிரவன் காட்சியளித்த விதமும், அந்த அறவடிகளின் கம்பீரமும். வரன் மண்டலத்திலிருந்து ஒரு தெய்வமே இறங்கி வருவதைப் போலக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு விநாடியில் அவர்தான் அம்பலக் கூத்தரடிகளாக இருக்கும் என்று தன் மனத்துள் இளந்திரையன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே,

"அதோ அடிகளே வந்துவிட்டார்" என்று கூறிக் கொண்டே செங்கல்வராயரும் அடிகளை நோக்கி நடந்தார். அவருடன் அவனும் நடந்தான்.

அம்பலக் கூத்தபிரானின் அருகே சரசரவென்று நெளிந்து வந்து கொண்டிருந்த பாம்பு ஒன்று தன் படத்தை அகல விரித்தபடி அவர் பாதங்களில் ஏறுவதைக் கண்டுவிட்ட இளந்திரையன் னொடியில் தன் உடைவாளை உருவிக்கொண்டு,

"அடிகளே! அப்படியே அசையாமல் நில்லுங்கள், பாம்பு, பாம்பு..." என்று இரைந்தபடியே பாய்ந்தான். அவன் காதுகள் செவிடு படும்படி, "இளந்திரையா! முதலில் நீ அப்படியே கில்!" என்று உரக்கக் கத்தினார், பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த செங்கல்வராயர்.

அதற்குள் உருவிய வாளுடன் தாவிப் பாய்ந்து விட்ட இளந்திரையன், அடுத்த விநாடியே அம்பலக் கூத்தரின் பாதங்களில் பொத்தென்று விழுந்தான்.

அவன் வாளை உருவிக் கொண்டு பாய்ந்த மறு கணமே அம்பலக்கூத்தர் மின்னல் வேகத்தில் குனிந்து அந்த நாகசர்ப்பத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொள்ள ஓரடி பின்னால் நகர்ந்து நின்று விட்டதனால் பாம்பைத்

துண்டிக்க ஆவேசமாகப் பாய்ந்த இளந்திரையன் அடிகளின் காலடிகளில் சரணாகதி அடைபவனைப் போல் விழும்படி நேர்ந்துவிட்டது.

கீழே விழுந்த இளந்திரையனை நோக்கி, பதட்டப் படாமல் எழுந்திரு, என்று ஆசி கூறுவது போல் கை அமர்த்திக் காட்டிக் கூறிய அடிகளை நிமிர்ந்து, பார்த்தபடியே சட்டென்று தான் நிலை குலைந்து வீழ்ந்ததை சரிப்படுத்திக் கொண்டவனாய் எழுந்து நின்ற இளந்திரையன், அவர் தோள்களில் அந்த நாகசர்ப்பம் படத்தை அகல விரித்தபடி நெளிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து மேலும் வியப்படைந்த வனாய்,

“மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் வளர்க்கும் அரவு என்பது அறியாமல் அதை வெட்ட எண்ணி விட்டேன்” என்றான்.

“அப்படியில்லையப்பா, இதனை நான் வளர்க்க வில்லை. ஆயினும் இந்த உபவனத்துள் வசிக்கும் அனைத்து உயிர்களும் என்னிடம் அன்பாகவே இருக்கும். நான் எங்கும் வசிக்கும் எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பாக இருப்பவன். இவைகளுடன் சேர்ந்த ஓர் உயிர்தான் நானும். ஆனால் மனித வடிவில் இருக்கிறேன். என்னைக் கண்டதும் வெட்டி விடவேண்டும் என்று உனக்குத் தோன்றவில்லை, இந்தப் பாம்பை கண்டதும் மட்டும் தோன்றி யிருக்கிறது” என்று ஏதோ ஓர் உள் அர்த்தம் தொனிக்கப் பேசினார் அம்பலக்கூத்தர். அதற்கு இளந்திரையன்,

“ஐயா! நம்மைக் கொன்றுவிட எண்ணும் சில கொடிய ஜீவன்களிடம் நாம் அன்பு செலுத்துவ

தென்பது எவ்வாறு இயலும்? இந்த அரவினைக் கண்டதுடன் இது தங்களைக் கடிக்க வருகிறது என்றுதான் எண்ண முடிந்ததே அன்றி இது தங்கள்பால் அன்புடன் வருவதாக எண்ண முடிய வில்லையே!” என்று வினவினான்.

“அதற்கென்னப்பா செய்வது! அது உன்னைக் கடிக்க நினைத்து வராவிடினும் அதை அடிக்க நினைக்கிறது உன் மனம். ஒரு எண்ணத்தைத் தம் இதயத்தில் நன்கு பதியம் செய்து கொண்டோமே யானால் பிறகு அதுவே நம்மையறியாமல் செயல் படுகிற அளவுக்குப் பழகி விடுகிறது” என்று ஒரு நல்ல கருத்தை விளக்கிப் பேச ஆரம்பித்தார் அம்பலக் கூத்தர். அதற்குள் துடுக்குத்தனமாகக் குறுக்கிட்ட இளந்திரையன்.

“நமது சோழநாட்டின் கோழைத்தனத்தைப் போல என்று கூறுங்கள்!” என்றான்.

“ஏன், உன் அவசரக்குடுக்கைத் தளத்தைப் போல் என்றும் கூடக் கூறலாம்” என்றுகூறி, அவனை மேலே பேசவொட்டாமல் செய்துவிட்டு செங்கல்வராயரை நோக்கி,

“யார் இந்தப் பிள்ளையாண்டான்? சிவானந்த அடிகள் அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறியிருந்த இளைஞனா?” என்று வினவினார். அவரும் ‘ஆம்’ என்பதைப் போல் தலையசைத்தார்.

அவர்கள் அப்படி உரையாடிக் கொண்டதும், என்ன இந்த இரண்டு கிழவர்களும் நம்மைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவர்களாக இருப்பார்கள் போலிருக்கிறதே! இவர்கள் எப்போது நம் சிவானந்த அடிகளாரைச்

சந்தித்திருக்க இயலும்?' என்று எண்ணி வியப்படைந்து கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

வீரமும், வியப்புமாக நின்றிருந்த அவனை நோக்கிய அம்பலக்கூத்தர் முன்னைவிட இப்போது ஒருவிதக் கனிவு தோன்ற அவனிடம்,

“இளைஞனே! உனது வீரத்தைப் பற்றி எங்களுக்கு எந்தவித ஐயப்பாடுமில்லை. எனவே நீ பேச்சுக்குப் பேச்சு உன் வீரத்தை இழைத்து வீணாக்க வேண்டாம். ஏனென்றால், எது உன்னிடம் அபரிதமாக இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு அதிகம் பேச ஆரம்பிக்கிறாயோ, அது அப்பொழுதே உன்னிடமிருந்து குறையத் தொடங்கி விடுகிறது. போகட்டும், சிவானந்த அடிகள் கூறியிருந்தபடி வீரத்திற்கென்றே வளர்க்கப்பட்டுள்ள வனாகத் தான் நீயிருக்கிறாய். அதுவரை மெத்த மகிழ்ச்சியே” என்று கூறினார்.

தன்னைப் பற்றியும், சிவானந்த அடிகளைப் பற்றியும் மிகவும் அறிந்தவர்களைப் போல் அவர்கள் பேசியதை நினைத்துப் பார்த்த இளந்திரையன், பெரியவர் சிவானந்த அடிகளும் அம்பலக்கூத்தரைப் பற்றி நிறைய தன்னிடம் கூறியிருந்ததை நினைத்துக் கொண்டான். இவர்கள் நம் கண்பட சிவானந்த அடிகளிடம் வந்ததில்லையாயினும் இவர்களுக்கும் சிவானந்த அடிகளுக்கும் ஏதோ பெரிய தொடர்பு ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தான் அவன்.

உடனே அம்பலக்கூத்தரை நோக்கி, “அறத்திற்கென்றே வாழ்ந்து கொண்டு அறத்தையும் வளர்த்து

வாழ்விக்கும் அண்ணலே! தங்களைப் பற்றி என்னிடமும் நிறையக் கூறியுள்ளார் என் குருநாதர். ஆயினும் அவரிடம் அறத்தைப் பற்றி அறிந்து கொண்டதைவிட, வீரத்தைப் பற்றியே அதிகம் அறிந்து கொண்டுள்ளவன் நான். வானைச் சுழற்றிப் பழக்கப்பட்டு விட்ட என் கரங்கள் கற்பதற்காகச் சுழற்றியது போதும், இனி காப்பதற்காகச் சுழற்ற வேண்டும். அதுவும் ஒன்றிரண்டு வாட்களுடன் மோதிச் சுழன்றாலும் போதாது. ஒரு பெரும போர்க் களத்தில் ஓபாது சுழன்று எதிரிகளின் தலைகளை வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும் என்று ஓயாது தினவெடுத்துத் துடிப்பதால், எந்தப் பிரச்சினை வந்த விடத்திலும் என் வானை உருவி விடுகிறேன்” என்று உரைத்தபடியே தன் இடைக்கச்சிலிருந்து ஒலை ஒன்றை எடுத்து “இது தங்களுக்கு என் குருநாதர் கொடுத்தனுப்பிய ஒலை, எக்காரணம் கொண்டும் வழியில் இதைத் தவற விட்டுவிடக் கூடாதென்றும், காளே பிரித்துப் படித்துப் படிக்கக் கூடாதென்றும் கண்டித்துக் கூறி, உறுதி மொழியும் வாங்கிக் கொண்டார் என் குருநாதர். அதை அவ்வாறே உங்களிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டேன்” என்று கூறியவாறே கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிப் படித்த அம்பலக்கூத்தரின் முகம் மலர்ந்தது. அவர் இளந்திரையனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு “அப்பனே! யாரிடம் உன்னை தக்க சமயத்தில் அறிமுகப்படுத்தி வைக்குமாறு இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த மனிதரையே நீ முதலில் சந்தித்து விட்டிருக்கிறாய். அவர்தான் உன்னை என்னிடம் அழைத்து வந்து அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார். ஆக வேண்டிய

காரியங்கள் அதற்கான நேரங்களில் தன்னால் நிகழ்ந்து விடுகிறது" என்று கூறினார்.

இளந்திரையன் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தவனாக அவரிடம், "உறையூருக்குச் சென்ற சில நாளில் நீ படைத் தலைவரை சந்திக்க நேரிடும் என்றுதான் குருநாதர் கூறியிருந்தார்" என்று சொன்னான்.

அதைக் கேட்டு விட்டு மெல்ல நகைத்த அம்பலக் கூத்தர் "அந்தப் படைத்தலைவர்தான் இதோ உன்னை என்முன் அழைத்து வந்திருக்கிறார்" என்று கூறியதும்,

திகைப்பும் வியப்புமாக படைத்தலைவரை நோக்கி 'வணக்கம்' என்று முதன் முறையாக சிரம் தாழ்த்தினான் இளந்திரையன்.

அவனை நோக்கி அம்பலக்கூத்தர், "வீரத்தை மட்டுமே பெரிதென்று எண்ணும் கொள்கையுடைய உன்னால், நீ யாரை அவசியம் சந்திக்க வேண்டுமென்று அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாயோ, அவரையே முதலில் சந்தித்திருந்தும், நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகுதான் அவருக்கு மரியாதை செலுத்த முடிந்திருக்கிறது பார்த்தாயா?" என்று கூறினார்.

"அதுவாவது பரவாயில்லை அடிகளே... யாரை நம் மெல்ல மெல்லக் கிள்ளியெறிய எண்ணித் திட்டங்கள் வகுக்கின்றோமோ, அவர்களின் அதிபதியின் மெய்க்காவலர் இருவரை வந்ததும் வராததுமாக முதல் காரியமாய் நடந்த நடுவீதியில் நையப்புடைத்து விட்டு வந்திருக்கிறார் இந்த இளைஞர். நல்லவேளை, நான் வந்து குறுக்கிட்டு இவர் கோபங்களுக்கும், வசை மொழி

களுக்கும் ஆளானேன். இல்லையெனில் இன்று கொலைகளையே புரிந்து விட்டு, எதிரிகளின் சினத்தையெல்லாம் தூண்டி விட்டுவிட்டு நாளை வழக்கு மன்றத்திற்கு வந்து சேர்ந்திருப்பாரோ என்னவோ?" என்று படைத்தலைவர் செங்கல்வராயர் வேறு கூறியதும், சற்று நிலை மறந்து விட்ட இளந்திரையன் சினம் மிகுந்தவனாய்,

"அதுதான் நடந்திருக்காது படைத்தலைவரே, இளந்திரையனின் நெஞ்சிலே கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருக்கும் தீயைப் பற்றியும், என் தினவெடுக்கும் கரங்களில் சிக்கியிருக்கும் வாளின் வலிமையைப் பற்றியும் தாங்கள் அவ்வளவாக அறிந்திருக்க இயலாது. ஒருவேளை தாங்கள் கூறியதைப் போல் அந்தக் களப்பிர நாய்கள் இறந்து போய் அவர்களின் கூட்டமே படை எடுத்துத் திரண்டிருந்தாலும் இந்த உறையூரின் வீதிகளில் மின்னல் இறங்கி வந்து கௌவதைப் போல் சுழன்று சுழன்று ஒரு துறாவளிக் காற்றாக மாறி இந்தத் தமிழ் மண்ணின் களங்கமெனத் திகழும் அந்த களப்பிர வெறி நாய்களின் உடல்களைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிக் குவித்து, வீதியெங்கும் எனது ஒற்றை வான் முனையிலிருந்து வழிந்தோடும் குருதி வெள்ளத்தைப் புரளச் செய்திருப்பேன். இது மட்டும் நிச்சயம்!" என்று உரக்கக் கூவினான்.

அவனுடைய அந்தச் சீற்றத்திலிருந்து அவன் களப்பிரர்களின்மேல் தாளாத சினமுற்றிருப்பதையும், களப்பிரர்களின் கொடுமைகளுக்கு ஆட்பட்டு அவதிகயுற்ற ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருக்கலாம் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார் படைத்தலைவர் செங்கல்வராயர். அவர் மேலே ஒன்றும் பேசவில்லை.

ஆனால் அம்பலக்கூத்தர் மட்டும் நிதானமாக இளந்திரையனை நோக்கி, “அப்பனே, இந்தச் சினம் தான் உனக்குச் சற்று தணிந்திருக்க வேண்டும் என்பது. எந்தக் கணத்திலும் வாளை உருவி விடுவதென்பது கூடாது. நான் உன் நெஞ்சில் எரிகிற கனலை நன்றாக அறிந்தவன். அந்தக் கனல் சிறிதும் தணிந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் பழையாறைக் காட்டுத் தவப்பள்ளியிலேயே நீ வளர்க்கப் பட்டாய் என்பதையும், பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் போர்கலைகளை மட்டுமே உனக்கு போதித்திருக்கிறார் என்பதையும் நானறிவேன். அதனால்தான் இப்படிச் கூறிக்கிறேன். இன்னும் நம்பலம் பெருகின்ற வரை நாம் களப்பிரர்களுக்கு எதிராக ஒரு பலமான இயக்கமாக வளர்கிறோம் என்ற உண்மையை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்திவிடுவதான செய்கைகளில் ஈடுபடக் கூடாது. நீ வெறும் வீரனாக மட்டுமே வளர்ந்திருக்கிறாய். சொல்லப் போனால் உன் நெஞ்சிலே கனல் எரிந்ததாகக் கூறினாயே. அது எங்கே எப்போது நடந்த சம்பவத்தால் உன் நெஞ்சில் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் கூட நீ அறிந்திருக்க மாட்டாய். எனவே இனி நீ முறையாக இந்த நாட்டு அரசியல் நடப்புகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்யவே படைத்தலைவர் இருக்கிறார். இன்று நீ வாளை உயர்த்தியது போல் இனி வீதிகளில் அவசரப்பட்டு விடாதே!” என்று அவனுக்குத் தெளிவுரைகள் கூறி விளக்கினார்.

அம்பலக்கூத்தரின் அந்த நிதானமானப் பேச்சும், அதில் ஊடாடிக் கிடக்கும் உட்பொருளும், அவர் தன்னைப் பற்றி மிக நன்றாக அறிந்தவர் என்ற

எண்ணமும் இளந்திரையனின் நெஞ்சில் அவசிடம் பணிவாகவும், பக்தியுடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டின. உடனே அவர் வினாவலுக்கு மறுமொழியாக,

“நிச்சயம் என் உணர்ச்சிகளை அடக்கி ஆள்கிறேன் ஐயா. அவசரத்தினால் எந்த விபரீதங்களும் நிகழ்ந்து விடாவண்ணம் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று அடக்கமாகக் கூறினான்.

சினம் கொண்ட நாகமெனச் சற்றுமுன் சிறியவன் அம்பலக்கூத்தருக்கு முன் இப்போது பெட்டிய் பாம்பாக அடங்கி விட்டதைக் கண்டு படைத்தலைவர் செங்கல்வராயர் வியந்து போய் நின்றார்.

அம்பலக்கூத்தர் மேலும் அவனை நோக்கி, “அதுமட்டுமல்ல தம்பீ! இளம் பிள்ளையாக இருக்கும் நீ, அரசியல் விவகாரங்கள் குறித்துப் பேசுமிடத்து எதையும் நாவடக்கமாக நவிலல் வேண்டும். சற்று முன் சோழ நாட்டின் கோழைத் தனத்தைப் போல் என்று கூறினாயே, அம்மாதிரி வார்த்தைகளை இனி அறவே மறந்து விட்டுப்போ” என்று கூறினார்.

இளந்திரையன் பல்யமாகத் தலையசைத்தான். அவனால் அம்பலக்கூத்தரை எதிர்த்து எந்த வார்த்தைகளையும் பேச இயலவில்லை. அதுவரை மௌனமாக நின்றிருந்த செங்கல்வராயர் அம்பலக் கூத்தரை நோக்கி,

“அடிகளே! இந்தப் பிள்ளையாண்டானை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடும்படியா சிவானந்தர் எழுதியுள்ளார்?” என்று வினவினார்.

“ஆம் ராயரே! இந்த ஓலையில் வேறு சில விஷயங்களும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதால் இதனை இப்போது உங்கள் பார்வைக்குத் தர இயலவில்லை. ஆயினும் பிறகு ஒரு சமயம் இதையும் நான் உங்களிடம்தான் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். இப்போதைக்கு இந்த இளைஞனை மட்டும் ஒப்படைக்கிறேன். ஒன்றை மட்டும் கூறுகிறேன். இவன் ஒப்படைக்கப்பட்டதற்காக மட்டுமல்ல, உங்கள் இல்லத்திலேயே இருக்க வேண்டியவன்தான் இவன். எனவே நடமைக்காக என்று மட்டுமல்லாமல் உரிமைக்காகவும் அன்பு செலுத்துங்கள் இவனிடம்...” என்று அம்பலக்கூத்தர் கூறியதும்,

“என்ன இந்த அடிகள் ஒன்றும் புரிந்து கொள்ள முடியாமலேயே இன்று உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்! ‘உங்களுக்கு மிகவும் வேண்டிய வனாக ஒரு வீர இளைஞனை விரைவில் உங்களிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன்’ என்றுதானே சிவானந்தர் நமக்கு ஓலை ஒன்றை அனுப்பியிருந்தார். இப்போது இந்த அடிகளுக்கு அனுப்பியிருக்கும் ஓலையில் அப்படி என்னதான் ரகசியம் எழுதி இருக்கிறார் சிவானந்தர்!” என்று குழம்பிய செங்கல்வராயர், ‘எதுவாயினும் சரி, அம்பலக்கூத்தரின் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு பேசுவதும் நம் வழக்கமில்லை. இந்த இளைஞன் ஏதோ முக்கிய மான ரகசியங்களுடன் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறான். இவனைப்பற்றி அம்பலக்கூத்தர் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறார். அது ஒன்றே நமக்குப் போதும்தான்!’ என்று மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு,

“அடிகள் பேச்சுக்கு மறுப்பொன்றும் என்னிடம் இருப்பதில்லை. தங்கள் கட்டளையைச் சீர்தேற கொள்ள நான் காத்திருக்கிறேன். நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் புறப்படலாமல்லவா!” என்று பணிவுடன் வினவினார் அம்பலக்கூத்தரிடம்.

“அதையேதான் நானும் நினைத்தேன். உங்களிடம் சேர்க்க வேண்டியதை சேர்த்து விட்டேன். இனி தாராளமாகப் புறப்படலாம்!” என்று அம்பலக்கூத்தர் கூறியதும்,

செங்கல்வராயர் இளந்திரையனை அழைத்துக் கொண்டு, அடிகளுக்கு வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு ரதம் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தார்.

8

வேங்கையின் கனவுகள்!

படைத்தலைவர் செங்கல்வராயரும், இளந்திரையனும் காவிரி வனத்திலிருந்து அம்பலக்கூத்தரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட பொழுது மாலை மறைந்து முன்னிரவின் இருள் எங்கும் கவியத் தொடங்கியிருந்தது. இளந்திரையன் தன் புரவியிலேயே வருவதாகக் கூறினான். அவனை வற்புறுத்தித் தன்னுடன் ரதத்திலேயே ஏற்றிக் கொண்டார் செங்கல்வராயர்.

“ஆதித்தா! இவருடைய புரவியின் கடிவாளக் கயிற்றை ரதத்தின் பின்னால் பிணைத்து விட்டு

விரைவாகச் செலுத்து" என்று ரதமோட்டியிடம் கட்டளையிட்டார். படைத்தலைவரின் அந்தக் கட்டளை தன் காதிலேயும் விழுந்து விட்டதால் அந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்த நான்கு உயர்ந்த ஜாதிப் புரவிகளும், ரதமோட்டி அதிகாரம் புரியுமுன்பாகவே தலைதெறிக்க ஓட ஆரம்பித்தது.

ரதம் உடைபூரின் புறநகர் வீதிகளில் புகுந்து விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது, இளந்திரையனின் மனம் முன் தினம் இரவில் சந்திக்க நேர்ந்து, அன்றைய பொழுது புலரும் நேரத்தில் பிரிந்து வரவும் நேர்ந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும், அந்த இளங்கையைப்பற்றிய இனிய நினைவுகளிலும் லயித்திருந்தது. ரதத்திலிருந்தபடியே வழியில் எங்காவது அந்தப் பல்லக்கு தென்படுமா, எந்த வீட்டின் முன்பாவது இறக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று விழிகளால் நோக்கிய வண்ணமிருந்தான் அவன்.

"இன்று மாலை வேறு ஒரு முக்கியமான வேலையைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படியே அம்பலக் கூத்தரிடமும் ஒரு விஷயம் பேச வேண்டியிருந்தது, அதற்காகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது வழியில் உன்னைச் சந்திக்கும்படி நேர்ந்து விட்டது. அப்படியே உன்னையும் கூத்தபிராண்டிகளிடம் அழைத்துக்கொண்டு சென்றேன். அங்கே உன்னைப் பற்றிய பேச்சிலும் உன் விவாதத்திலுமே நேரம் கடந்து விட்டதால், விசாரிக்க நினைத்திருந்ததை விசாரிக்க இயலவில்லை. மற்றொரு காரியம் உடனே கவனிக்க வேண்டி

யிருப்பதால் இப்பொழுது உன்னை விட்டில் இறக்கி விட்டு விட்டு நான் சிறிது வெளியே போய்வர வேண்டியிருக்கிறது" என்று செங்கல்வராயர் அவனிடம் கூறியதும்,

தன் சிந்தனைகள் கலைந்த இளந்திரையன், "அப்படியானால் என் சந்திப்பால், உங்கள் பயனுள்ள வேலைகள் பாழாகி விட்டனவா ஐயா?" என்று வினவினான்.

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை இளந்திரையா! உன்னைச் சந்தித்ததே பயனுள்ள வேலைதான். வேறு பணிக்காகவாவது நான் அவ்வழியில் வந்திராவிடில், இன்று முதலில் உன்னைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பை இழந்திருப்பேனல்லவா?" என்று செங்கல்வராயர் உலகையுடன் கூறினார். அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த இளந்திரையன்,

"ஐயா! தாங்கள் என்னைப் புறநகர் வீதியில் சந்தித்தவுடனேயே, நான்தான் சிவானந்த அடிகளிடமிருந்து வருபவனாக இருக்கும் என்று எப்படி அவ்வளவு ஊர்ஜிதமாக முடிவு செய்தீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"உனது புலித்தோல் மேலுங்கியும், நீ பழையாறைக் காட்டுத் தலப்பள்ளியிலிருந்து வருவதாகக் கூறியதும் தான்" என்று அதற்கு செங்கல்வராயர் பதில் கூறினார்.

உடனே தான் பழையாறைக் காட்டிலிருந்து புறப்படும்பொழுது பெரியவர் சிவானந்த அடிகள், "சோழ நாட்டின் படைத் தலைவரையும், அந்த வீரர்களையும்

நீ சந்திக்கும் போது இந்தப் புலித்தோல் அங்கியையே அணிந்திருக்கவேண்டும்" என்று கூறி, அந்தப் புலித்தோல் மேலங்கியைக் கொடுத்திருந்தது நினைவு வந்தது இளந்திரையனுக்கு.

இளந்திரையன் யோசனையில் ஆழ்ந்து கொண்டிருந்த போதே ரதம் ஒரு மாளிகையின் முன்னால் போய் நின்றது. முதலில் கீழே இறங்கிய செங்கல்வராயர் "இதுதான் எனது இல்லம். கீழே இறங்கி வா" என்று அழைத்தார்.

இளந்திரையன் ரதத்திலிருந்து கீழே இறங்கும் போதே, அங்கு ஒரு ஓரத்தில் இறக்கி வைக்கப் பட்டிருந்த பல்லக்கு ஒன்றைப் பார்த்து வியப்படைந்தவனாய் "இது நாம் பழையாறைக் காட்டிருந்து வரும் பொழுது நடு வழியில் சந்தித்த பல்லக்கு போலிருக்கிறதே! இது எப்படி இங்கு வந்திருக்கமுடியும்? ஒரு வேளை அந்தப் பல்லக்கில் வந்த மங்கை இந்த மாளிகைக்கு மிகவும் வேண்டியவளாக இருப்பாளோ" என்று எண்ணிக்கொண்டே செங்கல்வராயரைப் பின் தொடர்ந்தான் அவன். மனத்துள் முன்னாளிரவு நடுக்காட்டில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களும், ஆற்றங்கரை மண்டபத்தில் அந்த மங்கையுடன் தங்க நேர்ந்ததையும், அப்பொழுது அவள் பேசிய விதத்தையும் எண்ணி இனமறியா இன்பக் களிப்பில் ஆழ்ந்தவனாக நடந்து கொண்டிருந்தவனுக்கு,

மறுபடியும் அந்தப் பெண்ணை சந்திக்க நேரிட்டால், சொல்லிக் கொள்ளாமலே அந்த மண்டபத்திலிருந்து வந்து விட்டமைக்கு என்ன காரணம் சொல்லி சமாளிப்பது என்ற கேள்வி எழுந்தது நெஞ்சில்.

நீண்ட நடைபாதையை கடந்து மாளிகைக்குள் நுழையும்போது அந்தப் பெண்ணின் தோழி போலப் பல்லக்கில் வந்த 'முல்லை' என்பவள் அங்கே நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டான் இளந்திரையன். உடனே அவன் மனத்திற்குள் ஒரு வேளை இந்த முல்லை இவர் மகளாயிருக்குமோ! அப்படியிருப்பின் இவளிடம் எப்படி இவள் தோழிப் பெண்ணான அந்த இளநங்கையைப் பற்றி விசாரிப்பது. அப்படி விசாரித்தால் நன்றாக இருக்குமா? என்று பல முனைகளில் கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டு தவித்த இளந்திரையன், 'எப்படியும் இந்த மாளிகையின் வாயிலாக அந்த இளநங்கையை நிச்சயம் சந்திக்க நேரும் வாய்ப்பு இருக்கிறது' என்று எண்ணி சமாதான மடைந்து கொண்டிருந்தபோது,

"என்னம்மா முல்லை, எங்கே பொற்கொடியைக் காணோம்? எப்பொழுது வந்தீர்கள்? தில்லைத் தரிசனமெல்லாம் எப்படியிருந்தது?" என்று முல்லையைப் பார்த்து செங்கல்வராயர் வினவினார்.

"திருவாதிரை நன்னாளில் தில்லைக் கூத்தனை சேவிக்க ஆயிரம் கண்கள் பெற்றாலும் போதாது மாமா! அவ்வளவு அழகாகக் காட்சியளித்தார் நடராஜப் பெருமான். வழிப்பயணம்தான் கொஞ்சம் சிரமமாக இருந்தது. இப்போதுதான் சிறிது கேரத்திற்கு முன் வந்து சேர்ந்தோம். வந்தவுடன் குளித்தால் தான் பல்லக்கில் வந்தக் களைப்பு தீருமென்று சொல்லி விட்டுக் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் பொற்கொடி. நான் வீட்டிற்குப் போகிறேன் என்று கூறி விட்டுப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நீங்களும் வந்து விட்டீர்கள். இதோ ஒரு நொடியில் ஓடிப்போய் பொற்

கொடியிடம் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்" என்று கூறிக் கொண்டு உள்ளே ஓடிய முல்லையைப் பார்த்து,

"வேண்டாமம்மா, அவளுக்கு அவசர அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு வரத்தான் முடியாதே. தண்ணீரைக் கண்டு விட்டால் வேறு எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு விழுந்து விழுந்து குளிப்பாள்! குழந்தை அசதி தீரக் குளித்து விட்டே வரட்டும், நீயும் பயணக் களைப்பில் வாடிப் போயிருக்கிறாய். வீட்டுக்குப்போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்? இங்கேயே இருந்து விட்டுப் படுத்துக் கொள். காலையில் போய்க் கொள்ளலாம். உள்ளே அத்தையிடம் ஓடிப்போய் விருந்தினர் ஒருவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லி சீக்கிரம் உணவு பரிமாறச் சொல். நான் அவசரமாக வெளியில் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது" என்று கூறினார் செங்கல் வராயர்.

"சரி மாமா!" என்று கூறிவிட்டு அங்கே புதிய விருந்தினனாக வந்திருக்கும் இளந்திரையனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தவாறே உள்ளே ஓடினாள் முல்லை.

செங்கல்வராயர் இளந்திரையனை அழைத்துக் கொண்டு உப்பரிகைக்குச் சென்றார். வானுயர்ந்த அந்த மாளிகையின் மேன்மாடக் கூடத்தில் பெரிய பெரிய மண்தொட்டிகளில் மல்லிகைச் செடிகளையும், முல்லைச் செடிகளையும், வண்ண வண்ணங்களாகப் பூத்துக் குலுங்கும் தும்பைச் செடி வகைகளையும், சிவகரந்தை, துளசி, திருநீற்றுப் பச்சை ஆகிய செடிகளையும் பாங்குற வளர்த்து ஒரு அழகிய பூந்தோட்டம் போல் அமைத்திருந்தார்கள். கீழே மாளிகையைச்

சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்தப் பூந்தோட்டத்திலிருந்து ஓங்கி உயர்ந்த தென்னை மரங்கள் அந்த மேன்மாடக் கூடத்தின் அளவுக்கு வளர்ந்து தலையை அசைத்துக் கொண்டிருந்தன.

தோட்டத்தைச் சுற்றி மலைக்குன்றுகள் கவிழ்ந்து கிடப்பதைப் போல் பசுமரங்கள் பெரிது பெரிது வளர்ந்து அடர்ந்து மண்டிக் கிடந்தன. வேலாக இவ்வுள்களும் கவிந்து கிடந்தது. அந்த மேன்மாடத்தின் நரப்புறங்களிலும் உயர்ந்த மேன்மாடங்கள் அமைத்து சிறு சிறு மண்டபங்கள் பட்டிருந்தன. நடுப்பகுதியிலும் ஓர் ஆறுகால் மண்டபம் அழகிய வேளாறு ரதம் ஒன்று நிற்பதைப் போன்ற கப்பட்டிருந்தது.

அந்த மண்டபத்தின் அங்கு போடப்பட்டி அவனை அமரச்செய்து

அழகிய பனிரைப் பட்ட ஒரு மேன்மாடப் பட்டிருந்த அந்த மேன்மாட உணவருந்துகின்ற களில் பகலில் உல்லாசம் வகையாக

சி
மெ

பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்த இளந்திரையனை நோக்கி,

“தங்களைச் சிவானந்த அடிகள் வீரமுள்ள இளைஞனாக மட்டுமே வளர்த்துள்ளமை பல வகைகளில் நன்மை பயப்பதாக இருக்கிறது. இனி அதற்குற்ற பொறுப்புக்களைத் தாங்கள் மேற்கொள்ளாண்டிய மேரம் வந்துவிட்டது எனவே சிலங்களைத் தங்களுக்கு தெளிவுபட உரைக்க முயற்சியுடையிருக்கிறது” என்று செங்கல்வராயர் பேசினார்.

“ஆ! ஏனிந்த திடீர் மரியாதை? வயதில் எவ்வளவு வயதான இளையவன்தானே நான். சாதாரணமாகவே அழையுங்கள். உயர்வாய் அவரிடம் கூறினான்.

“யாரே! தங்கள் வயதில் என்ன குறை என்றான். ஒருவேளை உலாம். ஆயினும் தவிரவிகளில் அமர வாய்ப்பும் மரியாதைக்

கள் எதை விளங்க எந்த யே. மும் து

அரசாளும் இந்த சோழ அரசரிடம் எனக்கு தகுதியுள்ள என்ன வேலை கிடைத்துவிடப் போகிறது? எதுவானாலும் சரி, தாங்கள் மட்டும் என்னை முன் போலவே அழையுங்கள்” என்றான் அவன்.

மன்னரைக் குறை கூறுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவரான செங்கல்வராயர்,

“நமது சோழ மன்னரைப் பற்றி அதிகம் அறிந்திராததால்தான் தாங்கள் இப்படிப் பேசுகின்றீர்கள். எதையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பழக வேண்டும். அப்படியில்லையெனில் உண்மையின் சுவடுகள் நமக்குப் புலப்படாமல் போய்விடும். சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும், விண்முட்டும் புகழுடன் வீரத்தை நிலைநாட்டி, மண்ணில் திக்கெட்டும் முரசு கொட்டி, இமயத்தில் கொடிகட்டி இதயத்துக் கங்கையில் இனிய கீதங்கள் இசைத்து நீந்தி விளையாடி சமரத்தை வென்று, வேழத்தைக் கலமேற்றி வெவ்வேறு தீவுகளை வென்று வந்த காலமெல்லாம் கனவாகிப் போய்விட்டது உண்மைதான். ஆயினும் மறத்தமிழர் இதயத்தே உறங்கும் வீரத்தைத் துயிலெழுப்பி வீறுகொள்ளச் செய்து விட்டால், மறுபடியும் அந்தக் கனவுகள் நனவாகத் தொடரும் என்பதில் என்னவும் ஐயமில்லை. அப்படி ஒரு எழுச்சிமிக்கக் காலம், தமிழரிடையிலேயே முதன் முதலாக நமது சோழ மண்ணில்தான் உருவாயிற்று என்றும் பெருமையுடன் அண்மையிலேயே தோன்றினாலும் ஆச்சரியமில்லை. அந்தப் புனிதக் காலத்தில் நிச்சயம் தங்களுக்குப் பொறுப்புமிக்க பதவிகள் ஏற்கும் வாய்ப்புண்டு” என்று கூறினார்.

“தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்கும்போதே அப்படி ஒரு வீறாந்த காலத்தை இந்த இரவுக்குள்ளே சிருஷ்டித்து நாளைக் காலைக் கதிரவனை குருதி வெள்ளத்தில் முனைத்தெழுச் செய்து, புலிக்கொடியை புதிய கம்பீரத்துடன் பறக்கவிட வேண்டுமென்று என் தோள்கள் துடிக்கின்றன ஐயா! ஆயினும் வீரத்தைக் கொண்டு குழி தோண்டிப் புதைத்த இடங்களிலெல்லாம் ஆலயங்களை எழுப்பி, அடிமைத் தனங்களையும், கோழைத்தனங்களையும் உருவாக்குவதிலேயே அக்கறை செலுத்தி வரும் நமது சோழ மன்னர் காலத்தில் அப்படி ஒரு துழ்நிலை உருவாகுமா? என்று ஐயப்பட வேண்டியிருக்கிறதே ஐயா!” என்று அதற்கும் மறுமொழி பேசினான் இளந்திரையன்.

செங்கல்வராயருக்கு சற்று சினம் கூட வந்து விட்டது. ஆயினும் அதை உள்ளடக்கியவராய்,

“இளந்திரையரே! இப்படிப் பேசுவதை இந்தக் கணத்துடன் விட்டுவிடுங்கள். எதையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டுமென்று சற்று முன்னர் நானுரைத்ததை எப்பொழுதும் மறந்து விடாதீர்கள். இப்பொழுது நமது நாட்டில் விரட்டியடிக்க முடியாத எதிர்ப்பாகக் களப்பிரர்கள் மட்டுமில்லை, அவர்களைவிடப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் புறச்சமயங்களும், அவர்களின் போதனைகளுமாகும். தமிழர் நெஞ்சங்களையெல்லாம் அச்சத்தை மூட்டி, ஆண்மையைக் குலைத்து மெச்சம் புகழுடன் கொலுவீற்றிருப்பது, புறச்சமயங்களும், பிறமொழிக் கவர்ச்சியுமேயாகும். எனவே வேற்படைகளையும் வளர்த்து வீரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு முன், ஆன்மீகத் துறைகளில், மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்த

வேண்டியதே அவசியமாகிறது. நமது கோச்செங்கட் சோழா தில்லைக் கூத்தரின் திரு அவதாரமாய்த் தோன்றி இருப்பவர், அன்பாலும், அறத்தாலும், பண்பாலும் உயர்ந்த நமது தெய்வத் திருச்சமயமாம் சைவம் தழைத்தோங்க விரும்பும், ஈழமும் நிறைந்த செஞ்சுடர் மேனியரான சிவபிரானை மக்கள் தொழு தேற்ற ஆலயங்கள் பலவும் அமைத்து, தமிழின் மாண்பறிய தகைசால் அருட்கவிகளை ஆதரித்து, புறச்சமயங்களுடன் போராடி வருகிறார். ஒருபுறம் தவப்பள்ளி ஆசான்களும், தமிழறிந்த வித்தகர்களும் விளையாட்டில் வீரம் கலந்து மறத்தமிழ் இளைஞர்களுக்கு கோவில் வீழாக் காலங்களில் விளையாடிக் காண்பிக்க என்று சிலம்பம், வான் வீச்சு, சுருள்கத்தி சுழற்றல், காளை அடக்கல் என்று சுலபத்தில் புரிந்து கொள்ளுமாளுக்கு கலையழகுடன் பயிற்றுவித்து இளைஞர் குழாம்களைத் திரட்டி வருகின்றார்கள். மற்றொரு புறம், உதாரணத்திற்கு உங்களுடைய எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். சிவானந்த அடிகள் என்ற துறவி வளர்த்த இளைஞரல்லவா தாங்கள். இதிலிருந்து தாவது இந்த நாட்டின் நிலைகளை ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார்.

இப்படி அவர் இளந்திரையனிடம் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே “தந்தையாருக்கும், தனிக்காட்டில் தவிக்க விட்டுவிட்டு ஓடிவந்த வீரருக்கும் வணக்கம்” என்று தேன்பிலிற்றும் தெள்ளிய நற்கீதமாய் குரலொன்று வந்து குறுக்கிட்டது. இருவரும் ஏக காலத்தில் குரல் வந்த திசை நோக்கித் தலையைத் திருப்பினர்.

அங்கே அந்த மேன்மாடக் கூடத்தில் கீழ்த்திசை மண்டபத்திலிருந்த படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்

டிருந்தான், பொற்கொடி என்ற அந்த இளங்கை. அந்த மண்டபத்தின் பின் நிலையில் தென்னை மரங்களின் அழகிய தலையசைப்புக்கு நடுவே இருந்து எழுவது போல் வானத்தில் பெர்ணமி கடந்த நான்காம் நாளிரவு நிலவு சந்தன வண்ணத்தில் உதித்து மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது.

கோலவெழில் இளநிலவின் குளிரில் தோகை மயிலொன்று களிகடம் புரிவது போல் அந்த நிலா முற்றத்து மண்டபத்திலிருந்து படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்த அந்த இளங்கை, தலைக்குப் பின்னால் தெரியும் அந்த சந்தன வண்ணநிலவிலிருந்தே இறங்கி வருகிறாளோ? அல்லது வானுலக தேவதை யொன்று தன் ரதத்தில் நிலவுத் திண்டியில் சாய்ந்து பறந்து வந்து இறங்குகிறதோ? என எண்ணி வியந்து நோக்கி கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

9

வந்தது போர்வான்

இளந்திரையனிடம் உரையாடிக் கொண்டிருந்த செங்கல்வரையர் தன் மகளின் குரல் கேட்டுத் திரும்பி, “வா அம்மா! தில்லை பயணமெல்லாம் எப்படியிருந்தது? நடராஜப் பெருமானை சேவித்தாயா? முல்லையை வாயிலில் பார்த்து விசாரித்தேன், அது என்ன! வரும்பொழுதே வணக்கம் வேறு ஒரு மாதிரியாகக் கூறினாய். நான் சரியாகக் கவனிக்க வில்லையே?” என்று விசாரித்தபடியே மகளை வரவேற்றார்.

ஒயிலாக மயிலொன்று நடைபயில்வது போல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த இளங்கை முல்லைச் செடியிலிருந்து ஒரு முல்லைப் பூவைப் பறித்து முகர்ந்தபடியே, “தில்லை நடராஜரை நன்கு சேவித்தேனப்பா, அதிரை நன்னாளில் அமரகார பூஷிதனாய் ஆடும் திருக்கோலத்தில் ஆண்டவனைத் தரிசிக்க ஆயிரம் கண்களும் போதாதெனில், இந்த இரு விழிகளால் எவ்வளவு பார்க்க முடியும்?”

பொன்னார் மேனியனின் பொற்கூடர் விழிகள் எனை நோக்கித் திறந்து அருள் சுரந்ததைப் போல் இருந்ததப்பா எனக்கு. கூத்தபிரானடிகளிடம் கூறி விரைவில் அரங்கேற்றத்திற்கு வகை செய்யுங்கள். தில்லையம்பலத்திலிருந்து திக்கெட்டும் என் நாட்டியக் கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டுமப்பா!” என்று கூறிக் கொண்டே வந்து தந்தையின் ஆசனத்திற்கு அருகில் நின்றான்.

அவள் நிலவு முகத்திலிருந்து மின்னிக் கொண்டிருந்த விற்கயல் விழியிரண்டும் இளந்திரையனை நோக்கியே பாய்வதைப்போல் சாய்ந்து சரிந்தன அந்தப் பார்வைத் தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாமல் தலையை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டான் இளந்திரையன்.

“ஆகட்டுமம்மா, கூடிய சீக்கிரமே உன் நடனத்தை அரங்கேற்றிவிட வேண்டுமென்று மன்னப்பிரானிடம் கூறியிருக்கிறேன். நீ தில்லையிலிருந்து திரும்பியவுடன் தன்னிடம் அழைத்து வருமாறு கூறியுள்ளார். ஆனால் இப்போது வேறு சில முக்கியமான வேலைகள்

இருக்கின்றன. எப்படியும் இன்னும் ஓரிரு திங்களுக்குள் உன் நடன அரங்கேற்றத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன்” என்று தன் மகளுக்குப் பதில் கூறி விட்டு இளந்திரையன் பக்கம் திரும்பி,

“இளந்திரையரே! இவள் என் மகள் பொற்கொடி, நமது அம்பலக் கூத்திராண்டிகளிடம் நாட்டியம் பயின்றிருக்கிறாள். நாட்டிய அரங்கேற்றத்திற்கு முன் தில்லை நடராஜப் பெருமானை சேவித்து வரும்படி அவர் கூறியிருந்தார். இப்போதுதான் திருவாதிரை நன்னாளில் சேவிக்கத் தில்லை சென்று திரும்பியிருக்கிறாள்” என்று அறிமுகப்படுத்தி வைத்த செங்கல்வராயர் மகளிடம்,

“அம்மா பொற்கொடி, இவரைத் தெரிந்து கொள்ளம்மா! இவர் நமக்கு மிகவும் வேண்டியவர். இன்னும் சில நாட்கள் இங்குதான் தங்கியிருக்கப் போகிறார்” என்று கூறினார்.

இப்படி அவர் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே பொற்கொடி இளந்திரையனை நோக்கிக் கரங்களைக் குவித்து வணக்கம் தெரிவித்தபடியே,

“அப்பா! அவருக்கு என்னைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. நீங்களானால் அறிமுகப்படுத்தி வைத்து, அவர் இங்கேயே தங்கப் போவதாகவும் வேறு உரைக்கின்றீர்கள்!” என்றாள்.

அதைக் கேட்டு தான் முன்னிரவு ஆற்றங்கரை மண்டபத்திலிருந்த அவளிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்துவிட்டதைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்ததில், அவளைப் பார்த்து மரியாதை கூடத் தெரிவிக்காமல் இருந்து விட்டதை எண்ணி பதிலுக்கு கரம் குவித்த படியே,

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, தாங்கள் தான் முதலில் வரும்பொழுதே வணக்கம் தெரிவித்து விட்டீர்களே! இரண்டாவது வேறு வணக்கம் தெரிவிப்பீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை” என்றான் இளந்திரையன். அந்த பதிலில் தான் இரண்டாவது சந்திக்க நேர்ந்ததைப் பற்றியும் கூறுகிறான் என்று எண்ணிக்கொண்ட பொற்கொடி.

“அப்பா, அவரைப் பார்த்தீர்களா? என்ன சொல்லுகிறார் என்று! எத்தனை முறைகள் வணக்கம் தெரிவித்தால் என்ன, இங்கிருந்து ஓடிப் போக விரும்புகிறவர் மாதிரிப் பேசுகின்றாரே” என்றாள்.

“அம்மணி! தாங்கள் சற்று சும்மா இருங்கள். நான் தங்கள் தந்தையுடன் முக்கியமான சில விஷயங்களைப் பேசவேண்டியிருக்கிறது. நான் எங்கேயும் ஓடவும் இல்லை, இங்கிருந்து நீங்களே துரத்தினாலும் உங்கள் தந்தையார் கூறாதவரை ஓடவும் மாட்டேன்” என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

இப்படி அவன் சற்று படபடத்தக் குரலில் கூறியதும், “அப்பா, நீங்கள்தானே என்னை அழைத்தீர்கள், நான் வழிப்பயணம் வந்த அசதியில் நன்றாக நீராடி விட்டுப் படுத்து உறங்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். முல்லை ஓடி வந்து தாங்கள் வந்துவிட்டதையும், என்னை அழைத்ததையும் கூறினாள். ஆவலுடன் அவசர அவசரமாகக் குளித்து முடித்துவிட்டு இங்கே ஓடிவந்தேன்.

இவரானால் நீங்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் முக்கிய உரையாடலை நான் வந்து கெடுத்து

விட்ட மாதிரிப் பட படக்கிறார். நான் இங்கிருப்பது பிடிக்கவில்லையானால் போய் விடுகிறேன்" என்று தன் தந்தையைப் பார்த்துச் சினுங்கியவாறே இரண்டடி நடந்த பொற்கொடியைப் பார்த்து.

"என்னம்மா இது! வந்தவுடனேயே இவரிடம் சண்டை பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டாய். உன் விளையாட்டுத்தனங்களால் பயந்து போய் இவர் இங்கிருந்து ஓடிவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே இவரை உன் பொறுப்பில் ஒப்படைத்துக் கவனித்து கொள்ளச் சொல்ல வேண்டும் என்றல்லவா எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்காகவே உன்னை இங்கு வரவழைத்தேன். நீ வரும்போதே இவர் பயந்து கொண்டு ஓடிவிடும்படி பேசுகிறாயே அம்மா" என்றார்.

"ஐயா! பேய்க்கு பயந்து இருளில் ஓடியவன், பேயின் கையிலேயே அடைக்கலம் புகுந்த கதையைப் போலத்தான் இருக்கிறது இதுவும்! நானும் உங்கள் மகளிடம் முன்பே அகப்பட்டு எப்படியோ தப்பித்துக் கொண்டு ஓடி வந்துவிட்டேன். கடைசியில் நான் தேடி வந்த இடமும், இப்பொழுது இருக்குமிடமும் அவர்கள் வீடாகவேயா இருக்க வேண்டும்?" என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

அவனைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் விழித்த செங்கல்வராயர், "என்ன சொல்கிறீர்கள் இளந்திரையரே? என் மகளை இதற்கு முன்னரே பார்த்தீர்களா? எங்கே, எப்போது?" என்றார் வியப்புமிக்க குரலில். இளந்திரையனிடம் செங்கல்வராயர் இப்படி வினவியதும் அவருக்கு அவன் பதில்

கூற விழையுமுன்னே குறுக்கே பாபந்தான் பொற்கொடி.

"அதுவா அப்பா! என்னைக் கேளுங்கள். நானே சொல்கிறேன். நேற்று தில்லையிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, நடுவழியில் மூங்கில் காட்டில் கொடியகள்வர்கள் சிலர் பல்லக்கை வழி மறித்துக் கத்தியைக் காட்டி பயமுறுத்தினர். அப்போது திடீரென்று அங்கே குதிரையில் வந்து குதித்த இளைஞர் ஒருவர், வாளை உருவிக்கொண்டு நெருப்புப் பறக்க நிலவில் ஒரு கதிரவன் உதித்தெழுந்து சுழல் வதைப்போல் சுழன்று சுழன்று அந்த முரடர்களுடன் போரிட்டு, அவர்கள் வாட்கள் ஐயதரங்கள் வாசித்துக் கொண்டு வானில் பறந்து விழவும், அவர்கள் மாட்புகளில் மின்னிக் கொப்பளித்துக் குருதி பொங்கவும் போரிட்டு அடித்து விரட்டினார்." இப்படி உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிக்கொண்டிருந்த பொற் கொடியை நோக்கி,

"நிஜமாகவா அம்மா! இதையேன் என்னிடம் முன்னமே நீ கூறவில்லை? ம்... அம்புறம் என்ன வாயிற்று? அந்த இளைஞர் யார்? அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? இவரை எங்கே சந்தித்தாய்?" என்று வியப்புடன் வினவினார் செங்கல்வராயர்.

"இருங்களப்பா! அவசரப்படுகின்றீர்களே! அப்புறம் அந்தக் கள்வர்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று, ஓடி விட்டனர். அந்த இளைஞரிடம் தக்க சமயத்தில் வந்து உதவியமைக்கு நன்றி கூறிவிட்டு நமது ஆட்களை கம்பி மேலும் அந்தக் காட்டில் தனி வழிப்பயணத்தைத்

தோடர்வது நல்லதல்ல என்று அவரை உறையூர் வரைக்கும் துணை வரும்படி அழைத்தேன்.”

“ம்...! அவன் என்ன சொன்னான், வந்தானா இல்லையா?”

“இல்லையப்பா, வருவது போல் வந்து ஆற்றங்கரை மண்டபமொன்றில் இரவு தங்கியிருக்கும்போது, நாங்கள் நன்று உறங்கிய பின்னர் எழுந்து முடிவிட்டார்.”

“அப்படியா அம்மா? ஒருவேளை அவனும் திருடன்தானோ என்னனோ, உனக்கொன்றும் ஆபத்தில்லையே? எதையாவது திருடிக்கொண்டு போய்விட்டானா அம்மா?”

“எனக்கொன்றும் ஆபத்தில்லையப்பா! வந்த ஆபத்தைத்தான் அவர் வந்து காப்பாற்றி விட்டாரே. ஆனால் எதையாவது திருடிக்கொண்டு போய் விட்டாரோ என்னவோ என்பது இன்னும் எனக்குத் தெரியவில்லை. முல்லை பல்லக்கில் எல்லாம் சரியாக இருந்ததாகத்தான் கூறினாள்.”

“நன்றாகப் பார்த்துச் சொல்லம்மா, அவனும் திருடனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லை யென்றால் ஏன் ஓடுகிறான்? இதுபற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள் இளந்திரையரே? நானும் வெள்ளாற்றங்கரைக் காடுகள் முழுவதிலும் நிறைய ஆறலைக் கள்வர்கள் வசிப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

இப்படி செங்கல்வராயர் இளந்திரையனைப் பார்த்து வினவியதும் அதுவரை அவரிடம்

பொற்கொடி பேசிக்கொண்டிருந்ததையும், அதை அவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விதத்தையும் வேடிக்கை பார்ப்பது போன்று மெனனமாக கேரக்கி கொண்டிருந்த இளந்திரையன், அவர் தன்னிடம் வினவியதும், அவன் பொற்கொடியையும் கேரக்கி முறுவலித்தபடியே,

“எனக்கென்ன ஐயா தெரியும்! ஒருவேளை அந்த இளைஞன் திருடனாகவும் இருக்கலாம். அல்லது நல்லவனாகவும் இருந்து தங்கள் திருக்குமாரி உரையாடிய விதத்தில் பயந்து போயும் ஓடியிருக்கலாம். எனக்கென்னவோ அவன் நல்லவனாகவே இருப்பான் என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. அந்த மண்டபத்தில் இரவு வேளையில் ஓர் இளம் பெண்ணுடன் தங்கியிருப்பது நல்லதல்ல என்ற நல்ல எண்ணத்திலேயே அவன் ஓடியிருக்க வேண்டும். அதுவும் தங்கள் திருக்குமாரிக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமலிருக்க இரவு முழுவதும் மண்டபத்திற்கு அருகிலேயே இருந்து விட்டு, பொழுது புலரும் வேளையில்்தான் தன் பாயணத்தை மேற்கொண்டிருப்பான் என்று நினைக்கிறேன்” என்று கூறினான்.

“அது என்ன அவ்வளவு கிச்சயமாக அவன் விடியற்காலையிலேயே புறப்பட்டிருப்பான்? என்று தாங்கள் கூறுகிறீர்கள்?”

“அப்படிக்கேளுங்கள் அப்பா! என்ன அவசம்? விடிந்த பிறகு என்னையும் எழுப்பிவிட்டு எங்களுடனே வந்திருந்தால் என்னவாம்? உறையூருக்குத்தானே அவரும் வரவேண்டியிருந்திருக்கிறது.”

“அது என்னம்மா, நீயும் இவரைப் போலவே பேசுகிறாய்! அந்தத் திருடன் உறையூருக்குத்தான் வந்திருப்பான் என்று நீ எதைக் கொண்டு சொல்கிறாய்?”

“அவர் நம் வீட்டிற்குத்தானே அப்பா வந்திருக்கிறார்!”

“நீ வீட்டிற்கா! எப்போதம்மா அவன் இங்கு வந்தான்?”

“நேரே அவன் உங்கள் இல்லத்திற்கு வரவில்லை ஐயா! நீங்கள் தான் அவனை அழைத்து வந்து இதோ உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறீர்கள். இப்போது அந்தத் திருடன் வசமாக உங்களிடமும், உங்கள் மகளிடமும் மாட்டிக் கொண்டு விட்டான். வேறு யாருமல்ல. நான்தான் அந்தத் திருடன்!”

“ஆ—! தங்களா? இளந்திரையரே? தாங்கள்தான் என் மகளை வழிமறித்த கள்வர்களை விரட்டியடித்து தக்க சமயத்தில் வந்து உதவி புரிந்தீர்களா? ஏனம்மா, இதையேன் என்னிடம் அப்போதே சொல்லவில்லை?”

“கான் எங்கே அப்பா சொல்வது? அவர்தான் என்னைக் கண்டாலே சிறி விழுகிறாரே?”

“போதும்மா உன் விளையாட்டு, வந்த விருந்தாளியிடம் வம்புக்கு நிற்கிறாயே! போகட்டும், உன் அம்பா சமைத்தவரை போதும், சீக்கிரம் பரிமாறச் சொல். எனக்கு அவசரமாக வெளியில் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

இந்த உரையாடல்கள் இப்படி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது அந்த மேன்மாடக்கூடத்திற்குள் விரைந்து ஏறிவந்த ஆதித்தன் என்ற அவரது ரதமோட்டி,

“ஐயா, கூற்றுவனே வந்துவிட்டான். தங்களை உடனே அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று கூறுகிறான்...” என்றான்.

இளந்திரையன் அதைக் கேட்டுவிட்டு ஒன்றும் புரியாதவனாக, “ஐயா! இவன் என்ன கூறுகிறான்?” என்றான்.

ஒருகணம் நகைத்தபடியே விழிகளை உருட்டிய செங்கல்வராயர், “ஆமாம். இளந்திரையரே! அவன் கூறுவதும் உண்மைதான், கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவந்து நிற்கும் ஒருவனுக்குப் பெயர்தான் கூற்றுவன். ஆனால் அவனை ஏவிவிட்டால் அரை விநாடியில் அவன் ஆயிரம் பேர்களுக்கு கூற்றுவனாகவே ஆகிவிடுவான்.

“ஆதித்தா, நீ கூற்றுவனிடம் போய் குறுவாள் களைக் கூட்டிவை. போர்வாள் வந்துவிட்டது என்று கூறி அனுப்பிவிட்டு இரத்தத்தைப் பூட்டி நிறுத்திவை. இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று கட்டளையிட்டார். இளந்திரையன் அவர் ‘போர்வாள் வந்து விட்டது’ என்று எதைக் குறிப்பிட்டார் என்று கேட்க நினைத்தான். அதற்குள் முல்லையும் பொற்கொடியும் வெண்கல வட்டில்களில் அன்னத்தையும், சமைத்த காய்கறிகளையும் கொண்டு வந்து பொற்றாலத்தில் பரிமாறினர். ‘எதையும் பிறகு யோசித்துக் கொள்ளலாம், முதலில் உண்ணுங்கள்’ என்று செங்கல்வராயர்

வேறு உரைத்தார். வேறு வழியின்றி அவன் உணவு உண்ண ஆரம்பித்தான். கார்னெல் அரிசிச்சாதமாயினும் காராம் பசு நெய்யும் பருப்பும் விட்டுப் பிசைந்து உண்ணும்போது, தான் அதுவரை தன் வாழ்நாளி லேயே கண்டிராத சுவை உணர்ச்சிகளில் ஆழ்ந்த இளந்திரையனுக்கு, சொர்க்கத்தில் நடக்கும் சுகமான விருந்தைப் போலிருந்தது. அதை ரசித்து உண்டு கொண்டு இருந்தான்.

சிறிது உணவை உட்கொண்ட செங்கல்வராயர், “அம்மா பொற்கொடி, இவருக்கு நிறைய பரிமாறு. கானகத்திலேயே வாழ்ந்தவர் இவர். இதுவரை போர்க் கலைகளையே பயின்ற இவருக்கு இனி நீதான் அறுசுவை உணவுகளை சுவைக்கின்ற கலை களையும் போதிக்க வேண்டும் என்று சிரித்த படியே மகளிடம் கூறிவிட்டு, இளந்திரையரே, கூச்சமின்றி உணவருந்திவிட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். குறித்த நேரம் கடந்து, நெடு நேரமாகிவிட்டது. நான் மிக விரைவாகச் செல்ல வேண்டும். காலையில் வந்து விடுவேன். பிறகு எல்லாம் விவரமாகப் பேசிக் கொள்ளலாம்” என்று கூறிக்கொண்டே மூல்லை நீட்டிய வட்டிலில் கைகழுவிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார்.

திடீரென்று செங்கல்வராயர் புறப்பட்டுப் போய் விட்டவுடன் அந்த மேன்மாடக்கூடத்தில் அந்த இளங்கைகளின் முன்பாக, தான் ஒரு வீரன் என்பதையும் மறந்து ஒருவித அச்சமும், கூச்சமும் குழைந்து அணைத்துக் கொண்ட நிலையில் தவித் தான் இளந்திரையன்.

உணவருந்தி முடித்துவிட்டு அந்த மேன்மாடக் கூடத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தான், இளந்திரையன். செங்கல்வராயர் எழுந்து சென்ற சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் பொற்கொடியும் எழுந்து சென்று விட்டாள். ஆனால் வேறு எங்கேயும் செல்லாமல் அந்த மேன் மாடக்கூடத்தின் மேற்புற மண்டபமொன்றிலிருந்த சாய்வு மேடையில் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டிருந் தான். இளந்திரையன் உண்டு முடித்ததும், பாத்திரங் களை எடுத்துக் கொண்டு மூலையும் கீழே சென்று விட்டாள்.

தன்னந்தனியனாக மௌனமாக உலவிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையன் மேற்கொண்டு என்ன செய்வ தென்றறியாமல் தவித்தான். ஒரு புறத்தே ஒதுங்கி இருக்கும் பொற்கொடியிடம் பேசுவதா, வேண்டாமா என்று புரியாமல் மௌனமாகவே உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

பொற்கொடி அப்படித் தன்னிடம் பேசாமல் எழுந்து சென்று விட்டதிலிருந்தே, அவளுக்குத் தன் மீது ஏதோ கோபம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் அவன். ஆனால் அப்படிக்கோபமாக இருந்தால், அவள் ஏன் அங்கேயே இருக்க வேண்டும்? கண்ணில் தெரியுமளவில் இருந்து வேதனையைத் தூண்டி ஒரு சாகஸம் புரிகிறாள். இல்லையென்றால் கீழே இறங்கிச்

சென்றிருக்கலாமே என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையனுக்கு எப்படியாவது அவளிடம் பேச வேண்டுமென்று எண்ணம் எழுந்தது.

மெல்ல அவளருகில் நடந்து சென்று, “என்ன இப்படித் திடீரென்று மௌன விரதத்தை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டீர்கள்?” என்று வினவினான்.

“உங்களை அச்சப்படுத்த வேண்டாமென்று தான்!”

“எனக்கென்ன அச்சம்?”

“தாங்கள்தான் நான் பேசினால் பேயிடம் அகப்பட்டு கொண்டு விட்டது போலிருப்பதாக அப்பாவிடம் கூறிமுறையிட்டீர்களே? பிறகு நான் ஏன் உங்களிடம் பேசி உங்களை அச்சத்துக்குள்ளாக்க வேண்டுமே?” இப்படிச் கூறும்போது அவள் அழகிய விழிகளில் நீர்முத்துக்கள் உருண்டு திரண்டு பளபளத்தன.

“இது என்ன தர்மசங்கடம்? நான் தங்கள் தந்தையிடம் ஒரு பேச்சுக்கு அப்படி கூறினால், அதையே தங்கள் விடாமல் பிடித்து கொண்டு விட்டீர்களே, எனக்கு அவ்வளவாக திறமையுடன் பேசுவராது அம்மணி!”

“போதும்! இது என்ன அம்மணி, பாட்டியென்று... நானென்ன அப்படி உங்கள் கண்ணுக்கு கிழவி போலவா இருக்கிறேன்?”

“சே! சே! யார் சொன்னது சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு தான் தாங்கள் அதோ அந்த மண்டபத்துப் படிகளிலிருந்து இறங்கி வந்தபொழுது வான மண்டலத்திலிருந்து நிலவு ரதத்தில் வந்து இறங்கும் ஒரு தேவ மகளிரோவென்று எண்ணினேன்!”

“பொய்...பொய்... அதற்குள் அழகாகப் பொய்கள் பேச ஆரம்பித்து விட்டீர்களே?”

“இதுவா பொய்! அப்படியென்றால் இனி இப்படி நிறைய பொய்களைத் தான் பேசப் போகிறேன்.”

“வேண்டாம், வேண்டாம். நீங்கள் உண்மையே பேசுங்கள். இப்படிப்பட்ட பொய்களைப் பேச ஆரம்பித்து விட்டீர்களானால் கடைசியில் கவிஞராகி விடுவீர்கள். பிறகு பெண்களின் விழிகள் கூட உங்களுக்கு வேலும் வாளுமாகத் தெரிவது மாறிகயலும், கவின் மலருமாய் தெரியவாரம்பித்து விடும்!”

“அடடா! இன்னும் தாங்கள் கோபம் தணியவில்லை போல் இருக்கே?”

“எப்படித் தணியும்? இன்னமும் தாங்கள் பேச்சை மாற்றிக் கொள்ளவில்லையே, வயதில் சிறியவளான என்னை ‘ங்கள்’ பட்டம் போட்டுப் பேசுகின்றீர்களே! பொற்கொடி, என்று பெயரைச் சொல்லி அழைத்தால் என்னவாம்?”

“மரியாதையுடன் பேசுவதற்கா கோபம்! எந்த உரிமையுமில்லாத ஓர் ஆடவன் ஓர் இளம் பெண்ணிடம் பேச நேரிடும் பொழுது மரியாதையுடன் பேசுவதுதானே முறை?”

“உரிமைகள் எங்கும் விலைக்கு விற்பதாக நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. தானே எடுத்துக் கொள்வதற்குத்தான் உரிமை என்று பெயர்.”

“குவர்கள் பொருளைக் கவர்வதும் கூட உரிமை என்றுதான் கூறுகின்றீர்கள் போலிருக்கிறது?”

“நான் அந்த அர்த்தத்தில் கூறவில்லை, நீங்களாக ஏன் அனர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கின்றீர்கள்?”

“தாங்கள் எதை நினைத்துப் பேசுகின்றீர்களோ அதை அப்படியே மற்றவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாத போது, அது அனர்த்தமாகி விடுவதாகத் தாங்கள் எண்ணுவீர்கள் போலிருக்கிறதே?”

“ஆஹா! இப்படி மடக்கிப் பேசுமளவு சாமர்த்தியமுள்ள தாங்களா பேசத் தெரியாதவர் என்றீர்கள்?”

“நான் ஊமை என்று சொல்லவில்லையே?”

“பரவாயில்லையே! பேச்சிலும் கூட வெற்றி பெற்று விட்டீர்களே, மலர்மாலை தூட வேண்டியது தான். ஆனால் இப்போது மாலைதான் இல்லை. கொஞ்சம் பொறுங்கள், வெறும் மலரையாவது தருகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து சென்று பூத்தொட்டியில் நட்டு வளர்த்திருந்த மல்லிகைச் செடியிலிருந்து நன்கு மலர்ந்த நாலைந்து மல்லிகைப் பூக்களை பறித்துக் கொண்டு வந்து “இதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!” என்றாள் பொற்கொடி.

அதைக் கேட்டுவிட்டு அவளைப் பார்த்து மெல்ல நகைத்தபடியே, “தாங்கள் எதுவும் போட்டி கிழ்த்தவில்லையே? எதில் நான் வெற்றி பெற்றேன், எனக்கு மாலை தூட ஆசைப்பட்டு மாலையைத் தேடி, அது மறைந்து விட்டதால் இந்த இரவில் மலர்களைக் கொய்து கொடுக்க வருகிறீர்கள்?” என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

“என் மனதை வென்று விட்டீர்களே, அதற்குத் தான்”

“சில வார்த்தைகளே தோற்க வைத்து விடுமளவுக்கு பலவீனமுள்ளது போலிருக்கிறது தங்கள்! மனம்!”

“இல்லை... இல்லை... ஒரு பார்வையிலேயே தோற்று விடுமளவுக்கு பலவீனமாகி விட்டது உங்கள் முன்னிலையில் என் மனம்!”

“நான் ஒன்றும் பார்வையாலேயே எரிந்து விடும் பரமசிவனில்லையே? என் பார்வையா உங்களைத் தோற்கடித்து விட்டதாகக் கூறுகின்றீர்கள்?”

“ஆம்! தாங்கள் பரமசிவனாரேதான். ஆடும் கூத்தரின் அவையிலிருந்து வரும்பொழுதுதான் தங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அத்தோடு எனது ஆசான் உபவனத்துக் கூத்திரானடிகள்தான் தங்களை எங்கள் இல்லத்திற்கு அனுப்பி வைத்து, மீண்டும் நான் தங்களை சந்திக்கும் நல்லாய்ப்பை அருளியிருக்கிறார். பரமன் அருளே வடிவாகி வந்தது போல் காட்சியளிக்கும் தங்கள் முன்னிலையில்தான் நான் தோற்றிருக்கிறேன். என்னை வெறும் வார்த்தைகளால் கொன்று விடாதீர்கள்...”

கண்களில் நீர் ததும்ப இப்படிச் கூறிய வண்ணம் இளந்திரையனே எதிர்பாராத வகையில் திடீரென்று அவன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான் பொற்கொடி.

ஒரு கணம் திகைத்து நின்ற இளந்திரையனுக்கு உடல் முழுவதும் புல்லரித்தது. மெய்சிலிர்த்தது. மெல்ல குனிந்து அவன் தோள்களைப் பற்றித் தூக்கினான். எழுந்து நின்ற பூங்கொடி விசம்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவனுக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவதென்று புரியாமல் திகைத்து நின்ற இளந்திரையன் சிறிது மௌனத்திற்குப் பிறகு,

“கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்ளுங்கள், நிதானமடையுங்கள். தாங்கள் இப்படி ஒரு அவசர முடிவுக்கு வந்து விடுவீர்கள் என்று நான் எண்ணவே யில்லை பசியிலேயே கிடந்த ஒருவனுக்குப் பலகாரங்களாக மழை பொழிவது போல் கனவு வரலாம். ஆனால் திடீரென்று முன்னால் பழங்கனையும் பலகாரங்களையும் யாராவது கொண்டு வந்து வைத்தால், அந்தத் திகைப்பிலேயே அவன் விக்கி இறந்தாலும் இறந்து விடுவான் அது போலத் திடீரென்று அன்பு வலையை வீசி என்னைத் திணற அடித்து விடாதீர்கள். எப்பொழுதும் வாளு ம்கையுமாக இருப்பவன் நான். என்றாலும், என் இதயத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் அன்பு உன்று உண்டுதான். பிறர் என் மீது செலுத்தும் அன்புக்கு ஏங்கும் ஏக்கமும் எனக்குள் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

தங்கள் அன்பு எனக்கும் மகிழ்வையே அளிக்கிறது. ஆனால் அவசரப்படாதீர்கள். எளிதில் எடுத்து விடும் எந்த முடிவும் நிலைபெற்றுவிடுவதில்லை. கண்டவுடன் கனிந்து விடுவதுதான் காதல் என்றாலும், கொஞ்சம் பொறுத்து என் எல்லா குணங்களும் தங்களுக்குப் பிடிக்கிறதா என்று பாருங்கள். ஏனென்றால், நான் தங்களைப் போல் அவ்வளவு நளின கலைகளைப் பயின்றவனல்ல...” என்று கூறினான்.

“வீரனுக்கு வீரம்தான் உடன் பிறந்ததாயிற்றே, மேலு ஒரு வீரர் வீரத்தையே எப்படிச் காதலிக்க முடியும்? வீரம் நளின கலைகளைத்தானே காதலிக்க முடியும்? அதுதானே தரும். தாங்கள் நான் ஒரு நாட்டியக்காரிதானே என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லி என்னைத் தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கின்றீர்கள்” என்று காதத்தழுதழுக்க கூறினான் பொற்கொடி.

இப்படி அவன் கூறி முடித்ததும், அருளருகில் மெல்ல நடந்து வந்த இளந்திரையன் அவன் இரு தோள்களையும் பற்றி,

“பொற்கொடி! தாங்கள் இப்படி அழுவது எனக்குத் துளியும் பிடிக்கவில்லை. மேகத்திலிருந்து ஒரு மின்னல் வருவதுபோல் இந்த உப்பரிகைக்கு, அதோ அந்த மண்டபத்து வழியாக ஏறி, இறங்கி வந்த தாங்கள், இப்படி கண்ணீர் மழையாகப் பொழிவதற்குத்தான் வந்தீர்களென்றால் அப்போதே நான் உங்களை ரசித்திருக்க மாட்டேன்! தெரிந்தோ, தெரியாமலோ தாங்களும் என் பாதங்களைப் பற்றி விட்டார்கள், நானும் உங்கள் தோள்களைப் பற்றி

எழுப்பி விட்டேன். இதோ உங்களைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பற்றுதல் அவ்வளவு சுலபத்தில் விலகிவிடும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படி விலகுவதையும் நான் சகித்துக் கொள்ள மாட்டேன். ஆனால் அதை இப்போது நீங்கள் நினைக்கும் வார்த்தைகளால் கூறமுடியவில்லை. ஏனென்றால் நாம் நினைப்பது முற்றிலும் சரி என்பதற்கு இன்னும் நிறைய நிரூபணங்கள் தேவை. அப்படி நிரூபித்த பிறகுதான் அது பூரணமானதாக நம் நெஞ்சங்களில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்.

உதாரணத்திற்கு என்னையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், நான் வீரன் என்று முதல் சந்திப்பிலேயே நிரூபித்துக் காட்டி விட்டேன் தங்கள் தந்தையாருக்கும் அப்படியே நிரூபித்து விட்டேன். ஆனால் தங்கள் தங்கள் கலைத் திறமைகளை நான் உணரும்படி ஒரு பாடலாவது பாடியிருக்கலாம். அதை விடுத்து இப்படித் தங்கள் அன்பை நான் உணர வேண்டும் என்பதற்கே முயன்று வருந்துகின்றீர்கள். எங்கே இப்பொழுதாவது உங்கள் திறமையைக் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம்?" என்று இதமான குரலில் கூறினான். இப்படி அவன் நயமாக உரையாடியது நல்ல பலனளித்தது. பொற்கொடி மகிழ்வடைந்தான்.

"இதோ ஒரு கொடி பொறுங்கள், வந்து விடுகிறேன்" என்று கூறிக் கொண்டே கீழ்ப்புறத்து மண்டபத்தை நோக்கி ஓடி, அதன் வழியே படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்கி மறைந்தான்.

புள்ளிமான் ஒன்று தள்ளி ஓடுவது போல் ஓடிய அவளையே பார்த்துக் கொண்டு அவள் காதலை

எண்ணி வியப்பில் ஆழ்ந்தவனாய் நின்று கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

இளந்திரையன் தன் இதயத்திலே காதலுக்கும் இட முண்டு என்று கூறியதே பொற்கொடிக்குப் பெரு மகிழ்வையளித்தது.

'என் வாளுக்கு இரை தேடுவதே என்குறி என்றும், இந்த சோழவள நாட்டின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எண்ண அலைகளில் சிக்கிக் கிடக்கிறேன்... என்று இந்த நாட்டில் வீரம் மீண்டும் விழித்தெழும் என்பது தான் என் கவலை! இந்த நிலையில் தாங்கள் வேறு என்னை தம் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கி விடாதீர்கள்!' என்றும் பேசிய இளந்திரையன், எங்கே தன் காதலை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விடுவானோ என்று தவியாய் தவித்த பொற்கொடி.

'பிறர் அன்புக்கு ஏங்கிய எனக்கு தங்கள் அன்பு கிடைத்தது பெரு மகிழ்வையே அளிக்கிறது!' என்று அவன் கூறியதும் ஆனந்தப் பரவசத்திலாழ்ந்து போனான்.

தன் கலைகளைக் காண விரும்பும் அவன் விருப்பத்தை எண்ணி உளம் பூரித்தான். கீழே இறங்கிச் சென்று வீணையை எடுத்துக் கொண்டு வரச் சொல்லி முல்லையிடம் கூறிவிட்டு, பொற்குவளையொன்றில் நன்கு காய்ச்சிய ஆவின் பாவை விட்டு பச்சை கற்பூரம், குங்குமப்பூ, கற்கண்டு, ஆகியவைகளை இட்டு எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் மேலேறி வந்தான்.

அந்த மேன்மாடத்தின் மையப்பகுதியிலிருந்த ரதவடிவ மணி மண்டபத்தில் உயர்ந்த வேண்டப்பாடுகளமைந்த ஆசனமொன்றில் இளந்திரையன் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

காலைந்து நாட்களாக சரியான உறக்கமின்றி வழிப் பயணத்தை மேற்கொண்டு வந்திருந்த அசதியாலும், நல்ல சுவையான விருந்தையுண்டு விட்டுக் கமைய சார்வில் சாய்ந்து கொண்டதாலும் உறக்கம் அவன் விழிகளை கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தது.

பொற்குவளையில் கொண்டு வந்த பரலை அருந்தச் சொல்லி அவனிடம் கொடுத்து விட்டு, முல்லை கொண்டு வந்த வீணையை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு வாசிக்கத் தொடங்கினான் பொற்கொடி.

வீணையில் அவன் விரல்கள் விளையாடின. கணிந்த மனத்திலிருந்து காதல் நினைவுகள் அலைமோத அதன் தாளகதியில் வீணை நரம்புகளில் அவன் விரல்கள் நர்த்தனமாடின. வீணையிலிருந்து மோகனம் நாத வடிவெடுத்து அலை அலையாய் புரண்டு காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த இனிய கீத வெள்ளத்திலே கிறங்கி அடித்துச் செல்லப்பட்டவனாய் அப்படியே உறங்கிப் போனான் இளந்திரையன். கண்களை மூடிக்கொண்டு உறக்கத்திலாழ்ந்து விட்ட அந்த கட்டிளங்காளையை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பொற்கொடி. வீணையைக் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டு அப்பொழுதே கீழிறங்கிப் போய் விட்டிருந்தான் முல்லை.

பாலைக் காய்ச்சி போதைப் பொருள்களிடிக் கொட்டி கொண்டிருந்தது வெண்ணிலவு. நிம்மனான வானத்தில் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக சிறுசிறு மேகங்கள் நிலைவ மறைத்துக் கண்ணாழ்ச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

சிலலென்ற துளிர்காற்றும் சிருங்காரச் சிறவுக்கும் மனப் பறவையும், நிலவும் முகிலும் விளையாடும் நீங்காத காதல் விளையாட்டும், அந்தத் தனிமைச் சூழலில் பொற்கொடியின் இருதயத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்து கொண்டிருந்தது. எந்த வாலிப நினைவுகளையும் நினைத்துக் கூடப் பார்த்திராத அவன் இதயம் அந்த இளந்திரையன் என்ற சுந்தர வாலிபனைக் கண்டது முதல், வட்டியும் முதலுமாக அதே நினைவுகளில் மூழ்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது.

உபவளத்துக் கூத்தபிரானடிகளிடம் நாட்டியமும், சங்கீதமும் பயின்று அந்தக் கலை உணர்ச்சிகளிலேயே தன் இருதயத்தை மூழ்கடித்துக் கொண்டு நளின கலைகளின் முழு வடிவமாய் வளர்ந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த அவன் செளந்தர்யம், இளந்திரையன் என்ற வீர பௌருஷத்தைக் கண்டவுடனே எந்த அனுமதியுமின்றி ஆதர்ச அர்ப்பணமாகி விட்டது.

நல்ல உறக்கத்திலாழ்ந்து விட்ட அவனுக்கு இடைஞ்சலாக மேலும் வீணையை வாசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாமென்று எண்ணி, வீணையை அங்கேயே வைத்து விட்டு எழுந்திருந்து பட்டுத் துணி யொன்றை இளந்திரையன் மீது போர்த்தி விட்டு கீழிறங்கிச் சென்று விட்டான் பொற்கொடி.

இனிய கானத்தைக் கேட்டுக் கொண்டே அசுதியிருதியால் உறங்கிப் போன இளந்திரையனுக்குப் பொற்கொடி வீணை வாசிப்பதை நிறுத்தி விட்டு இறங்கிப் போய் விட்டதே தெரியவில்லை.

அவன் காதுகளில் அந்த கீத வெள்ளம் அவை மோதிக் கொண்டே இருந்தது.

பொற்கொடி வீணை மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற உணர்வுடனேயே உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன். நல்ல இசை ஒன்றை ரசித்துக் கொண்டே உறங்கி விட்டால் அது மறுபடி விழிக்கும் வரையில் காதில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

அந்த இரவின் சுகமான அணைப்பில் கீதவெள்ளம் உணர்வுகளை வருட, ஏதோ ஒரு தாளகதியில் பொற்கொடி நர்த்தனமாடுவது போன்ற கனவுகளும் வந்து கொண்டிருக்க, இளந்திரையனின் மூடிய விழிமலர் மேடையில் பொற்கொடி என்ற அந்த அழகிய இளங்கை ஆடிக் கொண்டிருந்தாள்.

கீண்ட கேரம் இளந்திரையன் என்ற விருந்தினனைக் கவனிப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருந்து விட்டு நடுநிசிக்குச் சமீபத்தில் கீழே இறங்கி வந்த தன் மகளைப் பார்த்து அதுவரை உறங்காமலேயே விழித்திருந்த பொற்கொடியின் தாய்,

இப்பொழுதாவது உனக்கு கீழே இறங்கி வரத் தோன்றியதே அதுவரைக்கும் சந்தோஷம்தான் என்று கடுமையான குரலில் பேசினாள்.

தாய் உறங்கப் போயிருப்பாள் என்றெண்ணிக் கொண்டு உற்சாகமாக ராகமொன்றை இழுத்தபடியே

நடதடவென்று படிகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்த பொற்கொடிக்கு நிமிர்த் தாக்குதலைப் போல் அவன் தாயார் படிக்காடு ஓரம் நின்றிருந்து "எண்டி, இதெல்லாம் உனக்கே நல்லா இருக்கா?" என்று வினவியதும் அச்சமேற்பட்டது. இருந்தாலும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு,

"இல்லையம்மா... அப்பாதான் அவரை நன்கு கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டுப் போனாரம்மா!" என்று நடுங்கும் குரலில் பதிலளித்தாள்.

"சரி, அதுக்கு ஏன் இப்படி நடுங்கறே? என்னிடம் சொல்லி விட்டுத்தான் போனார் உன் அப்பா. நடுநிசி வரை கொட்டுகிற பனியில் வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்து விட்டு வரியேன்னுதான் கேட்டேன். அந்தப் பிள்ளையாண்டானை என்ன மேலேயே உறங்கச் சொல்லி விட்டா வந்துவிட்டாய்? பனி கொட்டுமே!" என்று சுமுகமாகவே அவன் தாய் வினவியதும் பொற்கொடிக்கு தன் தாய் கோபப் படவில்லை என்று புலப்பட்டது.

"இல்லையம்மா, நான் வீணை வாசித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். அவர் அயர்ந்து தூங்கி விட்டார். எழுப்ப வேண்டாமென்றுதான் இறங்கி வந்து விட்டேன்" என்று பதில் கூறினாள்.

"சரி, நீ போய் படுத்துக்கொள். முல்லை கூட இங்கேயேதான் உறங்குகிறான்...." என்று கூறி விட்டு அவள் தாய்போய் விட்டாள்.

'முல்லை இங்கேயேவா இருக்கிறான், அப்படியானால் அவன் ஏதாவது அம்மாவிடம் அந்த

இளைஞரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பாளோ? அவள் வாய் சம்மாயிருக்காதே. ஒன்றுக்கு மூன்றாய் ஏதாவது கதை அளந்திருப்பாளே என்று எண்ணியபடியே படுக்கையறைக்குச் சென்று மூல்லைக்கு அருகில் படுத்துக் கொண்டாள் பொற்கொடி.

உடலில் வழிப்பயணத்தை மேற்கொண்ட அடர் விருந்தாலும் உள்ளம், மேன் மாடத்தில் உறங்கும் இளைஞனைப் பற்றிய இனிய நினைவுகளிலேயே அலைந்து கொண்டிருந்தால் உறக்கம் பிடிக்காமலேயே படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் அவள்.

எப்பொழுது கூறியும் இந்த இரவு என்று தவித்துக் கொண்டிருந்த பொற்கொடி, இத்தோ விடியப் போகிறது என்று பறைசாற்றுவது போல் புள்ளினங்கள் புரியாத மொழிகளில் கூறிக்கொண்டு பறக்கவும், சேவல்கள் கூவியழைக்கவும், புலர்தும் புலராத அதிகாலைப் பொழுதில் படுக்கையை விட்டெழுந்து குளிர்த நீரில் நீராடி விட்டு கூந்தலை அகிற்புகையில் காட்டி காயவைத்துக் கொள்ளாமல் துனி முடிச்சிட்டுக் கொண்டு அவசர அவசரமாக மேன் மாடத்துக்கு ஏறத்தொடங்கிய போது,

“என்ன அத்தனை அவசரம்? இந்தப் பின்பணிக் காலத்தில் பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்துவிட்டு நரத் தலையுடன் சதிராடினால் உடம்பு என்னத்துக்காகும்? தலையைக் காயவைத்துக் கொள்” என்று கூறிக் கொண்டு எழுந்து வந்த தாயிடம்,

“இல்லையம்மா, அவர் மேலேயே உறங்குகிறார். போய் எழுப்பி, வேண்டியதை விசாரித்துக் குளிக்கச்

சொல்லிவிட்டு வந்து காயவைத்துக் கொள்கிறனே?” என்று பதில் கூறினாள் பொற்கொடி.

“அப்படி எதுக்காக அந்தப் பிள்ளையாண்டானைப் போய் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பப் போறே, நன்றாக விடிந்த பிறகுதான் எழுந்திருக்கட்டுமே” என்றாள் அவள் தாய்.

“விடமாட்டாள் போலிருக்கே! என்று சங்கடப் பட்டுக்கொண்டே, “சரிம்மா, ஒரு ஓட்டம் ஓடி இரண்டு மல்லிகைப் பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன்...” என்று கூறிக் கொண்டே மடிகளில் தாவி ஏறத் தொடங்கிய பொற்கொடியைப் பார்த்து சிரித்தபடியே,

“மல்லிகைப் பூவைப் பறிக்க மேலேதான் போக வேண்டுமா? கீழேதோட்டத்தில் குடலை குடலையாகப் பூத்துக் கிடப்பதெல்லாம் பூக்களாகத் தெரியவில்லை போலிருக்கிறதே உனக்கு! சரி போ” என்று கூறிய அவள் தாய், தன் மகளைப் பற்றிய ஏதோ ஒரு உண்மை விளங்குவதைப் போல் தோன்ற, மனத்திற் சூள்ளாகவே சிரித்து கொண்டு அன்றைய வேலைகளில் ஈடுபடலானாள்.

கலைக் காவலன்

நல்ல உறக்கத்திலாழ்ந்திருந்த இளந்திரையனின் இதயம் இனிய கனவுகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கனவுகளில் முழ்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவனுடைய உள்ளுணர்வுகள், புற உணர்வுகளின் புதிய செய்திகளால் மெல்ல விழிப்படைந்து கொண்டு இருந்தன.

புலர்காலைப் பொழுதின் சில்லென்ற காற்றின் சுகத்தோடு பூமணங்கள் பொங்கிவர, ஜல் ஜல் லென்று தாளகதியில் ஐதிபோடும் இரண்டு பாதங்களின் சலங்கை ஒலியும் அவன் காதுகளில் பாய்ந்து கண்களை மலரச் செய்தன.

கண் விழித்துப் பார்த்த இளந்திரையனுக்கு, தான் இன்னும் கனவுகளிலிருந்து விடுபட்டு விழிக்க வில்லையோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. அதுவரை கனவில் நர்த்தனமாடிக் கொண்டிருந்த பொற்கொடி என்ற அந்த அழகுப் பொற்சிலை, அங்கே அவன் படுத்திருந்த மண்டபத்திற்கு எதிரில் சிறிது தொலைவில் அந்த மேன்மாடத்தின் கைப்பிடிச் சுவர் அருகில் நின்று அபிரமயம் பிடித்து ஆடிக் கொண்டிருப்பது கனவல்ல, உண்மையிலேயே பொற்கொடி தான் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று உணர்வதற்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது.

கீழ்ப்புறத்து மண்டபத்தருகில் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள் பொற்கொடி. அவளுக்குப் பின்னால் கீழ்வானில் உதயமாகிக் கொண்டிருந்த சுதிரவனின் ஒளிக் கதிர்கள் தோட்டத்துத் தென்னை மரங்களில் பட்டு கீற்றுக்களின் இடைவெளி வழியே பாய்ந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பொங்கியெழும் கதிரொளியில் தங்கச் சிலை ஒன்று தகதகவென்று மின்னி ஆடுவதுபோல் அழகாக அபிரமயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் பொற்கொடி.

‘இரவு வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்து விட்டு எப்பொழுது எழுந்து சென்றாள் இவள். அழகாக வீணையைக் கொண்டு வந்து வைத்துக்கொண்டு இவள் இனிமையாக வாசிக்கத் தொடங்கிய மறுகணமே நாம் நன்றாக உறங்கி விட்டோமே, நம்மைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாள். தூக்கத்தில் நல்ல கும்பகர்ணன் போலிருக்கிறது, கொஞ்சம் கூட இசை ஞானம் இல்லாத ஆள் என்றெல்லாம் எண்ணி யிருப்பாளே!’ என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்திருந்த இளந்திரையன் கீழே வீணை இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு,

‘அடடே! இரவு வாசித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு இங்கேயே வைத்து விட்டுப் போய் விட்டாள் போலிருக்கிறது’ என்று எண்ணிக் கொண்டே அந்த வீணையைக் கையிலெடுக்கக் குனிந்தான்.

வீணையை எடுக்கக் குனிந்தவனுக்கு அந்த வீணைக்கு நேரெதிரில் ஆடிக் கொண்டிருந்த பொற்கொடி, ஒரு தேவதையைப் போல் காட்சியளித்தாள். ஆடும் அழகு மங்கை ஒருத்தியும், அழகிய

வீணை ஒன்றையும், அப்படிச் சேர்த்துப் பார்க்கும் ஒரு சூழலில் அவன் மனத்திலும் நளின நினைவுகள் அவைமோதின.

அந்த வீணையை தான் எடுத்து வாசிக்கவும் அந்த இசைக்கேற்பப் பொற்கொடி ஆடுவதுமாக அவன் மனக் கண்ணில் ஒரு காட்சி தோன்றி மறைந்தது.

'பழையாறைக் காட்டில் பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் நமக்கு வாளைச் சுழற்றவும் வில்லில் அம்பு பொழியவும், மிருகங்களுடன் போராடவும், நூறு பேரைக் கூட ஒருவனே தனித்து நின்று எதிர்க்கும் வித்தைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தாரேயன்றி இப்படி ஒரு இசைக்கலையை சொல்லிக் கொடுத்தா ரில்லையே' என்று எண்ணி அவன் மனம் வருந்தியது.

போர்க்கலையில் எவராலும் வெல்ல இயலாத ஆற்றல்களும் தன்னிடம் இருக்கிறது என்றெண்ணி அடிகளாடி இறும்பூதெய்து கொண்டிருந்த அவன் இதயம் இந்த வினாடியில் 'கடினமான வாள்களைச் சுழற்றும் இந்தக் கரத்தால் இந்த அழகிய வீணையை மீட்ட முடியவில்லையே, பொற்கொடி தன் பூவிலும் மெல்லிய விரல்களால் எப்படியெல்லாமோ இதனைப் பேசவைத்து விடுகிறாளே' என்று எண்ணி வியப்பிலாழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

வீணையைத் தன் மடியில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அதனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இளந்திரையனைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே, "என்ன அப்படி வீணையை விழுங்கி விடுபவரைப் போல் பார்க்கின்றீர்கள்?" என்று வினவிக் கொண்டே வந்தாள் பொற்கொடி.

"ஒன்றுமில்லை, வாளைச் சுழற்றும் என் கரங்களுக்கும் இந்த வீணையை வருடும் சில விரல்களுக்கும் இடையே உள்ள வலிமையைப் பற்றி சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்"

"ஒவ்வொன்றிலும் ஒருவித வலிமை இருக்கிறது. சிலர் தன் வலிமையை அழிவிற்காகச் செலவிடுகின்றனர். சிலர் அழகிய கலைகளுக்காகச் செலவிடுகின்றனர்."

"இரண்டும் தேவைதானே?"

"தேவை, தேவையற்றது என்பது நமது மனத்தைப் பொறுத்தது. அழிக்கும் சக்தியையும் தன்னிடம் போற்றறலாக வைத்துக் கொண்டிருப்பது, இயற்கைகளுக்கே உரிய நியதி. இயற்கையின் பேராற்றலை அனுசரித்து அழகிய வாழ்க்கை முறைகளை அமைத்துக் கொள்வதும், அனுபவிப்பதுமே மனிதர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட நியதி. ஆனால் சிலர் வாளை உருவுவதும், ரத்தத்தை மண்ணில் கொட்ட வைப்பதுமே வீரத்திற்குரிய நியதி என்றெண்ணி தன் மனத்தை வளர்த்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். என்ன செய்வது!" இப்படிப் பொற்கொடி கூறியதும்,

"அந்த வீரம்தான் ஆறலைக் கள்வர்களின் கொலைக்கு அஞ்சா கொடிய நியதிகளிலிருந்து அழகிய கலைகளைக் காத்துத் தந்தது என்பதை அவ்வளவு சாமர்த்தியமாக மறந்துவிட்டீர்களே பொற்கொடி!" என்று கடுமை நிறைந்த குரலில் கையாண்டியும் தொனிக்கக் கேட்டான் இளந்திரையன். அதற்குப் பதிலாக,

“நீங்கள் காத்துத் தந்தது பொற்கொடி என்று ஒரு பெண்ணைத்தானேயன்றி அழகிய கலைகளை எல்லாம் அல்ல! அப்படியாகும் காப்பாற்ற வேண்டிய அவலநிலையில் அது அநாதைக் குழந்தையாக எப்போதும் இருந்ததில்லை.

“கலைகள் நினைத்தால் எதையும் தனக்கு அடிபணிய வைத்துவிடும் ஆற்றல் பெற்றதுதான்...” என்று கூறினாள்.

பொற்கொடி இதை சிரித்துக்கொண்டே நான் கூறினாள். ஆனால் இளந்திரையனுக்கு அது சினத்தை வரவழைத்து விட்டது.

“கலைகளுக்கு அப்படி ஒரு ஆற்றல் இருக்குமோ என்னவோ நான் அறியவில்லை. ஆனால் ஒரு வீரனுக்கு இருக்கவேண்டிய அளவுக்கு மீறி ஒருவிக அகம்பாவம் உங்களிடம் இருக்கிறது என்பதை மட்டும் இப்போது அறிந்து கொண்டு விட்டேன்” என்று கூறினாள்.

இப்படிச் சின வயப்பட்டவனாக இளந்திரையன் கூறியதும் பொற்கொடி நளினமாகப் புன்முறுவல் பூத்தாள். அவன் தன்னை ஒரு அகம்பாவி என்று கூறுகிறான் என்பதை உணர்ந்தும் அவளுக்குக் கோபம் வரவில்லை. அவனுடன் எதையாவது பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலவே தோன்றியது அவளுக்கு. ஆனாலும் நேரமாகிறது, தந்தை வருவதற்குள் அவன் குளித்து விட்டால் நல்லது என்று எண்ணியவளாக,

“சரி, என் அகம்பாவத்தையெல்லாம் நீங்களே வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், நான்

உங்களுடன் அகம்பாவமாக உரையாட ஒருபோதும் விரும்புவதில்லை. முதலில் எழுந்து வந்து குளியுங்கள். விதிகளையிலேயே ஒரு விவாதத்தை ஆரம்பிப்பானே? அப்பாவும் வந்து விடுவார்” என்றாள். அவ்வளவில் அவர்கள் உரையாடல் நின்றது.

பொற்கொடியுடன் கீழே இறங்கிச் சென்ற இளந்திரையனை, ‘சுடுநீர் போட்டுவைத்திருக்கிறேன். அதில்தான் குளிக்க வேண்டும்’ என்று பொற்கொடியின் தாயார் வற்புறுத்தினாள்.

அவள் அன்பு உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு தோட்டத்துப்புறத் தாழ்வாரத்து முற்றத்தில் நன்கு பதமாக விளாவி வைத்திருந்த இளவெங்கீரில் நீராடினான் இளந்திரையன். அலுப்புத் தீர் அந்த இளவெங்கீரில் குளிப்பது சுமாயிருந்தது அவனுக்கு. அவன் நீராடி முடிக்கவும் செங்கல்வராயர் வந்து சேரவும் சரியாக இருந்தது.

செங்கல்வராயர் வந்த வேகமும், பொற்கொடியிடம் காலை உணவு சிக்கிரம் பரிமாறும்படி அவர் பேசிய விதமும், அவர் எதற்காகவோ அவசரப் படுபவராகக் தோன்றியது இளந்திரையனுக்கு. அந்நிலையில் அவரிடம் தான் விசாரிக்க வேண்டியவைகளைப் பற்றி எப்படிப் பேச ஆரம்பிப்பது என்றே புரியவில்லை அவனுக்கு.

“மன்னிக்க வேண்டும் இளந்திரையரே! போன இடத்தில் வேலைகள் அதிகமாகி விட்டது. புதிய விருந்தினராகிய உங்களைப் பற்றிய காரியங்கள் சிலவும் கவனிக்க வேண்டியதாகி விட்டது. எனவே இரவே திரும்ப முடியவில்லை. தங்களுக்கு ஏதேனும் வருத்தமோ?” என்று அவரே வினவியதும்,

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் வருத்தப்பட வேரம் எங்கே இருந்தது? தங்கள் திருக்குமாரி என்னை தனியே சிந்திக்க விட்டால்தானே! ஓயாமல் பேசி ஒரு வழியாக என்னை அடிபணிய வைத்து விடுவதாகச் தனும் உரைத்து விட்டார் போங்கள்!” என்றான் அவன்.

அதைக் கேட்டு அருகே இருந்த பொற்கொடி திடுக்கிட்டான் ‘தான் கலைகள் எதையும் தனக்கு அடிபணிய வைத்துவிடும் ஆற்றல் பெற்றது என்று கூறியதை, இவர் தவறாகப் பொருள் கொண்டு விட்டார் போல் இருக்கிறதே!’ என்று வருந்தினான். இளந்திரையன் அப்படிக்கூறியதைப் பற்றி மறுமொழி ஏதாவது பேசலாம் என்று அவன் வாய் திறக்கு முன்பே,

“என்ன இளந்திரையரே! அவன் பேச்சை பொருட் படுத்தி அடிக்கடி வருந்துகின்றீர்கள். உறுதி மிக்க போர்வான் என்றல்லவா உங்களைப் பற்றி எண்ணி யிருக்கிறேன்? பூக்கள்தான் சில வேளைகளில் பாதங்களில் விழ வேரிடும், புருஷர்கள் எதற்காகவும் எப்போதும் விழத் தேவையில்லை, போர்க்களங்களில் தான் வீரமரண மெய்திய பிறகு பூக்களைப் போலவோ சருகுகளைப் போலவோ உதிர்ந்து விழ வேரிடும். அதுவும் சாதாரண வீரர்களுக்கு! அது போகட்டும், தாங்கள் விரைந்து புறப்படுங்கள். உணவருந்தி விட்டு நாம் வெளியில் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டார் செங்கல்வராயர்.

தந்தையின் பேச்சு மேலும் வேதனையளிப்பதாகவே இருந்தது பொற்கொடிக்கு. அவர் உள்ளே

சென்ற பிறகாவது இளந்திரையனிடம் அது பற்றி மறுப்பு தெரிவிக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறபோதே,

“அம்மா பொற்கொடி, இப்படி வா, இளந்திரையருக்குப் புதிய ஆடைகள் கொண்டு போய்க் கொடு!” என்று உள்ளே அழைத்தார் செங்கல்வராயர்.

தந்தைக்கு அருகில் சென்ற பொற்கொடிகள்களில் நீர்மல்க, “எது வேண்டுமானாலும் தாங்களே கொண்டு போய்க் கொடுங்கள், நான் மூச்சு விட்டால் கூட அதில் ஒரு குற்றத்தைக் கண்டுபிடித்து உங்களிடம் குறைப்பட்டுக் கொண்டு விடப்போகிறார் அவர்...” என்றான்.

தன் மகளின் வருத்தத்தைக் கண்ட செங்கல்வராயர் மனம் பதறினார். அன்பு முழுவதையும் கொட்டி வளர்க்கும் அந்த செல்வமகள் கண்களில் நீர்மல்க நின்ற கோலம் அவருக்கு வேதனையை அளித்தது.

“அம்மா பொற்கொடி, நான் உன் மீது கோபித்துக் கொள்ளவில்லையே, இதற்கு ஏன் வருந்துகிறாய்? இதோ பார், அந்தப் பிள்ளையாண்டான் காட்டிலேயே வளர்ந்தவன், முட்டிப் பிள்ளை. அப்படித்தான் பேசுவான். ஒன்றை உன்னிடம் மட்டும் சொல்கிறேன். மனதில் வைத்துக் கொள். அந்தப் பிள்ளை என் மதிப்பிற்குரியவன், நீதான் அவனிடம் பணிந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும்...”

“அது மட்டுமில்லை. அவன் வெறும் வீரனாக மட்டும் இருந்தால் போதாது. மனிதனாகவும் ஆக வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பும் உன்னிடம்தான் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே தீர்மானித்து விட்டேன். கவனமாக நடந்துகொள். இந்தா இந்த உடைகளையெல்லாம் நீயே கொண்டு போய்க்கொடு” என்று இதமாகக் கூறி, மகளின் மனத்தைத் தேற்றி புதிய உடைகளை பொற்கொடியிடம் கொடுத்தார் செங்கல்வராயர்.

தந்தை கூறிய விஷயங்கள் பொற்கொடிக்கு வியப்பையே அளித்தன. இருந்தாலும் அவர் கூறிய எல்லாவற்றிற்கும் தலையாட்டிவிட்டு அந்தப் பட்டுடைகளை வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு போய் இளந்திரையனிடம் கொடுத்தான்.

மாற்று உடைகளை வாங்கி அணிந்து கொண்ட இளந்திரையன் புலித்தோல் அங்கியை மட்டும் மாற்றிக் கொள்ள விரும்பாமல், அதையே மீண்டும் அணிந்து கொண்டான்.

கூடத்தில் உணவு பரிமாறி இளந்திரையனையும் தந்தையையும் உணவருந்த அழைத்தான் பொற்கொடி. உண்டு முடிக்கும் வரை இளந்திரையன் பேசவே யில்லை. தன்னை நோக்கி அவன் விழிகள் திரும்பாதா என்று எண்ணியெண்ணி மனம் சோர்ந்த பொற்கொடிக்கு ஏமாற்றமே கிட்டியது.

உணவருந்தி முடிந்த பிறகு கூடத்தில் சென்று அமர்ந்த செங்கல்வராயர், இளந்திரையனையும் அமரச் சொன்னார்.

“என்ன அவசரமாகப் புறப்படவேண்டும் என்றீர்களே?” என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

அவனிடம், “ஆம்! உங்களிடம் கொஞ்சம்பேச வேண்டியதிருக்கிறது. அதை இங்கேயே பேசிக் கொண்டால்தான் முடியும்” என்று எதிரிலிருந்த ஆசனத்தைக் காட்டினார் செங்கல்வராயர்.

இளந்திரையன் மறு பேச்சின்றி அமர்ந்து கொண்டான்.

“தாங்கள் வந்த நேரம் மிக நல்ல நேரம். மன்னர் இன்று அரண்மனையில் தானியிருக்கிறார். தங்களை இப்பொழுது மன்னரிடம்தான் அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்” என்று பேச்சை ஆரம்பித்தார் செங்கல்வராயர்.

“மன்னர் இன்று மட்டும் தானா அரண்மனையில் இருக்கிறார். தினசரி அப்படியென்ன ஓயாத வேலை அவருக்கு?” என்று வினவினான் இளந்திரையன். அவன் குரலில் இகழ்ச்சியும், கேலியும் தொனித்தது. ஆனால் அதைக் கவனியாதவர் போல,

“சிவாலயத் திருப்பணிகளைக் கவனிக்க அறக் கட்டளை நடக்கும் கிராமங்களுக்குப் போய் விடுவார். திங்களுக்கும் மேலாகும் திரும்பி வர” என்றார் செங்கல்வராயர்.

“கோயிலைச் சுற்றி வந்து, தன் கோநகர் மட்டும் பிழைத்தால் போதும் என்று தினசரி பிரார்த்திக்கிறாரா மன்னர்?”

“இளந்திரையரே, மறுபடியும் இப்படி மன்னரைப் பற்றி இகழ்ந்து பேசாதீர்கள். அதுவும் நீங்கள் பேசுவது ஒரு படைத்தலைவர் முன்னால் என்பதையும் மறந்து விட்டு!”

“எந்தப் படைக்குத் தலைவர்? பேரர்க்குளங்களுையே காணாத படைகளுக்கா?”

“இளந்திரையரே, இகழ்ச்சிக்கும் ஓர் எல்லை யுண்டு. தாங்கள் அதையும் மீறுகிறீர். இப்படி வேறொருவர் பேசியிருந்தால் இங்கு நிலைமையும் வேறுபட்டிருக்கும். தாங்கள் சோழ குலத்தின் அபிமானத்திற்கும், பெரு மதிப்பிற்கும் உரிய சிவானந்த அடிகளிடம் இருந்து வந்திருக்கிறீர்கள் என்பதே என் சினத்தையும் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது.”

“மன்னிக்க வேண்டும், நான் தங்கள் மனம் புண்படவோ, சினம் கொள்ளவோ எண்ணி எதையும் பேசவில்லை. இந்த நாட்டின் எதிர்காலத்தைக் கணிக்க ஆபிரமாயிரம் வாட்களை தினம் தினம் வடிக்கச் சொல்லி படைக்கலங்களை உருவாக்குவதை விடுத்து, நாட்டின் காவலர் நமது சோழ மன்னர் சிவாலயத்திருப்பணி என்றும், சிவனடியார்களுக்கு மானியம் என்றும் செல்வத்தைச் சிதற அடிக்கிறார். பர சமயவாதிகளோடு பட்டி மன்றம் என்று நேரத்தை வீணாக்குகிறார். மன்னர் இப்படியே செய்து கொண்டிருப்பாரானால், இந்த நாட்டில் எப்படி வீரம் மறுபடியும் விழித்தெழும்? அட்டையைப்போல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் களப்பிரர்களை அடித்து வீரட்டுவது எந்நான்? அடிமைத்தனை களைந்து ஆண்மையெல்லாம் ஆர்ப்பரித்தெழுவது எப்போது?

இப்படி ஆபிரமாயிரம் வீணாக்கள் என்னெஞ்சிலே பொங்கி எழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன. பதுங்கிப் பதுங்கி என்போன்ற வீரர்களால் வாழமுடிவதில்லை. எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு பெரிய படையை உருவாக்கிப் பாய்ந்து வீரட்டினால் இந்த களப்பிரர்கள் எந்த மூலைக்கு?” இப்படிப் பட்ட வேன்று பேசிக்கொண்டிருந்த இளந்திரையனைக் கையமர்த்தி,

“போதும் இளந்திரையரே, உங்கள் உணர்ச்சி எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் தாங்கள் இப்படி அவசரப்பட்டு எதையும் பேசிவிடக்கூடாது. தாங்கள் பெரும்பகுதி வனத்திலேயே வளர்க்கப்பட்டவர். பூரணமாக இந்த சோழநாட்டின் இன்றைய நிலையற்ற உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. சமீபத்தில் ஐந்து பருவங்களுக்குள் இரண்டு பெரும் போர்கள் இந்த மண்ணில் நிகழ்ந்து விட்டன என்பது உங்களுக்கு மட்டுமல்ல, எத்தனையோ கிராமப்புற மக்களுக்கும் தெரிந்திருக்காதுதான். காதும் காதும் வைத்தாற்போல் இன்னும் சில குட்டிப் போர்களும் இந்த சோழ மண்ணில் நிகழ்ந்து விட்டன. இதே உறையூரின் கோட்டை வாசல்கள் நான்கிலும் சிறுசிறு போர்கள் பல நிகழ்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் இதை யெல்லாம் மக்கள் அறிந்திருக்க இயலாது!” என்று கூறினார் செங்கல்வராயர்.

இதை வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளந்திரையன், “உண்மையாகவா? நமது செங்கட் சோழர் காலத்தில் போரும் நிகழ்ந்ததுண்டா? தாங்கள் கூறுவது உண்மையானதுதானா படைத் தலைவரே?” என்றான்.

“முற்றிலும் உண்மைதான் இளந்திரையரே! போரையே காணாத படைக்குத் தலைவரா? என்று வினவினீர்களே, இந்த கிழவன்தான் அந்தப் போர்களிலும் தலைமை ஏற்றுப் படைகளை நடத்தினான். நமது படைகள் மிகக்குறுகியவை, எதிர்த்த சேர மன்னன் படைகளோ மிகப் பெருமளவில் வந்தது. ஆயினும் வெண்ணிப் பரந்தலையிலும், குடவாசலிலும் சேரன் படைகள் சிதறி ஒடின. இன்னமும் இறுமாப்படங்காமல் சினங்கொண்டு தானிருக்கிறான் சேரன். எங்க விநாடியும் அவன் மறுமுறை போர் தொடங்கலாம். அவனைச் சிறைப் பிடித்தும் நமது சோழ மன்னர் கருணைகாட்டி விடுவித்து விட்டார். களப்பிரர்களின் கையாட்கள் தமிழகத்தையே விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் நம்மவர்களுடனேயே நாம் போரிட்டு மடிந்து கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல என்றும் மன்னர் எண்ணுகிறார். பாண்டியநாடு படுபயங்கரமாக வீழ்ந்து விட்டது. களப்பிரர்கள் அதனைத் தன் கேந்திர பூமியாக்கிக் கொண்டு விட்டனர். சோழ நாட்டை களப்பிரர்கள் முற்றிலும் வென்று விட்டனர் என்று கூற முடியாது. சில தலைமுறையாக நாம் அவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லைதான். அரசியல் ரீதியாகப் பார்க்கப் போனால் இதுவும் எப்போதோ எதற்காகவோ ஏற்பட்ட சில நிபந்தனைகளின் ஓர் ஒப்பந்தம்தான், களப்பிரர்களை நாம் எப்போதும் முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டு அடிமையாகி விடவில்லை, சோழ மண்ணில் களப்பிரனால் காலுன்ற முடியாத நிலைதான் எப்பொழுதுமே நிலவி

வந்திருக்கிறது. நமது கோச்செங்குட் சோழ மன்னரோ களப்பிரனுக்கு எந்தவித உடன்படிக்கையின் கீழும் கூட அடங்கி நடப்பதை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அதன் விளைவாக சில சிறு போர்கள் நமக்கும் களப்பிரர்களுக்கும் இடையே நிகழ்ந்ததுண்டு. இப்போது களப்பிரப் படையின் ஒரு சிறு பகுதியும் அதனைச் சார்ந்த ஒரு படைத்தலைவனும் தான் இங்கே தங்கியிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கும் சில அதிகாரங்களைக் கொடுத்து மன்னர் அங்கீகரித்து வைத்துக் கொண்டுள்ளார். இதுவும் முழு மனத்துடன் அல்ல, தழுவிலைகள் சரிப்பட்டு வரும்வரை களப்பிரனை முற்றாக விரட்ட நினைப்பதும், முற்படுவதும் விவேகமல்ல. எனவேதான் மன்னர் களப்பிரர்களுக்கு உட்பட்ட ஒரு சிற்றரசராகத் தம்மைப் பறைசாற்றிக் கொண்டுள்ளார். புலி பதுங்குவது பயத்தால் அல்ல. நமது மண்ணில் வீரம் சாகவும் இல்லை. அதை விழிப்படையச் செய்ய வேண்டிய அவசியமூயில்லை. வீரம் விழிப்போடுதான் இருக்கிறது. மக்களிடையே பரசமயத்தார் புதுவித மயங்கங்களைத் தோற்றுவித்து வருகின்றனர். குறிப்பாக, சமணர்களின் பிரச்சாரம் மக்களை சுய அறிவிழக்கச் செய்து வருகிறது. அதை மாற்றி மக்கள் மனத்திலே அன்பு நெறியை மலரச் செய்ய வேண்டும் என்பதே இப்போது மன்னரின் மிகப் பெரிய நோக்கமாக இருந்து வருகிறது. இதற்கு மேல் நான் உங்களுக்கு விளக்க வேண்டியதில்லை. தங்கள் அமைதியைக் கையாண்டால் உண்மைகள் தானே புலப்பட்டு விடும்” என்று கூறினார் செங்கல்வராயர்.

அவர் பேசி முடிக்கும்பொழுது அங்கே ஆதித்தன் வந்து நின்றான். அவனைப் பார்த்துவிட்டு,

“இளந்திரையரே, இதோ ஆதித்தனும் வந்து விட்டான். ரதம் வந்து விட்டது. புறப்படுங்கள், மன்னரைக் கண்டு வருவோம்” என்று கூறிக் கொண்டே எழுந்தார் செங்கல்வராயர். அவருடன் தானும் புறப்பட்டான் இளந்திரையன்.

அவர்கள் இருவரும் ஆதித்தனுடன் நடந்து சென்று மாளிகை முன்றலில் நின்றிருந்த ரதத்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டபோது அங்கே ஓடிவந்து நின்ற பொற்கொடி தந்தையை நோக்கி,

“எப்போது திரும்புவீர்கள் அப்பா?” என்று வினவினாள்.

“மாலைக்கு மேல் ஆகும்மா! நீ உபவனத்துக்குப் போய் கூத்தபிராண்டிகளை தரிசித்து வா. நானும் இன்று மன்னருடன் உரையாடும் பொழுது உன் நடன அரங்கேற்றத்திற்கு நாள் உறுதி செய்து கொண்டு வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, ஆதித்தனை நோக்கி ரதத்தைச் செலுத்துமாறு கட்டளை இட்டார் செங்கல்வராயர்.

பொற்கொடியின் மலர்விழிகள் இளந்திரையனை நோக்கின. அவன் வேறெங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் விழிகள் தன்பக்கம் திரும்பாதா என்று அவன் தவித்தான். ஓர் இளகிய நெஞ்சத்தை, மென்கலையை நளினத்தை தவிப்பை உணர முடியாத அந்த வலிமை பொருந்திய வீர உள்ளம் கொண்ட காளையின் விழிகள் ஒரு விநாடி கூட அவளைப் பார்த்துத் திரும்பவே இல்லை.

ரதம் புறப்பட்டு புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடி மறைந்தது. ரதம் சென்று மறைந்த திக்கையே

நோக்கிக் கொண்டு, திகைப்பும் திக்பேரமையுமாக நிலைமறந்து கற்சிலை போல் நின்று கொண்டிருந்தாள் பொற்கொடி.

12

மனநோய்க்கு மருந்து

தந்தையும், இளந்திரையனும் ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டு செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற பொற்கொடி,

“என்னம்மா அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்! உங்கள் உயிர் ரதத்தில் ஏறிப் பறந்து விட்டதா?” என்ற முல்லையின் குரல் கேட்டு சுய நினைவுக்கு வந்தவளாகத் திரும்பினாள்.

“ஏய்! என் உயிர் போய்விட்டது என்றா கூறுகிறாய்? அப்படியானால் நான் பிணமா?” என்று வினவி, முல்லையிடம் தான் கலகலப்பாக இருப்பதைப் போல் காண்பித்துக் கொள்ள முயன்றாள் அவள்.

அந்தக் குறும்புக்காரத் தோழியோ, “அப்படி வேறு நான் சொல்ல வேண்டுமா அம்மா! உயிருக்குயிராக நேசிக்கும் இரண்டு இதயங்கள் ஒன்றை ஒன்று பிரிய நேரிடும் போது, தற்காலிகமாகச் சில கணங்கள் அவற்றில் உயிர் பிரிந்து விட்ட நிலைதான் நிலவும். நான் அதைத்தான் குறிப்பிட்டேன், இங்கு உங்கள் நிலை அப்படித்தானே?” என்றாள் முல்லை.

அவன் அபிநயத்துக் கூறுவதைச் செலியுற்றவாதே மனவேதனையுடே நாணம் படர நிலம்கீறி நின்ற அந்த இள நங்கை,

“போடி மூல்லை! நீதான் எதை எதையோ கற்பித்துக் கொள்கிறாய். அவரானால் கோபமாகப் போகிறாடி, போகும் பொழுதில் என்னிடம் விடை பெறவில்லை என்றாலும் ஒரு விநாடி பார்த்து விட்டு போனால் என்ன குறைந்து விடுமாம்?” என்றாள்.

ஆதங்கமும் உள் வேதனையுமாக அவன் அப்படிச் கூறியதும், ஆறுதலும் அன்பும் இதமும் நிறைந்த குரலில்,

“காதல் நளினமும், இனிமையும் சுகமும் நிறைந்ததுதான் என்றாலும், அது சற்றுக் கடினமாகத்தானம்மா தோன்றும்...” என்று அந்தத் தோழிப் பெண் மூல்லை தலைவியின் மனநோய்க்கு மருந்தாகப் பேசினாள்.

“அதில்லையடி மூல்லை, அவர் எப்போழுதுமே முன் கோபக்காரராக இருக்கிறாடி. எதைச் சொன்னாலும் அவர் வீரத்தை இழித்து விட்டதாகத் தப்பர்த்தம் எடுத்துக்கொண்டு கோபப்படுகிறார். இப்போது கூட அப்படித்தான், நான் ஒன்று சொல்ல அதை வேறாகப் பொருள் படுத்திக்கொண்டு அப்பாவிடம் கூடக் கூறி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு விட்டார். அந்தக் கோபத்திலேயே என்னைத் திரும்பிப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் போய் விட்டாடி...” என்று கூறி, மேலும் வருந்தினாள் பொற்கொடி. அவள் குரலில் வருத்தமும் கலக்கமும் கொஞ்சமும் குறையவில்லை.

“இதற்குப் போய் ஏன்மா இப்படி வருத்தப் படுகின்றீர்கள்? ஆண்கள் எப்போதுமே அப்படித் தான் அதிலும் இவர் காட்டு வீரன் என்று வேறு உங்கள் தந்தையே கூறினார். எல்லாம் கடைசியில் உங்கள் வழிக்கு வந்து விடுவார் பாருங்கள்” என்று கூறினாள் மூல்லை.

“மூல்லை! என்னடி இது! நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏதாவது ஒரு நல்ல யோசனை கூறேனடி?” என்று வினவினாள் பொற்கொடி.

மூல்லைக்கே தன் தலைவியின் வேதனை தான் வில்லை. அவள் “சரி, ஒரு நல்ல யோசனை சொல்கிறேன். உபவனத்துக்குப் போகும் வழியில் புதிதாக ஜேர்திடர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். மனதில் நினைத்த காரியம் கைகூடுமா, கூடாதா என்று கூறுகிறாராம் அவர். இன்று கூத்தபிராண்டிகளிடம் செல்லும் வழியில் அவரையும் பார்த்து விட்டுப் போகலாம். உங்கள் மனவருத்தத்திற்கு அவர் நல்ல மருந்தளிப்பார்” என்று கூறினாள்.

மூல்லையின் இந்த யோசனை தேனாக இனித்தது பொற்கொடிக்கு. “உண்மையாகவா மூல்லை! பரவாயில்லையே, நீ கூட தக்கசமயத்தில் புத்திசாலித் தனமாக யோசனை கூற ஆரம்பித்து விட்டாயே! சரி வா அம்மாவிடம், அடிகளிடம் சென்று வருவதாகக் கூறிவிட்டுப் புறப்படுவோம்” என்று கூறியபடியே மூல்லையின் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு துள்ளிக் குதித்தவாறு உள்ளே ஓடினாள் பொற்கொடி.

செங்கல்வராயரும், இளந்திரையனும் அன்னை மணைக்குள் நுழைந்து, அரே மாளிகைக்கு முன் ரத்ததை நிறுத்தி இறங்கிச் சென்றதும் வாயிறு காவலர்கள் வணங்கி வழிவிட்டனர்.

அந்த பிரம்மாண்டமான மாளிகைக்குள் நுழைந்ததும், கனவிலும் கண்டிராத ஏதோ ஒரு புதிய உலகிற்குள் நுழைவதைப் போலிருந்தது இளந்திரையனுக்கு. அந்த மாளிகையின் உட்பகுதி பிரம்மாண்டமான தங்கக்கண்ணம் ஒன்றை மேலே கவிழ்த்திருப்பதை போன்ற வகையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அண்ணார்து பார்த்தால் கழுத்தை வலிக்கு மளவுக்கு உயரமான அந்த மாளிகையில் ஓர் ஆகிருதியான மனிதன் தன் கரங்களை அகல விரித்துக் கட்டியணைக்க முடியாத அளவுக்குப் பெரிய பெரிய தூன்கள் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

கற்சுவர்களிலெங்கும் தண்ணைக் கவரும் வண்ண வண்ண ஓவியங்கள், வண்ணக் கண்ணாடிகள் பதித்த காற்று மாடங்கள், மேல் வளைவிலிருந்து சங்கிலிகளில் பிணைக்கப்பட்ட கொத்து விளக்குகள், இவைகளோடு தரை முழுவதும் பளிங்குக் கற்கள் பாவப்பட்டிருந்தன.

அழகான அந்த மாளிகையின் கடுப் பாகத்தில் பெரிய தாமரைப் பூக்கோலத்தின் கடுவில் சக்கர

வடிவத்தில் பின் புறச்சாய்வு வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட ஆசனமொன்றில் வெண்ணீற்றுப் பட்டைகளும், விளங்கு திருமாப்பினில் பொன்மணி மாலைகளும், பட்டொளிரும் ஆடைகளும், முத்தொளிரும் புன்னகையும் சாந்த சான்றாண்மை வீரராகச் சாந்தம் தவறும் புனிதக் கோலத்தில் தென்னவனாய் இருந்து உலகமும் மன்னர் செங்கன் பிரான் அமர்ந்திருந்தார்.

மன்னரைப் பார்த்தவுடனேயே இளந்திரையனுக்குத் தன்னையும் அறியாமல் ஒரு விதப் பணிவு ஏற்பட்டது. ஒரு மன்னனுக்கு முன்னிருக்கிறோம் என்ற உணர்வை விட ஒரு, தெய்வ சன்னதிக்குள் நுழைந்திருப்பது போன்ற உணர்வே அவன் இதயத்தில் மேலோங்கி இருந்தது.

கற்பூர மணமும், சாம்பிராணிப் புகையின் மணமுமே அந்த மாளிகை முழுவதும் வீசிக்கொண்டிருந்தால், தெய்வ சன்னதியைத் தவிர வேறெதையும் கற்பனை செய்யவும் முடியவில்லை இளந்திரையனால்.

செங்கல்வராயரைப் பார்த்தவுடன் மன்னர் கோச்செங்கட்பிரான் இருக்கையிலிருந்து சற்றே எழுந்து இரு கைகளையும் கீட்டிப் பணிவன்புடன் 'வர வேண்டும்...வரவேண்டும்.' என்று கூறிப் புன்முறுவலுடன் வரவேற்றார்.

மன்னனுக்குரிய எந்த அகம்பாவங்களும் இல்லாத மனிதனுக்குரிய நியதிகளுடனும் பணிவன்புடனும் எழுந்து வரவேற்ற செங்கட் சோழரின் உயர்ந்த குணங்களனை எண்ணி வியப்புற்றவாறே மன்னர் காட்டிய ஆசனத்தில் செங்கல்வராயருக்கு அருகில் அமர்ந்தான் இளந்திரையன்.

மன்னரின் சிவந்த கொவ்வைப் பழக் கண்களைப் பார்த்ததும் ஜோலிக்கும் இரண்டு தீக்கங்குகளைப் போல் தோன்றி, மன்னர் கோபத்தில் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று எண்ணி யாரும் அச்சுற நேரும் என்றாலும், இளந்திரையனுக்குப் பழையாறைக் காட்டுத் தவப்பள்ளியிலேயே பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் கூறியிருந்த விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது.

சோழச் சக்கரவர்த்தி சிவதேவர் தவமாய்த் தவமிருந்த பின் சோழமாதேவி கமலவதியார் மகப்பேறு பாக்கியத்தை அடைந்தார். பேறு காலத்தில் இன்னும் ஒரு விவாடி தாமதித்துப் பிறந்தால் சோழ இளவல் சொர்க்கத்தையும் ஆளுவார் என்று ஜோதிடர்கள் கூறவும், சோழமாதேவியார் தன்னைப் சிரசாஸன நிலையில் கட்டி வைத்திருக்குமாறு பணிப்பெண்களிடம் கூறி, அந்நிலையிலிருந்து குறிப்பிட்ட நாழிகையில் ஆயிரம் ஆயிரம் தூரியப் பிரகாசத்துடன் கூடிய அழகான ஆண் மகவை ஈன்றெடுத்தார்.

தூரிய குலத்தில் வந்துதித்த அந்த சுந்தரசோழப் பாலகனோ கண்களிரண்டும் அக்கினிப் பிழம்பாய் சிவந்து ஜோலிக்கப் பிறந்தான். பெற்றற்கரிய—பெற்ற பிள்ளையின் விழிகளிரண்டும் தீப்பிழம்பாய் சிவந்திருப்பதைக் கண்டு, சோழமாதேவி மனம் கலங்கி, விதிர் விதிர்த்தபடி வியப்பும், வேதனையுமாய், “என்கோ செங்கண்ணனோ?” என்று கூறி, விண்ணுலகு சென்றுவிட்டார்.

மருத்துவர்கள், சோழமாதேவியின் சிரசாஸனம் தான் சிசுவின் இரத்த நாளங்களை முறுக்கேற்றி கண்களைச் சிவக்கச் செய்துவிட்டது என்றும்,

நாளடைவில் சரிப்பட்டுக் கண்கள் வெம்மையாகி விடும்’ என்றும் கூறினர்.

ஜோதிட வல்லுனர்களோ, ‘மன்னன் செங்கண் மாலின் அவதாரம். எனவே சோழ குலத்தில் வந்துதித்து, மண்ணின் களங்கமெனத் திகழும் களப்பிர ஆதிக்கத்தை வேரறுத்து தமிழ் மண்ணை விளங்கச் செய்யவே திருவுளம் கொண்டு அந்த பாற்கடல் பிரானாகிய திருமாலே வந்து பிறந்திருக்கின்றார்’ என்று கூறினர்.

நிமித்தகன் ஒருவன், “காவிரியில் சந்திர தீர்த் தத்தின் கரையில் முன்னொரு காலத்தில் பெரிய வனமொன்று இருந்தது. அந்த வனத்தில் சுயம்புவாகத் தோன்றிய சிவலிங்கம் ஒன்றை யானை ஒன்று, பூஜித்து வந்தது. அந்த சிவலிங்கத்திற்கு அருகில் இருந்த வெண்ணாவல் மரத்திலிருந்து சிலந்தி ஒன்று சிவலிங்கத்தின் மீது விழும் இலைச் சருகுகளைத் தடுக்கவெண்ணி ஒரு பெரிய வலையைப் பின்னியது. மறுநாள் பூஜிக்க வந்த யானை இறைவனின் சிரசுக்கு மேல் சிலந்தியின் எச்சில் வலையம் இருப்பது அநுசிதம் என்று கருதி அந்த வலையைக் கலைத்துவிட்டு பூஜித்துச்சென்றது.

ஒவ்வொரு நாள் பூஜைக்கு வரும்பொழுதும் அந்த நல்யானை, தன் தும்பிக்கையில் உறிஞ்சி வந்த நீரால் இறைவனை அபிஷேகித்து நன்மலர்களைக் கொய்து சாற்றி, மேலே கட்டியிருக்கும் சிலந்தி நூல் வலையத்தினைக் கலைத்து மனம் உருகப் பிரார்த்திவிட்டுச் செல்லும்.

சிலந்திக்கோ சினம் பொறுக்கவில்லை, தான் இறைவன் மீது கூளங்கள் விழாமல் தடுத்து அன்புடன் பின்னும் நூல் வலையத்தை இந்த மதம் பிடித்த யானை கலைத்து அழித்துவிட்டுத் தன் தும்பிக்கையில் எச்சில் நீரைக்கொண்டு வந்து இறைவன் திருமேனியை வேறு அசிங்கப்படுத்திச் செல்கிறதே! என்று எண்ணி வருத்தமும் சினமும் கொண்டது.

சிலநாள் இந்த ஜீவன்களின் அன்பு நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் அது உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது. அன்றும் வழக்கம் போல் பூஜைக்கு வந்த யானை மேலே கட்டப்பட்டிருந்த சிலந்தி நூல் வலையத்தை வெகு சினத்துடன் கலைத்தது. அதே சமயம் சினம் கொண்டிருந்த சிலந்தியும் அந்த யானையின் தும்பிக்கையினுள் புகுந்து கொண்டு கடிக்க ஆரம்பித்தது.

சிலந்திக் கடியின் நோக்காடு பொறுக்க முடியாமல் தவித்த யானை மலை சரிவது போல் சிவலிங்கத்தின் முன் விழுந்தது. புரண்டு புரண்டு, பூமியில் தும்பிக்கையை ஒங்கி ஒங்கி அடித்து வெகுநேரப் போராட்டத்தின் முடிவில் மாண்டது. சிலந்தியும் யானையின் தும்பிக்கையினுள்ளேயே மாண்டு விட்டது.

அந்த இரண்டு ஜீவன்களின் அன்பையும், பக்தியையும் மனமுவந்து ஏற்ற இறைவன் திருவருள் நல்கி, மாண்ட யானைக்குச் சுவர்க்க மோட்சமீந்தான். சிலந்திக்கு, “நின்தொண்டு நிறையத் தேவைப் படுகிறது, எனவே புனல் நாடன் மனைப் பிறந்து

பொன்மாடம் பல எழுப்பி, அறத்தொண்டு புரிந்து அரிதாகிய புழை தேடிப் பெரிதாகிய சிவபதம் அடைவாய்” என நற்பேறு அருளினார். ஈசனின் ஆசி பெற்ற அச்சிலந்தியே இம்மகவு” என்று சங்கதம் வந்து கூறினான்.

“இத்தகைய மேன்மைகளைப் பெற்றவர் நமது மன்னர் கோச்செங்கட் சோழர்” என்று பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் கூறியிருந்ததை நினைவுப்படுத்திக் கொண்ட இளந்திரையனுக்கு, மன்னரைக் கண்டதும் அவருடைய சிவந்த விழிகள் அச்சுறுத்துவனவாக இல்லை. அருள் பொங்கும் திருவிழிகளாகவே புலப் பட்டன.

“நான் கூறியிருந்தது இந்த இளைஞரைப் பற்றித்தான்” என்று மன்னரை நோக்கி செங்கல் வராயர் உரைத்ததும்!

செம்மலர் விழிகள் வியப்பால் விரிந்து சுழல, இளந்திரையனை ஏறிட்டுப் பார்த்து நகைசீந்தும் இதழ்களை மலர்த்தி, “யார் சிவானந்த அடிகள் அனுப்பி வைத்திருப்பதாகக் கூறினீர்களே அந்த இளைஞரா இவர்?” என்று வினவிய மன்னனுக்கு செங்கல்வராயர் பதிலிறுக்கும் முன்,

“ஆம் அத்துடன் போரை எதிர் நோக்கித் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் இளைஞன்” என்பதையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

இளந்திரையனை துளைத்து ஊடுருவுவது போல்
நோக்கிய மன்னர், அங்கே வெறும் ஆற்றலும்
அவசரமும் மட்டுமே மிஞ்சியிருப்பதைப் புரிந்து
கொண்டவராக...!

“சிந்திக்க வேண்டும் இளைஞரே!” என்றார்.

“எதைப்பற்றி?”

“எல்லாவற்றையுமே!”

“எப்போது போரை ஆரம்பிக்கலாம் என்றா?”

“ஏன் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி”
என்ற மன்னரின் அமைதியான பேராக் கு
இளந்திரையனை திகைக்க வைத்தது. மன்னருக்கு
முன் எல்லாவிதப் பணிவு உணர்ச்சிகளும் தனக்
கிருப்பதை உணர்ந்தான் என்றாலும், தன் துடிப்
பினையும் வீர உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல்
இருக்க முடியவில்லை இளந்திரையனால்.

நாம் யோசித்து முடிப்பதற்குள், இந்த நாடு
வீரத்தையே மறந்து அடிமைத்தனத்தைப் பழகிக்
கொண்டுவிடும்” என்றான். கோபம் தொனிக்க
அவன் இப்படிச் கூறியதை கேட்டுவிட்டு, லேசாக
வாய்விட்டுச் சிரித்தார் மன்னர். பிறகு,

“இளைஞரே! நீங்கள் நினைப்பதைப் போல் வீரம்
ஒரு கைவினைப் பொருளல்ல. உடலின் உணர்ச்சி
களில் தலையாயது வீரம். ஆனால் உள்ளத்தின்
உணர்வுகளில் தலையாயது அன்பே! உள்ளத்தை
விட, உடல் சிறந்ததல்ல. எனவேதான் உடல்களையும்
வீரத்தையும் விட உள்ளத்தையும் அன்பையுமே
பெருக்க நினைக்கிறேன்” என்று மன்னர் கூறியதை
இடைமறித்து,

“என்னால் உள்ளத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.
உடலைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை. எனவே
வீரத்தைத் தவிர வேறெதைப் பற்றியும் சிந்திக்கவும்
விரும்பவில்லை நான்!” என்று கூறினான்
இளந்திரையன்.

“உங்கள் உடல் எப்படிப் பார்க்க முடிகிறதோ
அப்படியே உங்கள் உள்ளத்தையும் என்னால் பார்க்க
முடிகிறது. இரண்டிலும் நல்ல விளைவுகளை
உண்டாக்கிக் கொள்ள என்னால் முடியும். ஆனால்,
நீங்கள் அமைதியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.
உங்கள் உள்ளத்தை நீங்களே பார்க்க விரும்ப
வேண்டும்...” என்று கூறியமன்னர் மறுமொழி கூற
வாய் திறந்த இளந்திரையனைக் கையமர்த்தி,

“சிவானந்த அடிகள் தங்களைச் செயலுக்குத்தான்
அனுப்பியுள்ளாறே அன்றி பேச்சுக்கு அல்ல,
இளந்திரையரே. மன்னர் முன் கட்டளைகளைச்
சுமக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்,
பணிவின்மேல் பண்பு வரா—பண்பின்றில் எத்தகு
ஆற்றலும், வீரமும் பயனல்ல!” என்று செங்கல்வ
ராயா சற்று சினம் தொனிகரும் குரலில்
இளந்திரையனைப் பார்த்துக் கூறினார்.

“இல்லை செங்கல்வராயரே! இந்தத் துடிப்பையும்
குமுறும், ஆற்றலையும் நான் வரவேற்கிறேன்.
மனத்தில் மறுகுவதைவிட, வாய்விட்டுப் பேசுவதே
சாலச் சிறந்தது. மனம் திறந்து பேசுவதற்கே இப்படித்
தனிமையில் இந்தச் சந்திப்பை நிகழ்த்த வேண்டும்
என்று விரும்பினேன். சிவானந்த அடிகளிடமிருந்து
எனக்கும் ஓலை வந்திருக்கிறது...” என்று மன்னர்

செங்கல்வராயரிடம் கூறிவிட்டு, இளந்திரையனிடம் பேசலானார். அப்போதுதான் செங்கல்வராயருக்கு தான் முன்னாளிரவு வேளைக்காரப் படைகளின் ரகசிய ஆலோசனைக் கூட்டத்தின்போது மன்னரைச் சந்திக்க நேர்ந்ததும், தன் இல்லத்திற்குப் புதிதாக வந்திருக்கும் இளைஞனைப் பற்றிக் கூறவாரம்பித்ததுமே, “அவனை சிவானந்த அடிகள் அனுப்பி வைத்திருக்கலாம், விசாரித்து விட்டு நாளைக் காலையிலேயே அழைத்து வருங்கள், உங்கள் வருகைக்காக ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் காத்திருக்கிறேன்” என்று மன்னர் கூறியிருந்ததும் நினைவிற்கு வந்தது.

“இளந்திரையனே! உங்கள் ஆற்றலும் துடிப்பும் நியாயமானதுதான். உங்கள் ஆற்றல் முழுமைக்கும் நிறைய வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. தாங்கள் விரும்பும் பணியில் ஈடுபட்டே இங்த பயன் பெறப் போகின்றீர். ஆயினும், நான் கட்டளைகள் இட்டு மட்டுமே செயலாற்றச் சொல்பவனல்ல, மன்னராய் இருந்து பெறும் பெருமைகளையிட மனிதனாயும் உங்களை ஒத்த வீரனாயும் இருந்து செயல்பட்டே பெருமையடைய விரும்புகிறேன். எனவே நமக்குள் பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வுதான் அத்தியாவசியமானது” என்று இளந்திரையனிடம் மன்னர் கூறினார். அப்போது அங்கே வாயிற்காவலன் வந்து வணக்கம் கூறிவிட்டு மாராயர் வந்திருப்பதாக உரைத்தான்.

மன்னர் வாயிற் காவலனிடம் மாராயரை உள்ளே அனுப்பி வைக்கும்படி கூறிவிட்டு, செங்கல்வராயரைப் பார்த்து, “படைத் தலைவனே! இந்த இளைஞனை மாராயருடன் அனுப்பி வைத்து விட்டாருமா? அல்லது தங்கள் பொறுப்பில் வைத்துக் கொள்ளப் போகின்றீர்களா?” என்று வினவினார்.

“இவர் நம்முடனேயே இருக்க வேண்டியவர்தான் என்றாலும், தற்பொழுது சில நாட்கள் மாராயருடன் அனுப்பி வைத்திருப்பதே சிறந்தது” என்று மன்னருக்கு மறுமொழி கூறிவிட்டு, இளந்திரையனைப் பார்த்து, “உங்களை ஒத்த வீர இளைஞர் களுடன் பழகும் வாய்ப்பு உங்களை நாடி விட்டது. உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக இருக்கும் அந்தச் சூழ்நிலை” என்று செங்கல்வராயர் கூறிக் கொண்டிருந்த போது,

ஒரு ஆஜானுபாகுவான மனிதன் கம்பீரமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அந்தக் கூடத்தின் விசாலமான மறுமுனையிலிருந்து நுழைவாசற் படியைத் தாண்டி அந்த மனிதன் உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்த வினாடியிலிருந்து அவன் நடந்து வரும் கம்பீர அழகையே பார்த்து ரசித்தான் இளந்திரையன்.

கருங்கல்லில் செதுக்கி வைத்தது போன்ற முகமும், இரும்புச் சுருள்களைப் போன்று கழுத்து வரை தொங்கும் கனத்த கருமுடிகளும், குறுவான் களைப் போல் முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசையும், உருண்டு திரண்ட தோள்களும், அகன்ற மார்பும், கச்சிதமான வட்டுடைக்கு மேல் இடுப்பிலிருந்து பூமிவரை தொங்கும் நீண்ட வாளுரையும், கரு கருவென்று ஒரு கருங்கற்சிலையே பெயர்த்துப் பூமியில் பாதங்களை அழுத்தி ஊன்றி நடந்து வருவதுபோல் நடந்து வந்தான் அந்த மனிதன்.

“மணிமுடி சுமக்கும் மன்னர்பிரானுக்கும், அணிபல வகுக்கும் படைத் தலைவர் அவர்களுக்கும் பணிவுடைய மாராயன் வணக்கம்!” என்று கூறி,

சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி நின்ற அந்தப் பயங்கர மனிதனைப் பார்த்து இந்த மனிதனுடன் நம்மை எங்கே அனுப்பி வைக்கப் போகிறார்கள்? என்று எண்ணி அந்தப் பயங்கர முரட்டு மனிதனையும், அவன் பணிவாகக் கூறிய வணக்கத்தைப் பற்றியுமே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

14

விடியலுக்கான வீரம்...

முல்லையின் யோசனை சிறந்ததாகத் தோன்றியது பொற்கொடிக்கு. தாயிடம் உபவனத்துக்குப் போய் விட்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டு முல்லையை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டு மெல்லிய பட்டுத் துணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பல்கைகில் அவர்கள் ஏறிக்கொண்டவுடன் பொற்கொடியின் தாயார் வாசவ்வரை வந்து சீக்கிரமாக வந்து சேருங்கள்" என்று கூறிவிட்டுப் போனான்.

பொற்கொடிக்கு திடீரென்று ஒரு சந்தேக மெழுந்தது. உடனே "ஏனடி முல்லை! நீ சொல்லும் சோதிடக்காரர் ஒரு வேளை நமது ஆசான் கூத்தரடிகளுக்கும் தெரிந்தவராக இருந்து நம்மைப்பற்றி அடிச்சரிடம் கூறிவிட்டால் என்ன ஆவது?" என்றான்.

"என்ன ஆவது! ஒன்றும் ஆவாது. இந்த சோதிடக்காரர் உறையூருக்கே புதியவர். அதிலும்

இவர் சமண மதத்தைச் சேர்ந்தவர். நம் அடிகளோடு சண்டைக்கு வேண்டுமானால் போவாரே ஒழிய நம் விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் பேச கேரமிருக்காது அவருக்கு" என்று கூற்றான் முல்லை.

"பேசிக் கொண்டே இடத்தை மறந்து விடப் போகிறாய். அந்த சோதிடக்காரர் இருக்குமிடத்துக்கு நேரே நம் பல்லக்கை நிறுத்தச் சொல்" என்றான் பொற்கொடி.

"வேண்டாமம்மா! நாம் அந்த சோதிடக்காரரை சந்திப்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமலிருப்பதே நலம். உபவனத்துப் போய் இறங்கியவுடன் பல்லக்கைத் திருப்பி அனுப்பி விடுங்கள். அடிகளிடம் பாடம் கேட்டுக் கொண்டு திருப்புளாவில் நடந்தே வருவோம். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் அந்த சோதிடரை."

"முல்லை! இது நல்ல யோசனையடி. ஏய் உனக்கு இப்போதெல்லாம் வரவர நல்ல நல்ல யோசனைகள் உதிக்க ஆரம்பித்து விட்டதடி, ஏதேது பெரிய சாமர்த்தியக்காரியாகி விடுவாய் போருக்கே!"

"என்ன செய்வதம்மா! தங்களைப் போன்ற காவியத் தலைவிகளுக்கு பாங்கியாகப் பணிபுரிய நேர்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடி. அது தணிய வாய்ப்பு செயல்புரிய வேண்டிய மருத்துவச்சியாகவும் அல்லவா இருக்கும் படி நேர்ந்திருக்கிறது..."

"அப்படியா! அடி என்னைக் கண்ணுக்குள் வைத்து கண்மணியாய் காக்கும் தங்கமே, அப்படி

என்னடியம்மா எனக்கு வந்து விட்ட நோயைக் கண்டு பிடித்து விட்டாய்!"

"என்ன நோய் வர வேண்டுமோ அதுதான் வந்திருக்கிறது. ஆனால் சொன்னால் புரியாது. அதை எனக்குச் சொல்லவும் தெரியாது.

"சரியடி விதூஷகி, பெரிய இதைக் கண்டு பிடிச்சுட்டே, இப்படி ஏதாவது அம்மாவிடம் உளறி வைக்காதே. அப்புறம் இப்படி வெளியில் வந்து போவதற்கும் ஆபத்து வந்து விடப்போகிறது. முதலில் இந்த பல்லக்குத் தூக்கிகளுக்கு என்ன காரணம் சொல்லித் திருப்பி அனுப்பலாம்" என்பது பற்றி சிந்தனை செய்."

"இதையெல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் எப்படியம்மா! எதை எதை சொல்ல வேண்டும் என்பதே ஒரு தனிக்கலை. அதைக் கற்றுக்கொள்ளாமலா உங்களுக்கு தோழியாக இருக்கிறேன்?" இப்படி முல்லையும் பொற்கொடியும் வேடிக்கையாக உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போதே பல்லக்கு உபவனத்துக்குக்கெதிரில் போய் நின்றது. பல்லக்கை இறக்கி வைத்ததும் அதிலிருந்து பொற்கொடியும் முல்லையும் கீழே இறங்கினார்கள்.

முல்லை பல்லக்குத் தூக்கிகளைப் பார்த்து, "அம்மாவுக்கு இன்று பாடம் கேட்கவேண்டியது அதிகமிருக்கிறது. மத்தியானம் நான் வந்து சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொள்கிறேன். நீங்கள் இப்போது போய்விட்டு மாலை வந்தால் போதும். பல்லக்கை ஏரிக்கரைக் கன்னியம்மன் கோவிலில் இறக்கி வைத்துவிட்டுப் போங்கள். மாலையில்

நாங்களும் அங்கே வந்து ஏறிக்கொள்கிறோம். என்று கூறிவிட்டுப் பொற்கொடியை அழைத்துக் கொண்டு உபவனத்துக்குள் நுழைந்தாள். அவளைப் பார்த்து, "ஏனடி முல்லை, பல்லக்கை ஏன் கன்னியம்மன் கோவிலில் இறக்கி வைக்கச் சொன்னாய்?" என்று வினவினாள் பொற்கொடி!

"இவர்கள் பல்லக்கை இப்போது விட்டுக் கொண்டு போய் இறக்கினால் அம்மா சந்தேகப்பட மாட்டார்களா? அதனால்தான். நாம் அடிகளிடம் பாடம் முடிந்ததும் நடந்தே போய் சோதிடரைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் ஏரிக்கரைக்கு வந்து கன்னியம்மன் ஆலயத்தில் தரிசனம் செய்து விட்டு அங்கிருந்தே பல்லக்கில் ஏறக் கொண்டு போய் விடலாம். அவர்களை மாலை இங்கே வரச்சொன்னால் அடிகளுக்கு சந்தேகம் எழும்ல்லவா?" என்றான் முல்லை.

"பரவாயில்லையடி; உனது முன்யோசனை வெகுபிரமாதம். ஒரு வேளை உனக்கு இதிலெல்லாம் முன் அனுபவம் அதிகமோ?"

"நன்றாக இருக்கிறது போங்கள் அம்மா! நான் இப்போதுதான் உங்களுக்காக என்று எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பழகிக் கொள்கிறேன். அதற்குள் அனுபவம் எங்கே வந்து விடப்போகிறது? எல்லாம் உங்கள் வெற்றிக்கு பிறகுதான்"

முல்லையின் பேச்சைக் கேட்டு பொற்கொடி சிரித்தாள். இருவரும் சிரித்து உரையாடிக் கொண்டே உபவனத்துக்குள் கலபாவிய அழகிய நடைபாதையில் நடந்து போய் அடிகளின் ஆசிரமத்தின் முன் செல்லும்

போது, கூத்திராண்டிகள் ஒரு அரண்மனைச் சேவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

முல்லையும் பொற்கொடியும் அங்கே போய்ச் சேரும் போது, அந்த சேவகனிடம் அடிகள் பேசிய கடைசி வார்த்தை பொற்கொடியைத் திகைக்க வைத்தது.

“சரியப்பா, இந்த ஓலையைக் கொடுத்துவிட்டு இளந்திரையனை மாராயருடன் அனுப்பி வைத்திருப்பதே சரியானது. தக்கதருணம் வரும் வரை அந்த இளைஞன் மாராயருடன் இருப்பதுதான் நல்லது என்று நான் கூறியதாகச் செங்கல்வராயரிடமும் கூறிவிடு. போய்வா!” என்று அரண்மனைச் சேவகனுக்குப் பதில் கூறி அனுப்பி விட்டுத் திரும்பிய அடிகள், பொற்கொடியும், முல்லையும் வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு “வாய்மா பொற்கொடி, இப்போதுதான் உன்னைப்பற்றி நினைத்தேன். அதற்குள் நீயே வந்து விட்டாய்”, என்று கூறியபடியே பொற்கொடியையும் முல்லை யையும் அழைத்துக் கொண்டு எதிரே இரண்டு பொற் கொன்றை மரங்களை வாயில் முகப்பாகக் கொண்டு வளர்க்கப்பட்டிருந்த கொடி வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

மாதவிக் கொடிகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கொடி வீட்டின் கடுவே வட்ட வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் அகலமான மேடை இருந்தது. அதில்தான் நாள்தோறும் பொற்கொடி நாட்டியம் பயில்வது வழக்கம். பொற்கொடி வழக்கமாக வந்த வுடன் செய்வதைப் போல அந்த மேடையில் ஏறி குரு

வணக்கம் செய்யாமல் மேடைக்கு அருகில் வந்தும் கூட ஏதோ திக்பிரமை பிடித்தவனைப் போல நின்று கொண்டிருந்தான்.

அங்கிருந்த ஆசனமொன்றில் அமர்ந்த கூத்திராண்டிகள், “என்னம்மா பொற்கொடி தில்லைப் பயணமெல்லாம் எப்படியிருந்தது? நடராஜப் பெருமானை சேவித்து என்ன வேண்டிக் கொண்டாய்?” என்று வினவினார்.

ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்த பொற் கொடி, கூத்திராண்டிகள் என்ன வினவினா என்பதைக் கவனியாமலேயே “எல்லாம் நல்ல படியாக முடிய வேண்டும்” என்றான்.

அடிகள் எதோ கேட்க பொற்கொடி ஏதோ சம்பந்தமில்லாமல் உளறுவதைப் பார்த்த முல்லை, “அம்மா என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றான் பதற்றத்துடன்.

“ஒன்றுமில்லை முல்லை, பொற்கொடி நினைத்தது எல்லாம் நல்ல படியாகவே முடியும். அதைத்தான் அவர்சனும் நடராஜப் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்...” என்று கூத்திராண்டிகள் அருளுக்கு மறுமொழி கூறினார். திமரென்று சய உணர்வு வரப் பெற்றவனாக நாட்டிய பாவனையில் அடிகளுக்கு வணக்கம் செய்து விட்டு “பாடத்தை ஆரம்பிக்கலாம் அடிகளே!” என்றான் பொற்கொடி.

மறுபடியும் முல்லை குறுக்கிட்டு, “என்னம்மா இது மேடை அங்கே இருக்கிறது. இங்கேயே வணக்கம்

செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்களே!" என்று வினவினாள்.

"ஓ...மறந்து விட்டேனடி முல்லை!" என்றபடியே பாத அணிகளைக் கழற்றி விட்டு மேடை மீது ஏறினாள் பொற்கொடி.

பொற்கொடி எதனாலோ தடுமாறுவதைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த அம்பலக் கூத்த பிரானடிகள் விரயத்துடன் சிரித்தபடியே, "முல்லை, பொற்கொடிக்கு மனமெல்லாம் இங்கேயே இல்லை! எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருக்கிறது. இனிமேல் இந்த மேடையில் ஆடிப்பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இங்கே அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவைகளை ஓளவு தெரிந்து கொண்டு விட்டார்கள். இனிமேல் இங்கே வரவேண்டிய அவசியமும் அதிகமில்லை. இன்று இறுதி வணக்கம் செலுத்தி விட்டுப்போனால், நாளை முதல் மாளிகை மண்டபத்தில் ஆடிப்பார்க்கப் போகிறார்கள் அடுத்தத் திங்களில் பெளணமி நாளன்று அரங்கேற்றம். நிகழ இருக்கிறது. அதன் பிறகு இந்த அம்பலக்கூத் தனையும் கூட மறந்து விடலாமல்லவா? அதற்காகத் தான் இன்றே ஆடிப்பழகிய மேடையை மறந்து மறதியைப் பழக்கிக் கொள்கிறார்கள்" என்று கூறினார்.

அவர் கூறியதனைத்தும் பொற்கொடியின் செவியிலும் விழுந்தன. அவள் துணுக்குற்றாள். "இல்லை அடிகளே! காலையிலிருந்தே மனக்குழப்பமாக இருந்தது. அதனால்தான் இப்படியாகி விட்டது. எல்லாம் நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டதன்

விளைவுதான். மன்னித்து விடுங்கள்" என்று அவள் பதட்டம் நிறைந்த குரலில் கூறியதை இடைமறித்த அடிகள்,

"இருக்கும் இருக்கும். நீண்ட வழிப்பயணமும் இடையே கண்ட நிகழ்ச்சிகளும் மன ஆயாசத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கலாம் இருந்தாலும் கற்ற கலையையே மறந்துவிடும் அளவுக்கு நிலைமையைப் போக விட்டிருக்கக் கூடாது. பரவாயில்லை. இனிமேலாவது நிதானமாக இரு அம்மா. நிதானமாக இருந்தால் வழிப்பயணத்தில் சந்தித்த ஒவ்வொரு உருவங்களும் சம்பவங்களும் மீண்டும் நெஞ்சுக்கு இதமானதாக இருக்கும். மிகவும் பிடித்தமான காட்சிகளை மீண்டும் கனவிலும் நேரிலும் சந்திக்க நேரிடலாம். குழப்பமாக இருந்தால் வேதனைப் படுவதை தவிர வேறொன்றும் ஆகப் போவதில்லை..." என்று கூறினார்.

முல்லை பயந்தவளைப் போலப் பாசாங்கு செய்து கொண்டே, "அடிகளே! நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறதே! நான் நிதானமாகத் தானிருக்கிறேன். வழியில் சந்தித்த கொடிய விலங்குகளும், ஆறலைக் கள்வர்களும் அவர்கள் எங்களை வழி மறித்த காட்சியும் இன்னும் என் நினைவை மருட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. எங்கே அவர்களை மறுபடியும் சந்திக்க வேண்டுமோ என்று நினைக்கவும் பயமாக இருக்கிறது என்றான்.

பொற்கொடி அவளைப் பார்த்து, "ஏய் முல்லை! நீ சும்மாவே இருக்க மாட்டாயா?" என்று கடிந்து கொண்டாள். அதற்குள் அம்பலக்கூத்தர் முல்லையைப் பார்த்து,

“முல்லை! பயப்பட வேண்டாம், நான் கூறிய தெல்லாம் உன் தலைவிக்கு மட்டும் தான். அதுவும் வழியில் நடந்த பயங்கர நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியே நான் கூறவில்லை. அதிலிருந்து மீட்க உதவியவைகள், உதவியவர்கள் என்ற பொருளில்தான் கூறினேன்” என்று கூறினார்.

பொற்கொடி அடிகளை நோக்கி, “உதவியவைகள் என்றால் கொடிய ஆறுவைக் கள்வர்கள் எங்களை வழி மறித்தபோது, அவர்களுடன் போரிட்டு எங்களை மீட்டது ஒரு வான். அதைத்தான் நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். அதைத்தான் மீண்டும் சந்திக்க முடியும் என்று கூறுகின்றீர்களா அடிகளே?” என்று வினவினார்.

“இந்த இடத்தில் உதவியவைகள் என்பதை விட, உதவியவர்கள் என்பதே சாலப் பொருந்தும். வான் மட்டுமா மந்திர வித்தையில் ஓடிவந்து குதித்து உங்களைக் காத்தது?”

“இல்லை அடிகளே! மந்திர வித்தையைப் போன்றுதான் திடீரென்று வந்து குதித்து வாளைச் சுழற்றினார் ஒரு வாலிபர்...”

“அவரை நானும் பார்த்தேன்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள் அடிகளே...”

“அந்த வாலிபர் முதலில் சந்திக்க வந்தது இந்த அடிகளை. ஆனால் சந்தித்தது படைத்தலைவரை— உங்கள் தந்தையை, இப்போது அவர் இருப்பது அண்மனையில், இனி இருக்கப்போவது வேளைக் கார்ப் படையில், எல்லாவற்றையும் விட முதலில்

சந்தித்த படைத்தலைவர் மகனையும், அவர்கள் இடவத்தில் தங்கியிருந்த நேரத்தையும் அந்த இளைஞரால் மறக்கவே முடியாது.”

இப்படி அடிகள் கூறியதைக் கேட்டதும் பொற்கொடியின் முகம் செங்கமலமாகச் சிவந்தது. ஒருகணம் அவன் மனத்தினரையில் அந்த சுந்தர வாலிபனின் கம்பீர முகம் தோன்றி மறைந்தது.

“அடிகளே! அந்த வாலிபரால் தாங்கள் சொல்வது போல் படைத்தலைவர் மகளை மறக்க முடியாதோ என்னவோ, ஆனால் நிச்சயம் எதற்கெடுத்தாலும் வாளை உருவிக்கொண்டு பாயத் தொடங்கி விடுவதை அவரால் மறக்க முடியாது. அவரைப் பார்க்கவோ, பேசுவோகூட எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது” என்றான் முல்லை.

“அந்தக் குணம்தான் ஒரு வீரனின் முதல் சொத்து முல்லை, அந்த இளைஞனின் வீரம் இந்த நாட்டின் விடிவு காலத்துக்குப் பயன்படப் போகிறது. அதற்காகத்தான் அவன் இப்போது வேளைக்காரப் படைத்தலைவருடன் அனுப்பி வைக்கப்பட இருக்கிறான்” என்று கூறினார் அம்பலக் கூத்திரான்.

அவரிடம், “இன்று மன்னர் மாளிகைக்குச் செல்லும்போது தந்தையிடம் என் நாட்டிய அரங்கேற்றம் பற்றிப் பேசி முடிவு செய்யச் சொல்லி யிருக்கிறேன். தங்கள் ஆசீர்வாதம், எல்லாம் கல்ல படியாக இருக்க வேண்டும்” என்றான் பொற்கொடி.

அந்த சமயத்தில் ஓர் இளைஞன் அந்தக் கொடி வீட்டின் ஈக்கப்பில் வந்து நின்றான். அவன் அந்த உபவனத்தில் அம்பலக் கூத்திரனடிகளிடம்

தேகாப்பியாசம் பயிலும் இளைஞர்களில் ஒருவன், அவனைப் பார்த்தவுடன், "என்ன வளவன் நம்பி! சென்ற இடத்தில் காரியம் பழுத்ததா?" என்று வினவினார் அடிகள்.

"இல்லையடிகளே! ஆனால் கனிய வைத்து விட்டோம்!" என்றான் வளவன் நம்பி என்ற அந்த இளைஞன்.

"சரி, நீ போய் நாகதத்தனை அழைத்து வா... என்று அடிகள் அந்த இளைஞனுக்கு கட்டளை இட்டு அனுப்பினார். அவன் சென்றவுடன் பொற்கொடியைப் பார்த்து, "அம்மா பொற்கொடி! நீ நர்த்தகியாவதற்குத் தேவையான பாடங்களை நான் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியவரை சொல்லிக் கொடுத்தாயிற்று. இனி அரங்கேற்ற வேண்டியதுதான் பாக்கி, அதன் பிறகு உன் ஆடும் கால்கள் அக்கிரமங்களின் ஆக்கிரமிப்பை யெல்லாம் ஆட்டம் காணச் செய்து விடவேண்டும். ஆனால் ஒரு சில சம்பவங்களும், ஒரு சில வார்த்தை களுமே உன்னை ஆட்டம் காணச் செய்து விடுவதை பார்க்கும்போது, நான் உன்மீது வைக்கும் நம்பிக்கை யும் ஆட்டம் கண்டு விடும் போலிருக்கிறதே அம்மா!" என்றார்.

கூத்தாடிகளின் குரலில் நயமும், சோகமும் புலப்பட்டது. சோழவள நாட்டின் அமைச்சர்களுள் ஒருவரான அந்த மகாமேதை நாட்டின் பலத்தையும், பலவீனத்தையும் நன்கு அறிந்தவர், அரண்மனையும் அரச பீடமும் வெறும் கொலுப்பொம்மைகளால் அலங்கரிக்கப்படுவதைப் போல் அமைச்சர்களும் படைத் தலைவர்களும் ஞாபகப்பிரதானிகளும், சேவகர்

களும் வரிசை, வரிசையாக ஆங்காங்கே அமர்ந்தும், நின்றும் அலங்கரித்து விடுவதால் மட்டும் ஒரு நாட்டின் சுபிட்சம் ஓங்கி விட முடியாது. செயல் மறவர்கள் வீண் பதவிகளையும் ஆசனங்களையும் அந்தஸ்தையும் நம்பி அட்டை போல் அரண்மனைக் குள்ளேயே ஒட்டிக் கொண்டிருப்பவனாக இருக்க மாட்டார்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவராய், பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் தலைப்பாகை அலங்காரங் களையும் செய்து கொண்டு அரண்மனையில் அரசர் பின் உலவிக் கொண்டிருப்பவராக இல்லாமல் அரண்மனையும் மந்திரிக்குரிய மாளிகையும் விட்டு விலகி இந்தச் காவிரிக் கரையின் சந்திர தீர்த்தத்து உபவனத்தினுள் வந்து குடில் அமைத்துக் கொண்டு அவ்வப்போது அரசர்க்கு உரிய ஆலோசனைகளைக் கூறிக் கொண்டிருப்பவர்.

அதைவிட அவருடைய பணிகளில் தலை சிறந்த தாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் இளந்தலை முறையினர் நல்லொழுக்கத்தாலும், தேக வலிமை யாலும் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்ற கருத்தையே கொள்கையாகக் கொண்டு உறையூர் இளைஞர் களுக்குக் காலை மாலை வேளைகளில் தேகாப்பியாசப் பயிற்சிகளும், இறை வழிபாட்டு முறைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்து, துள்ளும் இளமைப் பருவத்துத் துல்லிய நல்லொழுக்க இளைஞர் பேரணி ஒன்றை திரட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கூறலாம்.

அத்தகைய அம்பலக்கூத்தர், படைத் தலைவர் செங்கல்வராயரின் மகள் பொற்கொடிக்கு நாட்டியம் பயிற்றுவித்தமையே, அந்த இளமை கொழிக்கும் இளநங்கை நல்வழிக் குலத்துதித்திருப்பதால்

ஆட்டத்தையே பிழைப்பாக்கிக் கொண்டு ஆடவர்களை மயக்கித் திரியும் மகளிர்களைப் போலில்லாமல் நாட்டின் நாற்புறத்தும் நளின பரதக் கலைகளால் தெய்வ பக்தியையும் தேசப் பக்தியையும் வளர்க்க வேண்டும். ஒழுக்கமும், உயர்வும் ஒம்பப் படவேண்டும் நல்லியல்புகளின் நாயகியாக ஒரு தெய்வ மணங்கமழும் இளங்கையாக அவள் உருவாக வேண்டும் என்று எண்ணித்தான் நட்டுவாங்கத்தின் பூர்வாங்க முதல் சொல்லிக் கொடுத்து அவளைப் பூரண நர்த்தகியாக வளர்த்திருந்தார். செங்கல்வராயரின் மகளாகப் பிறந்திருந்தாலும், பொற்கொடி பெரும்பொழுதை சிறு வயதிலிருந்தே அம்பலக்கூத்தருடன்தான் கழித்திருக்கிறாள். பகல் பொழுது முழுதும் அவள் காவிரிக்கரை உபவனத்திலேயேதான் இருப்பாள். அத்தகைய இளம்பெண் இன்று தன் மனதை வேறு ஓர் இளைஞரிடம் பறி கொடுத்து விட்டாளே என்று மனதுள் கலக்கம் கொண்டவராக இருந்தாலும், அம்பலக்கூத்தருக்கு 'செடியை வளர்த்த நாம் அது மலர்ந்து மணம் பரப்புவதை ஏன் தடை செய்ய வேண்டும்? எப்படித் தடை செய்ய முடியும்!' என்று மனச் சமாதானம் அடைய முடிந்தது என்றாலும் தன் குறிக்கோளுக்கு பங்கம் வந்து விடக் கூடாதே என்று தான் மிகவும் வருந்தினார்.

உபவனத்துக்குள் பொற்கொடியும் மூலையையும் வந்து நுழைகையில், தான் அரண்மனைச் சேவகனுக்கு மறுமொழியிந்து அனுப்பிக் கொண்டிருக்கையில் அந்த இளைஞனைப் பற்றி கூறும்போது, பொற்கொடியின் முகம் மாறியதையும் அவளும் ஏதோ அந்த சேவகனை

விசாரிக்கத் துடித்துக் கொண்டு வந்ததையும் கவனித்திருந்த அம்பலக் கூத்தாடிகளுக்கு, அடுத்து கொடி வீட்டுக்குள் நுழைந்து மேடைக்கு அருகே வந்தது அவள் தடுமாறியதையும், மூல்லை வறழ் பயணத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறப் போக, பேச்சுவாக்கில் பொற்கொடியே குறுக்கிட்டுத் தங்களைக் காப்பாற்றிய இளைஞனைப் பற்றிக் கூறி விட்டதையும் வைத்துச் சிந்திக்கையில், அவர் மனத்தில் திட்டவட்டமாக நேற்று இங்கே வந்து விட்டுப் போய் படைத் தலைவர் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் இளந்திரையன் மீது பொற்கொடி எத்தகைய அன்பு செலுத்தத் தொடங்கியிருக்கிறாள் என்பதை உணர முடிந்தது.

அம்பலக்கூத்தரும் தன்னுடைய மனச்சலனத்தைப் புரிந்து கொண்டு விட்டார் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட பொற்கொடி, அவருடைய வினாவுக்கு மறு மொழியிந்தாள்.

"தாங்கள் நினைப்பதைப்போல் அவ்வளவு பலவீனமானவளல்ல நான் அடிகளே! என் சலங்கை ஒலி திக்கெட்டும் வெற்றி முரசு கொட்ட வைக்கும். இந்த நாடும் இதன் ஜீவாதார உரிமைகளும் எப்பொழுதும் எந்த இனத்தாலும் மதத்தாலும் அடிமைப்படுத்த முடியாத ஒன்று என்பதை ஒவ்வொரு புறச்சமயத் தாருக்கும் களப்பிர வெறியர்களுக்கும் உணர்த்திவிடும் தாங்கள் எனக்குக் கற்றுத் தந்துள்ள பரதக் கலை" என்று உணர்ச்சி வசத்தோடு பொற்கொடி கூறியவிதம் அப்பலக்கூத்தாடிகளுக்கு மன நிறைவையளித்தன.

"எனக்குத் தெரியுமம்மா! நீ செங்கல்வராயரின் மகள்—என் மாணவி—பிறகு எப்படித் துடிக்கும் முடியும்?"

நல்லது. இப்போது நீங்கள் விடை பெறலாம். நன்றாக ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் நீ. வரப் போகும் பெளர்ணமி நன்னாள் அன்று அநேகமாக உன் நர்த்தன அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்துவிடலாம். பிறகு உன் பணி பெரிது. எனவே இப்பொழுதே நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொள். சந்தேகமெழும் போது மட்டும் இங்கே வந்து போனால் போதுமானது..." என்று கூற வேண்டிய அறிவுரைகளைக் கூறி, பொற் கொடிக்கு விடை கொடுத்தார் அடிகள்.

பொற்கொடிக்கு மனத்தினுள் ஓரே மகிழ்ச்சி. தன் அரங்கேற்றத்தைப்பற்றி அடிகள் பேசியது அவளுக்குத் தேனாக இனித்தது. அதுபற்றி மேலும் விளக்கம் கேட்க நினைத்தாள், ஆயினும் அடிகளிடம் அப்படிக்கேட்க நா எழவில்லை. சரி, இன்று தந்தை வந்த பிறகு எல்லா விஷயங்களையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நாம் வரும்பொழுது அடிகளிடம் விடை பெற்றுச் சென்ற அரண்மனைச் சேவகன் தன் அரங்கேற்றத்திற்கான நாள் பற்றியும் அடிகளிடம் குறித்து வாங்கிக் கொண்டு சென்றிருக்கிறான் என்று மனத்துள் எண்ணியவளாக,

"மிக்க மகிழ்ச்சி அடிகளே! நாங்கள் புறப்படுகிறோம்" என்று கூறி, அடிகளுக்கு வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு முல்லையுடன் புறப்பட்டாள் பொற்கொடி.

உபவனத்துப் பெருவாயிலைக் கடந்து வெளியே வந்தவுடன் அவளுக்குத் தோன்றிய முதல் பிரச்சினை இப்பொழுது நேரே வீட்டுக்குப் போவதா, அல்லது முல்லை கூறிய சோதிடக்காரரை பார்க்கப் போவதா என்ற பிரச்சினைதான்.

பார்த்தவுடனேயே குலை நடுக்கம் கொள்ளச் செய்யும் படியான பயங்கர வடிவமும் உருண்டு சுழலும் விழிகளும் முறுக்கி விடப்பட்ட குத்துவாள் போன்ற மீசையும், உருக்கில் வடித்தெடுத்த வைரம் பாய்ந்த உடலுமாக உள்ளே நுழைந்து 'பூமியில் பதிக்கும் ஒவ்வோர் அடியினையும் அழுந்தக் கால் ஊன்றி நடக்கும் நான் மண்ணில் சாயாது நடக்கும் ஒரு விந்தை மலை' என்று பறை சாற்றுவதுபோல் பாதங்களை அழுத்திப் பெயர்த்து மிக அழகாக கம்பீர நடை போட்டு வந்து நின்ற அந்த முரட்டு மனிதன் மன்னருக்கு முன் தலை தாழ்த்தி, பணிவோடு வணக்கம் கூறியதைப் பார்த்ததும் இளந்திரையனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதை விட அதிகம் வெறுப்பாகவும் இருந்தது.

மலை போன்றிருக்கும் இவன் மன்னனைக் கண்டதும் எதற்காக இப்படித் தலை தாழ்த்தி வணங்க வேண்டும்? பலம் மிக்க அந்த முறுக்கேறிய வலது கரத்தால் அவன் வாளைப் பிடித்துச் சுழற்றினால் ஆயிரம் தலைகளை ஓரே விநாடியில் சுழத்து களினின்றும் பறந்து விடச் செய்யலாமே, அப்படிப் பட்ட கரங்களைக் குறித்து இப்படிக் கூழைக்கும்பிடு போடுகிறானே! சே! என்ன மனிதன் இவன் என்று மனத்துள் வெறுப்படைந்து கொண்டிருந்த இளந்திரையனுக்கு அடுத்த விநாடியே 'சே! இவனுடனா நம்மை

அனுப்பி வைக்கப் போகிறார்கள்? இவனால் நாம் எத்தனை பேருக்குக் கூழைக் கும்பிடு போட நேரிடுமோ!" என்ற கவலை வேறு தோன்றியது.

மன்னர் செங்கோட்சோழர் அந்த முரட்டு மனிதனைப் பார்த்து "என்ன மாராயரே! ஏதேனும் புதிய தகவல் உண்டா?" என்று வினவினார்.

"ஆம் பிரபு! இந்த ஓலையைப் பாருங்கள், இதை மிக விரைவாகக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது" என்று கூறியபடியே, மாராயர் தன் இடைக்கச்சில் செருகியிருந்த ஓலைச்சுருள் ஒன்றை எடுத்து மன்னர் பிரானிடம் நீட்டினார்.

மன்னர் அந்த ஓலைச்சுருளைப் பிரித்துப் பார்த்து விட்டு இளந்திரையனை ஏறிட்டு நோக்கி "இளந்திரையரே! தாங்கள் நேற்று முன்தினம் பழையாறைக் காட்டிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும்போது வழியில் சந்தித்த ஆறலைக் கள்வர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தனர் என்று கூற முடியுமா?" என்றார்.

திடீரென்று மன்னர் ஏன் நாம் வழியில் சந்தித்த ஆறலைக் கள்வர்களைப் பற்றிக் கேட்கிறார் என்று யோசித்த இளந்திரையன் மன்னரைப் பார்த்து,

"காட்டுப் பாதையில் பயணம் செய்யும் பொழுது வழி மறித்து வம்பு செய்த கொள்ளைக்காரர்களைப் பற்றி எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று அபிப்பிராயம் கேட்டால் என்னவென்று பதில் கூறுவது? ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நிச்சயமாக என்னால் கூற முடியும்?

"அந்த ஆறலைக் கள்வர்கள் ஒவ்வொரு நல்ல தேர்ச்சி பெற்ற வாள்வீரர்கள். அவர்கள் யாரை

நம்பியும், யாரிடமும் அடி பணிந்து வாழாமல் தங்கள் வாளையும், தங்கள் கை வலிமையையும் நம்பி வாழ்கிறார்கள். அதற்காக அந்தப் பணிந்து வாழப் பண்பினரைப் பாராட்டவே என் மனம் விழுகிறது..." என்று கூறினான்.

இளந்திரையன் என்ற அந்த புதிய இளைஞன் மன்னர் பிரானுக்கு மறுமொழி கூறுகையில் சிறிதும் பணிவின்றி அகந்தையாகப் பேசுவதுபோல் தென்படுகிறதே என்று எண்ணி அவனையே சினம் பொங்க பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் மாராயர்.

இளந்திரையன் பதில் கூறி முடித்ததும் மெல்ல வாய்விட்டுச் சிரித்த மன்னர் கோட்செங்கட்சோழர், அவனைப் பார்த்து, "கொள்ளைக்காரர்களின் வலிமையைக் கூடப் பாராட்டும் மனம் படைத்திருக்கும் தங்களின் சொற்களின் சீற்றம் யார் மீது இருக்கிறது என்பதுதான் புரியவில்லை" என்று வினவினார்.

அதற்கு, "ஆயிரம் தலைகளை அரை விநாயில் வெட்டி யெறியும் வலிமை மிக்கக் கரங்கள் வீணாகக் கூழைக் கும்பிடு போவதைப் பார்க்கும் போது, இந்நாட்டின் ஒவ்வோர் இளைஞனையும் ஆட்டிப் படைக்கும் பக்திப் பைத்தியத்தின் மீதும் அதன் விளைவான கோழைத்தனம் மீதும் தான் என்னுடைய தாங்க முடியாத சினம் பாய்கிறது" என்று பதில் கூறிய இளந்திரையனை நோக்கி, சினத்தைக் கட்டுப் படுத்த முடியாதவராக, பயங்கரமாக விழிகளை உருட்டிய மாராயர், மன்னர் பிரானை நோக்கி,

"சோழவேந்தரின் புலிக்குகையில் இருக்கிறோம் என்பதையும் மறந்து சிறிதும் பணிவின்றி பேசும்

இந்த சுண்டெலியின் தலையை முதலில் வெட்டி வீழ்த்தி விட்டால் போதுமென்று தோன்றுகிறது எனக்கு. ஆயினும் எளியேனின் வாள் மன்னருக்கு முன் உயர மறுத்தே பணிந்து கிடக்கிறது!" என்றார்.

அந்த முரட்டு மனிதரின் பயங்கர தொனியும், உருளும் விழிகளும் ஒருகணம் இளந்திரையனுக்குக் குலை நடுக்கத்தையே உண்டு பண்ணி விட்டது, எனினும் அதற்குள் மன்னரே வாய் திறந்து,

"மாராயரே! மாற்றாரிடம் பணிந்து பழக்கப்படாத ஒரு மகா மனித பரம்பரையின் வாரிசு அவர். மேலும் தன் கத்தி முனையில் சொட்டும் ரத்தத் துளிகளே காவிரி நதியில் வெள்ளமெனப் பெருக்கெடுத்தோட வேண்டும் என்று துளுரைக்க விரும்பும் ஓர் துடிப்பு மிக்க இளைஞர் அவர். எனவே அவருடைய பணி வின்மைக்குத் தாங்கள் வருந்த வேண்டாம். இன்று அவரை உங்களுடன்தான் அனுப்பி வைப்பதாக உத்தேசம். இந்த சந்திப்பு சுமுகமாகவே இருக்கட்டும்" என்றார்.

மாராயர் மன்னர் கூறியவற்றுள் எதையோ புரிந்து கொண்டவராக வியப்பால் விழிமலர அந்த இளைஞனை உற்று நோக்கி விட்டு, "காலம் எவ்வளவு விசித்திரமாக விளையாடுகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது வியப்படையத்தான் முடிகிறது நம்மால். தங்கள் சித்தப்படியே நடந்து கொள்கிறேன்" என்று உணர்ச்சிப் பரவசத்துடன் மன்னரிடம் கூறி விட்டுச் செங்கல்வராயரை நோக்கி, "இந்த இளைஞரைத்தான் சிவானந்த அடிகள் அனுப்பி வைத்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டீர்கள் போலும்" என்று வினவினார்.

செங்கல்வராயர் அவருக்கு 'ஆம்' என்பதைப்போல் தலையைசைத்து விட்டு மன்னரை நோக்கி, "ஒரு வகையில் இளந்திரையனை தாங்கள் சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில்தான் சேர்த்து விட்டீர்கள் என்பதை இப்போது என்னால் உணர முடிகிறது" என்றார்.

மன்னர் மெல்ல புன்முறுவல்பூத்தார். இளந்திரையனுக்கு எல்லாம் ஒரே வியப்பாக இருந்தது. தன்னைப் பற்றிய ஏதோ ஒரு புடக உரையாடல் அங்கே நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக அவன் நினைத்தான். மன்னரையும், செங்கல்வராயரையும் அந்த முரட்டு மனிதர் மாராயரையும் தான் அதற்கு முன் சந்தித்திருக்கவில்லையாயினும் அவர்கள் தன்னைப் பற்றி நன்கு முன்னரே அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது அவர்கள் நடத்திய சங்கேத உரையாடல்களால் புலப்பட்டது அவனுக்கு.

எது என்னை சேர்க்க வேண்டிய இடம் என்று தாங்கள் நினைத்தீர்கள்? என்று செங்கல்வராயரிடம் வினவ வேண்டும் என்று இளந்திரையன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, சேவகன் ஒருவன் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வருவதைப் பார்த்து விட்டு மன்னர் கோங்செங்கட் சோழர் மாராயரை நோக்கி,

"மாராயரே! தாங்கள் இளந்திரையரை அழைத்துச் செல்லலாம். உறுதி மிக்க வாளுக்கு வீரனிடம் மதிப்பு அதிகமாக இருக்கும். தங்களுக்கு இதற்கு மேல் நான் சொல்லத் தேவையில்லை" என்று கூறிவிட்டு, 'புறப்படலாம்' என்பதைப் போல் கையை உயர்த்திக் காண்பித்து விட்டு, இளந்திரையனையும் நோக்கி "உங்களுக்கும் அதையே தான் கூறுகிறேன். மாராயர்

தங்களை நன்கு கவனித்துக் கொள்வார். இப்போது அவருடன் செல்லுங்கள்" என்று கூறி விடை கொடுத்தார்.

செங்கல்வராயரும், இளந்திரையனை நோக்கி "தாங்கள் புறப்படுங்கள். பிறகு வந்து நான் சந்திக்கிறேன்" என்று கூறி விடை கொடுத்தார்.

இளந்திரையன் எழுந்து நின்றுான் மாராயர் மன்னருக்கும், செங்கல்வராயருக்கும் வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு இளந்திரையனைப் பார்த்து "வருக" என்பது போல் இரு கைகளையும் நீட்டித் தாழ்த்தி பாவனை செய்துவிட்டு முன் நடக்கத் தொடங்கினார். இளந்திரையன் மன்னருக்கும், செங்கல்வராயருக்கும் மெல்லத் தலையசைத்து விடை பெற்றுக் கொண்டு கம்பீரமாக மாராயரின் பின் நடந்தான்.

16

புலிக்குகையில் போர் மறவர்கள்

அண்மனை வாயிலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த புரவியில் இளந்திரையனை ஏறிக் கொள்ளச் சொன்ன மாராயர் அருகே இருந்த காவலனிடம், "அம்பலக் கூத்தரிடமிருந்து வந்த சேவகன் வெளியே வந்ததும் வேறு குதிரையை பிடித்துக் கொள்ளச் சொல்" என்று கூறிவிட்டு, தன்னுடைய புரவியை நிறுத்தி யிருந்த இடத்திற்கு சென்று ஏறிக்கொண்டு இளந்திரையனைப் பார்த்து, "வாருங்கள் போகலாம்" என்று கூறிவிட்டுப் புரவியைத் தட்டிவிட்டார்.

அந்த பிரம்மாண்டமான கோட்டையை உள்ளுக்குள் ஒரு சுற்றி சுற்றி இளந்திரையனுக்கு முக்கியமான இடங்களைப் பற்றிய விளக்கங்களைக் கூறிக்கொண்டே அழைத்துச் சென்றார் மாராயர். அவர்கள் இருவரும் அரண்மனையின் மேற்புற நேரிவாயிலை அடைந்த பொழுது உச்சிப் பொழுதாகி விட்டது. மாராயர் புரவியை ஒருகனம் நிறுத்தி, நேரிவாயிலின் இடதுபுறப் பகுதியை சுட்டிக் காட்டி,

"இளந்திரையரே! இதுதான் நமது அரண்மனையின் யானைக் கொட்டாரம், இங்கே மட்டும் போரில் நன்கு பயிற்சி பெற்ற ஆயிரம் யானைகள் இருக்கின்றன. இப்போது அவைகளைத்தும் நேரிமலைக் காடுகளில் மேயவும், பயிற்சி பெறவும் சென்றிருக்கின்றன" என்று கூறினார்.

இளந்திரையன் அந்தப் பிரமாண்டமான யானைச் சாலையைப் பார்த்துப் பிரமிப்படைந்தான். பெரிய பெரியபாறைகளில் வரிசையாய் இருப்புச் சங்கிலிகளும் வளையங்களும் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளைப் பார்த்துவிட்டு மாராயரை நோக்கி இளந்திரையன், "ஆயிரம் யானைகளையும் அணிவகுத்து போருக்குப் புறப்பட்டால் திக்கெட்டும் வெற்றி முரசு கொட்டிக் களிக்கலாமே" என்றான்.

அவனுடைய இந்த வினாவுக்கு தன்னுடைய இரும்பு உதடுகளைச் சற்றே விசுக்கிப் புன்முறுவல் பூத்த மாராயர், "இளந்திரையரே! தங்களுடைய வீர உணர்ச்சியை என்மனம் பாராட்டுகிறது. நமது கோச்செங்கோட் சோழ மன்னர் நாடு தழுவிய நல்லியல்புகளை வளர்க்கவே பிரயாசைப் படுகிறார். போரினால் வெற்றிகளைக் குவிக்க வேண்டுமென்று

மன்னர் விரும்பியிருந்தால் எத்தனையோ ராஜ்யங்கள் இன்று சோழ நாட்டுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்க நேரும். ஆனால் மன்னரோ போரைவிட அறவழியையே நாடுகிறார். இதுவரை இங்கே போர் முரசுகொட்டியது மில்லை. எதிரிகளின் முரசை எக்களிக்க விட்டது மில்லை!" என்று கூறிவிட்டு,

"இளந்திரையரே! பொழுது உச்சிக்கும் மேலாகி விட்டது. தாங்கள் விரைந்து வாருங்கள், பேசிக் கொண்டே போவோம்..." என்று கூறியபடியே தன் புறவியைத் தட்டி விட்டார். அவருடைய புரவியின் வேகத்திற்குச் சமமாக தன் குதிரையையும் செலுத்திக் கொண்டு சென்றான் இளந்திரையன்.

வழியில் இருவருக்குமிடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்களால் இளந்திரையனுக்கு மாராயரை மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. இருவரும் கோரிமலைப் பாதையில் தங்கள் புரவிகளை சமவேகத்தில் செலுத்திக் கொண்டு சென்றனர்.

கோரிமலையை நெருங்கியதும் தன்னுடைய புரவியை நிறுத்திக் கீழே குதித்தான் இளந்திரையன். அந்த மலையைப் பார்த்து விட்டு ஒன்றும் புரியாத வனாக, "நாம் எதற்காக இப்போது இந்த மலைக்கு வந்திருக்கிறோம்?" என்று வினவினான்.

மாராயர் உடனே அவனுக்கு மறுமொழியாக "சோழ நாட்டின் புலிகளைச் சந்திக்க" என்றார். அதன் பிறகு அவரை ஒன்றும் கேட்காமல் பின் தொடர்ந்தான் இளந்திரையன் அந்த மலைக்காட்டில் சுற்பாறைகளை வெட்டியெடுத்து வழிசெய்யப் பட்டிருந்த ஒத்தையடித் தடமொன்றில் நடந்து சென்று மலையின் உட்பகுதியில் அமைக்கப்

பட்டிருந்த மாளிகை ஒன்றின் முன்பாக நின்று மாராயர்.

உடனே ஓர் இளைஞன் ஓடி வந்து அவரை வணங்கி நின்றான். மாராயர் அந்த இளைஞனைப் பார்த்து, "வளவன் கம்பி! இந்தப் புரவிகளைத் கொண்டு போ" என்று கூறிவிட்டு "இளந்திரையரே! நேரமாகி விட்டது. உணவு உண்டு சிறிது இளைப்பாருங்கள். மாலையில் உங்களுக்குக் காணிக்க வேண்டிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்" என்று இளந்திரையனிடம் கூறிவிட்டு அவனை உள்ளுக்குள் அழைத்துச் சென்றார்.

அந்தக் கட்டிடம் அவர்களுக்குப் பண்டக சாலையாகவும் சமையற் கூடமாகவும் பயன்படுவது போலும். எங்கு பார்த்தாலும் தானிய மூட்டைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு புறத்தில் பெரிய பெரிய கல்லடுப்புகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. பெரிய பெரிய அண்டாக்களில் சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மாராயர் இளந்திரையனை அந்தக் கட்டிடத்தின் உப்பரிகைக்கு அழைத்துச் சென்றார், அங்கேயே அவனுக்கு மதிய உணவும் படைக்கப்பட்டது. மாராயரும் அவனும் அமர்ந்து உணவருந்தினார்கள். இருவரும் உண்டு முடித்ததும், "இளந்திரையரே! தாங்கள் சிறிது இளைப்பாருங்கள். நான் பிறகு வருகிறேன்!" என்று கூறிவிட்டு அவனுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யுமாறு பணியாட்களிடம் கூறிவிட்டு மாராயர் வெளியே சென்று விட்டார்.

இளந்திரையனுக்கு என்னவோ எல்லாமே கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டது போலிருந்தது. தன்னை எதற்காக இங்கே கொண்டு வந்து இந்தக்

காட்டு மானிகையில் தங்க வைத்திருக்க வேண்டும்? என்று சிந்தித்தவனாக ஆசனமொன்றில் சாய்ந்து சிறிது கண்களை மூடினான். அந்த நண்பகல் வேளையில் அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. எதை எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

எவ்வளவு நேரந்தான் அப்படி சிந்தித்துக் கொண்டேயிருக்க முடியும். அந்த ஆசனத்திலேயே அடைந்து கிடைக்கப் பிடிக்காதவனாக எழுந்து உலவத் தொடங்கினான். அப்போது மாலை நேரமாகிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு மேலும் அங்கேயே தன்னால் அடைபட்டுக் கிடக்க முடியாத வெறுப்படைந்து, வெளியில் தான் மட்டுமே சென்று சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டு அவன் புறப்பட்டபோது மாராயர் வந்து சேர்ந்தார்.

“மன்னிக்க வேண்டும். தங்களை இப்படித் தனிமையில் விட்டு விட்டு போக வேண்டியது அவசியமாகி விட்டது. அதனால்தான்...” என்ற மாராயரிடம், “பரவாயில்லை, இப்பொழுதாவது வெளியே போகலாமா?” என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

“அவசியம் போகலாம். வாருங்கள்...” என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு உப்பரிகையிலிருந்து கீழிறங்கினார் மாராயர். வாயிலில் இரண்டு புரவிகள் தயாராக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் இருவரும் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர்.

புரவிகள் இப்போது நேரிமலைக்குள்ளேயே பயணத்தைத் தொடர்ந்தன. அந்த மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யிலில் மலைக்குன்றுகள் பொன்னிறமாய் பளபளத்தன. சிற்சில இடங்களில் ஒங்கி வளர்ந்த

மரங்கள் ராட்சதக் கோலத்தில் தலையசைத்துக் கொண்டு நின்றன. பறவைகளின் இனிய ஒலிக் கீதமயமாய் காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. இரு பக்கங்களிலும் புற்களும், முட் புதர்களும் மண்டிக் கிடந்த ஒரு பாதையில் அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

சற்று தூரத்தில் ஆலமரக்காடு ஒன்று புலப்பட்டது. கப்பிப் படர்ந்த கிளைகளும் விழுதுகளுமாக பிரம்மாண்டமான ஆலமரங்களடங்கிய அந்தக் காட்டுக்குள் அவர்கள் இருவரின் புரவிகளும் நுழைந்தன. சிறிது தூரம்வரை அடர்த்தியான இலைகளையுடைய மரக்கிளைகளால் நிழல் வீழ்ந்து இருட்போர்வையைப் போர்த்தி இருந்தன. என்றாலும், அந்த ஆலமரக்காடு ஒரு சக்ரவியூகத்தில் வகுக்கப் பட்டிருப்பதை இளந்திரையனால் போகப் போக உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

சுற்றிலும் ஆல மரங்களை கப்பிப் படர்ந்து வளர விட்டு நட்டநடுபாகத்தில் ஒரு பிரம்மாண்டமான திடலைக் உண்டு பண்ணியிருக்கும் அந்த அமைப்பு திடீரென்று உண்டாக்கப்பட்டதாகவே இருக்க முடியாது என்பதையும் இளந்திரையனால் ஊகிக்க முடிந்தது.

அந்தப் பெரிய திடல் வெளியில் பாகம் பாகமாகப் பிரித்து, மரகதக் கற்களால் பாதை அமைத்ததைப் போல் பசும் புற்களை வளர்த்திருந்தார்கள். நீண்ட சதுர வடிவில் அமைந்த ஒவ்வொரு பாத்திகளிலும் மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. மணற்பகுதியை அடுத்தாற்போல் கூடாரங்களைப்போல் வலைகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறுசிறு வலை அறைக்குள்

நீண்ட வரிப்புலிகள் உறுமிக் கொண்டிருந்தன. அவைகளால் ஓரிடத்தில் சும்மாயிருக்க முடியாமல் இப்படியும் அப்படியுமாக உலலி உறுமிக் கொண்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்தன. சிற்சில வலைக் கூண்டுக்கெதிரில் சில இளைஞர்கள் நின்று அந்த வரிப்புலிகளுக்கு இறைச்சித் துண்டங்களை வீசிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த ப ய ன் க ர வரிப்புலிகளோ அந்த இறைச்சித் துண்டங்களை பேசாமல் தின்று பசியை ஆற்றிக் கொள்வோம் என்றில்லாமல் அந்த இளைஞர்களைப் பார்த்து எங்களை வெளியில் விட்டால் தெரியும் சேதி; உங்களையே ஒரு கை பார்த்து விடுவோம் என்பதைப் போல் முர்க்கமாக உறுமிக் கொண்டிருந்தன.

இளந்திரையன் மாராயரைப் பார்த்து, 'இவைகளை ஏன் இப்படி சிறைப்பிடித்து வைத்திருக்கின்றீர்கள், இவைகளைத்தான் சோழ நாட்டுப்புலிகள் என்றீர்களா?' என்று வினவினான்.

"இல்லை இளந்திரையரே! இவைகள் காட்டுப் புலிகள், நான் கூறியது இவைகளை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கும் சோழ 'நாட்டுப் புலிகளை' சோழப்படையினர் வெறும் சோற்றுப் பிண்டங்களல்ல, ஒவ்வொரு வீரனும் ஒரு நாட்டையே முற்றுகையிட தகுதி பெற்றவன். மன்னர் வீரர்களுக்கு உரிய எல்லா பயிற்சிகளையும் செவ்வனே பார்வையிட்டே அணி திரட்டுவார். வழி வழி வந்த வீரமும் ஒவ்வொரு இளைஞனின் நெஞ்சிலும் உரமேற்றி வைத்திருக்கிறது. அதிலும் வேளைக்காரப் படையின் அணி வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு இளைஞனும் மற்ற வீரர்களின்றும் தனித்தன்மை பெற்றவன். இதோ

இந்தப் புலிகளையெல்லாம் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்திருப்பது வேளைக்காரப்படையைச் சார்ந்த இளைஞர்கள்தான். ஒவ்வொரு ஆண்டும் வேளைக்காரப்படை இளைஞர்கள் காட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த புலிகளை இப்படி வலைக்கூண்டில் அடைத்து வைத்திருப்பார்கள். சித்திரை மாதம் பெளர்ணமி நன்னாளில் வேளைக்காரப் படையில் புதிய வீரர்கள் சேர்க்கப்படுவார்கள், புதிய இளைஞர்களும் வேளைக்காரப் படையின் பழைய வீரர்களும் அன்று இந்தப் புலிகளுடன் மன்னர் முன்னிலையில் தனித்தனியே நிராயுதபாணிகளாக நின்று போரிட்டு வெற்றி பெற வேண்டும். வெற்றி பெற்ற வீரர்களுக்கு மன்னர் மதிப்பு வாய்ந்த வீரப் பரிசுகளும், விருதுகளும் வழங்குவார்" என்று இளந்திரையனுக்குப் பதில் கூறிய மாராயர், தன் புரவியை அந்தத் திடலின் நடுப் பகுதியில் போடப்பட்டிருந்த சரளைக் கற்கள் பாவிய பாட்டையில் செலுத்தியபடியே இளந்திரையனையும் பின் தொடரும்படி சைகை செய்தார்.

இளந்திரையனும் தனது புரவியையும் மாராயரின் புரவிக்குப் பின் செலுத்திக் கொண்டு சென்றான். திடலுக்குள் மணல் பாத்திகளில் ஆங்காங்கே உருண்டு திரண்ட உடலுடன் கூடிய இளைஞர்கள் பலர் தேகப்பயிற்சிகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் விற்களில் நானேற்றி ஆலமரக் கிளைகளில் குறி வைத்து அஸ்திரங்களைப் பிரயோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். மாராயர் அந்த சரளைக்கற்பாட்டையில் புரவியை செலுத்தத் தொடங்கியதும் இளந்திரையனையும் தன் பின்னால் வரும்படி சைகை செய்து அழைத்துக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்த எல்லா வீரர்களும் வியப்புடன் தங்கள் செயல்களை நிறுத்தி

விட்டுப் புதிதாக வருபவனையே வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மாராயர் ஒருவரைத் தவிர வேறெவரும் சாதாரண மாக அந்தப் பாதையில் புரவிமீது அமர்ந்துவர இயலாது. மாராயரே வேறெவரையாவது அப்படி அழைத்து வருவதென்றால் அது ஒன்று, மன்னர் பிரானாக இருக்கும். அல்லது படைத்தலைவர் செங்கல்வராயராக இருக்கும். இரண்டு பேருமே அல்லாத இந்தப் புதிய இளைஞனை மத்திய பாட்டையில் அழைத்து வருவதென்றால் இந்த இளைஞன் அந்த இருவருக்கும் சம அந்தஸ்து உள்ளவனாகத் தாளிருக்க வேண்டும் என்று எல்லா வீரர்களுக்கும் தோன்றியது. அவர்கள் அனைவரும் அந்த புதிய இளைஞனுக்கும் பணிந்து வணக்கம் செலுத்தினர்.

புரவியை விட்டிறங்கிய மாராயர் ஒரு வீரனின் கையிலிருந்த வில்லினை வாங்கி இளந்திரையன் கையில் கொடுத்து “இளந்திரையரே! சம்பிரதாயப்படி இந்தவில்லில் நாணேற்றி ஒரு அம்பினைத் தொடுத்து விட்டுக் கீழே இறங்குங்கள்” என்றார். இளந்திரையன் மாராயர் தந்த வில்லை வாங்கி, இடது கையில் பிடித்து நாணை இழுத்து வளைத்துப் பூட்டி ஒரு அம்பினை அதில் குறி வைத்தபின், “இதனை அந்த ஆலமரத்துக் கிளையின் மீதுதானே செலுத்த வேண்டும்?” என்று வினவினான்.

‘ஆம்’ என்பதுபோல் மாராயர் தலையை அசைத்துச் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

“இல்லை. இந்தக் கணையை வான் நோக்கிச் செலுத்த நினைக்கிறேன்” என்று மறுத்துக் கூறினான்.

“அப்படியே செய்யுங்கள்” என்று அதற்கும் மாராயர் சம்மதித்தார்.

“இந்த இளைஞர்களுள் விற்திறன் பெற்ற நால்வரை நாண் ஏற்றிய வில்லுடன் முன்னுக்கு வரச் செய்வீர்களா?” என்று மீண்டும் வினவினான்.

மாராயரும் பதிலேதும் பேசாமல் காங்கு இளைஞர்களை முன்னுக்கு வரச் செய்தார். அந்த இளைஞர்களை நோக்கிய இளந்திரையன்,

“நீங்கள் நால்வரும் என் கணை தெறித்த மறு விநாடியே உங்கள் நாணில் ஏற்றிய கணையினையும் உயரே நோக்கி எய்து விடுங்கள்” என்று கூட்டளையிட்டு விட்டு, தன் இடது கையிலிருந்த வில்லை வளைத்து வலது செவியளவு நாணை இழுத்து அம்பை எய்தான்.

மிக லாகவமாக அவன் கணையை எய்த விதமே மற்றவர்களைக் கவர்த்தது.

இளந்திரையன் வான் நோக்கிக் கணையை எய்த மறு விநாடியே மற்ற நான்கு இளைஞர்களும் பலம் கொண்ட மட்டும் வில்லை வளைத்து அம்பினை எய்தனர். வானத்தில் பறவைகள் வரிவரியாய் பறந்து கொண்டிருந்தன. இளந்திரையன் செலுத்திய அம்பு ஒரு பறவையைக் கிழித்து கொண்டு சென்றது. அந்தப் பறவை உடல் கிழிந்து சிறகுகள் சிதறிப் பறக்க பொத்தென்று பூமியில் விழுந்தது. அடுத்த விநாடியில் நான்கு இளைஞர்கள் செலுத்திய அம்புகளும் பொத் பொத் என்று பூமியில் வீழ்ந்தன. ஆனால் இளந்திரையன் செலுத்திய அம்பு மட்டும் வானத்

திலேயும் காணவில்லை. காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு பாய்ந்த அந்த அஸ்திரம் பறவையைக் கிழித்தெறிந்து விட்டு ரத்த வண்ணத்துடன் ஒரு புள்ளியைப் போல் மறைந்த விதத்தை எண்ணி மாராயர் உட்பட எல்லாரும் வியப்புடன் வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சில விநாடிகள் கழித்து அந்தச் செந்நிற அம்பு மீண்டும் பூமியை நோக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்தக் கணமே அனைவரையும் மேலும் அதிசயிக்கச் செய்பவனாக பூமியைப் பார்த்துத் தலையைக் குனிந்து கொண்டே தலைக்கு மேல் கையை உயர்த்தி அந்த அம்பை பிடித்துக் கொண்டான் இளந்திரையன். அவனுடைய இந்த வித்தை அனைவரையும் அவன் மேல் வியப்பும் மதிப்பும் கொள்ளச் செய்து விட்டது.

குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்த இளந்திரையனை மாராயர் தழுவிக்கொண்டு கூறினார்:

“இளைஞர்களே! சோழ சைன்யத்திற்கு உறுதிமிக்க வாள் ஒன்றை அளித்திருப்பதாக மன்னர் பிரான் கூறி அனுப்பி வைத்துள்ள இந்த இளைஞர், நாளை முதல் உங்கள் அனைவருக்கும் சிறந்த விற்பயிற்சி அளிப்பார்—” மாராயர் இப்படி ஒரு பொறுப்பைத் தன் மீது சுமத்தி விடுவார் என்பதை இளந்திரையனே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் அப்படிச் கூறி அவனை கௌரவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒற்றைக் குதிரையின் குளம்பொலிகள் வேகமாக ஒலிக்க ஓடிவந்த புரவி ஒன்றை அந்த ஆலமரக் காட்டுத் திடலின் பகுதியிலிருந்த பாதையில் செலுத்திக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டு இறங்கி ஓடிவந்த வீரன் ஒருவன் மாராயரைப் பார்த்து,

“தங்களை மன்னப்பிரான் உடனே அழைத்து வரச்சொன்னார்” என்று கூறி வணங்கினான்.

மாராயர் “இளந்திரையனே! தாங்கள் இவர்களுடன் இருங்கள்” நான் மன்னரைப் பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று கூறிவிட்டு ஓர் இளைஞனைப் பார்த்து, “எழில்மறன் நீதான் இளந்திரையருக்கு ஆவன செய்து கொடுக்க வேண்டும், நன்கு கவனித்துக் கொள். நான் சென்று வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் புரவியின் மீது தாவினேறிக் கொண்டு அரண்மனைச் சேவகனுடன் புறப்பட்டார் மாராயர்.

17

பொற்கொடியின் தவிப்பு!

காவிரிக்கரை உபவனத்திலிருந்து அம்பலக் கூத்தரடிகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்தவுடன், முல்லையுடன் அவன் கூறியிருந்த சோதிடரைக் கண்டுவரச் செல்வதா, வேண்டாமா? என்று தயங்கி யோசித்தான் பொற்கொடி.

அம்பலக்கூத்தரடிகளிடம் தான் உரையாடும் பொழுது நினைவுச் சுமைகளால் தடுமாற நேர்ந்ததும், அப்போது பேச்சு வாக்கில் தனது நினைவுகளை அவர் கிரகித்துக் கொண்டு விட்டதையும், புதிதாக உறையூருக்கு வந்திருக்கும் அந்த இளந்திரையன் என்ற சந்தரவாலிபனை தான் நேசிப்பது தவறானது என்றோ, தகாதது, கூடாதது என்றோ கண்டிக்காமல் அதை எதிர்பார்த்தவரைப் பேரலவும், வரவேற்

பவரைப் போலவுமே பேசியதும், “உன்னை அவனால் மறக்க முடியாது. உனது நினைவுகளும் பலிக்கும். வீணாக மனம் குழம்பாமல் நடனத்தில் கவனம் செலுத்து என்ற விதத்திலுமாக அவர் உரையாடியிருந்ததும் அவளை மிகவும் மகிழ்ச்சியுறச் செய்திருந்தது.

தன் காதலனுக்கு முதன் முதலாக தன் குருநாதரும் சோழவள நாட்டின் கௌவத்திற்கும், மதிப்பிற்கும் உரிய ஒரு தவ முனிவருமான அம்பலக்கூத்தபிரானிடமிருந்தே நல்லாசி கிடைத்து விட்ட பிறகு வேறென்ன தடைகளோ, இடுக்கண்களோ அடைய நேரிடப் போகிறதா? என்று குதூகலமும் மகிழ்வுமாக இருந்த பொற்கொடி என்ற அந்த இளநங்கை மேலும் மேலும் சோதிடம் அது, இதுவென்று அவைந்து திரிய விரும்பவில்லை.

பிறகு இருவரும் ஏரிக்கரைக் கன்னியம்மன் ஆலயத்தை அடையும்பொழுது உச்சிப் பொழுதாக ஆகியிருந்தது.

ஏரியில் வயற்காடுகளுக்குச் சென்று திரும்பிய இளம் பெண்கள் நீராடிக் கொண்டிருந்தனர். வலது கோடியில் செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்து கிடந்தன. பொற்கொடிக்கு நீரில் விழுந்து நீந்தித் துளைய வேண்டும்போல ஆசையாயிருந்தது. தோழியிடம் தன் ஆவலை வெளியிட்டாள்.

“அதுசரி! கண்டபடி தண்ணீரில் விழுந்து நீங்கள் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்குன்ன, நானல்லவா உங்கள் அன்னையாரிடம் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்? பேசாமல் அப்படி அந்த

ஆலமரத்தடிக்குப் போவோம் வாருங்கள்!” என்று கூறிச் சிரித்தபடி முல்லை ஆலமரத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் ஆலமரத்தடிக்குச் சென்ற பிறகுதான் தன்னுடன் பொற்கொடி வராததை உணர்ந்தாள். திரும்பிப் பார்த்தபோது பொற்கொடி நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் விழிகள் ஏரியின் தென்புறத்துக்கரையை நோக்கி வெறித்தபடியிருந்தது. ஏதோ பிரமை பிடித்தவளைப் போல் நின்றிருந்தாள் அவள்.

அவள் பார்வை பதிந்து கிடந்த இடத்தை நோக்கி முல்லை, தன் விழிகளைத் திருப்பினாள். அங்கே வேளைக்காரப் படைத் தலைவர் மாராயரும், இளந்திரையனும் புரவியிலமர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். தலைவியின் பிரமைக்குக் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட முல்லை, வேகமாகத் தலைவியின் அருகே ஓடிச் சென்று அவளுடைய இளந்தோள்களைப் பிடித்துக் குலுக்கினான்.

“அடி, அதோ பாரடி... அங்கே வேளைக்காரப் படைத் தலைவருடன் உரையாடியபடி குதிரையில் செல்பவரைப் பார்த்தால், அவரைப் போலில்லை!” என்று தொலைவில் செல்லும் இரு குதிரைகளையும் சுட்டிக் காட்டி வினவினாள் பொற்கொடி.

“எவரைப் போலம்மா இருக்கிறது! நான் யாரென்று கவனிக்கவே இல்லையே!” என்று வேண்டுமென்றே ஆச்சரியப்படுபவளைப் போல் விழிகளை உயர்த்திக் கொண்டு விசாரித்தாள் முல்லை.

“போடி, உனக்கு எல்லாமே வேடிக்கைதான். காலையில் என்னிடம் கோபப்பட்டுக் கொண்டே போய் விட்டார் அவர். அவருக்கு மறுமொழி எதுவுமே என்னால் கூற முடியாமலாகி விட்டது. உபவனத்து அடிகள் கூட நாம் அங்கே சென்றபோது யாரோ ஒரு அரண்மனைப் பணியாளிடம் அந்த இளைஞரை மாராயருடனேயே அனுப்பிவைத்து விடலாம் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். இனி அவர் எங்கே நம் இல்லத்திற்கு வரப் போகிறார். எப்போது நாம் அவரைச் சந்திக்கப் போகிறோம். எனக்கென்னமோ எல்லா நம்பிக்கைகளும் தளர்ந்து விட்டது. முல்லை!” என்று சோகம் கப்பிய குரலில் பேசினாள். அவளுடைய சோகத்துக்கு உண்மையாகவே முல்லை யும் வருந்தினாள். “இப்போது என்ன ஆகிவிட்டதென்று இப்படி வருத்தப்படுகிறீர்கள்?” என்றாள் முல்லை.

“இல்லையடி முல்லை, எனக்கென்னவோ நம்பிக்கை யில்லை. அவருக்கு என் நிலை புரியவே இல்லையடி, சதா போர் போர் என்று போரைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்த அவருக்குப் போர் வெற்றியைத் தவிர வேறு நினைவுகளே கெஞ்சில் பதியாது போலிருக்கிறது. யாரையாவது வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டுமென்றுதான் அவர் கரங்கள் துடிக்குமே ஒழிய ஓர் இளம் பெண்ணை கட்டியணைக்க வேண்டு மென்று துடிக்காது. அவர் என்னைப் பற்றிய நினைவுள்ளவரானால் மீண்டும் எங்கள் வீட்டுக்கே வந்திருப்பார். என் நினைவே அற்றுப்போயிருந்தாலும் கூட அவர் வீட்டுக்கு மட்டும் வந்திருந்தால் நானே என் நினைவுகளை அவர் கெஞ்சில் பதிய வைத்திருக்க வழியுண்டு.

“ஆனால், அவர் இப்போது மாராயருடனல்லவா சென்று விட்டார்? அங்கே அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இளைஞர்கள் போர் ஒன்றைத் தவிர வேறெதுவுமே எண்ணவும் முடியாதாமே. புலிகளை அடக்கவும், காட்டிலிருந்து புலிகளைப் பிடித்து வருவதும் அவற்றுடன் ஆயுதமின்றி போராடுவதும் அவர்கே கற்பித்துக் கொடுப்பார்களாம். இவருக்குத்தான் அம் மாதிரி முரட்டுத்தனங்களில் ஆர்வம் அதிகமாயிற்றே. பிறகு எங்கே என்னை நினைவு வைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்? வேறொன்று கூட சிறு வயதில் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அங்கே யாருக்காவது பெண்ணாசைப் பிடித்து விட்டால் உடனே அவர் களுடைய வலக்கரத்தை வெட்டி விட்டுத் தூத்தி விடுவார்களாம். அப்பறம் அவர்கள் சோநாட்டிலேயே இருக்கக் கூடாதாம். அப்படி எங்காவது தென்பட்டால் உடனே கொன்று விடுவார்களாம். அந்த மாராயர் கூட கட்டைப் பிரம்மச்சாரி. இனி நான் அவரைப் பற்றிய நினைவுகளிலேயே வெந்து வெந்து சாம்பலாக வேண்டியதுதானா?” என்று தாபமும் தவிப்பும் நிறைந்தக் குரலில் கூறி, கண்கலங்கி நின்றாள் பொற்கொடி.

அதைக் கேட்டு விட்டு முல்லை கலகலவென்று நகைத்து விட்டாள்.

“என்னம்மா இது? இப்படிச் சின்னக் குழந்தை மாதிரி எதை எதையோ நினைத்துக் கொண்டு கண் கலங்குகின்றீர்கள். அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் ஆகி விடாது. அதெல்லாம் சிறு குழந்தைகளிடம் யாராவது திரித்துச் சொல்லும் கதைகள். அந்த இளைஞருக்கு அரச தந்திரங்களுடன் கூடிய போர் முறைகளைப் பற்றி கற்றுக் கொடுக்கவே மாராயருடன் அனுப்பி

வைத்திருக்கிறார்கள். அவர் சிறந்த வான்வீரர், வலிமை வாய்ந்தவர் என்பதெல்லாம் உண்மைதான் என்றாலும், காட்டில் தவப்பள்ளியிலேயே வளர்ந்து விட்டிருந்ததால் நாட்டு அரசியலையும் எதிரிகள் யார் யார் என்பதையும் அவர்களை எப்படியெல்லாம் எதிர்த்துத் தாக்க வேண்டும் என்பதையும் அறியாதவர். அவற்றை முறையாக அறிவதற்காக அவர் அங்கே செல்கிறார். வேளைக்காரப் படைத் தலைவர் மாராயர் கட்டை பிரம்மச்சாரிதான். அவருக்கு அரசியலில் தீவிர அக்கறையும், அசாத்தியமான லட்சியங்களும் இருக்கின்றனவாம். ஆனால் வேளைக்காரப் படைத் தலைவர் யாராக இருந்தாலும் பிரம்மச்சாரியாக இருக்க வேண்டுமென்று சோழ நாட்டின் எந்த நியதியும் கூறவில்லை. வேளைக்காரப் படையில் சேர்க்கப்படும் இளைஞர்களுக்கும் அப்படித் தான். ஆனால் அங்கே பிரம்மச்சாரி இளைஞர்கள் தான் அதிகம். நல்ல வலிமையும் ஊக்கமும் உள்ளவர்களைத்தான் அங்கே வைத்துக் கொள்வார்கள். பெரும்பாலும் திருமணமானவர்களென்றால் அரண்மனைப் படை வீரர்களுடன் அனுப்பி வைத்து விடுவார்கள். வேளைக்காரப் படையில் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் உண்டுதான். ஆனால் யாருடைய கையையும் வெட்டிவிட மாட்டார்கள் அங்கே. அதிலும் நமது மன்னர் எந்த ஜீவனையும் கொடுமைப் படுத்தக் கூடாது என்னும் கோட்பாட்டுடன் அரசாள்பவர். இங்கே நீங்கள் நினைப்பதைப் போல் எதுவும் நடந்துவிடாது. பேசாமல் கவலையை விட்டொழித்துப் புறப்படுங்கள்!" என்றாள் முல்லை.

பிற்பகலுக்கு மேல் வீட்டுக்குத் திரும்பிய தந்தையிடம் அவள் பேசுவேயில்லை.

அவள் கோபத்தை ஒருவாறு ஊசித்துக் கொண்ட செங்கல்வராயரும், மனதுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு அவளாகப் பேசும் வரை தாழும் பேசுவதில்லை என்று பேசாமலிருந்துவிட்டார்.

அவருக்குத் தெரியும். அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் பதிந்து விட்ட காதலைப் பற்றி,

தந்தை தானாகவே வந்து தன் கவலையைப் பற்றி விசாரிக்காதது பொற்கொடியின் தவிப்பை மேலும் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்தது. இரவு உணவின் போது தனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாமென்று கூறி விட்டு படுக்கையில் போய் விழுந்துவிட்டாள் அவள்.

மகள் எதற்காகவோ மனக் கலக்கமுற்றிருப்பதை உணர்ந்த அன்னை கணவரிடம் சென்று, "வர வா உங்கள் செல்லப் பெண் கண்டதற்கெல்லாம் சிணுங்கு கிறாள். அவள் போக்கை இப்படியே விட்டு விடுவது நல்லதல்ல. கண்டித்து வைப்பது நல்லது..." என்று முறையிட்டாள்.

செங்கல்வராயர் சிரித்தபடி, "சரி. நான் கண்டிச் சிறேன். நீ போய் உன் வேலையைப் பார்" என்று கூறிவிட்டு, பொற்கொடியின் அறைக்குச் சென்றார்.

மன்னர் கோச்செங்கட் சோழர் அவளைப் பற்றி விசாரித்ததையும், அவளுடைய நடன அரங்கேற்றத் திறகு ஏற்பாடு செய்துள்ளது பற்றியும் வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இறுதியில், "இளந்திரையனும் உன் நாட்டியத்தைக் காண வருவான். வானும் வேலும் வீசுவதுதான் கலை என்றெண்ணும் அந்தப் பிள்ளையாண்டான் உன் பாதச் சலங்கைகள் பண்ணுக் கேற்ப ஐதி போட்டு, இன்னிசை எழுப்பும் நடனக்

கலையின் நளினத்தைக் கண்டபின் என்ன பேசுவானோ தெரியவில்லை..." என்று கூறினார்.

அவர் இதை இயல்பாகவோ, வேண்டுமென்றோ அவரிடம் கூறியிருந்தபோதும் இளந்திரையனை மீண்டும் சந்திக்க தனக்கொரு வாய்ப்பு அண்மையில் இருக்கிறது என்ற செய்தியே அவனை உற்சாகப் படுத்தப் போதுமானதாயிருந்தது.

18

கணைகள் நிகழ்த்திய ஜாலம் !

ஆலமரத்துத் திடல் வெளிக்கு இளந்திரையன் வந்து பத்து நாட்களுக்குள் ஏராளமான மாற்றங்களை அவனைடைந்து விட்டான். முன்பு இருந்த முன் கோபம் மட்டும் திணையளவும் மாறவில்லையாயினும் சோழ நாட்டு அரசியல் நிலவரங்களையும் எதிர்ப்புலங்களான களப்பிரர்களைப் பற்றியும், சேர நாட்டைப் பற்றியும் வடக்கில் கறுவிக் கொண்டே இருக்கும் புத்தவர்ம பல்லவனைப் பற்றியும் அரசியல் ரீதியானத் தகவல்களை நன்றாக அறிந்து கொண்டான்.

பத்தே நாட்களில் ஒரு மாபெரும் படையைத் தலைமையேற்று நடத்துமளவுக்கானத் திறமைகளில் அவனைத் தயார் செய்து விட்டிருந்தார் மாராயர். போர் நுணுக்கங்களில், படைகளைப் பிரித்து வியூகங்கள் வகுக்கவும், எதிர்ப்படையின் வியூகங்களைத் தகர்க்கவும், யானைப் படை, குதிரைப் படை, காலாட்

படை ஆகியவற்றை எந்தெந்த சமயங்களில் எப்படி பெப்படி நடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்பதையும் படைகளின் ஊடே திமர்க் கட்டளைகளை எப்படி பாப்புவது, படைகளுக்கான வசதிகளைக் கவனிப்பது, படையினுள் அமைப்பது போன்றவற்றையும் தமிழகத்தின் முப்பெரும் நாட்டின் எல்லைகள், ஆறுகள், அதன் தன்மைகள், குளங்கள், மலைகள் காடுகள் போன்றவற்றைப் பற்றியும் நன்கு விளக்கிக் கூறி; அவன் ஏற்கனவே குணவாயிற் கோட்டத்துக் காட்டுத் தலப் பள்ளியில் பெரியவர் சிவானந்த அடிகளிடம் பயின்றிருந்த வித்தைகளை பரிசீலித்து; லின்மீன்களை வைத்து நேரத்தையும் காட்டு எல்லைப் பகுதிகளையும் கணிக்கும் வித்தையினைக் கற்று, விசைப் பொறி அமைத்து வில்லம்புகளை ஏவுவது வரை சகல விஷயங்களிலும் அவனுக்கொரு தேர்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டார் மாராயர்.

இளந்திரையனும் கவனமாக எல்லா விஷயங்களை யும் கற்றுக் கொண்டான். தனக்குத் தெரியாத நுணுக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்வதிலும், தெரிந்த வித்தைகளில் மற்றவர்கட்குத் தேர்ச்சியளிப்பதிலும் மனம் ஒன்றி ஈடுபட்டதால் அவனை அங்கேயிருந்த வேளைக் காரப் படை இளைஞர்கள் அனைவரும் ஒருமுகமாக விரும்பினர்.

திறமைசாலிகளான ஏழெட்டு இளைஞர்களைத் தனக்குச் சமமாக விற்பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற வைத்திருந்தான் இளந்திரையன். அவனது வருகை அங்கேயிருந்த அத்தனை இளைஞர்களுக்கும் ஒருவித ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் அளித்திருந்தது. பதினைந்து நாட்கள் பொழுது போவதே தெரியாமல்

அந்த இளைஞர்களோடு மனம் ஒன்றிப் பழகிக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

அன்று காலைப் பொழுதில் சில இளைஞர்கள் சூழ, தென் புறத்து ஆலமரங்களிடையே கீரிமலைக்குன்று ஒன்றிலிருந்து ஓடி வரும் அருவிக் கரையில் நின்று கொண்டு நீரோட்டத்திற்கு எதிராகத் தண்ணீரைப் பூப்பூவாய்க் கிழித்துக் கொண்டு சென்று, தண்ணீரிலேயே முழுகி விடாமல் வளைந்து செல்லும் எதிர்ப்புறக் கரையின் மீது சென்று விழுமாறு சில அம்புகளைச் செலுத்திக்காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

பூமியில் மண்டியிட்டுக் குனிந்து அவன் செலுத்திய அம்புகள் நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்று விழுந்ததால் நாலெந்து மீன்களையும் கோர்த்துக் கொண்டு சென்று விழுந்தன அதனால் அந்த அம்பு மறு கரையில் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு கிடந்தது. அந்த அதிசயத்தைப் பார்த்து மற்ற இளைஞர்கள் “இளந்திரையரே! தாங்கள் வில்லில் விஜயனுக்கு நிகரானவர்” என்று கூறிவியந்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு இளைஞன் ஓடிவந்து ‘இளந்திரையரே! படைத்தலைவரின் ரதம் வருகிறது’ என்று கூறினான். அவன் படைத்தலைவர் என்று கூறியது செங்கல்வராயரைத்தான். ரதத்தில் வருவது என்றால் வேறு படைத் தலைவர்களாக இருக்க முடியாது.

உடனே மற்ற இளைஞர்கள் அப்படியா? இதோ வந்து விட்டோம்; என்றவாறே ஓடத் தொடங்கினர்.

இளந்திரையனும் தங்கள் பின்னாலேயே வருவான் என்று எண்ணியபடியே அவர்கள் அவசர அவசரமாக ஓடிவிட்டனர். ஓரிருவர் சிக்கிரமாக ஓடி வரும்படி அவனையும் அழைத்தபடியே ஓடினர்.

ஆனால் இளந்திரையன் அருவிக் கரையை விட்டு எழுந்திருக்கவே இல்லை. மீண்டும் ஒரு அம்பை எடுத்து வில்லில் பூட்டி நிதானமாக காணை இழுத்துக் குறி பார்த்து அம்பைச் செலுத்தினான். அதவும் நிறைய மீன்களைச் சொருகிக் கொண்டு எதிர்க் கரையில் போய் விழுந்து துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது.

உடனே எதிர்க் கரைக்குத் தாவிய இளந்திரையன் மற்றொரு அம்பை எடுத்துப் பூமியின் அடிப்பாகம் பதிய ஊன்றி விட்டு அதன் மேல் அந்த மீன்கள் நிறைந்த அம்பைத் தூக்கி நடுப்பாகம் முனையில் படுமாறு வைத்தான். அது மீனின் துள்ளலாலும், கனத்தாலும் சுற்றத் தொடங்கியது. இளந்திரையன் அந்தக் கரைமேட்டின் அருகே இருந்தப் பள்ள மொன்றில் இறங்கி நின்று மற்றொரு அம்பை வில்லில் பூட்டிக் குறிப்பார்த்து அந்தச் சுழலும் மீன்கணையை வானுக்குக் கெந்திச் செல்லுமாறு எய்து விட்டு, அது திரும்பிக் கொண்டிருப்பதையே உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவனுக்குப் பின்னால் “இளந்திரையரே! இங்கேயா இருக்கின்றீர்கள் தாங்கள்?” என்று வினவியபடியே வந்து நின்றார் செங்கல்வராயர். ஆனால் அவரைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் “ஆம்!” என்றபடியே வானிலிருந்து திரும்பி விழுந்து கொண்டிருந்த மீன் கணையை

தீமரென்று பறந்து வந்த சிச்சிலிப் பறவை ஒன்று கவ்விக் கொண்டு விட்டதைப் பார்த்து விட்டு அதை நோக்கி அம்பையொன்றைச் செலுத்தி அதனை அடித்துக் கொன்று விட்டு, அதன் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்த மீன்கள் செருகப்பட்ட அம்பைக் கையில் வெகு லாகவமாகப் பிடித்துச் கொண்டே;

“தாங்கள் என்னை இவ்வளவு தூரம் வந்து அக்கறையுடன் பார்ப்பீர்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை” என்று கூறிப் புன்முறுவல் பூத்தபடித் திரும்பினான் இளந்திரையன். அவன் பேச்சில், தான் அவனை மராயருடன் அனுப்பி வைத்த பிறகு நேரில் வந்து பார்க்காமலிருந்து விட்டதைக் குறிப்பிடுவதைப் புரிந்து கொண்டே செங்கல்வராயர்;

“மன்னிக்க வேண்டும் இளந்திரையரே! வேலை அதிகமாக இருந்து விட்டது. மராயரை அரண்மனையில் சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் உங்களைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு தானிருந்தேன். அவர் தங்களுடைய அஸ்திரவித்தைகளைப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டினார். அதை நானே இப்பொழுது நேரில் பார்த்து அயர்ந்து விட்டேன். இதென்ன விண்மீன்களையே சொருகிக் கொண்டு வந்து விட்டதைப் போலல்லவா தோன்றுகிறது” என்று அவன் கையிலிருந்த மீன் கணையைப் பார்த்துப் பாராட்டினார். செங்கல்வராயரின் வியப்பைக்கண்டோ; பாராட்டுதலைக் கேட்டோ லவலேசமும் சலன மடையாமல் அம்பில் செருகிக் கிடந்த மீன்களை உறிவியெறிந்து விட்டு அந்த அம்பையும் சற்று தள்ளி சிச்சிலிப்பறவையைக் குத்திக் கொண்டு விழுந்து

கிடந்த அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் அருளிச் சுனையில் கழுவிக்கொண்டு வந்தபடியே, “இல்லை படைத்தலைவரே! இது சாதாரண மீன் மீன்தான். ஆனால் விண்மீன் வரையும் கூட என்னால் அம்புகளைச் செலுத்த முடியும். வேண்டாதவர்கள் எத்தனை தூரத்தில் நின்றிருந்தாலும் குறி நவநாமம் என் கணை அவர்கள் குருதியைப் பூசிக்கொண்டு வந்து சேரும்” என்று சற்று அலட்சியமாகக் கூறினான்.

அவனை எல்லா வகையிலும் பிடித்திருந்தது செங்கல்வராயருக்கு. ஆனால் இந்த அலட்சியம் ஒன்றைத் தவிர, அவனோடு சற்று விளையாட்டாகப் பேச எண்ணியவராய்,

“அதெல்லாம் சரிதான் இளந்திரையரே! ஆனால் இன்று இந்த சாதாரண மீன்களை அல்லவா கொண்டு குவித்திருக்கிறது தங்கள் அம்புகள்?” என்று கீழே துடித்துக் கொண்டிருந்த மீன் குவியலைச் சுட்டிக் காட்டி வினவினார்.

“இல்லை படைத்தலைவரே! இது சாதாரண மீன்களின் துடிப்பல்ல, என் இதயத்தின் குழறல் இங்கே இப்படித் துடித்துக் கொண்டு கிடக்கிறது. என் கணை எதிரிகளின் நெஞ்சில்தான் பாய வேண்டும். இந்த மீன்களை என் கணைகளால் அடித்துக் கரையில் கெந்தியெறிந்துத் துடிக்க விட்ட முதல் விநாடியில் என் நெஞ்சில் தோன்றிய நினைவு களை இப்போது உங்களிடம் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

மீன் என்றதும் பாண்டி நாட்டு அரசு முத்திரை தான் நினைவுக்கு வரும். அரசாங்க விஷயங்களில் ஈடுபாடுள்ளவர்களுக்கு, தற்போது பாண்டிய மண்டலம் களப்பிரர்களின் கேந்திரஸ்தானமாக இருப்பது உண்மைதான். ஆனாலும் அவர்கள் இன்னும் மீன் இலச்சினைகளை முற்றிலுமாக நீக்கி விடவில்லை. எனவே இப்போதும் மீன் என்றால் பாண்டிய நாடே நினைவுக்கு வருவதில் தவறில்லை.

“களப்பிரர்கள் ஒரு வேளை பாண்டிய நாடு இனி நிரந்தரமாகவே தன் ஆட்சியில்தான் இருக்கப் போகிறது என்றும், மிக விரைவாகத் தமிழ் மண் முழுவதுமே தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு விடும் என்றும் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அதை அழிக்கவே சோழ மண்ணில் ஒரு புலி உலவிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அவர்கள் கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டார்கள்.

“களப்பிரர்களின் எதிர்கால வீழ்ச்சியைத்தான் இதோ இந்த மீன் குவியலில் கண்டு கொண்டிருக்கிறேன். அடுத்துக் களப்பிரன் தயவோடு கொங்கு நாட்டான் துணையோடும் சோழ மண்டலத்தையே நிர்மூலமாக்கிவிடத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை இனி எப்போது இந்த மண்ணில் கால் வைத்தாலும் அப்போதே மேற்கில் அஸ்தமிக்கும் கதிரவனைப் போல் அவன் வாழ்வும் அஸ்தமித்து விடும் என்பதும் திண்ணம்.

“வில், சேரனின் சின்னம் மட்டுமல்ல. வீரனின் சின்னமுமாகும். அது இப்போது உண்மையில் இளந்திரையன் என்ற வீரனின் கையில் தான்

இருக்கிறதே தவிர, சேரன் கொடியில் தீட்டப்பட்ட வெறும் ஒவியமாக அல்ல. அந்தச் சேரனின் தழ்ச்சி களால்தான் களப்பிரப் பேய்கள் தமிழ் மண்ணில் புதந்ததும், பாண்டிய நாட்டைப் கைப்பற்றியதும் என்பது எனது ஊகங்கள். களப்பிரர்கள் சோழ மண்டலத்தில் கால் ஊன்ற முடியாது போயினும், சிறு சிறு தொல்லைகளைக் கொடுத்து எப்படியோ நமது மன்னருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு கம்மம் அவர்களுக்கு அடங்கியவர்கள் என்று பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் சேர நாட்டுக்கு மட்டும் எந்தவித இடையூறும் செய்ய வில்லை. அவர்களையும் களப்பிரர்களுக்கு அடங்கிய சிற்றரசுதான் என்று வர்ணிக்கவில்லை. இதை அரசியல் ரீதியில் சிந்தித்தால் பல அர்த்தங்கள் புலப்படுகின்றன. இருந்தாலும் நான் எந்தவித முடிவுக்கும் வரவில்லை. எனக்கு இங்கேயே இன்னும் அரசியல் ஈடுபாடுகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பொறுப்பு என்ற ஒன்று வந்த பிறகுதான் உரிமையோடு பல விஷயங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும். அந்த வகையில் நான் பல முக்கியமான விஷயங்களை அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பே இன்னும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, என்னுடைய முடிவுகள் பெரும்பாலும் ஊகங்களுடனேயே ஒன்றிக் கிடக்கின்றன. தங்கள் மூலமாகப் பல விஷயங்களை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்கும் என்று எண்ணினேன். அதுவும் இயலவில்லை. தாங்கள் இந்த நாட்டின் படைத் தலைவர், தங்களை அடிக்கடி சந்திக்கவே இயலுமோ இயலாதோ, இதில் சிந்திப்பதற்கும், சந்தேகங்களைத்

தெளிய வைத்துக் கொள்வதற்கும் வாய்ப்பெங்கே இருக்கப்போகிறது?" என்று பேசி முடித்தான் இளந்திரையன்.

அவன் பேசியதனைத்தையும் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த செங்கல்வராயர் புன்முறுவல் தவழ "இளந்திரையரே! தங்கள் சிந்தனை எனக்கு மகிழ்வையே அளிக்கிறது. தங்கள் கூறுவதெல்லாம் முற்றிலும் சரியே. ஆனால், எதற்கும் பதற்றப்படும் ஒரு நிலை உங்களிடம் சற்று மிகையாகவே தென்படுகிறது. அதுமட்டும்தான் அவ்வளவாக மகிழ்வை அளிக்கவில்லை. நான் உங்களிடம் ஏற்கனவே ஒரு முறை சோழ நாட்டின் பெரிய பதவிகளெல்லாம் உங்களுக்கும் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தியிருக்கிறேன். அந்த வினாடியிலிருந்துதான், நான் உங்களை மரியாதையுடன் அழைக்க ஆரம்பித்தேன் என்பதையும் நீங்கள் மறந்திருக்க முடியாது.

"அதெல்லாம் ஒரு புறமிருக்க, நாட்டின் சம்பந்திய நிலவாங்களை நானே உங்களுக்கு விவரித்திருக்கிறேன். மேலும் இங்கே மாராயர் நிறைய விஷயங்களைக் கூறியிருப்பார் என்று எண்ணுகிறேன். அப்படியிருக்கும் போது அரசியல் விஷயங்களில் உங்களை யாரும் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வதில்லை என்பது போன்ற குறைபாடுகளுக்கே இடமிருக்கக் கூடாது உங்கள் நெஞ்சில். தற்போது சோழநாட்டுப் பிரதான மனிதர்களில் நீங்களும் ஒருவர். இந்த நினைவோடு அக்கறையெடுத்துக் கொண்டு சிந்தியுங்கள்.

நீங்கள் சிந்தித்த வரை ஊகங்கள் என்று கூறுவது அனைத்துமே உண்மைதான். பாண்டியனின் பேரழிவுக்குக் கூடக் காரணம் சேர்த்தான். பாண்டிய நாட்டின் அரசு பரம்பரையின் கடைசித் துளிகளைக் கூட இந்தச் சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறை படாதபாடு படுத்தி விட்டான். பாண்டியர் படைத்தலைவன் மூவன் வேளாளனை முர்க்கமாகத் தாக்கி, அவனுடைய முகவாய்க் கட்டையைப் பெயாத்து முன் பல்லை பிடுங்கித் தன் கோட்டை வாயில் கதவத்தில் பதித்துக் குரூரமாக விளையாடினான், இந்தக் கணைக்காலிரும் பொறை. அவன் ஆணவத்தை அடக்கி, அவன் உள்மனம் உணரும்படிச் செய்வதே நம் கடமை என்கிறார் நம் சோழமாமன்னர். இல்லையெனில் மூன்றுமுறை எதிர்த்து வந்தும் அவனைக் கொன்றழிக் காமல விட்டிருக்க மாட்டோம். என் முனையளவு கூட உட்பகை இருக்கக்கூடாது என்பது நமது ஆன்றோர் வாக்கு. நம் மன்னரும் இக்கொள்கையில் திடமாக இருப்பவர். தமிழ் மன்னன் ஒருவனைத் தமிழ் மன்னனே கொன்றழிப்பது தகாத செயலாகும் என்பது அவர் கருத்து. எதிர்க்கின்ற சேரனை விரட்டி யடிக்கலாமே தவிர, அவனைச் சிறைப்பிடிப்பதோ, துன்புறுத்துவதோ கூடாது என்னும் நமது மன்னரின் கருணை உள்ளத்தால்தான், சேரன் கருணைக்காலிரும்பொறை உயிரோடு விடப்பட்டிருக்கிறான்.

ஆனால், அவனால் சும்மாயிருக்க முடியவில்லை. மீண்டும் ஒரு போருக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். கொங்கு நாட்டுப்படைகள் அவனுக்கு உதவியாக வர இசைவு தந்துள்ளதாகத் தகவல்

கூறுகின்றன. நமது மன்னர் போரையே விரும்பவில்லை. அது அரசியலில் இருந்தே விலக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று கூறுகிறார். பல்லாயிரக் கணக்கான கொலைகளை ஓரிடத்தில் செய்து இது பாவமில்லை இது அரச தர்மம் என்று கூறுவதெல்லாம் நியாயமானதல்ல என்பது அவர் கருத்து. போரின்றி வாழும் ஒரு புதிய சமுதாயம் தோன்ற வேண்டும் என்பது அவரது பேரவா. அதனால்தான் ஆவயங்களுக்கும் இறையுணர்ச்சிகளுக்கும் நாடெங்கும் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆனால் எதிரியின் எந்தவிதமானத் தாக்குதல்களையும் நாம் முறியடிக்கத் தயார் மாற்றாருக்கு மண்டியிடும் ஒரு நிலை சோழநாட்டுக்கு வரக்கூடாது என்பதில் அவர் மிகுந்த கவனமுள்ளவர். இந்த உலகம் முழுவதுக்குமான ஒரு சிறந்த கொள்கை இங்கே உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் போகப் போக நீங்களே புரிந்து கொள்ளலாம். இப்பொழுது என்னுடன் வாருங்கள்" என்று செங்கல்வராயர் அவனை அன்புடன் அழைத்தார்.

"எங்கே அழைக்கிறீர்கள் என்னை?" என்று இளந்திரையன் வினவினான்.

"அரண்மனைக்கு" என்றார் செங்கல்வராயர்.

"எதற்காக?" என்றார் இளந்திரையன்.

"நாளை பௌர்ணமி நன்னாள். என் மகள் பொற்கொடியின் நடன அரங்கேற்றம் நிகழ்விருக்கிறது. ஆடற்கலையில் நல்ல தேர்ச்சி

பெற்றிருக்கும் அவள் அரங்கேறி விடவேண்டும் என்பதற்காகவே தில்லைக்குச் சென்று அம்பலக் கூத்தரை தரிசித்து வந்தாள். வழியில்தானே நீங்கள் கூட அவளை சந்திக்கும்படி நோந்தது? ஆவாய் அழகனும் ஆடற்கலையின் நாயகனுமான சசன் அருள் என் செல்விக்குப் பூரணமாகக் கிட்டியுள்ளது. அதை நாட்டின் நன்மைக்கே பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது எனது பேரவா. மன்னரின் ஆசியும் அப்படியே அமைந்து விட்டது. நாடெங்கும் அவர் சிவாலயங்களை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். அங்கெல்லாம் என் மகள் ஆடி ஆடற்கலையை வளர்க்க வேண்டும் என்பது மன்னரின் அவா. மேலும் நாடெங்கும் நளின கலைகளை வளர்க்கவும், சோழ நாடு கலை உணர்ச்சிகளில் மேம்பட்டது என்று நிரூபிக்கவும் மன்னர் விருமபுகிறார். இதையெல்லாம் நாளை அரங்கேற்ற நிகழ்ச்சியிலிருந்தே ஆரம்பித்து விட என் செல்வ மகளும் ஆசை கொண்டிருக்கிறாள். அவள்தான் தங்களையும் கட்டாயமாக நானே கேரில் வந்து அழைத்துக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறாள், உடனே புறப்படுங்கள் செல்லலாம்" என்று மிகுந்த ஆவலுடன் கூறி அழைத்தார் செங்கல்வராயர்.

ஆனால் உடனே அவருடன் புறப்பட்டுவிட வில்லை இளந்திரையன். "நான் எதற்காக வர வேண்டும் படைத்தலைவரே? வாட்போரோ, விற்போரோ நிகழ இருப்பதென்றால் அவசியம் நானும் ஆவலுடன் வந்து விடுவேன். ஆனால் எனக்கு நாட்டியத்தைப் பற்றி என்ன தெரியும்? கலைகளுக்கும் எனக்கும் காததூரம். நீங்கள் போய் வாருங்கள்" என்று கூறிவிட்டான்.

“நம் மன்னரும் கூட இளந்திரையருக்கு அழைப்பு அனுப்பி விட்டார்களா? என்று வினவினார். நான் தான் ஆள் அனுப்பி அழைப்பதைவிட, நாமே சென்று அழைத்து வருவதுதான் சிறந்தது என்று எண்ணி புறப்பட்டு வந்தேன்” என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினார் செங்கல்வராயர்.

“இது ஒரு சிறந்த அழைப்பு என்பதில் சந்தேக மில்லை படைத்தலைவரே! ஆனால் நான் நடனத்தை பார்க்கவெல்லாம் ஆசைப்படவில்லையே! என்ன செய்யது?” என்றான் இளந்திரையன்.

அப்படியும் அவனை விட்டுவிடவில்லை செங்கல்வராயர். மிகவும் வேண்டியவன் என்ற முறையில் தானே வந்து அழைக்கிறேன். நீங்கள் வரவில்லை என்றால் என் மகளுக்கு உற்சாகம் குன்றிவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை, அவள் ஆட்டம் சோபிக் காமலும் போய்விடக்கூடும். எனக்காக வரவிட்டாலும் அவளுக்காகவாவது தாங்கள் அவசியம் வருவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்று கூறி பார்த்தார்.

“அவசியமில்லை படைத்தலைவரே! ‘கலை ஈளுக்கு ஆண்மையும் வீரமும் கூட அடிமையாகி விடும்’ என்று ஆணவத்தோடு பேசிய ஒரு பெண்ணுக்கும் எனக்கும் எவ்விதத்திலும் கூடுபாடு இருக்கவே முடியாது. தாங்கள் வற்புறுத்துவதின் பேரில் தங்களுக்காக வரச் சம்மதிக்கலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் தாங்களே எனக்காக இல்லா விட்டால் என் மகளுக்காகவாவது வாருங்கள் என்று கூறிவிட்டதால் இப்போது அதற்கும் இடமில்லாமல் செய்து விட்டார்கள்” என்றான்.

“சரி, வருவது என்று தீர்மானித்து விட்டால், பிறகு, யாருக்கென்று வந்தால் என்ன? தாங்கள் வரவேண்டும் என்பது தானே எனது விண்ணப்பம்” என்றார் செங்கல்வராயர்.

“இல்லை நீங்கள் புறப்படுங்கள். நான் நானே வருகிறேன்” என்றான் இளந்திரையன்.

19

நாட்டிய அரங்கம்

“ஓடி ஆடி வீடு நிறையக் கலகலவென்று சிரிப்பும், கால் கொலுசுகளின் கலீர் கலீர் என்னும் மணி ஒலிகளுமாகத் துள்ளித் திரிந்து கொண்டிருந்த தன் செல்வமகள் பத்துப் பதினைந்து நாட்களாக ஏதோ ஆடி அடங்கி விட்டது போல் சோர்வும், சோகமும் ததும்ப இப்படி ஒடுங்கி விட்டாளே என்று எண்ணிப் பார்த்து மனம் மிகவும் வருந்திய செங்கல்வராயர், அப்பொழுதுதான் அரசாங்க அலுவலாக அலைந்து திரிந்து விட்டு வந்தக் களைப்பையும் கூட பொருட்படுத்தாமல் தம் மனைவியைப் பார்த்து,

“எங்கே இந்தப் பெண்ணைக் காணோம், வீட்டில் தான் இருக்கிறாளா? என்று வினவினார்”.

அதற்கு அந்த அம்மையார் “எல்லாம் இங்கேயே தான் இருக்கிறாள். இப்பொழுதெல்லாம் அவள் வெளியே எங்கும் செல்வதில்லையே. அந்தப் பெண்

முல்லையோடு கூட அதிசயம் பேசுவதில்லை. என்னோடும் சரியாக முகம் கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. சதா கண்கலங்கியபடி மேலே உப்பரிகைக்குப் போய் அங்கேயே அந்த மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான். வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடக்கூட வருவதில்லை. அவளை சாப்பிட வைப்பதற்குள் நான் படாதபாடு படவேண்டியதாகி விடுகிறது. நீங்கள் ளானால் நான் யூகமாகச் சொன்னதைக் கூட புரிந்து கொள்ளாமல் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாதவராக வெளியில் சென்று விடுகிறீர்கள். எப்படி ஓடி ஆடிக் கொண்டிருந்தவர் எப்படி அடங்கிக் கிடக்கிறான். இந்த வீடே வெறிச் சோடிக் கிடக்கிற மாதிரி இருக்கிறது எனக்கு. அவளை அழைத்து ஏன், என்ன என்று இரண்டு வார்த்தை விசாரிக்கக்கூடாதா?" என்று கூறிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

"சரி, ஒரு பேச்சுக்குக் கேட்டு வைத்தால் நீ வேறு ஒரு ஒப்பாரியே வைக்க ஆரம்பித்து விடுகிறாய். நீயும்தான் இப்படித் தினம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய். நீதான் அவளைச் சமாதானப்படுத்துவது தானே? நான்தான் அந்தப்பிள்ளையாண்டான் கம் வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளியல்ல, இங்கேயே தங்க வைத்துக் கொள்ள. அவன் அரசரைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான். அரசர் அவனை எங்கே தங்க வைக்கச் சொல்லுகிறாரோ அங்கேதான் தங்க வைக்க வேண்டும் என்று அப்போதே உன்னிடம் சொல்லியிருந்தேன். நீ நயமாகப் பேசி அவளைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரக்கூடாதா? நாளை விடிந்தால் அரசங்கேற்றம். மன்னரிடம் கூறி எல்லா

ஏற்பாடுகளையும் கவனித்துச் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். இப்படி இங்கே கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு கிடந்தால் நாளைக்கு அங்கே என்னத்தை ஆடப் போகிறான்? உனக்காவது புத்தியிருக்கும் என்று நினைத்தேன். பெற்ற பெண்ணைக்கூடச் சமாதானப் படுத்த முடியாமல் வந்து நின்றுகொண்டு வார்த்தை யாடுகிறாய்" என்று சற்றுச் சினத்தோடு அவர் கூறியதும்,

"எனக்கென்ன தெரியும்? உங்கள் மகளைப் பற்றியும், அவள் ஆட்டத்தைப் பற்றியும்? என்னிடம் எரிந்து விழுவதை அவளிடமே கேட்பதுதானே? சொல்லம் கொடுத்துக் கொடுத்து அவளை இப்படி ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்கி வைத்ததே நீங்கள்தானே? அதைக் கேட்டாலும் வாங்கிக் கொடுத்து, என்ன சொன்னாலும் தலையாட்டி ஒரே பெண்ணென்று உச்சியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சிக் கொஞ்சி வளர்ந்து விட்டார்கள். அவள் இப்போது எவனோ விருந்துக்கு வந்தவனை நினைத்துக்கொண்டு ஏங்கி மருகுகிறாள். நல்ல வேளை எனக்காவது பயந்து கொண்டோ என்னவோ அதை வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு புழுங்குகிறாள். அந்த மட்டிலாவது ஒரு அடக்கம் இருக்கிறதே என்று நான் பெற்ற பெண்ணை நினைத்து பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தான்! அவள் கனலில் கூட உங்களைத்தான் திட்டுகிறாள். 'இந்த அப்பா'வாடு இனி பேசவேணா பார், இந்த வீட்டில் இனி அவரோடு உட்கார்ந்து சாப்பிடு வேணா பார், அவரே வந்து சாப்பிடவா மகனே, ஏன் என்னோடு பேச மாட்டேனென்கிறாய்? என்றெல்லாம்

கெஞ்ச வைக்கிறேனா இல்லையா பார்" என்றெல்லாம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறவ,

நான் போய், ஏன்டி வரமாட்டேங்கிறே? என்று ஒரு மிரட்டு மிரட்டினால் இதோ வந்துட்டேனம்மா என்று பதவிசாக எழுந்து வந்துவிடுகிறாள். நீங்கள் இருந்தால் அப்பா போகட்டும்மா, இப்ப எனக்குப் பசியில்லே, அப்புறம் வரேன் என்று மெல்ல நழுவி விடுகிறாள். இதெல்லாம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு? நீங்களே சற்று கண்டித்து வைத்தால் இப்படி மிஞ்சிப் போவாளா? என்று அந்த அம்மையார் கேட்டு விட்டார்கள்.

செங்கல்வராயருக்கு நிலைமை தம் சங்கடமாகி விட்டது. சரி, உனக்கு எப்போதுமே நான் அவனை திட்டாமலும் அடிக்காமலும் இருப்பதில் சம்மத மில்லை. நீ கண்டிப்பாக இருக்கும்போது நான் அன்பாக இருக்கவேண்டும் என்பதாலேயே நான் ஒன்றும் கண்டிக்காமல் இருந்துவிட்டேன். இப்போது நானே அவனைக் கண்டிக்க வேண்டிய நிலை வந்து விட்டது, பரவாயில்லை. எங்கே மேலே உப்பரிகையில் தானே இருக்கிறாள் இப்போது? என்று ஏதோ ஆவேசமாக செல்பவரைப் போல விடுவிடுவென்று மாடிப்படிக்களில் ஏறினார் அவர். எங்கே வராமலிருந்து வந்தக் கோபத்தோடு இன்று என்னுமில்லாத வழக்கமாகப் பெண்ணைப் போட்டு அடித்து நொறுக்கி விடப்போகிறாரோ என்று சற்று பயந்துவிட்ட அந்த அம்மானும், அவருக்குப் பின்னாலேயே மாடிப் படிக்களில் ஏறி ஓடினாள். ஆனால், அங்கே நடந்ததே வேறாக இருந்தது.

கோபமாகச் சென்ற செங்கல்வராயர், அங்கே மண்டபத்தில் அமர்ந்து கொண்டு மடியிலிருக்கும் வீணையைக்கூட மீட்டாமல் எங்கோ வானத்தை விவறித்துப் பார்த்தபடி இருந்ததன் செல்வ மகனைப் பார்த்துவிட்டு கோபமெல்லாம் பறந்தோட "அம்மா பொற்கொடி! என்னம்மா இது! ஏனிப்படிச் சோர்ந்து போய் பிரமை பிடித்த மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?" என்று மிகவும் அன்போடு விசாரித்தபடி அவளருகில் சென்று அமர்ந்து அவள் தலையில் கலைந்து கிடந்தக் கூந்தலை தம் கையினால் ஒதுக்கி விட்டு இதமாக வருடிக் கொண்டே, என்னம்மா பதிலையே காணோம்? என்னோடு கோபமா?" என்றார்.

தன் கணவர் பேச்சில் கோபம் மருந்துக்குக்கூட இல்லாமல் போய்விட்டதைப் பார்த்து விட்டு, சரிதான் இனி அவள் மிஞ்ச இவர் கெஞ்ச இங்கே ஒரு நாடகம்தான் நடக்கப் போகிறது. நாம் பயந்தபடி ஒன்றுமில்லை. இந்த மனிதருக்காவது கோபமாவது வருவதாவது, அதுவும் இந்தப் பெண்ணிடம் என்று எண்ணியபடியே, மேற்கொண்டு அங்கே என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம் என்று அந்தப் மாடிப்படியின் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தான் பொற்கொடியின் தாய்.

பொற்கொடிக்கும் நம் தந்தையே வந்து கெஞ்சும் கட்டம் வந்துவிட்டது. நாம் தளர்ந்துவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் வந்துவிட்டது. அவர் எவ்வளவு குழைவாகக் கேட்டும் அவள் பதில் பேசவே இல்லை. வெடுக்கென்று அவர் கையைத் தலையிலிருந்து விலக்கித் தள்ளிவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

மகளின் சிறுபிள்ளைத்தனத்தைக் கண்டு மனதிற்குள் மகிழ்ந்து கொண்ட செங்கல்வராயர், அவர் கோபத்தைப் போக்கும் வறியறியாமல் திணறினார். “என்னம்மா இது? உனக்கென்ன மனக்குறை என்று கூடச் சொல்லமாட்டேன்கிறாயே, நாளைக்கு நாட்டிய அரங்கேற்றம். இன்று இப்படி நீ பாட்டுக்கு முகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தால், நாளைக்கு அங்கே வந்து என்ன ஆட முடியும்? இப்போதே புறப்பட்டுப் போய் உபவனத்துக்கூடத்திராண்டுகளை வணங்கி, நாளைக்கு அரண்மனைக்கு வந்து அரங்கேற்றி வைக்குமாறு கேட்டு கொள்ள வேண்டாமா? நாளைக்கு அதிகாலையிலேயே உன்னை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்து விட வேண்டுமென்று அருண்மொழி தேவியார் வேறு உத்தரவிட்டிருக்கிறார்களே, புறப்படம்மா” என்று மிகவும் கனிவோடு கூறினார்.

ஆனால் அந்தச் செல்லமகளோ அதற்கெல்லாம் அசைந்து கொடுக்கவே இல்லை. “எல்லாம் ஆடக் கற்றுக்கொண்டவரை போதும். நான் ஒன்றும் அரங்கேறியாக வேண்டிய அவசியமில்லை” என்று ஒரேவார்த்தையாக மறுத்துவிட்டாள் அவள்.

மாடப்படி ஓரமாக நின்றுகொண்டு தந்தைக்கும் மகனுக்கும் நடக்கும் சம்பாஷணைகளை கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொற்கொடியின் தாயாருக்குக் கூடத் தன் மகளின் பேச்சு வியப்பையளித்து விட்டது. என்ன அதிசயம்! நாம் ஆடக்கூடாது என்று தடுத்த போதெல்லாம், “நீ பழைய சம்பிரதாயங்களில் படிந்து போய் கிடக்கிறாயம்மா. நல்ல குடும்பத்துப் பெண்களும் ஆடற்கலையைக் கற்றுக் கொள்ளும் காலமிது.

கணிகையர்கள் மட்டுமே ஆடவேண்டும் என்பதெல்லாம் பழமைவாதம். அரசுலத்து இளநங்கையர்களும், செல்வந்தர் வீட்டு செல்வ மகளிரும் கூட இப்போதெல்லாம் ஆடற்கலையைக் கற்றுக்கொள்வதுதான் நாகரிகம் என்று எண்ண ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

“கற்புக்கரசி கண்ணகி நாட்டியக்கலை அறியாதவளாகவும், கலை உணர்ச்சிகளில் அதிக ஈடுபாடு இல்லாதவளாகவும் இருந்ததாலே, கோவலன் மாதவியின் பால் மயக்கம்கொண்டான். மாதவி அவள்களவுகளுக்கேற்ப கலைகளில் தேர்ச்சியுடையவரை இருந்தாள். அப்படித்தான் ஒவ்வொரு பெண்ணும் கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கவேண்டும். இல்லை யென்றால் கணவன்மார்களின் மனம் கலைகளை நாடி வேறிடம் சென்று விடும். கலை மனிதனை கலப்பதில் கவரவல்லது. அதிலும் நான் நாட்டியக் கலையைக் கற்றுக் கொள்வது, ஒரு பெண்ணுக்குரிய முழுத் தகுதியும் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையோடும். இந்த நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கு அடிகோலவும் எல்லா மனிதர்கள் நெஞ்சிலும் சிந்தனைத் தீயைக் கனல வைக்கவும் ஆடற்கலையை பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற புனித னோக்கத்தினாலுமாகும். எனவே, என்னை நாட்டியம் கற்றுக்கொள்வதற்கு தடுக்காதே அம்மா” என்று பெரிதாகப் பேசியவள் இன்று அதற்கு ஆதரவாக இருந்த தந்தையிடமே தேவையில்லை என மறுத்துப் பேசுகிறாளே என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள் அந்த அம்மையார். எப்படியோ தன் மகள் நாட்டியம் கற்றுக் கொண்டாலும் மேடையேறி ஆடப் போவதில்லை என்று எண்ணி சந்தோஷப்பட்டது அந்த அம்மாவின் மனம்.

பொற்கொடியின் பேச்சைக் கேட்டு செங்கல்வராயர் துணுக்குமார். “என்னம்மா இது? திடீரென்று இப்படி பேசினால் என்ன அர்த்தம்? நீதானே ஆடற்கலை பயில வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தாய், மன்னரிடம் இது பற்றிப் பேச தூண்டியதும் நீதானே? உன் பேச்சைக் கேட்டு நான் மன்னரிடம் உன் நாட்டிய அரங்கேற்றம் பற்றிப் பேசி நாளைக்கு நடத்திவிட எவ்வா ஏற்பாடுகளையும் செய்த பிறகு, வேண்டா மென்று மறுத்தால் என்ன அர்த்தம்?” என்று அவர் வினவியதும்,

“எல்லாம் உண்மைதானப்பா, ஆனால் இப்போது என் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. ஏதோ சோகமும் துக்கமும் என் இதயத்தை வாட்டுகின்றன. இந்த நிலையில் நாளைக்கு அரண்மனைக்கு வந்து அரங்கேறினால் என்னால் ஆடமுடியுமா? அதனால்தான் வேண்டாமென்று மறுக்கிறேன். இப்போது அரங்கேற்றாவிட்டால் என்ன? ஆடக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாயிற்று. இனி, எப்போது வேண்டுமானாலும் அரங்கேறிக் கொள்ளலாம். இப்போதும் தயவுசெய்து என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள்” என்று கூறினார் பொற்கொடி.

அதைக் கேட்டச் செங்கல்வராயருக்குத் தன் மகளை நாட்டிய அரங்கேற்றத்திற்கு வரச் சம்மதிக்க வைக்க ஒரே வழிதான் புலப்பட்டது. உடனே,

“அப்படியானால் சரியம்மா! நீ வெறும் விளையாட்டாகத்தான் நாட்டியம் பயின்றாய் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஏதோ இல்லாத சாதனைகளைப் புரிந்து இந்த நாட்டு வரலாற்றிலேயே இடம் பெறத்

தக்க அளவுக்கு உன் ஆடற்கலைப் பயன்படப் போகிறது என்றெல்லாம் எண்ணினேன். மன்னரும் கூட அப்படிதான் கருதுவதாகக் கூறினார். என் இளந்திரையர்கூட, உங்கள் பெண் தன் நாட்டியத்தாலேயே எதையும் சாதித்துவிட முடியுமென்று நினைக்கிறாள்! ஆனால் என் போன்றவர்களின் வீரத்தைவிடத் தன் நாட்டியமே மேலானது என்று அவள் கூறியதை நான் மறக்கவும் மாட்டேன், ஒப்புக் கொள்ளவும் மாட்டேன் என்று கூறினார். அவரையும் கூட நாளை அரங்கேற்றவிழாவுக்கு வருமாறு அழைத்திருக்கிறேன். அவரும் வருவதாகக் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் நீயே இப்போது அரங்கேற்றத்திற்கு வர மறுத்துவிடுவதால் உன் நாட்டியக்கலை இளந்திரையரால் இகழப்படுமே என்று எண்ணி வருத்தப்படுவதைவிட வேறொன்றும் எனக்கு நஷ்டமில்லை. நான் இப்பொழுதே சென்று மன்னரிடம் ஒரு வார்த்தை கூறிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று கூறினார்.

அவர் இளந்திரையன் நாட்டிய அரங்கேற்றத்திற்கு வரப் போகிறான் என்பதைக் கூறும்போதே பொற்கொடியின் முகத்தில் புதிய களையும் உற்சாகமும் உண்டாகிவிட்டது. உடனே,

“வேண்டாமப்பா! தாங்கள் மன்னர் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தபிறகு நடன அரங்கேற்றம் நிகழப் போவதில்லை என்று கூறினால் அவர் மிகவும் வருந்துவார். மேலும் தாங்கள் மிகவும் வேண்டியவர் களையெல்லாம் நாளைக்கு வருமாறு அழைத்திருப்பீர்கள். இப்போது திடீரென்று வர வேண்டாமென்று கூறினால், அவர்களெல்லாம் கூட வருத்தப்பட நேரிடும். எனவே நான் நாளை அரங்கேற்றத்

திற்கு வரச் சம்மதிக்கிறேன். அதுவும் அந்த இளந்திரையர் ஏதோ கூறினார் என்று சொன்னீர்களே அதற்காகவே நான் ஆடத்தான் போகிறேன். எப்படிப்பட்ட வீரமும் என் கலைகளுக்கு அடி பணிந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பதை அவரே உணரத்தான் போகிறார். ஆனால் ஒரு வேளை நாளைக்கு அவர் அங்கே வராமலிருந்தாலும் இருந்து விடுவார். தாங்கள் நேரிலேயே சென்று அவரைக் கட்டாயம் அழைத்து வந்து விடுங்கள். இல்லையென்றால் எனக்கு அங்கே வந்து மேடையேறியும் உற்சாகமும், உத்வேகமும் இல்லாமல் போய்விடும்" என்று கூறினான்.

இளந்திரையன் வருவானோ மாட்டானோ என்ற தவிப்பிலேயே அவள், தான் முன்பு ஆறுதல் சொல்லியும் கேளாமல் மனம் கலங்கிப் போயிருந்ததைப் புரிந்து கொண்டார் செங்கல்வராயர். மகளுக்கு அந்த இளைஞனுக்கும் ஏதோ வாக்கு வாதம் நடந்திருக்க வேண்டுமென்பதையும் அவரால் உணர முடிந்தது. "கட்டாயம் அவரை நானே நேரில் சென்று அழைத்து வந்து விடுகிறேன். நீ பழையபடி கலகலப்பாக இரு. இப்பொழுதே உபவனத்துக்குச் சென்று கூத்தபிரானடிகளைச் சந்தித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டு, நாளை உன் நாட்டிய அரங்கேற்ற வைபவத்திற்கு வந்து சிறப்பித்து வைக்கும்படி அவரையும் அழைத்து விட்டுவா" என்று கூறினார் செங்கல்வராயர்.

அதன்படியே அவளும் தன் தோழிப்பெண் மூலையை அழைத்துவரச் செய்து, அவளுடன் பல்லகில் ஏறிக் கொண்டு அந்த மாலை நேரத்தில் மனம் முழுதும் பரவசமாய் பொங்கி வழிய உபவனத்தை நோக்கிச் சென்றாள். பதினைந்து

நாட்களாகப் பார்க்காமலிருந்துவிட்ட இளந்திரையனை நாளை பார்க்கப் போகிறோம் என்னும் எண்ணமே அவளை மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

உபவனத்திற்குச் சென்று கூத்தபிரானடிகளைச் சந்தித்து வணங்கி மறுநாள் தன் நாட்டிய அரங்கேற்றத்திற்கு வந்து ஆசீர்வதித்துக் கௌரவிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு இல்லம் திரும்பிய பிறகு, முன்னிரவில் மேன்மாடக் கூடத்தில் நிலவொளி வெள்ளத்தில் மூலையை வீணை மீட்டச் சொல்லி வெகு உற்சாகமாக ஆடிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது திடீரென்று ஆடுவதை நிறுத்திவிட்டு,

"ஏனடி மூல்லை! வீரமும்கூட கலைகளுக்குத் தலைவணங்கும் என்று கூறியிருந்ததை அவர் தவறாகப் பொருள் கொண்டு அதை இன்னமும் மறக்காமல் இருக்கின்றாரா மேயடி என்னடி செய்வது?" என்று வினாவினாள் அவள்.

"இப்போதுகூட அதைப் பற்றியே ஏன்மமா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இப்படிச் சதா அவர் நினைவிலேயே இருந்தால் உங்களுக்கு ஆட்டமே வராது. கற்றவித்தை அனைத்தையும் மேடை ஏறுவதற்குள்ளேயே மறந்து விடுவீர்கள். நீங்கள் ஆட்டத்தில் நிறையக் கவனம் செலுத்தி ஊக்கமும் உற்சாகமுமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தால்தான் அவரும் உங்களைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பார். காதல் ஆரம்பத்தில் இப்படி ஊடலுடனும், கருத்து மோதலுடனும் தோன்றும். இடையே நடக்கும் போரிஸ்தான் அது கனியும். முடிவில் இரு தரப்பிலும்

எந்தப் பக்கமும் வெற்றியோ தோல்வியோ ஏற்படாது. காதல் போரில் யாரும் வெற்றி பெறுவதுமில்லை, தோல்வி யடைவதுமில்லை. நீங்கள் ஆரம்பத்திலேயே தோற்றுவிடாமலிருக்க வேண்டுமானால் ஆட்டத்தில் கவனம் செலுத்துங்கள். அவர் நெஞ்சில் உங்களைப் பற்றித் தோன்றுகிற கோபமெல்லாம் காதலை வளர்க்கத்தான் பயன்படும்" என்று அந்தத் தோழிப் பெண் தன் தலைவிக்குக் காதல் பாடம் போதித்தாள்.

பொற்கொடியும் அதன் பிறகு ஆட்டத்திலேயே கவனமாக இருந்தாள். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் நீராடிப் புத்துடை அணிந்து கொண்டு தாயோடும், தோழிப் பெண் முல்லையோடும் வெகு உற்சாகமாகப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு அரண்மனையை நோக்கிப் பயணமானாள் அவள்.

செங்கல்வராயரும் தன் மகளிடம் உறுதி கூறியிருந்ததை நிறைவேற்ற வேண்டி இளந்திரையனை அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வர மறுநாள் காலையில் மீண்டும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஆலமர காட்டை நோக்கிச் சென்றார்.

20

ஆபரண சாலையில்...

பொற்கொடி தாயுடனும் தோழிப்பெண் முல்லை யுடனும் சென்று அரண்மனை வாயிலில் இறங்கிய போது, அங்கே தயாராக நின்றிருந்த இரு இளம் பெண்கள் மங்கல ஆரத்தி எடுத்து அவர்களை அரசி அருண்மொழித் தேவியாபிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

சோழமாதேவியார் படைத்தலைவர் மனைவியையும், மகளையும் வெகு உற்சாகத்தோடும், மகிழ் வோடும் வரவேற்று காலை உணவு அருந்தச் செய்து உபசரணைகள் செய்து குசலம் விசாரித்தார். அவருக்கு எப்பொழுதுமே பொற்கொடியின் மீது தனி வாஞ்சையும், பாசமும் உண்டு. அவளைக் கட்டி யணைத்து உச்சி மோந்து ஆபரண சாலைக்கு அழைத்துச்சென்று, அவளுக்குப் பிடித்தமான பொன்னணிகலன்களை எடுத்துக்கொள்ளும்படி கூறினார்.

அங்கே சோழநாட்டின் செல்வ வளத்தையும், கைதேர்ந்த பொற்கொல்லர்களின் விளைத்திறத்தையும் காட்டும் வண்ணம் நுணுக்கமும், சித்திர வேலை பாடுகளும் நிறைந்த அணிகலன்கள் ஒளிவீசிக் குவிந்து கிடந்தன. காவிரியால் வளம் பெற்றுக் கனகமணிகளென நெல் விளைந்து சோழ நாட்டின் ஒவ்வொரு உழவன் வீட்டுக் கூடத்திலும், தனவந்தர்களின் களஞ்சியங்களிலும் குவிந்து கிடப்பதைப் போல், அந்த அரண்மனை ஆபரண சாலையில் பொன்மணிகள் குவிந்து கிடந்தன. அத்தோடு நவ நவமான வண்ண வண்ணமான ஒளிகளை வீசிக் கொண்டு எரியும் தீபங்கள் குவிந்து கிடப்பதைப் போல் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

அங்கே ஒரு மிக்கக் குவிந்து கிடக்கும் லட்சோப லட்ச நகைகளில் எதைத் தனக்கென்று தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வது என்பதே விளங்காமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள் பொற்கொடி. அவளுக்கு உதவியாக வந்திருந்த முல்லை அங்கே குவிந்து கிடந்த நகை

களில் தனக்குத் தெரிந்தப் பெயர்களை எல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி ஏதோ தனக்கு எல்லாமே தெரிந்தது தான் என்பதுபோன்ற கர்வத்தில் ஆழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

“இதோ பாருங்களம்மா, இதுதான் கண்டநாண், இது புல்லிகைக் கண்ட நாண், இது பாசமாலை. இது மாணிக்கத்தாலி, இதன் பெயர் வாகுவாலயம், அது பதக்கம், இதோ அரதனவளையல், அரதனக் கடகம், பவழக்கடகம், இதுதான் திருப்பட்டிகை. அது அரதன மோதிரம், அதற்கு அருகில் இருப்பது நவரத்ன மோதிரம், இது மாணிக்க உழுத்து, இதுதான் ஸ்ரீ சந்தம். இதில் எத்தனை வகையான மணிகள் பதிந்திருக்கின்றன பார்த்தீர்களா? அது அரசர்க்குரிய திருமுடி, வீரபட்டம், உதரபந்தனம், இராசாவர்த்தம், வயிரசாலயம். அதைப்பாருங்கள் முன்று பதக்கங்களை ஒன்றாக இணைத்தது போலிருக்கிறதே அதன் பெயர் கண்டத்துடர், இது புறத்துடர், அது ஏகாவல்லி, திரிகரம் பஞ்சசரி, சப்தசரி, திரன்மணி வடம், தாலி மணிவடம், இது பொன்னாணில் கோர்த்த மாணிக் கத்தின் திரு. அது பெண்ணின் பட்டைக்கறை, இது திருக்களாவம் திருமகரம், திருக்குதம்பை, தோடு வடுகவானி, கொப்பு, இது கைக்கடகம், இது திருக்கால் வடவம், திருவடிக்காறை திருக்கால் மோதிரம், அதோ அதெல்லாம் முத்தணி கவன்கள். அது முத்துச்சூடகம், அது முத்துச் சிடுக்கு, இது முத்துமாத்திரை. அதோ அதுதான் ரத்னஹாரம். எப்படி ஒளிவீசுகிறது பாருங்கள். அதோ அந்த ரத்தச்சிவப்பில் பளபளவென்றிருக்கும் பவழ மாலை எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா? அந்த

மரகதப் பச்சை பசுபசுவென்று கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாக இல்லை? என்று அவன் பாட்டிற்கு ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து எடுத்துக் காட்டி, எங்கெங்கே அணிந்து கொள்வது என்றெல்லாம் பொற்கொடியின் மீது வைத்துக் காட்டி வினக்கிக் கொண்டிருந்தான். பொற்கொடிக்குப் போதும் போது மென்றாகி விட்டது.

“ஏனடி மூல்லை, இதெல்லாம் அரண்மனைச் சொத்து. இதென்ன உங்கள் வீட்டு ஆபரணசாலை என்று நினைத்துக் கொண்டா ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து என்மீது வைத்து வேடிக்கை பார்க்கிறாய்? விழுந்து விழுந்து புரண்டாலும் வெளியே போகும் போது இதில் ஒன்றைக் கூட நாம் எடுத்துக் கொண்டு போக முடியாது. நீ பேசாமலிருந்தால் நான் பார்ப்பதை யாவது சற்று நிதானமாகப் பார்ப்பேன்” என்று கூறினான்.

அவர்களிருவரும் நகைகளை ஆர்வம் பொங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை நோக்கிக் கொண்டிருந்த அரசி அருண் மொழித்தேவியார் பொற்கொடி கூறியதைக் கேட்டதும் லேசாக மனம் வருந்தினார்.

“அம்மா பொற்கொடி, இதெல்லாம் என்ன பேச்சென்று நினைத்துப் பேசுகிறாய்? உன்னை என்ன இங்கே வெறுமே வேடிக்கைப் பார்க்கலா அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்? எனக்கென்று ஒரு செல்வமகள் இருந்தால் அவளுக்கு எப்படியெல்லாம் நகைகளை அணிவித்து அலங்கரித்து ஆனந்தப்படுவேன். அப்படி நினைத்துக்கொண்டுதானே உன்னை இங்கே அழைத்து வந்தேன். அவள் பெரிய தனவந்தர்

விட்டுப் பெண், நகைகளைப் பற்றி எல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள். அவளைப் போய் ஏன் கடிந்து கொள்கிறாய்? உனக்கு என்னவெல்லாம் ஆசையாக இருக்கிறதோ அதையெல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளேன்" என்று கூறினார்கள்.

அரசியாரின் பேச்சில் லேசாக வருத்தம் இழைந்திருப்பதைக் கவனித்து விட்டப் பொற்கொடி, தான் கூறியது சோழமாதேவியின் மனத்தைப் புண்படுத்தியிருக்குமோ என்று எண்ணி அஞ்சினாள். தன் மீது ஒரு தாய்க்குரிய அன்போடும், பரிவோடும் பழகும் சோழமாதேவியாரின் உள்ளம் வருந்தும்படி தான் பேசியது தவறுதான் என்றும் உணர்ந்தாள். உடனே, "இல்லையம்மா! இதில் எதையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையில் நான் அப்படிப் பேசவில்லை. ஏதோ இவள் தொண தொணவென்று தனக்கு எல்லாம் தெரியுமென்று நினைத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தாளே என்பதற்காகத்தான் அப்படிச் கூறினேன். தங்கள் மனம் புண்படும்படி நான் ஏதாவது பேசியிருந்தால், அவற்றை மறந்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள்" என்று இறைஞ்சும் குரலில் கூறினாள்.

அதைக் கேட்டு விட்டு அரசியார் சற்று வாய் விட்டே சிரித்தபடி, "என்னடி பெண்ணே, இப்படி விட்டேன் துடைத்தேன் என்று பேசுகிறாய்? நான் எதற்காக உன்னை மன்னிக்க வேண்டும்? நீ சின்னஞ்சிறிசு, என் குழந்தை மாதிரி. உனக்கெதற்கு இந்தப் பெரியத்தனமெல்லாம்? அத்தை! எனக்கு இந்த நகையைப் பிடித்திருக்கிறது அத்தை, எனக்கு அந்த நகையைப் போட்டுக் கொண்டால் நன்றாக இருக்கும்

என்றெல்லாம் ஆசையுடன் கேட்பாய் என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன். கடைசியில் அழுத்தக்காரியாக வல்லவா நீ இருக்கிறாய்! மாமாவோட பச்சைக் குழந்தை மனசுக்கு இப்படி ஒரு அழுத்தக்காரியா? பச்சைக்கல் பதக்கத்தைப் போட்டுக்கொள்." என்று கூறியபடியே ஒரு அழகான பதக்கத்தை எடுத்துப் பொற்கொடியின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டார் சோழமாதேவி.

அந்தப் பச்சைக்கல் மரகதப் பதக்கம் அவள் சிவந்த மேனிக்குப் பளிச்சென்று விளங்கியது. அத்துடன் ரத்ன ஹாரமொன்றையும் எடுத்து அவள் கழுத்தில் அணிவித்தார் அரசியார். இன்னும் அவள் என்னென்ன நகைகளை அணிந்து கொண்டால் நாட்டியமானும் போது சிறப்பாக இருக்கும் என்பதெல்லாம் யோசித்து யோசித்து, முலையுடனும் ஆலோசித்து அரசியாரே தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் எடுத்துக் கொடுத்த ஒவ்வொன்றையும் மிகவும் பதவிசாக வாங்கித் தன் மேலாடைப் பட்டுத் துணியில் ஒரு கொசுவத்தைப் பிரித்துப் பைமாதிரி வைத்துக் கொண்டு அதில் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் முல்லை.

"பொற்கொடி, 'போதும் போதும்' என்று கூறுவதை சோழமாதேவி பொருட்படுத்தவேயில்லை. கடைசியில் அவள் தன் தோழிப்பெண்ணைப் பார்த்து, "என்னடி முல்லை! நீ பாட்டிற்கு அது நன்றாக இருக்கிறது, இது நன்றாக இருக்கிறது என்று ஆலோசனைக் கூறிக்கொண்டே இருக்கிறாய். அவர்கள் பாட்டுக்கு அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஒருவேளை உன் முந்தானை இன்னும்

எவ்வளவு நகைகளை அள்ளிப் போட்டாலும் தாங்கிக் கொள்ளுமோ என்னமோ, என் உடம்பு தாங்காதபயம்மா! நான் என்ன இவ்வளவு நகைகளையும் சுமந்து கொண்டு மேடையில் ஆடுவதா? இல்லை அப்படியே கனம் தாங்காமல் உட்கார்ந்து விடுவதா?" என்று அவள் பரிகாசமாகக் கேட்டபோது,

"ஆட்டத்திற்கு ஆபரணங்கள்தானடி முக்கியம் பெண்ணே! விதவிதமான நகைகளை அணிந்து கொண்டு, விதவிதமாக ஆடினால்தான் பார்ப்பவர் மனம் கவரும் வண்ணம் உன் நடனம் அமையும். அப்போதுதானே நீ எல்லாருடைய பாராட்டுதல்களையும் பெற முடியும்?" என்று மிகவும் அன்போடு கூறினார் அரசியார்.

ஆனால் அதைப் பொற்கொடி அவ்வளவாக ரசிக்குவில்லை. 'நான் ஒன்றும் பிறர் மனங்களைக் கவர வேண்டுமென்பதற்காக மேனியை மிதுக்கிக் கொண்டு ஆடவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவளல்ல! என்னால் நகைகளே அணிந்து கொள்ளாமல் சாதாரண உடையுடையே ஆடமுடியும். என் ஆடற்கலையை இறைவனுக்குச் சமர்ப்பிக்க நினைப்பவளே அன்றி தெருக்கூத்து ஆடப்போகிறவளல்ல நான்' என்று கூறிவிடலாமா என்று ஒருகணம் நினைத்தாள் அவள். ஆனால் நல்லவேளையாக அப்படி ஏதும் சொல்லிவிட வில்லை. அரசியார் அன்பு மிக்கவர். தன்னைப்பற்றி தவறான எந்த அர்த்தத்திலும் அவர் அப்படிப் பேச மாட்டார் என்ற நல்லெண்ணம் வந்துவிடவே, அவள் பேச்சை வேறு திசையில் மாற்றிக் கொண்டாள்.

"அதற்கில்லையம்மா! இத்தனை நகைகள் போதாதா என்ன? இனி இதை அலங்கரித்துக்

கொள்ளவே வெகுநேரம்பிடிக்குமே, அதற்குள் ஒருமுறை நாட்டிய அரங்கத்தைப் பார்த்து விட்டு வந்து விடலாமே என்றுதான் நினைத்தேன். நீங்களும் வந்தீர்களானால் மனதுக்கு உற்சாகமாக இருக்கும். மேடை எப்படி இருக்கிறது, சபை எப்படி எப்படி அமைந்திருக்கும், அங்கே என்ன வசதிகள் இருக்கின்றன என்று ஒரு முறை பார்த்து விட்டு வந்து விட்டால் நல்லது" என்று கூறினாள்.

அந்த யோசனையை முல்லையும் ஆதரித்தாள். உடனே அரசியாரும் அவ்விரு பெண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஆபரண சாலையின் மேன்மாடக் கூடத்தின் வழியாகவே ஒன்றோடொன்றாக இணைந்திருந்த இரண்டு மூன்று அரண்மனைக் கட்டிடங்களைத் கடந்து அரண்மனைக் கலைக் கூடம் இருந்தக் கட்டிடத்தை அடைந்து, அங்கே உள்ளே இறங்கி அந்தப் பிரம்மாண்டமானக் கூடத்தை அவர்களுக்குக் காட்டினார்கள்.

21

அரங்கேற்றம்

சோழமாதேவியார் காட்டிய அந்தப் பிரம்மாண்டமான கலைக்கூடத்தைப் பார்த்தும் பொற்கொடியும், முல்லையும் திகைத்தே போனார்கள். பெரிய பெரிய தங்கக் கின்னங்களைக் கவிழ்த்து விதானம், அதில் ஆயிரக்கணக்கான சித்திர வேலைப்பாடுகள் சுவர்ப் புறமாகச் சாய்ந்திருந்த விளிம்புகளில் வெள்ளைக்

கற்களில் நுனுக்கமான வேலைபாடுகளுடன் கூடியச் சாளரங்கள், தூரியஒளி சீரான அளவோடு கூடத்திலும் மேடையிலும் விழும்படி கணிச்சப்பட்டு, மேலே பூவேலைப்பாடுகளுக்கிடையே செதுக்கப்பட்ட சின்னஞ் சிறிய துவாரங்கள்... அந்த கந்தர்வலோகமானக் கலை அரங்கத்தை நிர்மாணித்த சிற்பிகளின் கைகளில் சிறநுளிகள் மாயநடனம்தான் புரந்திருக்க வேண்டும்!

அரச குடும்பத்தினரும், ராஜப்பிரதானிகளும் அங்கே வந்தமர்ந்து கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களிக்கப் போதிய வசதிகளுடன் புஷ்பக விமானங்களைப் போலும், சக்ரவாளப் பறவைகளின் மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் மணி மண்டபங்களைப் போலும் சுவர்களின் மேற்புறத்தில் மாடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

தென்னை மரத்தைவிட உயரமான கறதூண்கள். நான்கு வேங்கைகள் சுமப்பதைப் போன்ற பீடங்களில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பெரிய தாமரைப் பூவொன்று மலர்ந்து கிடப்பதைப் போன்ற வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேடையில் பட்டுத்திரைச் சீலைகள் பல வண்ணங்களில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன.

அன்று பொற்கொடியின் நடன அரங்கேற்றம் நிகழப் போவதைக் குறித்து மேலும் பல அலங்கார வேலைகள் அங்கே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. பணியாட்கள் வண்ண மலர்களைச் சரம் தொடுத்து ஆங்காங்கே வளைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். மாவிளையும் தென்னங்குருத்துப் பின்னல்களும், அத்திப்பூ, பொற்கொன்றைக் கொத்து, மருதாணிப்

பூங்கொத்து, பிச்சிப்பூ ஆகியவற்றையும் கலந்து கட்டப்பட்டிருந்த மாவிலைத் தோரணங்களையும், மணிச்சரங்களையும் எல்லா இடங்களிலும் கட்டித் தூண்களிலும் தொங்க விட்டு வைத்திருந்தார்கள்.

அந்த அரங்கத்தைப் பார்த்த உடனேயே பிரமித்து விட்டப் பொற்கொடி 'இன்னும் சற்று நேரத்தில் இங்கேதானே நாம் ஆடப்போகிறோம்' என்று மனத்திற்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டாள். அரசரும் அவையினரும் பாராட்டும் விதத்தில் தன் நடனம் அமைய வேண்டும் என்று தில்லை நடராஜப் பெருமானை வேண்டிக் கொண்டாள்.

அவள் மனத்தில் ஏதோ ஒரு அச்சம் இனம் தெரியாமல் குறுகுறுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. பல பேருக்கு முன் முதன் முதலாக ஆடப் போகிறோம் என்பது மட்டுமல்ல, அங்கே வரப்போகும் இளந்திரையன் தன் நடனத்தைப் பார்த்து என்ன அபிப்ராயப்படப் போகிறானோ என்ற எண்ணமும் அவள் இதயத்தைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

அரசி அருண்மொழித்தேவியார் அவளை அழைத்துச் சென்று அலங்காரம் செய்து கொள்ளச் சொல்லி விட்டு, அரசருடன் காலை வேளைப் பூஜைக்காக பூஜையறைக்குள் சென்று விட்டார்கள். ஆர அமர அவர்கள் பூஜை செய்து விட்டுவெளியே வரும் பொழுது முன்கூடத்தில் உபவனத்துக் கூத்தபிரான் வந்து அமர்ந்திருந்தார்.

சோழநாட்டின் பிரதான அமைச்சர்களில் ஒருவராகவும், துறவு நிலையில் பண்பட்டு மேம்பட்டு,

விருப்பு வெறுப்பற்றவராகத் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பவராகவும், அதே சமயம் ஒரு கட்டுப்பாட்டின் கீழ்ப்பண்பும், பக்தியும் கொண்டு விளங்கும் சிறந்த மனித சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிக்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவருமான அந்த மகா உத்தமரை பூஜைக் கோலத்துடன் வெளிப்பட்ட அரசர் எந்தவித அடங்கையுமற்றப் பரிசுத்தமான இதயத்துடன் மன்தோயத் தலை தாழ்த்திச் சிரக்கம்பம் செய்து வணங்கினார்.

மன்னரை வாழ்த்தியருளிய கூத்தபிரான் சோழ மாதேவியை நலம் விசாரித்தார். அந்த அம்மையாரும் பிரானடிகளை வணங்கி அவரது ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டார். அரசர் ஓர் பணியானை அழைத்து பொற்கொடியை அங்கே அழைத்துவரப் பணித்தார். சில விநாடிகளில் பொற்கொடியும் அவள் தாயாருடன் அங்கே வந்து சேர்ந்தாள்.

பொற்கொடி கூத்தபிரானடிகளின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினாள். அவளை 'எல்லா நலங்களும் பெற்று கலையரசியாகத் திகழ்வாய் மகளே' என்று ஆசீர்வதித்தார் அடிகள். பிறகு அனைவரும் கலையரசர்கத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். அங்கே அரங்கம் முழுவதும் மக்கள் வெள்ளம் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. பொற்கொடியின் விழிகள் இளந்திரையன் வந்து விட்டானா என்று தேடித் துழாவின. ஆனால் அவளை அரங்கத்தை முழுதும் நோக்கவிடாதபடி பணிப்பெண்கள் வந்துமேடைக்குப் பின்புறமாக உள்ள அறைக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டனர். அவளுடன் அவள் தாயாரும் சென்றாள்.

அந்த அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் பொற்கொடி தன் தாயினிடம் "அம்மா அப்பாவை இன்னும் காணவில்லையே, அவரிடம் வணங்கி ஆசி பெறாமல் எப்படியம்மா நான் மேடையில் ஆடப்போவது?" என்று வினவினாள். மகள் தந்தையைக் காணவில்லையே என்று தவிப்பது ஆசி பெறுவதற்காக மட்டுமல்ல, அவர் அழைத்து வருவதாகக் கூறியிருந்த இளைந்திரையனும் அவருடன் வந்திருக்கிறானா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்காகவே தவிக்கிறாள் என்பதையும் புரிந்து கொண்ட அவளது அன்னை,

"மகளே! அவர்தான் அந்த இளைஞரை அழைத்து வரப்போவதால், சற்று தாமதமாகத்தான் வரவேண்டியிருக்கும். எனக்காகக் காத்திருக்காமல் குறித்த நாழிகையில் அவளை மேடையில் ஏற்றி விடு. நான் முடிவில் மேடைக்கு வந்து ஆசீர்வதிக்கிறேன் என்று கூறி விட்டிருக்கிறாரே, எப்படியும் வராமலா போய் விடுவார்; நீ பாட்டுக்கு ஆடவேண்டியவை பற்றிய கவனத்திலிருந்து" என்று கூறி மகளை உற்சாகப் படுத்தினாள்.

பொற்கொடியும் அதற்கு மேல் ஒன்றும் பேசாமல் மணிகளும் பொற்சரிகைகளும் வைத்துப் பின்னிய மார்க்ககச்சினை அணிந்து கொண்டாள். மயில்தோகை போன்ற அழகிய பட்டுத்துணியில் வைரக்கற்கள் இழைக்கப்பட்டிருந்த ஆடையொன்றை இடையில் அணிந்து கொண்டாள். சோழமாதேவியார் தேர்ந்தெடுத்து அளித்திருந்தப் பதக்கங்களையும் ரத்ன ஹாரத்தையும் மணிமாலைகளையும் பணிப்பெண்கள் அவளுக்கு அணிவித்து அலங்காரம் புரிந்தனர். கூந்தலை வளைத்துக் கொண்டையிட்டு அதில்

நவரத்ன வளையங்களால் அழகு படுத்தினார். பொற்கொடி வளைப்புமிகு நாட்டிய மங்கையாக உருமாறினாள். அருகே நின்றிருந்த அவள் தாயே 'மகள் இதுவரை மண்ணுலகில் எங்கும் காண முடியாத அழகியாக இருந்தாள். இப்போது விண்ணுலகிலும் காண முடியாதப் பேரழகியாகவல்லவா மாறிவிட்டாள். இவளுக்கு இப்படி தினமும் அலங்காரம் செய்து பார்க்காமலல்லவோ இருந்து விட்டோம். இத்தனை நாட்களும் வீண் தானே?' என்று எண்ணி வியப்படைந்தாள்.

முகத்தை அலம்பித் துடைத்துக் கொண்டு சந்தைப் பொடிகளைப் பூசி கண்ணுக்கு அஞ்சனம் தீட்டிக் கொண்டு, நெற்றியில் சிந்தா ரப் பொட்டிட்டுக் கொண்டு காலில் நூபுறம், முத்துச் சிலம்புகளும் கலீர் கலீர் என்று சப்திக்க, ஆடிவரும் மயில் போல் நடந்து வந்து அன்னையை வணங்கி, அவள் முன் நெற்றி வகுட்டில் இட்ட முத்திரை முத்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, மேடையை நோக்கி நடந்தாள் பொற்கொடி.

அங்கே முல்லைதான் பொற்கொடி ஆடவேண்டிய தற்கான வசதிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். கீழே விலை உயர்ந்த ரத்னக் கம்பளங்கள் விரிக்கப் பட்டிருந்தது. அதிலிருந்த சித்திரக் கோலங்கள் கண்களைக் கவர்ந்தன. நடுவே வரையப்பட்டிருந்த பத்ம தளக்கோலத்தில் பொற்கொடியை சபை வணக்க நிலையில் அமர்த்தி வைத்த முல்லை இசைக்கருவிகளை மீட்டும் இளம் பெண்களுக்குக் கட்டளைகளை இட்டாள். மெல்லிய வீணையின் கீதத்தைத் தொடர்ந்து புல்லாங்குழலும் தண்ணுமைகளும் முழங்க வாரம்பித்தன. சலங்கைகள் குலுங்கின.

மேடைக்கு இருபுறமும் இரண்டு பெண்கள் உயர்ந்த வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய வெண்கலக் கலசங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த தணல்களில் வாசனைத் தூள்களையும், சாம்பிராணி, அகில போன்றவற்றையும் தூவிப் புகையெழும்பினர். அந்த மெல்லிய வெண்ணிறப் புகை மேடை முழுவதும் நிறைந்து அலை அலையாய் சுற்றிச் சுழலவாரம்பித்தது.

முல்லை மறுபடியும் கட்டளையிட்டபோது வாத்தியங்கள் மத்திம நிலையிலிருந்து உச்சஸ்தாயியில் ஒலிக்கவாரம்பித்தன. முன்னே தொங்க விடப்பட்டிருந்த பட்டுத்திரைச் சீலைகளை பணிப் பெண்கள் விலக்கினர். பொற்கொடி தீபத்தை ஏற்றி வைத்து வணங்கி விட்டு அவையை வணங்கி ஆட்டத்தை ஆரம்பித்தாள்.

முல்லை பாடிய விநாயக வணக்கப் பாடலுக்கும், நடராஜர் போற்றி அகவலுக்கும் அபிநயம் பிடித்து ஆடிக்கொண்டிருந்த அவள் விழிகள் முன்னே குழுவியிருக்கும் பெருங்கூட்டத்தில் இளந்திரையனின் முகத்தைத் தேடித் தேடி அலைந்தன.

ஆட்டத்தைக் கவனமாகத்தான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள் என்றாலும், இளந்திரையனின் முகத்தைக் காணாமல் அவள் மனம் சோர்ந்து கொண்டே யிருந்தது. இரண்டு மூன்று தரம் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு வந்து புதிய புதிய ஐதிகளில் ஆடினாள். மனம் சோர்ந்து போயிருந்தாலும் கொடிபோன்று அவள் உடலும், இயற்கையாகவே அவளிடம் குடிக்கொண்டிருந்த செளந்தர்யமும், லாகவமும்

நளினமும் அவள் ஆட்டத்திற்கு மெருகேற்றுவதாக அமைந்திருந்ததால், சபையில் ஆரவாரமும் மகிழ்ச்சியும் பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது.

கண்ணன் சிலையை வைத்துக்கொண்டு கோபிகாஸ்திரிகள் ஆடிப் பாடிக் கொண்டாடும்போது கண்ணனே பிரதட்சமாக வருகிறான். அவனை வணங்கி உருகி உருகிப் பாடுகிறான் ஒரு பெண். கண்ணன் அவள் பாட்டில் மனமிரங்கி, "பெண்ணே! உனக்கென்ன வேண்டும்?" என்று கேட்கிறான். அதற்குப் அந்த பெண்,

"நீ ஒரு குழந்தையாக மறுபடியும் தோன்ற வேண்டும், அப்போது நானுன்னைக் கட்டியனைத்து விளையாட வேண்டும். உனது பால பருவத்து விளையாடுக்கள் என்னை கவர்த்து விட்டது. என் வீட்டுத் தோட்டத்திலும் மருதமரம் இருக்கிறது. என் வீட்டுக் கூடத்திலும் நிறைய உரிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் தயிர்ப்பானைகளும், வெண்ணைத் தாழிசனும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீ என் வீட்டில் மறுபடியும் குழந்தையாக வந்து பிறந்து மண்ணைத் தின்று விளையாடு. நான் உன்னை அடிக்கும்போது மழலைச் சிரிப்பு தவறும் உன் பவழ வாயில் இந்த உலகத்தைக் காட்டி, என்னை எல்லாப் பிரேமைகளிலிருந்தும் விடுதலை செய் கண்ணா! அப்படி மறுபடியும் குழந்தையாக வருவாயா நீ" என்று மோகன ராகத்தில் குழைந்து இழைந்து இறைஞ்சும் பாவனைகளுடன் பாடுகிறான்.

அந்தப் பாடலின் பொருளாழமும், உருவமும், உத்தியும் அதற்குப் பொறுகொடி ஆடிக்காட்டிய

பாவனைகளும், அவள் அணிந்திருந்த மஞ்சள் காவி ஆடையும் உண்மையிலேயே தெய்வீகம் நிறைந்து பரிசுத்தமான அன்பை விளக்கும் காட்சியாக அமைந்து விட்டிருந்தது. சைவத்தில் ஊறிப் போனக் கோச்செங்கட் சோழர்கூடக் கண்கலங்க மெய்சிவிரக்க அக்காட்சியை ரசித்து ஆனந்தித்தார்.

அந்த அற்புதமானக் காட்சி முடியும்போது முதலில் கைதட்டியவரும் மன்னரே. சபையின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் அடங்கிய பின்னரும் 'ஆஹா அற்புதம்! அருமையிலும் அருமை!' என்று கூறியபடியே கைதட்டிக் கொண்டிருந்தவரும் மன்னரே!

அப்பொழுதுதான் சற்று விழிகளை மேலே உயர்த்தி மேடைக்கு எதிரே வண்ணச் சிறகுகளுடன் கூடிய கந்தர்வ ரதமொன்றின் வடிவில் பெரிதாக இருந்த மாடத்தில் வீற்றிருந்த மன்னர் செங்கட் சோழரையும், அவரது தேவி அருண்மொழித் தேவியாரையும் நோக்கினான் பொற்கொடி. ஆட ஆரம்பித்த போது அந்த ரதவடிவ மாடத்தை மட்டுமே நோக்கி யிருந்தான்! மற்றபடி அவள் விழிகள் இளந்திரையனைத் தேடி, மற்ற எல்லா இடங்களிலுமே அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தன. அவனைக் காணாத சோகம்தான் அவளைக் கண்ணபிரானிடம் உருகிக் குழைய விட்டிருந்தது. இப்பொழுது மன்னரின் பெரிதான கைதட்டல் ஒலியைக் கேட்டு அங்கே யார் யார் அமர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று அவள் விழிகள் ஆராய்ந்தபோது, அங்கே அரசர்க்குச் சமமாகப் பெரிய பத்மாஸனம் ஒன்றில் இளந்திரையன் வீற்றிருந்ததையும் காண முடிந்தது.

அவள் ஒரு விநாடியில் திகைத்து குழம்பி விட்டாள். உண்மையிலேயே அங்கே வீற்றிருப்பது இளந்திரையன்தானா என்று அவள் மறுபடியும் உற்றுப் பார்த்தபோது முன்னே தடையாகப்பட்டுத் திரைகள் தொங்கவிடப்பட்டு விட்டன.

அவள் உள்ளே அடுத்த ஆட்டத்திற்கான உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது தாயிடம் வினவினாள் “அம்மா! அப்பாவைக் காணவில்லை போலிருக்கிறதே? எங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார் என்று நியாவது பார்ப்பதுதானே?” இந்தக் கேள்வியால் தன் சந்தேகம் தெளிந்துவிடும் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அவள் தாய்,

“உனக்கெங்கேயடி தெரியப் போகிறது? அவர் அப்பொழுதே வந்துவிட்டார். அரச மாடத்துக்கு அருகிலேயே மற்றொரு மாடத்தில் அமைச்சர்களுடன் அமர்ந்திருக்கிறார்” என்று கூறியதும், “என்ன இந்த அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரிய மாட்டேனென்கிறதே, அப்பா யாரை அழைத்து வரச் சென்றாரோ அவரும் வந்திருக்கிறாரா இல்லையா என்பதையல்லவோ முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டும். அரசர் அமர்ந்திருக்கும் மாடத்தில் அவருக்குச் சமமாக அமர்ந்திருக்கும் அந்த இளைஞர் ஒருவேளை அவராகத்தான் இருக்குமோ? அவர்தான் என்றால் ஒரு சாதாரண வீரரான அவர் அரசர்க்குச் சமமாக எப்படி அமர்ந்திருக்க முடியும்?” என்று எண்ணி குழம்பினாள் அவள்.

தாயிடம் இளந்திரையன் பெயரைச் சொல்லி அவன் வந்து விட்டனா இல்லையா? என்று அவளால் கேட்க முடியவில்லை. ஆனால் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கவும் முடியாமல் தவித்தது அவள்

மனம். அதற்குள் அடுத்த ஆட்டத்திற்கான உடைகளை அணிவித்து விட்டனர் பண்பு பெண்கள். தலையில் பெரிய கொண்டை அதில் தங்க நாகங்கள் பளபளத்தன. புஜங்களிலும், பாதங்களிலும் மாணிக்க பரல்களிட்ட நாகத்தண்டைகளை அணிந்து கொண்டாள் அவள். கழுத்தில் பொன் பூண்களிட்டச் சிறிய ருத்ராட்ச மணிமாலைகள், செற்றியில் பட்டை வெண்ணீறு இடையிலும் மார்பிலும் புனித்தோல் ஆடை! அதையே ருழங்கால்வரை இழுத்து வளைத்துக் கட்டியிருந்தாள். அடுத்து ஆடப்போவது சிவதாண்டவம்.

அவள் மேடைக்கு வந்தவுடன் பட்டுத்திரைகள் விலகின. யோக நிலையில் சிவபிரான் அமர்ந்திருக்கிறார். திரைக்குப் பின்னாலிருந்து மகாதேவா!... மகாதேவா! என்று பல அபயக் குரல்கள் எழுகின்றன. பூலோகத்தில் அதர்மங்கள் பெருகிப் போய் நியாய நெஞ்சங்கள் புலம்பும் அந்த அபயக் குரலோசைகளைக் கேட்டு, கயிலை மலையிலிருந்து ஈஸ்வரன் யோகம் கலைந்து எழுந்து தாண்டவமாடுகிறார்.

சிங்கம் தூங்கும்வரை மேலே ஏறி மிதித்து ஓடி ஆடி விளையாடி அட்டகாசம் செய்யும் எலிகள், அது விழித்துக் கொண்டவுடன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடுவதைப் போல், ஈஸ்வரன் யோக நித்திரையில் இருந்தபோது உலகெங்கும் ஆணவமும் அக்கிரமும் தலைதூக்கி ஆட்டம் போடுகின்றன ஈஸ்வரன் யோகம் கலைந்தவுடன் அவை இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஓடி ஒளிகின்றன. இதை விளக்கும்படி அற்புதமாக அந்த நடனம் அமைகிறது.

யோக நிலையில் கம்பீரமாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தப் பொற்கொடி, திரைக்குப் பின்னிருந்து மகாதேவா... மகாதேவா என்ற குரல்கள் ஒலித்தவுடன் கண்களை விழித்துப் பார்க்கிறான். அவன் விழிகள் நேரே அசர மாடத்தை கோக்குகின்றன. அங்கே இளந்திரையனும் அமர்ந்திருக்கிறான். சந்தேகமேயில்லை. அவன் இளந்திரையன் தான். பொற்கொடிக்கு புதிய உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. அதுவரை அவனைக் காணவில்லையே என்று தவித்த அவன் இதயம், இப்போது அவனை அலட்சியம் செய்கிறது. அவனை வெற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிறது. 'இன்று நான் ஆடுவதைப் பார்த்து அவர் என்மேல் காதல் கொள்ள வேண்டும், உண்மையிலேயே உன் ஆட்டம் என்னை நிலைமறக்கச் செய்துவிட்டது என்று அவரே வந்து கூற வேண்டும்' என்றெல்லாம் அவன் மனம் எண்ணங்களைப் பின்னிக் கொள்கிறது. அந்த உற்சவம் உத்வேகமாகி சிவதாண்டவத்தில் களை சொட்டவைக்கிறது.

சிவபிரான்தான் தாளம், லயம், கதி, ஜதி, இசை சகலமும்-அவரது கனலும் விழிகளும் ஒவ்வொரு நெஞ்சிலும் ஏறி மிதிப்பது போன்ற தாளம் தப்பாத ஆட்டமும், உலகத்தையே நடுநடுங்கச் செய்வது போன்ற பாவனைகளும், நாட்டிய முத்திரைகளிலேயே உலகத்தின் ஆக்கம், இயக்கம், அழிவு மூன்றையும் தெரிய வைக்கும் நேர்த்தியும் அப்படியே தத்ருபமாகப் பொற்கொடி ஆடிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ரௌத்ராகாரமான கோபமும் ஆவேசமும் நாட்டியக் கலையின் லாகவங்களோடு வெகு நளினமாக.

அமைந்து விட்டிருந்தது. பொற்கொடியின் ஆட்டத்தில், ஒவ்வொரு ஜதிவரிசைகளிலும் அவன் ஆட்டத்தோடு இசைக் கருவிகள் வெகுநயமாக ஒட்டி ஒலித்தன. அவளே இசையானான். இசையே நடமாடியது. பொற்கொடியே சிவனாகி, சிவனே சிவதாண்டவம் ஆடிக்காட்டுவது போல் அத்தனைத் தத்ருபமாக அமைந்துவிட்ட அந்த நடனம், அதுவரை உணர்ச்சி வசப்படாமல் அமர்ந்திருந்த இளந்திரையனையே உணர்ச்சி வசப்படும்படி செய்து விட்டது.

மன்னர் கைதட்டும் முன்னரே படபடவென்று கைதட்டிவிட்டதைப் பொற்கொடியும் கவனித்து விட்டான். அவ்வளவுதான், அவன் நடனத்தில் மேலும் உக்கிரம் கலந்தது. அவன் கழன்று கழன்று ஏதோ ஊழித்தாண்டவமே ஆடுவது போல் ஆடினான். கழுத்தில் கிடந்த மாலைகள் அறுத்து சிதறின. ஐடா முடிபோல் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தக் கொண்டையிலிருந்த தங்கநாகங்கள் நிஜமாக சர்ப்பங்களே சீறிப் பாய்வது போல் கழன்று விழுந்தன. சபையில் ஆரவாரம் பெரிதாக ஒலித்தது. வெகுநேரம் அப்படி உணர்ச்சி மயமாக ஆடிய அவன் அப்படியே மயங்கி விழுந்து விட்டான்.

சபையில் சலசலப்பு தோன்றியது. சிவதாண்டவம் ஆடியதனால்தான் இப்படி ஆயிற்று என்று சிலர் உரக்கவே பேசிக் கொண்டார்கள். கூட்டம் அமைதியாக இருக்க மேடையில் திரை தொங்கவிடப்பட்டது. மன்னரும் ராஜப்பிரதானிகளும் மேடையை கோக்கி விரைந்தனர்.

ஆவேசமும் கழற்சியும்தான் அவனைக் களைப்புறும்படிச் செய்துவிட்டது வேறொன்றுமில்லை.

முல்லை ஓடிவந்து ஒரு பொற்கலத்திலிருந்து குளிர்த ஜலத்தை அவன் முகத்தில் தெளித்து, அவன் கைகளிலும் பாதங்களிலும் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டிருந்த மணிச்சரம், சதங்கை ஆகியவைகளின் பட்டுக் கயிற்றைத் தளர்த்தி விட்டான். அவன் தாயார் ஓடிவந்து மகளை மடியிட்டு எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு முகத்தையும் கண்ணிமைகளையும் நீவி விட்டான். பணிப்பெண்கள் விளாமிச்சை வேரும் மயில்தோகையும் கலந்து பின்னிய விசிறிகளால் விசிறி, குளிர்த காற்றை அவன் முகத்தில் படும்படிச் செய்தனர்.

பொற்கொடி மெல்லக் களைப்பும் மயக்கமும் நீங்கி விழிகளைத் திறந்தான். எதிரே நின்றிருந்த மன்னரையும், தந்தையையும் மற்றும் பலரையும் கண்டவுடன் அவளுக்கு ஒரே வெட்கமாகப் போய்விட்டது. சட்டென்று துள்ளியெழுந்து மன்னரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினாள்.

மன்னர் அவளை ஆசீர்வதித்து எழுப்பி அவளுடைய நடனத்தைப் பாராட்டினார். அவர் தனக்கு அவள் ஆடிய நடனங்களில் சிவ தாண்டவம் மெய்சிலிக்கச் செய்வதாக இருந்தது என்றாலும், கோபிகாஸ்திரீகள் நடனம் மிகவும் நன்றாக இருந்தது, என்றும் அதிலும் அவள் வழக்கத்தை மீறிய புதுமையாக கண்ணனைக் கட்டியனைக்க விரும்பி அவனைக் குழந்தையாக வரும்படி அழைத்துப் பாடியது மிகவும் நயமானதாகவும், தமிழ்ப் பெண்களின் கற்பு நிலை கெடாத வண்ணம் சிறப்புற அமைந்திருந்தது என்றும் அதனால், அந்த நடனமே மிகச்சிறந்து விளங்கியது என்றும் கூறியபோது பொற்கொடி அளப்பரிய

ஆனந்தமடைந்தான். அவன் விழிகள் அங்கே இளந்திரையன் வந்திருக்கிறானா என்று தேடித் துருவின.

கண்ணனை நினைத்து நினைத்துக் களனிலும் கரைத்து உருகுவதாகவே எல்லாப் பெண்களும் பாடுவது வழக்கம். அதிலும் கோபிகாஸ்திரீகளைப் பற்றி வேடமிட்டுப் பாடும் போது, கண்ணனைப் பற்றிய காதல் பாடல்களையே வழக்கமாக எல்லா நடன மாதர்களும் பாடுவதுதான் நடைமுறை. கூத்தியல் வழக்கமாக அப்படித்தான் இருந்தது. ஆனால், பொற்கொடி நடனமாடும்போது தன் கண்ணன் மேல் மையல் கொண்டதாகவும் கண்ணனை நினைத்து ஏங்குவதாகவும் பாடி ஆடினால் அது எதிரேயிருக்கும் சபையில் எங்கோ வந்து உட்கார்ந்திருக்கும் இளந்திரையன் மனத்தில் பப்படிப் பட்ட எண்ணங்களை உண்டாக்குமோ என்று சிந்தித்துப் பார்த்து அஞ்சித்தான் அப்படிப் பாடாமல் குழந்தைக் கண்ணனைப் பற்றிப் பாடினான். அதுவே மன்னருக்கும் பிடித்திருந்தது. அவர் அதைச் சிலாகித்து, பேசும்போது அங்கே இளந்திரையனும் நின்றிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணினான் அவன்.

ஆனால் அங்கே இளந்திரையன் வரவேயில்லை. மேடையில் பொற்கொடி மயங்கி விழுந்தக் கல்வரத்தில் அரசரும் சோழமாதேவியும் அவசர அவசரமாக எழுந்து சென்றுவிட்ட நேரத்தில், அவன் மெல்ல விலகி அந்தச் சந்தடியிலிருந்துத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு வெளியேறி விட்டான்.

அரசரும் அருண்மொழித்தேவியாரும், தந்தையும் உபவனத்துக் கூத்தப்பிராண்டிகளும் எதிரே நின்றிருந்தும், இளந்திரையனை அங்கே காணாததால் மிகவும் மனம் வருந்தினாள் பொற்கொடி. அதன் பிறகு மேடையில் திரை விலகியது. பாராட்டு விழா நடந்தது. அரசர் பரிசளித்தார். அரசி அருண்மொழித் தேவியார் தன் கழுத்திலிருந்த முத்தாரமொன்றைக் கழற்றிப் பொற்கொடியின் கழுத்தில் அணிவித்தார். அரங்கேற்ற விழா இனிது நிறைவேற்றியது. சபை கலைந்தது.

விழா முடிந்தவுடன் மன்னர் செங்கல்வராயரை அழைத்து, “யாரும் உடனே வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட வேண்டாம். இன்று மதியம் ஒரு சின்ன விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன் அனைவரும் இங்கேயே இருக்கட்டும்” என்று கூறினார். அப்பொழுதுதான் இளந்திரையனைக் காணவில்லையே என்று கவனம் எல்லோருக்கும் உண்டாகியது.

உடனே மன்னர் ஆட்களையனுப்பி நாலா புறத்திலும் தேடும்படி கட்டளை இட்டார். செங்கல்வராயருக்குச் சற்று சினமாகக்கூட இருந்தது. ‘சே! என்ன இந்தப் பிள்ளையாண்டான் எப்போதும் ஒரு பிரச்சினையாகவே இருக்கிறான். யாருக்கும் கட்டுப் படாமல், பணிவு, அடக்கம் என்பதே சிறிதும் இல்லாமல், இவனை எப்படித்தான் பழையாறைக் காட்டுத் தவப்பள்ளியில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்’ என்று சற்று வாய்விட்டே முனகித் தம் வருத்தத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டார்.

மன்னர் செங்கல்வராயரை நோக்கி, “நீர் அந்த இளைஞனைப் பற்றிச் சரியாகப் புரிந்துக்

கொள்ளவில்லை காலம் வரும்போது அவனைப் பற்றி முழுதும் புரிந்து கொள்வீர். அப்போது மிகவும் வியப்படைவீர் இப்போது சலித்துக் கொள்ளாமல் இருங்கள்” என்று கூறினார்.

அவர் அப்படி கூறியது செங்கல்வராயருக்குத் திகைப்பை உண்டாக்கியதோடில்லாமல், ஏற்கனவேயே அரசருக்கு சமமாக அமருமளவுக்கு இளந்திரையனுக்கு என்ன அந்தஸ்து இருக்கிறது என்று புரியாமல் குழம்பிய பொற்கொடிக்கு மேலும் குழப்பத்தை உண்டாக்கியது.

22

கூற்றுவனின் குறுவான்

கூலை அரங்கத்தில் நாட்டியமாடிக் கொண்டிருந்த பொற்கொடி மயங்கி விழுந்ததும், அரசரும் அருண்மொழித் தேவியாரும் அவரை அவசரமாகக் கீழிறங்கிச் சென்றுவிட்டதும், தானும் அவர்களோடு மேடையை நோக்கிச் செல்லாமல் விடுவிடுவென்று அரங்கத்திற்கு வெளியே வந்து விட்டான் இளந்திரையன்.

ஒரு கணம் மனத்தில் ‘என்ன இருந்தாலும் நம்மீது அன்பு செலுத்தும் ஒரு பெண் மயங்கி விழுந்து விட்ட போது நாம் அவளருகே ஓடிச்சென்று பார்க்காமல் இப்படி ஏதோ அர்த்தமற்ற ஆத்திரத்துடன் வெளியே வருவது சரியானதுதானா, நியாயம்தானா?’ என்று

எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு மனிதன் 'இளந்திரையரே, இப்படி வாருங்கள்' என்று அவனை அழைத்தான்.

யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி நடந்து கொண்டிருந்த இளந்திரையன் குரல் வந்தத் திக்கில் விழிகளைத் திருப்பினான். அங்கே அவனுக்கு ஏற்கனவேயே அறிமுகமாயிருந்தக் கூற்றுவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

கூற்றுவனோடு அவன் பேசியதில்லை. இருந்தாலும், படைத்தலைவர் செங்கல்வராயர் ஒரு முறை அவனைப் பற்றிச் சிலாகித்துப் பேசியிருந்ததையும், அதன்பிறகு நேரிமலைக் காட்டுக்கு ஒரு முறை கூற்றுவன் வந்திருந்தபோது, மாராயர் அவனைத் தனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்ததையும் நினைத்துக் கொண்டான் அவன். கூற்றுவனின் குறுவாள் விச்சைப் பற்றிப் பல இளைஞர்கள் தன் வில்லாற்றலோடு ஒப்பிட்டுப் பேசி புகழ்ந்திருந்ததும் இளந்திரையனுக்குக் கூற்றுவன்பேரில் ஒரு தனி அபிமானத்தை உண்டு பண்ணியிருந்தது.

திடீரென்று அவன் அங்கே தோன்றித் தன்னை அழைத்ததும் "ஓ! நீ கூற்றுவனில்லை என்ன விஷயம் கூற்றுவா?" என்றான். அதற்கு அவன் "உங்களிடம் நிறைய பேச வேண்டியிருக்கிறது பிரபு! என்னோடு பேசுவதில் உங்களுக்கொன்றும் ஆட்சேபணையில்லையே?" என்றான் மிகவும் பணிவோடு.

"இதோ பார் கூற்றுவா! நீ வீரன். உன்னுடைய குறுவானைப் பற்றி எல்லாரும் புகழ்கிறார்கள்.

உன்னிடத்தில் வீண் தயக்கங்களே இருக்கக்கூடாது. உன் குறுவாள் எப்படி வைத்த இலக்கில் மின்னலைப் போல் பாய்கிறதோ, அப்படியே உன் சிந்தனைகளும் பேச்சும் இருக்க வேண்டும். என்னோடு நீ எதைப் பற்றிப் பேச நினைத்தாலும், அதை எந்தத் தயக்கமில்லாமல் உடனே பேசி விடவேண்டும். இதோ பார்! இந்த நடன நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் என்னால் பொறுமையாக இருந்து ரசிக்க முடியவில்லை. அதிலும் ஆடிகொண்டிருந்த அந்தப் பெண் மயங்கி வேறு விழுந்து விட்டாள். விடுவிடுவென்று எழுந்து வெளியே வந்து விட்டேன். உன்னோடாவது, பேசிக் கொண்டிருப்பது எனக்கு உற்சாகத்தை அளக்கும். வா, இப்படி உட்கார்ந்து பேசுவோம்" என்றபடியே ஒரு மலர் வனத்துள் புகுந்து செதுக்கி விடப்பட்ட பாதையொன்றில் அமர்ந்தான் இளந்திரையன்.

"பிரபு! தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? படைத் தலைவர் மகள் மயங்கி விழுந்து விட்டார்களா? கொஞ்சம் பொறுங்கள், இதோ ஒடிப்போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து விடுகிறேன்" என்று பதறியபடி ஓட முனைந்த கூற்றுவனை,

"கூற்றுவா! நில" என்ற இளந்திரையனின் கடுமையான குரல் கட்டுப்படுத்தியது. நீ எதற்காக அங்கே போக வேண்டும்? படைத்தலைவர் மகளுக்கு நாட்டியமென்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது? நாட்டில் நாட்டியமாடி ரசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நேரமா இது? நீயும், உன் படைத்தலைவரும், இந்த நாடும் இதன் அரசரும், சே! என்னோடு பேச வேண்டும் என்று சொன்னதை விட உனக்குப் படைத் தலைவரும், அவர் மகளும் முக்கியமாகி விட்டார்கள்.

சரி, நீயும் போய் அங்கே ஒப்பாரி வை!" என்று சினம் தொனிக்கக் கூறினான் அவன்.

இளந்திரையனுடைய சினம் கூற்றுவனையே வியப்பில் ஆழ்த்தியது. படைத்தலைவர் இவர் மேல் எத்தனை நம்பிக்கையும் பற்றும் வைத்திருக்கிறார். வேளைக்காரப் படைக்கூட்டத்தில் பேசும்போது, அந்த இளைஞன் மகாவீரன் என்று நமது மதிப்பிற்குரிய மன்னரே கருதுகிறார். நானும் அவனால் வியக்கத்தக்கப் பல வீர சாதனைகளைப் புரிய முடியும் என்று திடமாக நம்புகிறேன். அநேகமாக அவன் நமது தலைநகரில் அடியெடுத்து வைத்த விநாடியே ஒரு மகத்தான மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் முதல் விநாடி என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது!" என்றல்லவா கூறினார்.

அப்படிப்பட்டப் படைத்தலைவர் மீதோ, அவர் மகள் மீதோ சிறிதும் பற்றோ, கவலையோ அற்றவராக இந்த மனிதரால் எப்படிப் பேச முடிகிறது என்று ஒரு விநாடி நினைத்துப் பார்த்தான் அவன். ஆனால், அடுத்த கணமே இவர் சொல்வதும் நியாயம்தான். நாடு நலிந்து கிடக்கும்போது நாட்டியத்தை ரசித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது, ஒரு துடிப்புமிக்க இளைஞனால். நாம், இந்த வீரனோடு பேசுவதுதான் முக்கியம், மற்றதெல்லாம் பிறகுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாய்,

"பிரபு! என்னை நீங்கள் இன்னும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. நமது படைத்தலைவர் மீது உயிருக்கும் மேலான பக்தி செலுத்துபவன் நான். அதனால்தான் அவர் செல்வ மகளுக்கு ஒரு ஆபத்து

என்றதும் அப்படிப் பதறிப் போனேன். ஆனாலும் இப்போது உங்களுடன் பேசுவதே எனக்கு முக்கியம். இதோ உங்கள் கட்டளைப்படி இங்கேயே இருக்கிறேன்" என்றவாறே, அங்கே இளந்திரையன் அமர்ந்திருந்தம் பாறைக்குப் பக்கத்தில் கீழே பாய் புந்தரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

"என்ன சொன்னாய்? உன் படைத்தலைவர் மகளுக்கு ஆபத்து என்றதும் பதறிப்போய் விட்டதாகவா சொன்னாய்? அந்தப் படைத்தலைவர் மகன்தில்லையென்றுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த போது, நடுவழியில் ஆறலைக் கள்வர்கள் துழந்து தாக்கியபோது, உன் படைத்தலைவரின் கீழ் பணி புரியும் வீரர்கள் என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா? கையிலிருந்து வாளை கள்வர்களின் காலடியில் வைத்து விட்டு உயிருக்குக் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது இதோ இந்த உடைவாள்தான் அந்தக் கள்வர்களை விரட்டியடித்து உன் படைத்தலைவர் மகளின் உயிரைக் காப்பாற்றியது. அவளை உயிரோடு மீட்டுக் கொண்டு வந்து இங்கே விட்டபிறகு அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? 'என் கலைக்குமுன் எல்லா வீரக் கலைகளும் மண்டியிட்டு வணங்க வேண்டும்' என்று அகம்பாவமாகக் கூறினாள். அவள் இன்று மேடையில் பலபேர் முன் ஆடி மயங்கி விழுந்தபோது நான் எதற்காகப் பதற வேண்டும் சொல்?" என்று ஆவேசமாகக் கேட்பதைப் போல் பேசினான் இளந்திரையன்.

இளந்திரையனைப் பற்றிய விவரங்களை ஏற்கனவேயே அறிந்திருந்தான் கூற்றுவன். அவன் படைத்தலைவர் மகளை ஆறலைக் கள்வர்களிட

மிருந்து காப்பாற்றியதிலிருந்து, அவன் படைத் தலைவர் வீட்டில் தங்கியிருந்தது, மன்னரைச் சந்தித்தது, மாராயருடன் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது வரை எல்லா விபரங்களும் கூற்றுவன் மட்டுமல்லாமல் அரண்மனை வட்டாரங்கள் முழுவதுமே அறிந்திருந்த விஷயங்கள்தான். உறையூர் மக்கள் கூட யாரோ ஒரு புரட்சிகரமான இளைஞனை மன்னர் வாவழைத்திருப்பதாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எனவே இளந்திரையன் எதையோ பேச ஆரம்பித்து, எங்கோ போய் முடித்ததும், அவன் மனத்தில் படைத்தலைவர் மகன் பொற்கொடியைப் பற்றிய எண்ணம் என்னவாக முடிந்திருக்கிறது என்பதை ஓரளவு கூற்றுவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது உடனே.

“நான் அப்படி சொல்லவில்லையே இளந்திரையரே! தாங்கள் எதற்காகப் பதறவேண்டும்? ஒரு வேளை ஒரு பெண் மயங்கி விழுந்து விட்டாளே என்பதற்காகச் சிறிது அனுதாபப்பட்டிருக்கலாம், அதுவும் உங்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. ஆனால் நான் அப்படியில்லையே, படைத்தலைவர் வீட்டு வேலைக்காரனைப் போன்றவன் நான். அவருக்கு மெய்க்காப்பாளனும் நான்தான். அவர் இட்டக் கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் பணியாளனும் நான்தான். அவர் மகளைச் சிறு வயதிலிருந்தே பெற்ற குழந்தையைப் போலத் தூக்கி வளர்த்தவன் நான். இன்று அந்தக் குழந்தை மயங்கிக் கீழே விழுந்து விட்டது என்றதும் என்னால் எப்படி பதறாமல் இருக்க முடியும்? என்றான்.” அவன் குரல் உணர்ச்சி மயமானதாக இருந்தது.

“கூற்றுவா! நீ இவ்வளவு தூரம் அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியவன் என்பது தெரியாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டேன் போலிருக்கிறது. எனக்கு அவ்வளவாகப் பேசத் தெரியாது. வேகமாக ஆடியதால் மயங்கி விழுந்து விட்டதைத் தவிர அங்கே ஆபத்து எதுவும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. நீ போவதானால் போய்ப் பார்” என்றான் இளந்திரையன்.

“என்ன அதற்குள் இப்படிச் சோர்ந்து விட்டார்கள்? ஏன் உங்கள் குரல் கம்மலாக ஒலிக்கிறது? கவலையை விடுங்கள். நான் படைத்தலைவரின் பணியாள் மட்டுமல்ல. உங்களுக்கும் அந்தரங்கமானவன்தான். என்னை உங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய மனிதனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கேட்கத்தான் நானே உங்களை அழைத்தேன்” இப்படிப் பேசிக் கொண்டே கூற்றுவன் தன் இடைக்கச்சில் செருகியிருந்த குறுவாளை உருவி, இளந்திரையனுக்குப் பின்புறமாக இருந்த மகிழ் மரத்துக்குப் பக்கத்தில் மண்டிக் கிடந்த மூல்லைக்கொடிகளுக்கு நடுவே ஒரு அசைவை நோக்கி குறிப்பார்த்து மின்னல் வேகத்தில் வீசினான்.

அவனுடைய இந்தச் செய்கை இளந்திரையனுக்குக் கூட அதிர்ச்சியையும், விபப்பையும் உண்டு பண்ணியது. ஆனால், அடுத்த கணம் அதைவிட அதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணும் விதத்தில் கூற்றுவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்தான். குறுவாளை மூல்லைப் புதரை நோக்கி வீசிய வேகத்தில் தரையிலிருந்து எம்பிக் குதித்து, இளந்திரையன் கைகளை முாட்டுத் தனமாகப் பிடித்து இழுத்து அவன் உட்கார்ந்திருந்தப் பாதையிலிருந்து அவனைக் கீழே உருட்டித் தள்ளினான்.

விருந்தில் கலந்து விழிநீர்

கூற்றுவனால் கீழே இழுத்துத் தள்ளப்பட்ட இளந்திரையன் வெகு ஆவேசத்தோடு தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு, கூற்றுவனின் பிடியை உதறி விட்டு அவன் மேல் பாய்ந்தான். ஆனால் அடுத்த கணமே தான் உட்கார்ந்திருந்தப் பாதையின் மேல் கணகணவென்று மோதியபடியே ஒரு குறுவாள் விழுந்து உருண்டதைக் கண்டு ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்துப் போனவனாய், கூற்றுவனின் கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்கியக் கைகளை விலக்கியவாறே, “இதெல்லாம் என்ன கூற்றுவர்” என்றான்.

“அங்கே பாருங்கள் புரியும்” என்று ஒரே வார்த்தையில் கூறிவிட்டு மகிழ் மரத்துப் பக்கத்தை நோக்கி சுட்டி காட்டினான் கூற்றுவன். அங்கே முல்லைப் புதர்களுக்கு அப்பாலிருந்து ஒரு மனிதன் முக்கி முனகியபடியே வெகு வேகமாக ஓடிப்போய் தயாராக நின்றிருந்தப் புரவி ஒன்றின் மேலேறிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். அவன் வலது கையில் நன்றாக ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது கூற்றுவன் வீசிய குறுவாள்.

“யாவன்?” இளந்திரையன் ஆத்திரத்தோடு வினவினான். பொறுங்கள் இளந்திரையரே! ஆத்திரப் படுவதில் பயனில்லை. அதோ அந்தப் பக்கமாக என் விழிகள் ஏதேச்சையாகத் திரும்பியபோது ஒரு

கை முல்லைக் கொடிகளை வேகாக விலக்குவதைக் கண்டேன். அந்த இடைவெளியில் மற்றொரு கை குறுவாளை உயர்த்துவதும் புலப்பட்டது. அந்தத் குறி உங்கள் முதுகை நோக்கி இருக்கவே சட்டென்று என் இடையிலிருந்த குறுவாளை எடுத்து அந்தக் குறுவாளைத் தாங்கியக் கைக்குக் குறிவைத்து வீசினேன். அது தவறாமல் அவன் கையில் பாய்ந்ததும், அவன் ஒங்கிய குறுவாளை உங்கள் மீது வீசியே விட்டான் அப்புறம்தான் உங்களைப் பிடித்திழுத்துக் கீழே தள்ளினேன் என்று கூறிய வாறே எழுந்து சென்றக் கூற்றுவன் அங்கே பாதையின் மீது மோதி விழுந்தக் குறுவாளை எடுத்து ஆராய்ந்தான்.

“அடடே! இது களப்பிரர்களின் குறுவாள் இளந்திரையரே! இதோ பாருங்கள் ரத்னக்கல்லை... வாளின் பிடியில் யாளித் தலையைப் போல் வேலைப் பாடுகள் அமைந்து அதன் நெருப்பு விழிகளைப் போல் இரண்டு ரத்னங்களைப் பதித்து வைத்துக் கொள்வது களப்பிரர்களின் வழக்கம். அந்தப் பேய்கள் உங்களை ஒழித்துக் கட்டத் திட்டம் வகுத்து விட்டிருக்கின்றன போலிருக்கிறது...” என்று அவன் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே,

“கூற்றுவா நிலைமை புரியாமல் நான்தான் உன்னிடம் அவசரப்பட்டு விட்டேன். வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளாதே, எனது சபாவம் அப்படி. இப்போது விஷயம் எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. என் மீது குறுவாளை வீசியவன் ஏற்கெனவே என்னிடம் உதைப்பட்டக் களப்பிரனாயிருக்கும் அல்லது அவன் அனுப்பிய ஆளாயிருக்கும் எதுவானாலும் பரவா

யில்லை. நான் இங்கே காலடி வைத்த நாளிலேயே, நான் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்தியிருக்கிறேன். அதனால்தான் முதுகுப் புறமாக வந்து குறுவாளை வீசியிருக்கிறான். போகட்டும், நீ ஏதோ முக்கியமாகக் கூறவேண்டும் என்றாயே அது என்ன? அதைப் பற்றிப் பேசு!" என்றான் இளந்திரையன்.

"அப்படியில்லை இளந்திரையரே! தாங்கள் எதையும் அலட்சியமாக எண்ணிவிடக்கூடாது. நானும் கேள்விப்பட்டேன். தாங்கள் உறையூரில் கால் வைத்தவுடனேயே களப்பிரர்களின் சேனாதிபதியின் வீதியில் கலவரம் செய்து, அவர்கள் ஆட்களைத் தாக்கி அவர்களுடைய விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.

களப்பிரர்களுக்கு நீதி நியாயமெல்லாம் தெரியாது. கண்களை மூடிக்கொண்டு தாக்குவார்கள். முன் பின் என்ற பாகுபாடுகளுக்கெல்லாம் அவர்கள் முரண்பட்டவர்கள், எதிரி என்று அவர்கள் யாரையாவது முடிவு செய்து விட்டால், அந்த எதிரியை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பார்கள். எங்காவது எப்படியாவது எவனாவது ஒருவன், பின்னாலிருந்தோ, பதுங்கியிருந்தோ தாக்கிக் கொன்று விடுவான். எனவே தயவு செய்து இனி தாங்கள் மிக எச்சரிக்கையாகவே எப்போதுமிருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன் என்று கூற்றுவன் கூறினான்.

"சரி! நீ சொல்லவேண்டிய விஷயத்தைச் சொல். உன்னை நான் நம்பகமான ஆளாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஏதோ சற்று முன்

சொன்னாயே அது எதற்காக? அதைப் பற்றிப் பேச இந்தக் களப்பிரர்களுக்கோ, அவர்களுடையக் கண்மூடித்தனமான தாக்குதலுக்கோ எல்லாம் நான் அஞ்சுவனல்ல. அப்படியெல்லாம் அவர்கள் ஒன்றும் என்னைப் புறமுதுகில் குத்தியோ பதுங்கி இருந்து தாக்கியோ கொன்றுவிட முடியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை, இன்று சந்தர்ப்பவசமாக நான் உன்னால்தான் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு உயிர் பெரிதல்ல, ஆனாலும் அதைக் காப்பாற்றிய உனக்கு நான் நன்றி சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உன்னை மனப்பூர்வமாக எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. இனி நீ என் நம்பகமான ஆள்தான். இப்போது சொல், நீ என்ன சொல்ல வந்தாய் என்பதை..."

கூற்றுவன் மிகவும் மகிழ்ந்து போனான். "ஐயா இளந்திரையரே! நீங்கள் என்னை நம்ப வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்ததோ என்னவோ. ஆனால் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது—அதாவது இப்படிப்பட்ட எதிர்பாராத ஆபத்திலிருந்து என் கடமை. இன்று வெண்ணாற்றங்கரை பகுதிக் காடுகளில் இருந்து தகவல் வந்துள்ளது. அங்கே ஆறவைக் கள்வர்களின் தொல்லை மிகுந்து விட்டதாம். மன்னர்பிரான் அநேகமாக அங்கே ஒரு சிறுபடைப்பிரிவை உங்கள் தலைமையில் அனுப்பி வைக்கப் போவதாகத் தெரிகிறது. அப்படிச் செல்லும் போது என்னையும் உங்கள் பணியாளனாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன் வேறு ஒன்று மில்லை" என்றான்.

இளந்திரையனுக்கு இந்த செய்தி மகிழ்ச்சியளிப்பதாகவே இருந்தது. மன்னர் அப்படி ஒரு பணிக்குத் தன்னைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பினால் தன்னோடு அவனையும் அழைத்துச் செல்வதாக வாக்களித்தான். அதே சமயம் அங்கே அவனைத் தேடிக்கொண்டு பணியாட்கள் வந்தனர். அவர்களோடு அரண்மனைக்குள் சென்றான் இளந்திரையன்.

விருந்து மண்டபத்தில் அவனைவரும் கூடியிருந்தனர். மண்டபத்தின் வாயிலிலேயே செங்கல்வராயரும் மன்னர்பிரானும் நின்று கொண்டிருந்தனர். இளந்திரையனைக் கண்டதும் அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவியது.

முதலில் மன்னர்தான் வினவினார். “என்ன இளந்திரையனே! தங்களைக் கவனித்துக் கொள்ள வேன்று நான் தனியே ஆட்களை நியமிக்க வேண்டியிருக்கும் போலிருக்கிறதே? நர்த்தன சாலையில் பரபரப்புத் தோன்றியதும் தாங்கள் பாட்டிற்கு மனம் போன போக்கில் மறைந்து விட்டார்களே, நாங்கள் சிவானந்த அடிகளுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறோம் என்று எப்படியெல்லாம் குழம்பித் தவித்து விட்டோம் தெரியுமா...” என்றார்.

“அவசியம் பதில் சொல்ல நோந்திருக்கும். ஆனால் உங்கள் படைத்தலைவரின பணியாள் கூற்றுவன் வந்து அப்படி ஒரு நிலையை உங்களுக்கு ஏற்பட விடாமல் செய்து விட்டான். பொறுப்பில்லா அரண்மனைக் காவலர்களை நம்பி என்னைத் தேடவோ, பாதுகாக்கவோ நீங்கள் ஆட்களை நியமிப்பதற்குள்ளேயே இங்கே உங்கள் செல்வாக்கால் துளிர்

விட்டுத் திரியும் களப்பிரர்களில் ஒருவன் இன்று என் உயிரைப் புறமுதுகில் கட்டாவி வீசிக்குடித்து விட முயன்றுவிட்டான். ஆனால் கூற்றுவன் அதைக் கெடுத்து, தாங்கள் கட்டளை இடும் முன்பாகவே என்னைப் பாதுகாத்து விட்டான். ஒரு வேளை அவன் நீங்கள் கட்டளை இட்டுக்கூடச் சிரமப்பட்டகூடாது என்ற கல்ல அபிப்பிராயத்தினால் தான் அப்படிச் செய்து விட்டானோ என்னவோ!” என்று கேளியும் திசுழ்ச்சியும் தொனிக்கும் குரலில் கூறினான்.

செங்கல்வராயருக்குச் சினம் எல்லை மீறி விட்டது. “உங்களை மன்னர்பிரான் எத்தனை கௌரவமாகத் தன்னோடு அமர்த்திக் கொண்டிருந்தார். நீங்கள் யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் எப்படி வெளியே போகலாம்? பிறா மனத்தை நோக்கப் பண்ணுவதே உங்கள் வழக்கமாக இருப்பதை நான் வெகுவாகச் கவனித்து வருகிறேன். இது அவ்வளவு கல்லதென்று தோன்றவில்லை எனக்கு. இருக்கின்ற இடத்தையும் பழகுகின்ற மனிதர்களையும் அறிந்து நடந்து கொள்வது உங்களுக்கும் கல்லது பிறருக்கும் இடைஞ்சலன்றி இருக்கும்” என்று சற்று கடுமையாகவே அவர் அவனை எச்சரித்தார்.

ஆனால் இளந்திரையன் அதற்கெல்லாம் அங்கப் பவனாகத் தோன்றவில்லை. “நான் யாருடன் இருப்பதற்காகவும் அஞ்சுவதில்லை. நான் எதற்காகவும் கட்டுப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அர்த்தமற்றப் பணிவுகளை என்னிடம் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. உங்களை யார் வந்து என்னை அழைக்கச் சொன்னது? நான் என்ன நாட்டியம் பார்த்து ரசிக்கும் மன நிலையிலா இருக்கிறேன்.

ஏதோ நீங்கள் அழைத்தீர்களே என்று மரியாதை கொடுத்துதான் இங்கே வந்தேன். இப்போது நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் என் மீது வெளியே குறுவான் விசியவன் உங்கள் சம்மதத்தோடுதான் அப்படி செய்தான் என்று கூட தோன்றுகிறது, அல்லது என் மீது ஒருவன் குறுவான் விசியதைவிட உங்கள் பெண் மயங்கி விழுந்து விட்டதே மிக முக்கியமானது என்றும், அதற்கு நான் அனுதாபம் தெரிவிக்காதது குற்றமென்று தாங்கள் எண்ணுவதாகவுமே புலப்படுகிறது. அப்படித்தானே?" என்று அவளும் கடுமையான குரலிலேயே வினவினாள்.

அவனுக்குச் செங்கல்வராயர் பதில் கூறுவதற்குள் அரசரே குறுக்கிட்டார்! "ராயாரே! என்ன இது நீங்கள் பாட்டிற்கு அந்தப் பிள்ளையாண்டானோடு வாதுக்கு நிற்கிறீர்களே? மேலே ஆகவேண்டியதைக் கவனியுங்கள். விருந்துக்கு நேரமாகிவிட்டது" என்று கட்டளையிட்டு அவரை அங்கிருந்து அனுப்பிவிட்டு இளந்திரையன் பக்கம் திரும்பி "இளந்திரையரே! உங்களுக்கு நான் பல விஷயங்களைக் கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இன்னும் அதற்கான நேரம் வாய்க்கவில்லை. முதலில் தாங்கள் இங்கே இன்னும் பொறுப்பு மிக்க மனிதராக மாறிப் பல காரியங்களைப் புரிய வேண்டும், உங்கள் ஆவேசமும், எழுச்சியும் எனக்குப் பிடித்தே இருக்கின்றன. ஆயினும், யார் யாரோடு எப்படியெப்படியப் பேச வேண்டும் என்பதில் தாங்கள் இன்னும் சற்று நிதானப்பட வேண்டும், நான் உங்களை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவன். இங்கே உங்களுக்கு நிறைய பணிகள் காத்திருக்கின்றன. எதிலும்

உங்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு. இதற்கு மேல் இப்போது என்னால் எதுவும் கூறமுடியாது. விருந்து மண்டபத்துக்கு வாருங்கள். அங்கே உங்களுக்கு இனிப்பானச் செய்தி ஒன்று கூறப்போகிறேன், அதை மகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்" என்று கூறி அவனைத் தோளோடுதோள் தழுவிப்படிவிரிந்து மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மன்னர் அவனை அப்படித் தோளோடு தோள் தழுவி அழைத்துச் சென்ற காட்சி அங்கே குழுமியிருந்த அனைவரது கவனத்தையுமே ஈர்ப்பதாயிருந்தது. அரசரின் சம உயரத்திற்கு ராஜகளைத் ததும்ப வெகு கம்பீரமாகத் தோன்றிய இளந்திரையன், மன்னர்பிரானின் உடன் பிறப்போ என்ற ஐயம் கூடப் பலருக்கு எழுந்தது. அந்த ஒப்பீடுகூட அத்தமற்ற ஒன்றாக இராமல் கூர்ந்து நோக்கும்போது அரசரின் சாயல் அப்படியே இளந்திரையனிடமும் பிரதிபலித்ததால் பொருத்தமானதாகவே இருந்தது.

விருந்து மண்டபத்தில் அரசருக்கு சம ஆசனத்திலேயே இளந்திரையனும் அமர்ந்து கொண்டான். அரசாதேவி மன்னர்பிரானுக்கு இடப்புறமாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். மற்றும் செங்கல்வராயரும், மாராயரும் அமைச்சர்களும், ராஜப்பிரதானிகளும் அந்த விருந்தில் கலந்து கொண்டிருந்தனர். கூத்த பிரானடிகள் மட்டும் வழக்கம் போல் நாட்டிய நிகழ்ச்சி முடிந்ததும், பொற்கொடியை ஆசீர்வதித்து விட்டு உபவனத்திற்கே சென்று விட்டிருந்தார். அவர் எப்போதுமே அரசகேளிக்கைகளிலோ விருந்துகளிலோ கலந்து கொள்வதில்லை.

பொற்கொடியும், முல்லையும் தான் சில பணிய்ப் பெண்களின் உதவியோடு விருந்து பரிமாற்றினார்கள். மன்னர் எப்போதும் மற்றவர்களுடன் குடும்பப் பாங்குடனேயே அன்பு கொண்டு பழகுவார். அந்த விருந்து மண்டபத்தில் அனைவரும் ஒரு குடும்பம் போல் அமர்ந்து சிரித்துப் பேசி மகிழ்ந்து விருந்துண்டனர். ஆர்ப்பாட்டமோ அட்டகாசச் சிரிப்புகளோ அரசரிடம் எப்போதுமே இருப்பதில்லை. மாராயர் விருத்துக்கு கடுவே மன்னப்பிராணை கோக்கி, “மன்னப்பிரான் வெண்ணாற்றங்கரைக் காடுகளில் திரியும் ஆறலைக் கள்வர்கள் பற்றிய தகவலுக்கு என்ன முடிவு செய்திருக்கிறீர்கள் என்பதை காங்கள் அறிபலாமா” என்றார்.

அதற்குச் செங்கல்வராயரே பதில் கூறினார். “இதுபற்றி நான் ஏற்கெனவேயே ஒரு முடிவு செய்து விட்டேன். இந்த விஷயத்தில் நாம் அசிரத்தை காட்டுவதற்கே இடமில்லை. ஆகவே தாங்களே ஒருமுறை வெண்ணாற்றங்கரைக் காடுகள் வழியாகத் தில்லை வரைக்கும் சென்று விட்டு, அப்படியே பழையாறை வழியாக உறையூர் வந்து சேர்வது நல்லது என்று எண்ணுகிறேன். நான் திரு அம்பர் சிவாலயத் திருப்பணிகளைக் கவனிக்கச் செல்ல வேண்டியிருப்பதால், இப்போது என் படைகளுடன் புறப்படுவது சாத்தியம் என்று தோன்றவில்லை. மன்னப்பிரான் கட்டளையிட்டால் நானே வெண்ணாற்றங்கரைப் பக்கம் சென்று வருகிறேன்” என்று அவர் கூறியதும்.

“எம் ஒரு படை திரட்டிக் கொண்டு சென்று எதிர் கொள்ளுமளவிற்கு அந்த ஆறலைக்கள்வர்கள் என்ன பிரக்யாதி பெற்று விட்டார்கள் என்று எனக்கும்

புரியவில்லை. நிச்சயம் அவர்கள் வெளி மண்டலங்களை சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்றே நான் எண்ணுகிறேன்.

பல்லவ சைன்யம் சோழ மண்டலத்தில் புகழுடியாமல் அவர்களுக்குப் பெரிய தலைவரையாக இருப்பது, இந்த ஆறலைக் கள்வர்கள் தான் என்று செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் அவர்கள் துங்கேயும் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். அப்படியானால் இந்த ஆறலைக் கள்வர்கள் என்ற வர்க்கம் எப்படித் தோன்றியது என்பதே பிரச்சினைக்குரிய ஒன்றாக இருக்கிறது. இவர்களை ஒழித்துக்கட்டுவது அப்படியொன்றும் அசாத்தியமான செயலல்ல. காளைப் பொழுதிற்குள் நசுக்கியெறிந்துவிடலாம். ஆனால் அங்கே வெண்ணாற்றங்கரையில் கிரந்தரமாக ஒரு படைப் பிரிவையே நியமித்து வைக்க வேண்டும். இல்லையானால் புத்தவரீம் பல்லவனின் தொல்லை அதிகரித்துவிடும்” என்றார் மாராயர்.

அதுவரை அவர்கள் உரையாடலில் தனக்குச் சம்பந்தமில்லை என்பதுபோல் மௌனமாக இருந்த இளந்திரையன், மாராயரின் பேச்சைக் கேட்டுக் கலகல வென்று நகைத்தவனாய், “அப்படியானால் சோழ நாட்டைக் காக்க எல்லைப்புறங்களில் கள்வர்களை விட்டு வைப்பதே சிவாக்கியமானச் செயல் என்று தாங்கள் கருதுகின்றீர்கள் போலிருக்கிறது, அப்படித் தானே?” என்றான்.

அவன் அப்படி அரசருக்கு முன் கலகலவென்று நகைத்ததும், தன்னை மடக்கிப் பேசுவதும் மாராயருக்குச் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. அவர் சினத்தின் வயப்பட்டவராய்,

“நான் அப்படிப்பட்டக் கருத்தில் கூறவில்லை. ஆறலைக் கள்வர்கள் மிகவும் கொடுமானவர்கள். கூலிர்க்கமற்று மனிதர்களைக் கொலை புரிபவர்கள், அவர்களை நிர்மூலமாக்குவது நமது கடமை அதன் பிறகு அங்கே நம் எல்லைப் பாதுகாப்புக்கு நிரந்தரப் படைகள் வெண்ணாற்றங்கரையில் இருக்க வேண்டும். இல்லையாயின் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் புத்தவர்ம பல்லவனின் படை உள்ளே நுழைந்துவிட நேரும் என்றுதான் கூறினேன். தயவு செய்து இம்மாதிரி விஷயங்களில் மன்னர்பிரான் உங்களைச் சம்பந்தப் படுத்துவதற்குள் நீங்களாகக் குறுக்கிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்றார் மாராயர்.

இளந்திரையனும் சும்மாயிருக்க முடியாமல் பதிலுக்குச் சீறினான், “ஏன் நான் குறுக்கிடக் கூடாது? மன்னர்பிரான் இந்த விருந்துக்கு என்னையும் அழைத்திருப்பதிலிருந்தே எனக்கும் இங்கே நீங்கள் பேசும் விஷயங்களோடு சம்பந்தம் உண்டு என்பதுதான் அர்த்தம். அரசியலில் இந்த நாட்டின் சாதாரணக் குடிமகனுக்குக்கூட உரிமை உண்டு. அப்படியிருக்க என்னைச் சம்பந்தமில்லாத மனிதனாக்கிவிடப் பார்க்கிறீர்களே? உங்கள் படை எச்சரிக்கை உடையதாக இருந்திருந்தால், இந்தச் சோழ மண்ணில் ஒரு கள்வர் கூட்டம் உருவாகி இருக்க முடியுமா? இன்று எல்லைப் புறத்தில் எல்லோரையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு இருக்கும் ஒரு கள்வர் கூட்டம் இங்கே நுழைய விரும்பும் எதிரி ஒருவனுக்குப் பெரிய தலைவனியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றால், அது நமக்குப் பாதுகாப்பு என்று அர்த்தமா? நாளை அதே கள்வர் கூட்டத்தைத் தன் வயப்படுத்திக்

கொண்டு அந்த புத்தவர்ம பல்லவன் இங்கே நுழைந்து விட முடியுமா? கொள்ளை அடிப்பவன் வேறு யாரோடு வேண்டுமானாலும் கூட்டு சேருவான் மாராயரே, நான் குறுக்கிடாமல் இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதைவிட நீங்கள் கொஞ்சம் யோசித்துப் பேச முயற்சிப்பதே சலுகையானது என்று அவன் கூறியதும் செங்கல்வராயர்,

“இளந்திரையரே! தாங்கள் சற்று சும்மாயிருங்கள். மாராயரை மடக்கிப் பேசுமளவுக்கு உங்களுக்கு இன்னும் அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை. மன்னர் பிரானுக்கு அருகில் வந்து விடுவதால் மட்டுமே மனிதனுக்குத் தகுதி வந்து விடுவதில்லை என்று நிரூபிப்பதைப் போலவே இருக்கிறது உங்கள் போக்கு. நாங்கள் படைகளை நடத்தி அனுபவம் பெற்றவர்கள். இந்த நாட்டு அரசியலில் பிரச்சினைகள் பற்றி கனவிலும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். எங்களுக்கு மீறி எல்லாம் அறிந்தவரைப் போலவும், எல்லாம் வல்லவரைப் போலவும் தாங்கள் பேசுவதை நாங்கள் அனுமதிப்பதற்கில்லை. இருக்கின்ற இடத்திற்கேற்பச் சற்று கௌரவமாகவே நடந்து கொள்ளுங்கள். இல்லா விட்டால் வீண் அகங்காரமே உங்கள் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்துவிடும்” என்று கூறினார்.

அவர் அப்படிச் கூறியதும் பதட்டமும், சீற்றமும் அதிகரித்துவிட்ட நிலையில் வெகு ஆவேசமாக எழுந்து விட்டான் இளந்திரையன்.

“செங்கல்வராயரே, நான் எதையும் வான் முனையில்தான் கணக்குப் போடுவேன். வெறும் அர்த்தமற்ற யூகங்கள் என்னிடம் கிடையாது. எனக்கு

அதிகாரமில்லை என்ற காரணத்தால்தானே என் பேச்சை அவமதிக்கின்றீர்கள். சரி, நான் இப்போதே போய்விடுவேன். என்னை இங்கே மன்னரின் அனுமதி பெற்ற மாவீரனாக உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே சிவானந்த அடிகள் அனுப்பி வைத்தார். நானும், என் வானும் இந்த நாட்டின் தலைவியை மாற்றியமைத்துச் சோழ பேரரசின் பழம் கீர்த்திகளை மீண்டும் நிலைபெறச் செய்யவேண்டும் என்பதே பெரியவர் சிவானந்த அடிகளின் பேரவா. இங்கே பெயருக்கும் பதவிகளுக்கும் என்னால் ஒரு விநாடி கூட இருக்க முடியாது. என் வாளுக்கு வேலையை என்னால் வெளியிலேயே தேடிக்கொள்ளமுடியும். நான் வருகிறேன்" என்று கூறிக் கொண்டே அவன் எழுந்துவிட்டான்.

சட்டென்று அவன் கைகளைப் பிடித்து இழுத்து அவனை அமரச் செய்தார் மன்னர். பிறகு செங்கல்வராயரையும், மாராயரையும் பார்த்துச் சிறிதும் அமைதி பிறழாதக் குரலில்,

"படைத்தலைவரும், மாராயரும் இன்னும் பல விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளவே இல்லை போலிருக்கிறது. இருந்தாலும், நீங்கள் இப்படி பேசுவீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இது விருந்து மண்டபம். இங்கே அரசியல் விவகாரங்களைப் பேச வேண்டும் என்பதற்காக நான் உங்களனைவரையும் அழைக்கவில்லை. ஆனாலும் இது ஒரு அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்திற்கான விருந்துதான் என்பதில் சிறிதளவும் ஐயம் தேவையிடலை. இங்கே இப்போது ஒரு விஷயத்தை மட்டும் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நாளை வெண்ணாற்றங்கரைக் காடு

களை நோக்கி இங்கிருந்து ஒரு படைப்பிரிவு புறப்படும். அதற்கு ஒரு புதிய உபதலைவர் தலைமை ஏற்றுச் செல்வார். இதற்குமேல் மற்ற விவரங்களை இன்று மாலை தனியாலோசனையின்போது விவரிக்கிறேன்" என்று கூறினார். பிறகு இளந்திரையனை நோக்கி, "இளந்திரையே! நீங்கள் இனி முனை கோபத்தை மட்டும் தனித்தேயாக வேண்டும். இனிச் சிந்திக்கவும் செயல்படவும் உங்களுக்கு நிறைய வாய்ப்பு ஏற்படப் போகிறது. உங்களுக்கு இங்கே அதிகாரமில்லை, பதவியில்லை என்று இவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்தக் குறையும் இனி இருக்கப் போவதில்லை. உங்களுக்கு இங்கே பதவியும் உண்டு. அதிகாரமும் உண்டு. அவற்றையும் இன்று மாலை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன்" என்று கூறினார். அதற்குப் பிறகு அங்கே அமைதி நிலவியது. ஒவ்வொருவர் மனதிலும் வேகமான சிந்தனை அலைகள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. அங்கே நடந்ததையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பொற்கொடி இளந்திரையன் எப்போதும் அரசியலில் தன்மையும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டு ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறானே தவிர, கம்மைச்சிறிதும் கவனிக்க வில்லையே என்று எண்ணிக் கலங்கினான். தன் தந்தை வேறு அவனோடு ஆத்திரவசப்பட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தது அவள் இதயத்தை மேலும் கலக்குவதாக இருந்தது.

அவள் இளந்திரையனின் இலையில் பரிமாறும் போது அவளையும் மீறிப் நிலையில் அவள் விழிகளிலிருந்து இரு துளி கண்ணீர் உருண்டு வழிந்து இளந்திரையனின் இடையில் விழுந்தது. அப்போது தான் அனைவரும் விவாதங்களை முடித்துக்கொண்டு

சாப்பாட்டில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்திருந்ததால் யாரும் பொற்கொடியைக் கவனிக்கவில்லை.

இளந்திரையன் தன் இலையில் விழுந்த இரு துளிகண்ணீர் முத்துக்களும் கரைந்து விருந்துணவோடு கலப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே மௌனமாக இருந்தான். அவனால் மேலே சாப்பிடக்கூட முடியவில்லை. தன்னருகில் வட்டில் சுமந்து வேதனையே வடியமாகி வந்து நிற்கும் பொற்கொடியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் அவன் மனதை அவைக்கழித்தது.

இவள் வேறல்லவா நம்மை எண்ணி உருகிக் கொண்டிருக்கிறாள். இவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் அவன். அதுவரை தூரத்திலேயே இருந்ததால் அவளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் அவன் இதயத்தைப் பாதிக்கவில்லை. அப்போது விருந்து பரிமாறும் சாக்கில் அவன் அவனை நெருங்கி வந்து நின்று கண்ணீர் வடித்த போது அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியாத குழப்பம் உண்டாகிவிட்டிருந்தது.

மெல்லத் தன் விழிகளை உயர்த்தி அவளை நோக்கினான். அவள் ஆடாத சித்திரமாய் அவனையே வைத்த விழி வாங்காமல் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். இளந்திரையன் தன்னையும் மீறிய நிலையில் புன்முறுவல் பூத்தான். அப்பாடா அது ஒன்று போதாதா அந்தக் கன்னி இளமானுக்கு? துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டே உள்ளே ஓடி மறைந்தாள். வசந்த காலத்தில் செடிகொடிகள் தங்கள் ஜீவித சக்தி எல்லாம் விநோத ரசம் பொங்கியெழு மலர்ந்து குலுங்குவது போல் அவள் இதயத்தில் காதல் பூக்கள் மலர்ந்து விரிந்தன.

அந்த அற்புதக் காட்சியை செங்கல்வராயிரா, அவர் மனைவியோ, ஏன் அவனுடன் உயிருக்குரிய பழகி அவள் அந்தரங்கம் அனைத்தையும் அறிந்து வைத்திருக்கும் அவள் தோழிப்பெண் முன்னையும் கூட கவனிக்கவேயில்லை. ஆனால் இளந்திரையன் என்ற எர்மனையின் தென்றல் எழுத்து வீசிய இனிய காட்சியையும், அந்த அற்புதத்தில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்க பொற்கொடி என்ற இளமன் அதற்கு மேல் அங்கே இருக்க முடியாமல் துள்ளிக் குதித்து ஓடிய காட்சியையும் நான்கு கண்கள் மட்டும் கண்டு விட்டன. கண்டதோடு மட்டுமல்லாமல், ஒரு ஜோடிக் கண்கள் மறு ஜோடிக் கண்களோடு அதை அதிசயத்தைப் பற்றி சம்பாஷித்துத் கொள்ளவும் செய்தன.

24

புதிய உபதலைவன்

பொற்கொடியை நோக்கி இளந்திரையன் புன் முறுவல் பூத்ததையும், கண்களில் நீர்மல்க கின்ற அவன் நாணமும், ஆனந்தப் பரவசமாய் உள்ளே ஓடி விட்டதையும் கண்டுவிட்ட இரண்டு ஜோடிக் கண்களும் தங்களுக்குள் பார்வையாலேயே சம்பாஷித்துக் கொண்டன. அவை கோச்செங்கட் சே முருடையவும், சோழமாதேவியாருடையவும் கண்கள்தாம்.

உடனே பட்டென்று பல விஷயங்கள் புரியலான மன்னர் பிரானுக்கு, செங்கல்வராயர் விட்டில் இளந்

திரையன் தங்கியிருந்ததும், அன்னுக்கும் பொற்கொடிக்கும் முன்னமேயே சந்திப்பு நிபந்தி விட்டிருந்தச் சம்பவமும் அவருடைய நினைவுக்கு வந்தன. பொற்கொடி இளந்திரையன் பால் காதல் கொண்டு விட்டிருப்பதையும், அவன் மட்டும் முரட்டுத்தனம் மாறாமலேயே நடந்து கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார் அவர்.

உடனே வேண்டுமென்றே முல்லைவையே கோக்கி “ஏனம்மா, முல்லை! எங்கே உன் தேவழிப்பெண் பொற்கொடியைக் காணவில்லை! இங்கே பரிமாறிக் கொண்டிருந்தனோ, அதற்குள் எங்கே ஓடி மறைந்து விட்டாள்?” என்று புரட்சிப்பெயர் வினவினார்.

அரசர் அப்படி வினவியதைச் சாதாரணமாகவே எடுத்துக்கொண்ட முல்லை, “அவளுக்கு ஆடிய கணைப்பே இன்னும் தீரவில்லை. மயங்கி வேறு விழுந்து விட்டவளை பந்திக்கு பரிமாற வரவேண்டாம் என்று அப்போதே சொன்னேன். பிடிவாதமாக நான் தான் வந்து மன்னர் பிரானுக்கும் அவரோடு இருப்பவர்களுக்கும் பரிமாறுவேன் என்று வரிந்து கட்டிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள். பாவம், தலைவனி வந்து விட்டதோ என்னவோ ஓடிப்போய் உள்ளே எங்காவது சுருண்டு விழுந்திருப்பாள் நான் போய் பிறகு பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று மிகவும் பொறுப்பு போடும் அக்கறையோடும் பதில் கூறினான்.

முல்லைவின் பதிலைக் கேட்டுப் பொற்கொடியின் தாய்கூட மிகவும் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாள். “இந்தப் பெண்தான் எத்தனைச் சூட்டிக்கையாக இருக்கிறாள், ஓடி ஓடி வேலை செய்வதும், கேட்ட

கேள்விக்குப் பொறுப்பாகப் பதில் சொல்வதும் அப்பப்பா” என்று அந்த அம்மாள் முல்லைவையிற் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே சோழ மாதேவி குறுக்கிட்டு,

“போடி, அசட்டுப் பெண்ணே! எங்களுக்குப் பரிமாறலா அவள் அக்கறையாக ஓடிவந்தாள்? தன் உயிரையே காப்பாற்றிய வாலிபரும் விருந்தில் கலந்து கொண்டிருக்கிறாரே, அவருக்குத் தன் கையால் பரிமாற வேண்டும் என்று ஆவல் ஆவலாக ஓடி வந்திருப்பாள் அவள்! அந்த இளைஞர்தான் அவள் ஆடிக்கொண்டிருக்குமோபோது மேடையில் மயங்கி விழுந்தவுடன் கொஞ்சம் கூட இங்கிதம் இல்லாமல் வெளியே எழுந்து ஓடிவிட்டார் என்றால், நீ வேறு அருளுக்குப் போட்டியாக இங்கே ஓடிவந்து பரிமாற ஆரம்பித்து விட்டாய்! அதனால்தானோ என்னமோ அவள் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே உள்ளே ஓடினாள்” என்று இளந்திரையனின் மீது விழிகளை ஓட்டியவராதே புன்முறுவலுடன் முல்லைவியிடம் கூறினார். மகாராணி இங்கிதமாகத் தன்னைச் சீண்டுவதைப் புரிந்து கொண்டு இளந்திரையன் “ஐயோ! இவ்வனை அபாண்டம்! சோழமாதேவியும் என் மீது பழிசுமத்த ஆரம்பித்து விட்டார்கள். போலிருக்கிறதே?” என்றான் பயந்தது போன்ற பாவனையுடன்.

மன்னர் அவனுக்காகப் பரிந்து பேசுவரைப்போல “அதுதான், நானும் பார்த்தேன்! தேவி! என்ன இது கீழும் இளந்திரையர் மீது குற்றம் சுமத்துகிறாய்! அந்த பெண் மயங்கி விழுந்தால் அதற்கு தீவர என்ன செய்ய முடியும்?” என்று சோழமாதேவியாசிடம் வினவினார்.

“அவர்தானே அன்று அவள் தில்லையிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது வழியில் அறவைக் கள்வர்களோடு போரிட்டு அவளைக் காப்பாற்றினார். அதே போல் இன்று அவள் இங்கே நர்த்தன சாலையில் மயங்கி விழுந்தவுடன் பாய்ந்து ஓடி வந்து உதவியிருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படிச் செய்யாமல் தனக்கு எதுவுமே தெரியாததைப் போல் அவர் பாட்டிற்கு வெளியே எழுந்து சென்று விட்டாரே அதற்கென்ன அர்த்தம்? அதனால்தான் அந்தப் பெண் கண்கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்னவோ” என்றார் மகாராணியார்.

“மகாராணியார் கூறுவது விரிந்தையாகவல்லவா இருக்கிறது? அன்று உதவிக்கு யாருமற்ற அமரனுஷ்டமான வனத்தில் கொடிய கள்வர்களிடமிருந்து அந்தப் பெண்ணை மீட்டு உதவி புரிந்தேன். அதற்காக அவர்களுக்கு ஆபத்து வரும் போதெல்லாம் நான்தான் ஓடிப்போய் உதவவேண்டும் என்பதொன்றும் விதியில்லையே? அப்படியிருக்கும்போது அவர்கள் சாதாரணமாக மயக்கமுற்று வீழ்ந்ததற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? அப்படியே பார்த்தாலும் அங்கே வேறு மனிதர்களே இல்லையா என்ன?” என்றான் இளந்திரையன்.

உடனே மன்னர்பிரான் “ஆமாம், நாமெல்லாம் இல்லாதிருந்தால் இங்கேயும் அவர்தான் ஓடிவந்து உதவியிருப்பார். என்ன இருந்தாலும் நாலு பேருக்கு முன் ஓடிவர இளந்திரையருக்கு வெட்கமாகத்தான் இருந்திருக்கும். அதனால்தான் அங்கே வரவில்லை. இப்போதுகூட நாமெல்லாம் இங்கே இருப்பதால்தான் அவர் அந்தப் பெண்ணோடு பேசவேயில்லை. இதைப்

புரிந்து கொள்ளாமல் அந்தப் பெண் கண்ணைக் கசக்குகிறாள். படைத்தலைவர் மகாலல்லவா, அதனால் தான் அப்படி அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவு செய்து கொண்டு, தான் நினைத்ததைப் போல் மற்றவர்கள் நடக்கவில்லையே என்று வருந்திக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்று கேலியாகக் கூறியபடியே படைத்தலைவரை கோக்கினார்.

படைத்தலைவர், மன்னர்பிரானும் மகாராணியும் சிறிதகரின் கெஞ்சில் முகிழ்ந்திருக்கும் கனவுகளைப் புரிந்துகொண்டு விட்டதை உணர்ந்து கொண்டார். உடனே அவர் தன் மனைவியைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து விட்டு மன்னரை கோக்கி,

“உண்மைதான்! மன்னர்பிரான் கூறுவதைப் போல் என் மகள் என்னைப் போலவே அவசர முடிவெடுத்து விட்டுத்தான் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனாலும் தாங்களோ இவ்விஷயத்தில் என்னை முந்திக்கொண்டு அக்கறை செலுத்த ஆய்ந்து விட்டதால் வழக்கம் போல் இவ்விஷயத்திலும் இனி எனக்குச் சுமை குறைந்துவிட்டது. மனனரின் கவனத்திற்கு வந்து அனைத்துமே மங்கலமாகவே முடியும் என்பதில் எனக்கு திடமான நம்பிக்கை உண்டு. ஆனாலும் இந்த இளந்திரையர் விஷயத்தில் எப்போதும் மிகுந்த கவனமுடன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவர் வீண் ஆத்திரப்படுவதும் வேகமாகப் பேசுவதும் எனக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவேயில்லை” என்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

அப்போதும் கலகலவென்று நகைத்துவிட்ட இளந்திரையன், படைத் தலைவரை நோக்கி "எப்படியோ நீங்கள் கவனமாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறியதே எனக்குத் திருப்தியளிப்பதாக இருக்கிறது. ஆனால் என்னிடம் காட்டும் கவனத்தை எதிரிகளிடம் காட்டுவது இன்னும் சாட்சி சிறந்ததாக இருக்கும். ஒன்றை மட்டும் எப்போதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், நான் கபடமற்ற வார்த்தைகளைப் பேசுகிறேன், அது எப்போதுமே உரத்த குரலில்தான் இருக்கும். நான் நியாயத்தை மீறி நடப்பதே இல்லை. எனவே ஆத்திரப்படுவதால் எனக்கு எப்போதுமே நஷ்டமில்லை. அநீதிகளைச் சிறிதளவும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது என்னால்" என்று கூறினான்.

அப்போது மாராயர் அவனை நோக்கி "இளந்திரையனே! உம்மை நினைத்து நாங்கள் பெருமதான் படுகிறோம், மன்னர் பெருமானே உங்கள் மீது கனிவும் அன்பும் செலுத்துவது உங்கள் மீது எங்களுக்கு இருக்கும் மதிப்பை அதிகப்படுத்தவே செய்கிறது. ஆயினும் படைத்தலைவர் தங்கள் மீது சினத்தின் வயப்பட்டவராய் பேசுவது, தாங்கள் எங்கள் வணக்கத்திற்கும் பெருமதிப்பிற்கு முரிய தெய்வ சன்னிதானமாகிய வேந்தருக்கு முன் சிறிதும் அடக்கமின்றி நடந்து கொள்வதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாததுதான் காரணம். எங்களைவிட வயதில் சிறியவர்தான் என்றாலும் தாங்கள் வீரம் செறிந்த இளைஞர் என்பதோடு யாருக்கும் பணிந்து வாழாப்பண்புடைய, மகாபுருஷர் என்று மன்னர் பிரானே கூறியிருக்கிறார்கள். அப்படியே தாங்கள்

மகாவீரர் என்பது உண்மைதான் என்றாலும், நமது சோழமண்டலத்தின் பிரஜை என்ற புகழையே வேந்தருக்கு முன் பணிவதாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது விதியல்லவா? அதைத் தாங்கள் மீறக்கூடாமா? இதற்குரிய காரணத்தைத் தாங்களே கூறி விட்டால் நமக்கிடையே சிறு கசப்புக்கும் இடமின்றியாகி விடும" என்று மிகவும் பணிவன் போடு கூறினார்.

ஆனால், அதற்கு அவன் பதில் சொல்லுமுன் குறுக்கிட்ட கோச்செங்கட் சோழர், "மாராயனே! இதென்ன அத்தாரைக் கேள்வி கேட்கிறீர்கள்? நாம் ஒருவரிடம் மரியாதையைக் கேட்டுப் பெறுவதா நியாயம்? மரியாதை என்பது உண்மையில் மனத்தில் தான் இருக்கிறதே தவிர சமீபரதாயங்களில் அல்ல. நமக்குள் பேதங்கள் இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. உங்களோடு ராஜ்ய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேனே தவிர, எப்போதும் நான் நீங்கள் செலுத்தும் மரியாதைகளைப் பற்றிச் சிந்தித்ததே கிடையாது. இங்கே இருக்கும் ஒரு சாதாரணப் பணியாளன்கூட எப்படியெப்படி எனக்கு மரியாதை செலுத்துகிறான் என்று நான் கவனித்ததில்லை. இந்த மரியாதை என்ற பிரச்சினையைப் பற்றி இப்போது நீங்கள் கிளப்பி விடுவதால்தான் சிந்திக்க நேரிட்டிருக்கிறது. தெய்வத்திற்கு முந்தான் எல்லா ஜீவராசிகளும் பணிந்து கிடக்கும். அதுதான் உண்மையான பணிவு, மற்றவை நாமாக வகுத்துக் கொள்ளுர் திட்டங்களில் ஒன்றுதான். நான் ஆத்திரப் பட நேருமேபாளால் சிவலுக்கு முன் பணிவாதத் தலையைச் சீவியெறிந்தாலும், என்னை விடுவேன்,

அல்லது சிவனை வணங்காத உடல் ஜீவனற்றது, சுவம் என்று துச்சமெனப் புறக்கணித்தாலும் புறக்கணிப்பேன். ஆனால் எனக்கு முன் செலுத்த வேண்டிய மரியாதை என்று நீங்கள் ஒரு புதிய வியதியை உருவாக்க வேண்டாம். ராஜ்ய விவகார சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் தான் நீங்கள் இதுவரை முரண்பட்டுப் பேசுகிறீர்களோ என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். மரியாதை சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் அற்பமானவை. அவற்றை உடனே மறந்து விட்டு இந்த இளைஞரோடு சுமுகமாகப் பழகுவகன்!" என்று நிதானம் பிறழாத குரலில் கூறினார்.

அவர் அப்படிச் கூறினாலும் மனம்மாறிச் சினம் தனியாத செங்கல்வராயர் இளந்திரையனை நோக்கி, "இளந்திரையரே! நன்றாகப் பாருங்கள். சிறந்தத் தாமுனிவரும், சீலரும், நூனியுமான சீவானந்த அடிகளிடம் வளர்ந்தவரான தங்களால் இன்று அரசருக்கு முன் ஆத்திரமும் அவசரமுமாகப் பேச வேண்டிய நிலை எங்களுக்கு உண்டாகிவிட்டது. நாங்கள் என்னமோ அரசனா அமர்த்தி வைத்துக் கொண்டு அவருக்கு முன் உங்களிடம் மரியாதையை நிலை பேசியோ யாசித்தோ பெற முயலுவதைப் போன்ற நிலை உருவாகி விட்டது. அதுவும் இந்த விருந்து நிகழ்ச்சியில்! எத்தனைக் கேவலம் பாருங்கள்...உண்மையிலேயே இந்த நிலை உருவானமைக்காக வருந்தி நாங்கள் மன்னிப்புக் கோரிக் கொள்கிறோம்" என்று கூறியபடியே எழுந்து விட்டார்.

அனைவரும் உண்டு முடித்து விட்டதால் எழுந்து சென்று கை அடம்பிக் கொண்டனர். உணவருந்திய இடம் சுத்தப்படுத்தப்பட்டது. கோலங்கள் இட்டு அலங்கரிசகப் பட்டிருந்தக் கூடத்தில் புதிய ஆசனங்கள் கொண்டு வந்து போடப்பட்டன. விருந்தாண்டவர்களை அங்கே அழைத்துச் சென்று அமரச் செய்து தாம்பூலம் வழங்கினர் இளம் பணிப்பெண்கள்.

மன்னர் பெருமானும் அங்கே வந்து சித்திர வேலைப்பாடுகள் அமைந்த மயிலாசனம் ஒன்றில் அமர்ந்து அரசி அருண்மொழித்தேவியார் கொடுத்த தாம்பூலத்தை வாங்கி வாயிலிட்டுக் கொண்டார். இளந்திரையனுக்கும் மன்னர் பிரான் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திற்குச் சமமாகவே சிறப்பான ஆசனமொன்று கொண்டு வந்து போடப்பட்டிருந்தது. முற்றத்தில் கைகழுவிக்கொண்டு, கூடத்துச் சுவர்களில் தீட்டப் பட்டிருந்த வண்ண ஓவியங்களைக் கண்டு ரசித்த படியே நிதானமாக அங்கே வந்து தனக்கிடப் பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்ட இளந்திரையன், பணிப்பெண் கொண்டு வந்து கொடுத்தத் தாம்பூலத்தை மறுத்து விட்டுச் செங்கல் வராயரை நோக்கி எழுந்து நின்றபடி,

"படைத்தலைவரே! தாங்கள் வருத்தம் தோய்த்தக் குரலில், சற்றுமுன் என்னால் ஏற்பட்ட நிலைமை பற்றிக் கூறினீர்கள்! மாராயரும் உங்கள் மன வருத்தங்களைப் பற்றி விளக்கிக் கூறிவிட்டார், இப்போது, நான் என் விளக்கத்தைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். நான் எப்போதும், வருக்கும் பணியாத திமிர் பிடித்தவனோ, ஆணவக்காரனோ அல்ல,

என்னை வளர்த்தப் பெரியவர் சிவானந்த அடிகளைப் பற்றி கூறவில்லை, அவரை நான் நான் தோறும் வணங்கத் தவறியதே இல்லை. அப்படி அவரை வணங்கும் போதெல்லாம் பலமுறை அவர் இப்படிச் கூறியதுண்டு. "இளந்திரையா! உன்னுடைய கரையும், சிரமும் இறைவனையன்றி, வேறு எவருக்கும் பணியவோ, வணங்குவோ வேண்டியது அவசியமில்லை. நீ அப்படிப்பட்ட பரம்பரையைச் சார்ந்தவன் என்பார். நான் எதிர்த்துப் பேசியதேயில்லை. என் வாழ்விலும் புதிர் அவிழ்க்கப்படாத ஒன்று. அதைப் பற்றி கூட நான் அவரிடம் வாய் திறந்து எதுவும் கேட்டதில்லை. 'மகத்தான சாதனைகளைப் புரியப் பிறந்தவன் நீ. உன்னால்தான் வீரம் புத்துயிர் பெற்றுச் செழிக்கப் போகிறது. அத்தமற்றச் சாதனைகளுக்காக அரை விராடி கூட நீ விணாக்கக்கூடாது. உன் வாழ்வில் வெகுதூரம் வரை என்னால் கணிக்கப்பட்டு விட்ட நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்து முடியுமென என் மானசீக விழிகள் நீ எங்கே நடந்தாலும், நின்றாலும், எந்தச் செயல்கள் புரிந்தாலும், கூர்ந்து கோக்கிக் கொண்டேயிருக்கும். எனவே நீ, பயன்ற செயல்களிலோ, விண கவலைகளிலோ, என் கணக்கைப் பொய்ப்பிக்கும்படிச் செய்துவிடாதே" என்று கூறுவார். நான் ஒரு மனிதனாக, வீர இளைஞனாக இருக்கிறேன் என்ற இந்த நிகழ்கால உண்மை ஒன்றைத் தவிர, என் வாழ்வின் கடந்த காலம், நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தவன்? பெரியவர் சிவானந்த அடிகளுக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? என் எதிர்கால வாழ்வு எப்படி அமையப் போகிறது? எங்கெங்கே யார் யாரோடு எனக்கு தொடர்பும் உறவும் உண்டாகப் போகிறது? நான் யார்? யாரைத் தேடித் தவிக்க

வேண்டுமோ? அதாவது என் பேற்றோர்கள் யார்? என்பது போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி நான் சிந்திப்பதே இல்லை. எப்போதாவது இவை போன்ற எண்ணங்கள் அலைபோல மெல்ல புள்வதுண்டு. ஆனால் நான் அதுபற்றி யோசப்பதில் கேட்கதெச் செல்லிடுவதில்லை. பெரியவருக்கு துதைப் பற்றி யெல்லாம் அக்கறை இல்லாமலா இருக்குமோ? உரிய நேரம் வந்தால் அனைத்தையும், அவரே விளக்கி விடுவார். நபக்கேன் கவலை என்று வினோதமாக என் மனமே எனக்கு ஆயோசனை கூறும். இதை ஏன் இப்போது கூறுகிறேன் என்றால், பெரும் போக்காக நான் கட்டற்று நடந்து கொண்டதைப் போல் இருப்பது உண்மைதான் என்றாலும், ஒன்றை நீங்கள் கூர்ந்து கவனிக்கத் தவறவிடமார்கள்.

முாட்டுத்தனமாகப் பேசினாலும் முதல் சந்திப் பிளேயே உங்கள் ரதத்தில உங்களுக்குச் சம்மாகவும், உங்களைவிட ஒரு படி உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து வரவும் நான் விரும்பவில்லை. அப்போது நீங்கள் பின்னால் அமாச் செய்து ரத சாரதயம் செய்தீர்கள். பிறகு உபவனத்தில் கூத்தபிராண்டிகளைச் சந்தித்ததும் வணங்கினேன். அவர் உங்களை அந்முகப் படுத்தியதும் உங்களையும் வணங்கினேன். நீங்கள் உங்கள் மகளை அந்முகப்படுத்தியதும் அவர்களுக்கும் கூட வணங்கினேன். அப்போது நிழ்ந்த உரையாடல்சன் இப்போதும் உங்கள் நினைவுக்கு வரலாம். பிறகு தாங்கள் அரசரிடம் அழைத்து வந்தபோது அரசுபிராணையும் வணங்கினேன். சோழ மாதேவியாரையும் வணங்கியிருக்கிறேன். மரபாரச முதலில் ஒரு பணிவிண்மை வாக்கு வாதத்தில்

சந்திக்க நேர்ந்திருந்தாலும் அவரை ஆலமரக் காட்டில் இளைஞர்களுக்கு விலகித்தைப் பயிற்சியளிக்கும்படி எனக்கு வாய்ப்பு நல்கியவுடன் வணங்கி னேன். இப்படி இங்கே நான் ஒவ்வொருவரையும் வணங்கிய நேரத்தைப் பற்றி விளக்கிக் கூறி என் வணக்கத்தை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவே, உங்களுக்கு மறு நினைவூட்டலோ நேர்கதமக்கு உண்மையாகவே நானும் வருந்துகிறேன். இந்த நிலையில் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயம் இதுதான். நான் பெரும்பாலும் அடக்கமின்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்—அதுவும் அரசருக்கு முன். இதற்கு நான் பதில் சொல்லித்தான் தீர்வேண்டுமென்றால் ஒன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அரசரை சந்தித்த முதல் விநாடியிலிருந்து நான் எதனாலோ ஒரு தெளிவற்ற நிலையை அடைந்திருக்கிறேன். ஒரு பனிதனைச் சந்தித்தவுடன் முதலில் நான் சந்திப்பதும், முடிவுவரை மறக்காமல் என் இதயத்தில் பதித்துக் கொள்வதும் கண்கள்தான். அந்த வகையில் அரசருடைய கண்கள் என்னை எங்கெங்கோ இழுத்து செல்கின்றன. இதுபற்றி நான் மேலே விவரிக்க விரும்பவில்லை. என் கபாவமான முரட்டுத்தனத்தோடு, அரசர் எனக்கு அன்னிய மனிதரல்ல என்ற ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்வு—சகஜ மனப்பான்மை, இவைகளாலும் நான் சற்று அத்து மீறிய நிலையில் நடந்து கொண்டிருக்கலாம்.

இனி ஓரளவு என்னைத் திருக்கிக் கொள்கிறேன். மற்றொன்றும் கூற விரும்புகிறேன் மன்னர், மகாராணி படைத்தவர்தான் இன்னபிற பெரியோர்கள் அனைவரையும் நான் மதித்து வணங்குபவன்.

ஆனால், என் போக்கு எப்போதும் இயல்பானது. இதில் எதற்காவும் எப்போதும் மறுபரிசீலனை தேவையில்லை.

மாற்றாராய் நினைப்போரை மன்னருக்கு முன் மண்டியிடச் செய்வேன். இந்த மண்ணுக்கு எதிரி, என் எதிரி சோழ மண் பழிக்கப்பட்டால் நான் பனித நிலைமாறி மிருக வேங்கையாவேன். எதிரிகளை அழித்து ஒழிப்பேன். என் நிலை எனக்கே புரியாதது. நீங்கள் அனைவரும் என்னை இம்மாதிரி விஷயங்களுக்காக இனி கூர்ந்து கேக்க வேண்டாம். இதே என் போக்கு இங்கே நிராகரிக்கப்பட்டால் இப்பொழுதே இந்த ஒரு வேளை அரசவிருந்தோடு என் அரசியல் தொடர்பைப் பிரித்துக் கொண்டு போய் விடுகிறேன். அப்போதும் சொல்வேன்...சோழ மண் என் உடல். இதன் காற்று என் உயிர். இதற்கு மேல் எனக்குப் பேசத் தெரியவில்லை. இனி உங்கள் பதில்தான் தேவை..." என்று உணர்ச்சிகரமான ஒரு சொந்த பொழிவையே நிகழ்த்தி விட்டு அமர்ந்து விட்டான்.

அவன் பேசி முடித்துவிட்டு அமர்ந்தபோது அரசரின் கனல் விழிகள் பளபளவென்று பனித்த நீர்த் துளிகளில் நனைந்து ஜ்வலித்தன. இரு துளிகீர் அவரையும் மீறிய நிலையில் கன்னங்களில் உருண்டு வழிந்து விட்டது. அதையாரும் அறியாவண்ணம் விரைவாகத் துடைத்துக் கொண்டார். அப்படியும் அந்தக் காட்சியை மாராயரும், செங்கல்வராயரும் காண நேர்ந்து விட்டது.

அவர்கள் இருவரும் அரசரின் நிலை கண்டு பதறிப்போய் விட்டனர். மேலே எதுவும் பேசி

அரசரின் நினைவுகளைக் கலைக்க விரும்பாத நிலையில் அவர்கள் மௌனம் சாதித்தனர். அந்த நிலை தொடர்ந்து நீடிக்காவண்ணம் அரசரே கெகிழ்ந்து கரகரத்தக் குரலில் பேசினார்.

“இளந்திரையே! நீங்கள் என்ன மனநிலையில் இருக்கின்றீர்களோ அதே மனநிலையில்தான் நானும் இருக்கிறேன். தெளிவாக எதுவும் எனக்கும் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் ஏதாவதொரு பூடகம் இருக்கத்தான் செய்யும், நமக்குள் தேன்றிய இந்த நெருக்க உணர்வுக்குக் காரணம் சிவானந்த அடிகளால்தான் விளக்கப்பட வேண்டும். கடும் வரும் வரை நீங்கள் என் வரம் இருக்க வேண்டும் என்பது மட்டும் தான் மெரிபவரின் கட்டளை. எனவே தயவு செய்து துனி இங்கே வேற்று மனப்பான்மையுடன், ‘உடனே போய் விடுகிறேன்’ என்று கூறாமல் தொடர்ந்து அன்பால் நெருங்கி வாருங்கள். உலகில் எஞ்சும் போசித்துப் பார்த்தால் எல்லா மனிதர்களும் ஒருவரைப்போலவர் நேசிக்க முடியும். அன்பால் மிக நெருங்கி ஒரே குடும்பம் ஆகிவிட முடியும்.

நானும் அந்த வகையில் பகைப்படும் என்று எதையும் கருதாமல் எல்லா நாட்டையும், எல்லா மனிதர்களையும் ஒன்று படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றே கருதுகிறேன். ஆயிலும் என் எண்ணங்கள் அடிக்கடி சோதிக்கப்படுகிறது. சேரமாமன்னர், கண்ணக்கால் இருபொறையோடு நமது குணவாயிற் கோட்டத்திலும், வெண்ணிப் பரகதையிலும் மோதிக் கொள்ள கோந்ததையே கூறுகிறேன், படைத் தலைவர் இதை நன்கறிவார். நாம் எங்கும் படை

திரட்டப் பாய்ந்ததில்லைபாறிலும், கோத்தை ரட்சிப்பது இறைவன் நமக்கிட்டக் கட்டளை என்ற முறையில் இங்கே எதிர்த்து வருபவரோடு நாமும் எதிர்க்க வேண்டியதாகி விடுகிறது. உடை நெருப்பில் தான் உயர்ந்த தங்கத்தைப் புடும் போட்டு ஜொலிக்கச் செய்கிறோம் என்பதைப் போல், கொடிய போக்களங் களுக்கிடையேதான் எனது அபை சாம்பாஜ்ய தத்துவம் கனிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த உலகம் இன்னமும் கொலை வெறி மீடித்தப் பாவகாரங் களையே சுமந்து கொண்டிருப்பல் பயன் மிக பந்தி மார்க்கத்தில் மனம் செல்லவும் அன்புக்காங்களைச் சுமக்கவுமாக ஓர் இனிய காலம் தோன்ற வேண்டும் என்பதே எனது அன்றாடப் பிராத்தனையாக இருக்கிறது. இந்த வகையில் என் இதயத்தில் பதிந்து தாங்கள் வலிமை வாய்ந்த வீரத்தோடு என் பக்கத்தில் எப்போதும் நீங்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்புகிறேன் எதற்காகவுர் மன மாற்றம் அடைய மாட்டேன். எப்போதும் உங்கள் இதயத்தின் நியாயத்தின் பக்கமேதான் இருப்பேன். என்று இந்த விநாடியில் நீங்கள் எனக்கொரு சத்தியம் செய்து கொடுத்தாலும் தேவலை. செயல்களா அப்படி?” என்றார்.

மன்னர்பிரானின் இந்த உணர்ச்சிகரமான பேச்சு இளந்திரையரின் இதயத்தை மெகிழ்ச் செய்து விட்டது. அவன் மறுபடியும் எழுந்து நின்று மன்னரை நோக்கி வணங்கிவிட்டுக் கூறினான் :

“நியாயம்தான் செய்வம். தெய்வம்தான் அரசர், அரச இலக்கணத்தின் மொத்த உருவமே தாங்கள் தான். இதை என் குருநாதர் எனக்குப் பலமுறை கூறியிருத்

கிறார். ஆயினும் என் இளமைச் செருக்கிற்கே உரிய முரட்டுத்தனத்தால் பல முறை தங்களைப் பற்றி நகுது படைத்தலைவரிடம் அவட்சியமாகப் பேசியிருக்கிறேன். அதெல்லாம்தான் அவர் இதயத்தில் என்னைப் பற்றி ஒரு தப்பான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. நான் தங்களை சந்தித்த முதல் விநாடி, என் இதயத்திலும், எண்ணத்திலும் ஒரு புதிய மலர்ச்சியையும், சிளர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணுவதாக அமைந்திருந்தது. இப்போது தாங்கள் கேட்பதால் ஒன்றைச் சொல்கிறேன். யார் முன்னும் வீண் மரியாதைகளையும், பணிவுகளையும் காட்டிப் பொய் நாடகம் ஆடத் தெரியாதவன் நான். என்னை இதயப் பூர்வமாகத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள் என்பதால் இதைக் கூறுகிறேன். உங்கள் வாள் சுழல வேண்டிய இடங்களிலெல்லாம் என் வாள் சுழலும். இந்த மண்ணுக்காகவும், நீதிக்காகவும் இரத்தக்கறை படியவேண்டிய நேரத்திலெல்லாம் உங்கள் புனிதக் கரங்களுக்குப் பதிவாக என் கரங்களை நீட்டி அந்த ரத்தக் கறைகளைப் பூசிக்கொள்ளுவேன். அவசிய மேற்படும்பொழுது என் வாள் முனையிலிருந்து ஒரு இரத்த வெள்ளமே புரளச் செய்வேன். அநாவசியக் கொலைகளை நானும் ஒரு போதும் விரும்புவதில்லையென்றாலும், எனக்கிருக்கும் சிறிய அரசியல் அறிவில் தோன்றுவதைச் சொல்கிறேன். இங்கே இன்னும் கொடிய போர்க்களங்கள் உண்டாகத்தான் போகிறது. என் வாளுக்கு நிறைய வேலையிருக்கிறது. சொல்லப் போனால் அப்படிப்பட்ட களங்களுக்காகவே நானும் என் வாளும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த நிலையில் கொடியவன், முரடன், கொலைக் கஞ்சாப் பாதகன், மரியாதை அறியாத மமதை பிடித்தவன்

என்றெல்லாம் என்னைப்பற்றி யாரும் வருத்தப் படுவதும், சினமடைவதும் இல்லாமல் திடமான கம்பிக்கையும், உறுதியான நல்லெண்ணமும் கொள்வீர்களேயானால், நான் நீங்கள் கேட்கும் சத்தியத்தை ஒரு முறையல்ல, ஆயிரம் முறை செய்ததாகத்தான் அர்த்தம். இதை உறுதியாக நம்புங்கள்! என்று கூறிவிட்டு அவன் அமர்ந்து கொண்டான்.

மன்னர் அவனை நோக்கி மனம் செழிப்பு முறுவல் பூத்தவாறே, “அப்படியே ஆகட்டும் இளந்திரையரே, நான் தங்களை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டு எல்லா வகையிலும் திடமாக உறுதியாக நம்புகிறேன். அந்த கம்பிக்கையின் பேரால் இப்போதே என் முதல் கட்டளையை இடுகிறேன். இதை எவ்வித மறுப்பும் கூறாமல் ஏற்றுக்கொண்டு நாளை இங்கிருந்துப் புறப்படும் சிறு படைப்பிரிவிற்குத் தலைமை ஏற்று வெண்ணாற்றங்கரைக் காடுகளில் உறைந்து கிடக்கும் ஆறனல்கள் வங்களையும் மாபெரும் தீயை அழித்துவிட்டு வெற்றியுடன் திரும்புங்கள்” என்று அவனிடம் கூறி விட்டுச் செங்கல்வராயரை நோக்கி!

“படைத்தலைவரே! நமது படைகளுக்கு இந்த விநாடியிலிருந்து இளந்திரையரை உபதலைவராக நியமிக்கிறேன், நாளை இவர் தலைமையில் திறமை மிகுந்த வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெண்ணாற்றங்கரை காட்டிற்கு அனுப்பிவையுங்கள். இதை இப்பொழுதிருந்தே ஏற்பாடு செய்ய ஆரம்பிக்கலாம். இன்று மாலையில் அறிவிக்க வேண்டுமென்றிருந்த அறிவிப்பை இப்போதே அறிவித்து விட்டேன். இனி

ஒரு தனியாலோசனை நிகழ்த்த வேண்டியது அவசியமில்லை" என்று கூறினார்.

செங்கல்வராயர் அதைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்து போனார். இளந்திரையனையே மன்னப்பிரான் உபதலைவனாக நியமித்துவிட்டது, அவருக்கு அளப்பரிய மகிழ்வையளித்தது, அது அவரே எதிர்பார்த்த ஒன்றுதான். எனவே மிகவும் மகிழ்வேடு அரசருக்குத் தன் சம்மதத்தை தெரிவித்தார்.

ஆனால், இளந்திரையன் எழுந்து நின்று, "அரசருக்கு ஒரு விண்ணப்பம்" என்றான். உடனே மன்னர் அவனை நோக்கி, "தாங்கள் மரியாதை குறைவாக நடந்து கொள்வதாக இவர்கள் சொன்னாலும் சொன்னார்கள்; நீங்கள் முச்சுக்கு ஒரு முறையும் பேச்சுக்கு ஒரு முறையுமாக அடிக்கடி எழுந்து நின்று விடுகிறீர்கள்! தாராளமாக அமர்ந்து கொண்டே பேசுங்கள்" என்றார் புன்முறுவல் தவழ.

"நன்றி வேந்தே! ஆனால் நான் கேட்கும் விண்ணப்பத்தை தாங்கள் ஏற்க வேண்டுமே என்பதால்தான் எழுந்து நின்றேன்" என்றான் இளந்திரையன்.

"எதுவானாலும் பரவாயில்லை. அமர்ந்தே பேசுங்கள், தாங்கள் கேட்பதென்ன! எதை அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களோ, அதை அப்படியே செய்யுங்கள். உங்கள் மீது எனக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கும்போது அடிக்கடி விண்ணப்பமெழுப்புவானேன்?" என்றார் மன்னர்.

"அதற்கில்லை மன்னவா! நாங்கள் ஏற்பாடு செய்துள்ளபடி இங்கிருந்து ஒரு படைப்பிரிவை என்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வெண்ணாற்றங்கரைக்குச் செல்ல நான் விரும்பவில்லை. இங்கேயுள்ள படைப்பிரிவில் எனக்குப் போதிய அநுபவம் இல்லை. தலைமைஎன்பது திமர் என்று ஏற்கப்படலோ, சுமத்தப் படலோ கூடாத ஒன்று. எனவே எனக்குப் பழக்கமில்லாத வீரர்களை என்னுடன் அழைத்துச் செல்லவோ, அவர்களுக்கு நான் தலைவன் என்று கூறிக்கொள்ளவோ நான் விரும்பவில்லை. தவிரவும் வெண்ணாற்றங்கரைவரைப் பயணம் செய்வது ஒரு படைப்பிரிவு செய்யக் கூடிய சாத்தியமான செயலுமல்ல. இங்கிருந்து அவ்வளவு தூரம் செல்வதற்கு நம் வீரர்கள் சோலவடைந்து விட நேரும். அங்கே இருப்பது ஒரு எதிரியின் படையல்ல. எந்த நெறி முறைக்கும் அடங்காத திருடர்கள் கூட்டத்தை படைப்பிரிவால் அடக்க முடியாது. எனவே நான் தன்னந்தனியனாகவே செல்வதுதான் சரியென்று எண்ணுகிறேன்.

என் தோள் வலிவிலும், வான் வலிவிலும் எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்கிறது. மேலும், முன்பே ஒருமுறை அவர்களில் சிலருக்குப் பாடம் கற்பித்திருக்கிறேன். அவர்கள் மறுபடியும் நான் அந்த வழியாக எப்போது வருவேன் என்று காத்திருந்தாலும் இருப்பார்கள். எனவே நான் தனியனாகச் சென்றே அவர்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் என்னை வளைத்துப் பிடித்து விட்டாலும், வெற்றியை என் பக்கம் திருப்பிக்கொள்ள என்னால் முடியும். இதைத் தாங்கள் என் வீரத்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் சோதித்துப் பார்க்கும் பரிசோதனை

யாகவே எடுத்துக் கொண்டு, புராண ஆசிரியன் அனுமதி வழங்குங்கள். விரைவில் வெற்றியுடன் திரும்புகிறேன்" என்றான் இளந்திரையன்.

மன்னர் மட்டுமல்ல, மாராயரும் படைத்தலைவர் செங்கல்வராயரும் கூட அவன் கூறியதைக் கேட்டு வெகுவாக மகிழ்வடைந்தார்கள். ஆனாலும் அவன் கூறியதுபோல பயங்கரமானக் கள்வர்கள் இருக்கு மிடத்திற்கு அவனைத் தனியே அனுப்பி வைக்க அவர்கள் மனம் ஒப்பவில்லை. செங்கல்வராயர் வாய்விட்டே அதை மறுத்தார்.

"இளந்திரையரே! இது மாதிரி விஷயத்தில்தான் உங்களை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. உங்கள் வீரத்திலோ, தீரத்திலோ இங்கே யாருக்கும் ஐயமெழ வில்லை. மன்னரின் கட்டளையை ஏற்று படை வீரர்களுடன் சென்று, வெற்றியுடன் திரும்புவது தான் ஒரு உபதலைவருக்குள்ள கடமை. அதை விடுத்துத் தாங்கள் தனியாகத்தான் போகவேண்டும் என்பது அவ்வளவு சரியானதாகப் படவில்லை எங்களுக்கு" என்றார்.

ஆனால் அவன், "தங்களுக்கெல்லாம் என் மீதுள்ள அன்பைப் பற்றி எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி படைத்தலைவரே! ஆனால் இந்தச் சோதனையில் நான் தனித்து கின்றே வெற்றி கண்டால்தான் இங்கேயுள்ள படைவீரர்கள் என் உபதலைமையை மனமுவந்து ஏற்பார்கள். இது நான் உறுதியாகச் செய்துவிட்ட ஒரு முடிவு. என வான் எந்த மகத்தான சாதனைகளையும் வெகு கடிப்பதாகச் செய்து முடிக்கும் என்பதை இதன் மூலம் கிருபித்து மன்னர்பிரானிடம்

பாராட்டும், நம்பிக்கையும், படைவீரர்களிடம் பற்றும் பகதியும் பெறவேண்டும் நான். எனது இந்தக் கோரிக்கையை நிராகரித்து விடாதீர்கள். இது ஒர் வீரனின் ஆசை" என்று தன் கோரிக்கையை வலியுறுத்தினான்.

உடனே மன்னர், அவன் கோரிக்கையை அங்கீகரித்து, "இளந்திரையரே! உங்கள் துணிவைப் பாராட்டுகிறேன். உங்கள் இஷ்டப்படியே நீங்கள் மட்டுமே சென்று, இந்த வெற்றியைப் பெற்று வருங்கள். அதை ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடி, அந்த விழாவிலேயே உபதலைவர் பதவியை உங்களுக்கு வழங்குகிறேன். அடுத்து வெற்றி விழாவிலே சூதிப்போம்" என்று கூறி விட்டு எழுந்து விட்டார்.

நாட்டிய நிகழ்ச்சி முடிந்து, விருந்து உட்கும் போதே மதியம் கடந்து விட்டிருந்தது. அதற்குப் பிறகு வெகுநேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்ததால் பிற்பகலும் கடந்து மாலைப் பொழுதாகி விட்டிருந்தது. ஆலோசனை முடிந்து மன்னர்பிரான் எழுந்து சென்ற பிறகு மாராயரும், செங்கல்வராயரும் 'இளந்திரையரே, நாளைக் காலையில்தானே பயணம் செய்யப் போகிறீர்கள், அது வரை ஒய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்?" என்று கூறிவிட்டு, இருவரும் சேர்ந்து உரையாடியபடியே வெளியில் எங்கோ சென்றுவிட்டனர்.

தனிமையில் விடப்பட்ட இளந்திரையன் எந்தச் சிந்தனையும் இல்லாதவனாக அரண்மனைத் தோட்டத்தை கோக்கி நடக்கவாரம்பித்தான்.

காதல் தர்க்கம்

மாலையான் மங்கை மஞ்சளாடை உடுத்திக்
கோண்டிருந்தாள். அந்த நீலநிற மேனிக்கு அந்த
மேகமெனும் மஞ்சளாடை வெகு பொருத்தமாகவும்,
அழகாகவும் இருந்தது. மாயாதேவி தன் தோழிப்
பெண்ணான வானவனிதையின் பாதங்களில்
செம்பஞ்சுக் குழம்பு, தீட்டி சித்திர விசித்திரங்களாய்
அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வானமெனும் வனிதை வைகறையில் துயில்
கலைந்து மஞ்சள் பூசிக் குளித்துவிட்டு, ஈரம் புலராத
நீள்விரிக் கருங்கூந்தலை கோதிக்கொண்டு நின்ற
போதே, அவள் ஈர உடலின் எழிலார்ந்த வனப்
பெல்லாம் வெளித்தெரிவதையே வைத்த விழி
வாங்காமல் வெறித்து நோக்கிய கதிரவன்
விழிகள் சிவக்க, மனம் கொதிக்கக் கொதிக்கப்
பகலெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே அவள் மீது தன்
விழிகளை ஊர்ந்து வர விட்டுத் தானும் அவள்
பின்னாலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்து விட்டு,
அவள் விழியசைத்ததும் மாலையென மயங்கி அவள்
மடியில் வீழ்ந்தான். அதுமட்டுமல்லாமல் போதைக்
கிறக்கத்தோடு அவள் செம்பஞ்சுக்குழம்பு தீட்டிய
பாதங்களை செந்தாமரை மலர்கள் என்று எண்ணிக்
கொண்டு, அதைப்பிடித்து வருடி அதில் தன்
முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளந்திரையன் அரண்மனை வளத்திற்குள்
நுழைந்து பளிங்கு மண்டபமொன்றில் அமர்ந்து, அந்த
மேலைவானில் நடக்கும் இந்தக் காதல் நாடகத்தைக்
கண் கொட்டாமல் உற்றுக் கவனித்தபடியிருந்தான்.
அவன் கவிஞனல்லவே! அவன் மட்டும் கவிஞனாக
இருந்திருந்தால் அந்த அற்புதமானக் காட்சியை
ஆயிரம் பாடல்களில் ஒரு சிறந்த காவியமாகவே
படைத்திருப்பான்.

காணமற்ற இந்த நாடகம் வெகுநேரம் நீடிப்பதை
வானவனிதை விரும்பவில்லை போதும்! 'சே! இந்த
கதிரவன் கம்மீது கொண்டுள்ள காதல் வெறியில்
இப்படியா பாதங்களை பதம் மலர்களென்று எண்ணி
வீழ்ந்து புரள்வது? மேலானவர்களாகிய நாமே இப்படி
மோசமான காதல் விலைகளைப் புரிந்து கொண்டிருந்
தால் கீழே வாழும் மனிதர்களும், மற்ற ஜீவன்களும்
எப்படிப்பட்ட வெறித்தனத்தில முழுகி விடுவார்கள்'
என்று எண்ணமிடலானாள். ஒரு வேளை, அவள்
தங்கள் காதல் நாடகத்தையே உற்றுக்
கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் இளந்திரையனைப்
பார்த்து விட்டாளோ என்னவோ! 'ஐயோ
பாவம் இந்த சுத்த வீரனும் கூடவல்லவா
கமது விலைகளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டி
ருக்கிறான். இன்னும் சற்று நேரத்தில் இவன் இதயம்
கூடப் பலவீனமாகிவிடுமே, உடனே எங்கெங்கே
இதயங்கள் பலவீனமாகின்றது என்று கண்ணில்
விளக்கெண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு விழித்திருக்கும்
மன்மதனும், ஆசைப்பேய்களும் இவன் இதயத்திலும்
அல்லவா சட்டென்று நுழைந்து, தங்கள் அட்டகாசங்
களை ஆரம்பித்து விடுவார்கள்' என்று யோசித்தாள்
பேரலிருக்கிறது.

உடனே சட்டென்று லட்சோப லட்சம் வைரக் கற்கள் வைத்திழைக்கப்பட்ட தன் ரத்னக் கம்பளத்தை எடுத்துக் கனக்கக் கனக்கப் போர்த்துக் கொண்டு, தன் காதலனோடு சயனிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். பெரிய இடத்துக் காதல் உடனே கைகூடி விட்டது. அவர்கள் போர்வைக்குள் மறைந்து கொண்டவுடன், பொறாமை யுடன் பொங்கியெழுந்தான் பூரணச்சந்திரன்.

சே! வானவர் உலகத்தில்கூட காதல் போரும் களவுக் காதலும்தான் நி-ழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நிலவான் கங்கைக்குச் சூரியனும் சந்திரனுமாய் இரண்டு காதலர்கள். ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் அவளைத் துரத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றனர். இதை இப்படியே இளந்திரையன் மனம்கூட எண்ணிப் பார்த்தது. அவன் கவிஞரால்லதான், ஆனாலும் சிந்தனை எல்லார்க்கும் உண்டல்லவா? அவன் மனத்திலும் அப்போது பொற்கொடியைப் பற்றிய எண்ணங்களே முகிழ்த்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இந்த வானத்து நாடகம் பற்றிய சிந்தனைகள் அவன் கெஞ்சில் அலைமோதியதும், 'நல்ல வேளை' நம் பொற்கொடிக்கு நாம் ஒருவன்தான் இருக்கிறோம். அவனும் நம் ஒருவனை எண்ணித்தான் நாணப் படுவான். நலங்குபோல் கன்னம் சிவப்பான். நகத்தால் கீறுவான், நம்பகமானத் தோழிப்பெண் முல்லையிடம் பேசுவான். நம் நினைவுகளால் நலிந்து போவான். 'ச' இந்த வானமங்கையைப் போல், வகைபற்று நிலவேரோடும், கதிரோடும் குலவி விளையாடி கூடி களிக்கும் இழிதல மங்கையர்களில் எவளாவது என்னிடம் வந்து கண்ணைசத்திருந்தால், உடனே உடைவானை உருவி ஒரே வெட்டாக வெட்டியெறிந்

திருப்பேன்' என்று எண்ணியபடியே, சட்டென்று தன் இடைவானை ஓர் உருவி உருவி அங்கிருந்த செவ்விருட்சி மரத்தின்மீது வேகமாக வீசினான்.

குண்டு குண்டாகத் தோன்றிய அந்த மலர்க் கொத்துகளில் நாவலர்து அவன் வாளால் வீசிய வேகத்தில் அறுந்து பொத், பொத்தென்று பூமியில் விழுந்தது. ஆனால் அதற்கு முன்பே அங்கே இரண்டு செவ்விய மலர்க்கொத்துக்களைப் போன்ற அழகிய பூம்பாதங்கள் பதிநது கிடந்தன. அவைகளில் செவ்விருட்சி மலர்க்கொத்துக்கள் பொத்-பொத்தென்று விழுவதைக் கண்ட இளந்திரையன் சட்டென்று வானை வீசுவதை கிறுத்தி விட்டு, அந்த அழகிய பாதங்களைக் உற்றுக் கவனித்தான். அந்தச் செம்மலர்ப் பாதங்களில் என்ன அடையாளத்தைக் கண்டோ அது யாருடையதாக இருக்கும் என்பதை அவன் யூகித்துக் கொண்டுவிட்டான்.

உடனே "பொற்கொடி! என்ன இது! இங்கே வந்து ஏன் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்ற படியே அந்த செவ்விருட்சி மரத்தின் பூங்கொத்துக் களுடன் கூடிய சின்னஞ்சிறிய கிளைகளை விலக்கி னான். அங்கே செந்நிற மலர்களுக்கு நடுவே சற்று மஞ்சள் கலந்த நிறத்தோடு புத்தம் புதிய மலரொன்று மலர்வதைப் போல் பொற்கொடி தலையை நிமிர்த்தி இளந்திரையனைப் பார்த்துவிட்டுக் கலகலவென்று வெள்ளி மணியோசையாகச் சிரித்தான்.

"நல்ல வேளை, இன்னும் சற்று நீண்டிருந்தால் இங்கேயும் உங்கள் வாள் என் மூக்கு முழிகளைப் பதம் பார்த்திருக்கும்! இலை தழைகள் சற்று அசைந்ததோ

என்னவோ அதற்குள் இப்படி வாளை உருவி வீசி விட்டார்களே? எதற்கெடுத்தாலும் இப்படி வாளை உருவி விடுவதை நீங்கள் மறக்கவே மாட்டீர்களா?" என்றவாறே அவள் செவ்விருட்சி மரத்தினடியிலிருந்து வெளிப்பட்டதும்,

"அது எப்படி முடியும் பொற்கொடி! வாளை உருவுவதையே மறந்துவிட்டால் பிறகு ஒரு வீரனுக்கு வாழ்வேது? என்னவோ தெரியவில்லை. நான் உன் கண்களைச் சந்திக்க நேரும்போதெல்லாம் என் கை என்னையறியாமலேயே வாளை உருவி விடுகிறது. இப்போது கூட நான் உன்னை நினைத்துக் கொண்டு தான் வாளை உருவினேன். ஆனால் இங்கே நீ ஒளிந்திருப்பாய் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை" என்றான் இளந்திரையன்.

"ஐயய்யோ! என்னை நினைத்துக்கொண்டா நீங்கள் வாளை உருவினீர்கள்? அப்படி நீங்கள் கோபப்படும்படி நான் என்ன தவறு செய்தேன்?" என்று பொற்கொடி அஞ்சன விழிகளை அஞ்சுவதைப் போல் விழித்து உருட்டினாள்.

"சொல்லட்டுமா?" என்றான் அவன்.

"ம்...சொல்லுங்கள்" என்றாள் அவள்.

"நீ, ஏன் விருந்து மண்டபத்தில் என்னருகே வந்து நின்று கண்ணீர் வடித்தாய்?" என்று வினவினான்.

"அதற்காகவா என்னை நினைத்து வாளை உருவினீர்கள்? நான் யாரை தெய்வமாக என் மனத்துள் என் னி க் கொண்டிருக்கிறேனோ,

அவருக்கு அருகில் சென்று என் மனக்குறையைக்காக அழாமல் வேறு யாரிடம் சென்று கண்ணீர் வடிப்பேன்? என்னை கைவிட மாட்டேன் என்று அன்று இரவில் உறுதியாகச் சொன்னீர்களே, பிறகு ஏன் என்னை மறந்துவிட்டீர்கள்? இன்று அரண்மனையில் என்னைக் கண்ட பிறகாவது என்னைப் பார்த்துப் பேசினீர்களா? இல்லை ஒருமுறை சிரிக்கவாவது செய்தீர்களா? நான் தங்களை நினைத்து எப்படியெவ்வா தவித்துக் கொண்டிருந்தேன் தெரியுமா? இப்போ தாவது கூறுங்கள், என்னை வெட்டிப் போட்டு விடவேண்டும் என்று தாங்கள் நினைக்குமளவுக்கு நான் என்ன செய்தேன்?" என்றாள் பொற்கொடி! அவள் கண்கள் மறுபடியும் கலங்கிவிட்டன.

"நீ அவசரப்பட்டுப் பேசுகிறாய் பொற்கொடி. நான் உன்னை மறக்கவேயில்லை உன்னிடம் அன்றிரவு கூறிய வார்த்தைகளையும் மறக்கவில்லை. நான் என்ன செய்வது? என்னை மாராயருடன் நேரிமலைக்காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். எனக்கு வந்த காரியமும், இந்த நாட்டு அரசியல் விஷயங்களும்தானே மிக முக்கியம். தவிரவும் நான் உன்னைக் கண்டவுடன் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், என்ன பேச வேண்டும் என்பதையெல்லாம் அறியாதவன். நான் ஒரு பெண்ணோடு பழகுவது இதுதான் முதல் தடவை. உன்னைத் தவிர வேறு யாரோடும் நான் உரையாடியதுகூட இல்லை. என் தாயைக்கூட நான் விபரம் அறிந்து பார்த்ததில்லை. நான் ஒரு அனாதையாகிவிடாமல் என்னைக் காப்பாற்றிய பெரியவர் சிவானந்த அடிகளைத் தவிர வேறு யாரோடும் எனக்கு அன்போ பாசமோ கிடையாது. இப்போதுதான் நீ என் இதயத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு

அதில் உனக்கு வெகு நாளைப் பழக்கம் உள்ளவனைப் போல நடமாட ஆரம்பித்து விட்டிருக்கிறாய், உன்னையோ, உன் நினைவுகளையோ ஏனோ என்னால் மறக்க முடியவில்லை. சற்று முன்புட இந்த வானத்தையும், மாவைப் பொழுத்தையும் நிலவையும் பற்றி ஏதோ அசட்டுத்தனமாக கற்பனைச் செய்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வானமெனும் வனிதைக்குச் சூரியனும் சந்திரனும் காதலர்கள் என எண்ணியது, என்மனம். உடனே சீ! ஒரு பெண் இரு ஆடவரைக் காதலிப்பதா? என்று கோபப்பட்டேன். நல்ல வேளை நம்மைக் காதலிப்பவன் மிகவும் நல்லவன். வேறு யாரையும் மனத்தாலும் நினைக்க மாட்டான். அப்படி வேற்று ஆடவனை நினைக்க முயன்றிருந்தால் அந்த ஒழுக்கமற்றவனைப் பெண் என்று பாராமல் வெட்டி வீழ்த்துவேன் என்று மனத்திற்குள் உளறிக் கொண்டே இப்படி வாளை உருவி இந்த மலர்களின் மீது வீசினேன். பைத்தியக் காரத்தனமான என் செயலை நீயும்தான் பார்த்து விட்டாயே!" என்றான் இளந்திரையன்.

அவன் தன்னை அவனுக்கு மட்டுமே சொந்தமாக நினைக்கும் உரிமையை எண்ணி அவள் மிகவும் மசிந்தாள். அவனுடைய கற்பனைக் கோபத்தைக் கேட்டு கலகலவென்று நகைத்தாள்.

"நல்ல வேளை! கற்பனைக் கோபத்திலேயே என்னை வெட்டி வீழ்த்திவிடாமல் மலர்க்குதலகளை அறுத்தெறிந்தீர்களே, அது வரைக்கும் சந்தோஷம் தான். அதுசரி, காதல் கனவுகளே இடம்பெறாத உங்கள் இதயத்தில் சந்தேகக் கனவுகள் மட்டும் எப்படி இடம் பெற ஆரம்பித்து விட்டது? காதலிப்

பவன் நம்மை ஏமாற்றி விட்டால் என்னசெய்வது, என்று நீங்கள் கற்பனை செய்து பார்க்க வேண்டிய அவசியமென்ன?" என்று வினவினாள் அவள்.

"அட்டே, அதற்குள் உனக்கு என்மேல் சந்தேகம் எழ ஆரம்பித்து விட்டதா? வேண்டாம்-வேண்டாம் நமக்குள் இந்தச்சந்தேகங்களெல்லாம் எழவேண்டியதே அவசியமில்லை. நான் தவப்பள்ளியிலிருக்கும் போது பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் எனக்குப் போகக் கலைகளை மட்டுமே அதிகமாகப் பயிற்றுவித்தார் மற்ற மாணவர்களுக்கு இலக்கியமும், இலக்கணமும், சம்வாதங்களுய் கற்பித்துக் கொடுத்தார். அப்போது சில பாடங்களை நானும் கேட்க நேரிடும். அதில் ராமாயணம், பாரதம் போன்ற மகா காவியங்கள் என் இதயத்தைக் கிளர்ந்தெழ வைத்ததுண்டு. பீமனைப் போன்ற பலவானாகவும் அர்ச்சுனைப் போன்ற வில்வீரனாகவும், ராமனைப் போன்ற மகாவீரனாகவும், ஒழுக்கமுள்ளவனாகவும் நானும் இருக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் நான் மனத்திற்குள் பிரதிகளை செய்து கொள்வேன்.

பரசுராமனைப் பற்றிய பாடத்தை கேட்க நேர்ந்த போது, அவன் தாய், கணவன் இருக்கக் கந்தர்வனை நினைத்துச் சபலமடைந்து தன்கற்பைக் களங்கப் படுத்தி கொண்டு மகன் கையாலேயே மடிவது என் மனதில், பெண்களைப்பற்றிய அதுதயையை உண்டாக்கி விட்டது. பிறகு அகல்யாவைப் பற்றி கேட்க நேர்ந்தபோது, கணவன் இருக்கும்போதே அவள் தேவேந்திரனிடம் கற்பிழந்து கடைசியில் கௌதமரால் கல்லாகச் சபிக்கப்பட்டதை நினைத்து, சே! அந்தப் பெண்கள் எல்லாமே துரோகிகள்

ஒருவனோடு வாழ்வதாக ஒத்துக்கொண்டு அவனோடு வாழ்ந்து கொண்டே அழகான இளைஞர்களைக் காணும் போதெல்லாம் பல்லை இளித்து, மனதையும் கற்பையும் இழந்துவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது. இந்தப் பெண்களையே நாம் ஒரு நாளும் நம்பி மோசம் போய் விடக்கூடாது என்று என் மனத்தில் உறுதியெடுத்துக் கொண்டேன். அதன் பிறகு நாட்டுப்புறக் கிராமங்களுக்கு எப்போதாவது செல்ல நேரும்போதெல்லாம், அங்கே உள்ள பெண்களைப் பார்த்தால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்து விடுவேன். பெண்களை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் என் வாழ்வில் நிகழாவண்ணம் வெகு தவனமாகவே நடந்துகொள்வேன். ஒரு விஷயத்தை உறுதிசெய்து கொண்டு விட்டால், பிறகு அதிநிரூந்து எப்போதும் எக்காரணம் கொண்டும் பிறழ்ந்துபோகும் வழக்கமே என்னிடம் கிடையாது!" என்று பேசிக்கொண்டே போன அவனை இடைமறித்துக் கேட்டாள் பொற்கொடி:

"நன்றாக இருக்கிறது உங்கள் உறுதி. நீங்கள் எதைவேண்டுமானாலும் கடைப்பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் பெண்களைப் பற்றிக் குறை கூறினீர்களே, அதை மட்டும் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ளவோ ஒப்புக்கொள்ளவோ முடியாது. இப்படி நான் உங்களை எதிர்த்துப் பேசப் பேசத்தான் முன்பு, நான் ஒன்று சொல்ல, அதை நீங்கள் வேறு ஒன்றாக அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள நேர்ந்தது. இத்தனை நாளாக அதை நினைத்தே நான் அழுதுகொண்டிருந்தேன். மறுபடியும் இப்பொழுது உங்கள் பேச்சை எதிர்த்துப் பேசி மீண்டும் ஒரு மன முறிவை உண்டாக்கிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

ஆனாலும் தாங்கள் தவப்பள்ளியில் பரகராமனின் தாயைப் பற்றியும், அகலிகையைப் பற்றியும் மட்டுமே கேட்டு பெண்களைப் பற்றியே மொத்த அபேராயம் கணித்திருக்கக் கூடாது. ராமனின் சீதை எவ்வளவு புனிதம் கிரம்பியவள் என்பதையும், நமது தமிழ் மண்ணின் கற்புக்குரூபம் கண்ணகியின் மாண்பு எத்தனைத் தூய்மையானது என்பதைப் பற்றியும் அறிந்து பெண்களை உயர்வாகவும் மதித்திருக்கலாம் அல்லது தமயந்தியின் துயரத்தையும், சகுந்தலையின் ஏமாற்றத்தையும் எண்ணிப் பார்த்திருக்கலாம். அப்போதுதான் ஆண்களின் கீழ்க்குணத்தால் பரிபாச அபலைகளைப் பற்றியும் நீங்கள் அறிந்து கொண்டிருக்கமுடியும். சகுந்தலையை எவ்வளவு கீசத்தனமாக ஏமாற்றிவிட்டு, அரண்மனை வாழ்வில் தன்னை ஒளித்துக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவிட்டாள் துஷ்யந்தன். வரலாறு, இதிகாசம், இலக்கியம் என்று எதைப் புரட்டினாலும் அதில் ஆண்களால் ஏமாற்றப் பட்ட எத்தனையோ இளம்பெண்களை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளமுடியும். ஏமாற்றுவது, துரோகம் செய்வது என்பதெல்லாம் பொதுவான குணங்கள். அது இதயங்களைப் பொருத்ததாக அமைகிறதே தவிர பெண்களுக்கென்றோ, ஆண்களுக்கென்றோ தனித் தனியாக உள்ளதாக அமைவதில்லை. யார் முதலில் வருகிறார்களோ, அவர்களை மற்றவர் சந்தேகிப்பது என்று கொண்டால், ஒருவரும் தன் இதயத்தை மற்றவர்பால் திறந்து காட்டவே இயலாமல் போய்விடும், இதை ஏன் இப்படி உங்களோடு எதிர்த்துப் பேசி விளக்குகிறேன் என்றால், நீங்கள் சந்தேகம், கோபம் பற்றிப் பேசியதால்தான். நீங்கள் தான் முதலில் எனக்கேற்பட்ட ஆபத்தில் ஓடிவந்து

உதவியினர் என்றாலும், நான் தான் முதலில் உங்களிடம் பேசினேன். என் காதல் பெஞ்சைத் திறந்து காட்டினேன். அதனால் இவன் இப்படி நம்மிடம் வெட்கமின்றி ஓடிவந்து தன் காதலை வெளியிடுகிறானே. இப்படி இதற்குமுன் எத்தனைப் பேரிடம் பேசியிருப்பாள், இனியும் நாம் மறுத்து இவளைப் புறக்கணித்துவிட்டால் இவன் வேறு யாரோடாவது காதல் கொள்ளாமலா இருந்து விடப்போகிறான், இவளை எப்படி நாம் கற்புள்ளவள் என்று எண்ணுவது என்று நீங்கள் கற்பனை செய்து பார்ப்பது கூடாது என்பதற்காகத்தான் கூறுகிறேன். சந்தேகங்கள் எப்படித் தோன்றினாலும், முடிவில் இதயத்தை நாசப்படுத்தாமல் விடுவதில்லை. நான் உங்கள் வாழ்வின் முற்பகுதிகளைப் பற்றி அறியாதவன். ஆனால் இனி பிற்பகுதியில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துபவன். உங்களை எனக்கே சொந்த மென்று நினைப்பவன். அது எக்காரணத்தால் பாதிக்கப்பட்டாலும் சகித்துக் கொள்ள முடியாதவன். இதுதான் உண்மை. இப்படித்தான் எல்லா இதயங்களும், எல்லாக் காதல்களும், இருக்கும். நீங்கள் காட்டிலேயே வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். பெண்களையே பார்த்ததில்லை. அப்படியே பார்க்க நேர்ந்தாலும் நெருங்கிப் பேசியதில்லை என்பதெல்லாம் எனக்கு மகிழ்ச்சியையே அளிக்கிறது. ஆனாலும் எல்லாப் பெண்களையும் சந்தேகிப்பதாகவோ, வெறுப்பதாகவோ கூறினால் அது என்னையும் சேர்த்துத் தானே ஆகிறது? நான் நாட்டில் வளர்ந்தவன், நல்ல வீட்டில் வளர்ந்தவன், நானும் இதுவரை எந்த இளைஞரையும் கண்டதில்லை. தந்தை, கூத்த பிரானடிகள் போன்றோரைத் தவிர வேறு யாரோடும்

பேசியது கூடக் கிடையாது. கோலத்திலிருந்து கும்மிவரை வீட்டிலேயே எல்லாம் கதறுக் கொண்டிருந்தேன். கட்டுப்பாடும் ஒழுக்கமும் நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன்; நான் நாட்டியம், சங்கீதம் என்று கூறும் கலைகளில்லாமல் வேறெதிலும் கவனம் செலுத்தியதேயில்லை எப்படியோ ஒரு இனிய சந்திப்பாக உங்களைக் காணும்படி நேர்ந்துவிட்டது. அதிலிருந்துதான் என் மனம் ஆயிரமாயிரம் அலைகள் பொங்கியெழும் கடலாகி வேதனையில் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் என்னையும் நிராகரித்து வெறுத்து ஒதுக்கினால், அதை என்னால் எப்படிச் சகித்துக் கொள்ள முடியும்?" என்றான் அவன்.

26

காதல் நதி

அந்த மாலை மங்கிய நேரத்து இளங்காற்றும், பூரண எழில் பொங்கி வழியும் சந்திரனின் அமுதக் கிரணங்களும், எதிரே பொற்சிலைபோல் நின்று பொங்கும் இதயத்துடன் இறைஞ்சும் குரலில் தன்னோடு வாது புரியும் பொற்கொடியின் பேரெழிலும் இளந்திரையன் இதயத்தைக் கிளர்ந்தெழுச்செய்தன. அவன் அவன் இளந்தோள்களை ஆதரவோடு பற்றிக் கொண்டு, "இவ்வளவு நேரம் உன் நியாயத்தை எடுத்து விவரித்திருக்க வேண்டியதில்லை பொற்கொடி. நான் என் கடந்த காலத்தைப்பற்றிப்

பேசினேனேயல்லாமல் நிகழ்காலத்தைப் பற்றியல்ல. உன்னைச் சந்தித்த விநாடியிலிருந்தே உன்னை சந்திக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே மற்ற பெண்களை வெறுத்து வந்தேனோ என்னவோ... என்று எண்ண ஆரம்பித்து விட்டேன். உன் நடனத்தைப் பார்க்க உன் தந்தை அழைத்தபோது நாம் வீம்புக்காக மறுத்துப் பேசினாலும் எப்படியும் வரவேண்டும் என்றே எண்ணினேன். நான் வராவிட்டால் நீ உற்சாகமில்லாமல் அரங்கேற்ற மறுத்தாலும் மறுத்து விடுவாய் என்று கூறினார் உன் தந்தை. அதைக் கேட்டு நான் எவ்வளவோ ஆனந்தமடைந்தேன். ஆனாலும் உன் தந்தை நம் காதலை அனுமதித்து விடுவார் போலத் தோன்றியதால், நானே வீம்பாக உன்னை இகழ்ந்து பேசினேன். நமக்குள் மனத்தாங்கல் இருப்பதாக அவர் எண்ணுவதுதான் நம் காதல் வளர வழி என்று என் மனம் எண்ணியது.

இப்படியெல்லாம் காதலைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் நிலை எனக்கு எப்படி வந்ததென்றே தெரியவில்லை. அன்று நீ என் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கியதையும் நான் உன்னைப் பற்றிக் கொண்டு நமக்குள் பற்றுதல் தோன்றிவிட்டது என்று கூறியதும் ஏதோ கனவில் நடந்ததைப் போலத்தான் இருக்கிறது. நான் வாழ்வை ஒரு பெண்ணிடம் தோற்கக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று உறுதியாகச் சித்தித்த என் இதயம் இப்பொழுதெல்லாம் சதா உன்னையே நினைக்கவாரம்பித்து விட்டது.

“மாராயரைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நாமும் இப்படி ஒரு கட்டை பிரம்மச்சூரியாக இருந்து வீரம் செழிக்கும் விளைநிலமாக வாழவேண்டும் என்று

எண்ணிக் கொள்வேன். உன்னை நினைத்துக் கொண்டாலோ, காதல் நினைவுகள் கெடுசில் அலைமோத ஆரம்பித்து விடுகிறது. இப்படி ஒரு இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில்தான் மாபெரும் பொதுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு நாளை விடியலில் வெண்ணாற்றங்கரைக் காட்டிற்குப் போகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பேசுவதை ஆனந்த நிலையில் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொற்கொடி திடீரென்று “அப்படியானால் இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில் இருக்கும் உங்கள் இதயம் வெண்ணாற்றங்கரைக் காட்டில் என்னை மறந்து விடும் என்று கூறுகிறீர்களா? இல்லை என்பதையும் அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போக விரும்புகின்றீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“அதெப்படி முடியும் பொற்கொடி? உன் போவதென்ன புள்ளிமான் பிடிக்கவா? பயங்கரமான கள்வர்களைப் பிடித்து அடக்கி ஒடுக்கத் தனியொரு வனாகப் போகிறேன். நான் சொல்ல வந்தது உன்னை மறந்துவிட நேருமோ என்பதற்காகவும் அல்ல, இனி என் இதயம் உன்னை மறவாது என்பதை நீ உறுதியாக நம்பலாம் உன் அன்பும் தவிப்பும் என்னை அங்கிருந்து விரைந்து வரத் தூண்டும். செல்லும் காரியத்தைச் சிறப்போடு முடித்துக்கொண்டு விரைவாகவே திரும்புவேன். நீ சொன்னதுபோல் என் முற்கால வாழ்க்கைப் பற்றி நானே ஒன்றும் சிந்தித்த தில்லை. சோழர் தலைநகரம் கோக்கிப் பயணம் புறப்பட்டபோதுதான் என் வாழ்வின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன். அப்போது பெரியவர் சிவானந்த அடிகள், “உன் வாழ்வு இனி வெற்றிகளும்

மகிழ்ச்சிகளும் நிறைந்த பகுதியாகப் போகிறது. இதுவரை நீ பயிற்சி அடக்கம், கட்டுப்பாடு இவைகளை மட்டுமே சந்தித்துக் கொண்டிருந்தாய். இனி எதிலும் உனக்குச் சுதந்திரமான அனுபவங்களே காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எச்சரிக்கையாகவும், சாமர்த்தியமாகவும் அனைத்தையும் எதிர்கொண்டு உன் வாழ்வின் பொற்காலத்தை நீயே அமைத்துக் கொள்ளலாம்" என்று கூறியிருந்தார்.

"அந்த வார்த்தைகள் அனைத்தும் உண்மையானவை என்பதை இப்போது உணரமுடிகிறது என்னால். உன்னைப் பயணத்திலேயே நடுவழியில் சந்தித்தேன். அநேகமாக அந்த வினாடிகளிலேயே உன் கண்கள் என்னும் வலையில் நான் சிக்கிக் கொண்டு விட்டேன் என்பதுதான் உண்மை. பிறகு உறையூர் வந்ததும் உன் தந்தை என் மனத்தில் பதிந்த மனிதராகி விட்டார். அதுவும் ஒரு அபூர்வ சந்திப்புத்தான் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமில்லை. அவரே உன் தந்தையாகவும் அமைவார் என்பது நான் எதிர்பாராத விஷயம்தான். பிறகு மன்னர்பிரானின் கண்கள் என்னை எங்கெங்கோ இழுத்துச் சென்றன. அவரைச் சந்திக்கும் விநாடிகள் ஒவ்வொன்றையும் இவர் யார், இவருக்கும் நமக்கும் என்ன தொடர்பு, இவர் ஏன் நம் இதயத்தை இப்படிப் பிழிகிறார் என்று இனமறியாத குழப்பத்திலேயே கழிக்கவேண்டியடிதாகி விடுகிறது எனக்கு. இதனாலெல்லாம் தான் என் வாழ்வைப்பற்றி நானே சிந்திக்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஒன்று மட்டும் உனக்குத் தெளிவாக சொல்கிறேன். என்னைச் சுற்றி ஏதோ ஒரு ரகசிய வலை விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் தளை சிவானந்த

அடிகளால் பலமாக அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வலையை அவரே அவிழ்த்துவிடும்படி நான் வலைப்பறவைதான். எனக்கு அதைப்பற்றி கவலையும் இல்லை. அது அவராலேயே அவிழ்க்கப்படும் வரை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனாலும் இப்போதே ஒன்றை சொல்ல முடியும் என்னால். அநாதை மனிதனாக இருந்தாலும் என் ஆத்மா எதைத் தேடித் தவிக்குமோ, எதைத்தேடி அலையுமோ, அதை நான் இப்போதே அடைந்து விட்டேன் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். அது நீயாக இருக்கலாம், உன் தந்தையாக இருக்கலாம் அல்லது நமது மன்னர்பிரானாகவே இருக்கலாம். ஒரு வேளை நீங்கள் மூவருமாகவே இருக்கலாம். உங்கள் மூவரின் சந்திப்பும் இப்படியொரு நினைவை என்னுள் உண்டாக்கி விட்டிருக்கிறது. சரி, மிகவும் கேமாகி விட்டது. உன்னை உன் தாயாரோ, அந்தப் பெண் மூலையையோ தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள். நீ அரண்மனைக்குப்போ!" என்றான் அவன்.

அவன் அநாதையாக இருந்து தன் உறவினர்களைத் தேடித் தவிக்கும் உணர்வோடு பேசியதையும், அந்த உறவினர்கள் தாங்களாகவும் இருக்கலாம் என்று அவன் உணர்வு கூறுவதாகவும் பேசியதையும் கேட்ட பொழுது, பொற்கொடிக்கு அவன் மீதிருந்த பற்றுதலும் காதல் பிணைப்பும் மேலும் வலுப்பெற்றன. அப்படியே அவன் தோளில் சாய்ந்துகொண்டு இன்பக் கிறுகிறுப்போடு பேசினான்.

"தேடித் தவிக்கும் ஆத்மாக்கள் ஒன்றையொன்று சந்திக்கும்போதுதான் உண்மையான அன்பு முகிழ்கிறது. நம் காதலும் அப்படித்தான் என்பதில் எவ்வித

ஐயமும் தேவையில்லை, நான் உங்களைச் சந்தித்த முதல் வினாடியிலேயே இவர் நமக்கு மிகவும் வேண்டியவரைப் போலும், இதற்கு முன் எங்கோ சந்தித்துப் பழகிப் பிரிந்து தேடித் தவித்துக் கொண்டிருந்ததைப் போலும் தோன்றுகிறாரே என்று எண்ணினேன். அதிலிருந்து உங்களை யுகம் யுகமாகப் பழகிய மனிதர் என்றே என் மனம் கூறிக்கொண்டிருந்தது. இப்போது நீங்களும் அப்படியே பேசுகின்றீர்கள். இனி உங்களைப் பிரிந்து ஒரு கணமும் இருக்க முடியாது என்றால், நீங்கள் நாளை வெண்ணாற்றங்கரைக் காட்டிற்குச் செல்வதை எப்படிச் சகித்துக் கொள்ள முடியும் என்றுதான் கலையாக இருக்கிறது" என்று கூறினான்.

"உண்மைதான், நீ மிகவும் மென்மையானவன். முரட்டுத்தனமும், பிடிவாதமும் உடைய எனக்கு உன்னைப் பிரிய வேண்டும் என்பது பிடிக்காத ஒன்றாகவும், சகித்துக்கொள்ள முடியாததாகவும் இருக்கிறது. ஆனாலும் இந்தப் பிரிவு நமக்குள் தேவைதான். நான் உன்னை விரைவில் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவேசத்தோடு காரியங்களில் ஈடுபடுவேன். செல்லும் பணியைச் சிறப்பாக முடித்துக் கொண்டு திரும்புகிறேன். உனக்கும் நாட்டியக்கலை கைகொடுத்து உதவும். நீ இனி சும்மாயிருக்க முடியாது. மன்னர் திருப்பணி நடக்கும் தேவாலயங்கள் முழுவதற்கும் உன்னை அனுப்ப வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். நீ அங்கெல்லாம் சென்று ஆடும் கலையால் உன் மனதை ஆடாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்" என்று அவன் அவளுக்கு உபாயமும் ஆறுதலும் கூறினான்.

"நாட்டியத்தை ரசிக்கும் தன்மை உங்களுக்கும் உண்டு போலிருக்கிறதே! என்னைப் பாராட்டாவிட்டாலும் நான் ஆடவேண்டும் என்று தங்களை கட்டளையிட்டு விட்டீர்களே, அது ஒன்றே போதும். என் மனம் இப்போது எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறது தெரியுமா?" என்றான் பொற்கொடி.

"நான் ரசிக்குத் தெரியாதவனென்றோ கலையைப் பாராட்டத் தெரியாதவனென்றோ நீயாக முடிவு செய்து கொண்டிருந்ததால்தான் இப்படிப் பேசுகிறாய். நான் நளின கலைகளை ரசிக்கும் துழ்நிலையில் இருந்தவனில்லை. தவப்பள்ளியில் பெண்களைப் பற்றியோ, பெண்களின் மென்மையான கலை உணர்வுகளைப் பற்றியோ நான் அதிய வாய்ப்பேற்பட்டதில்லை. காடுகள் கலையழகு நிரம்பியவை. அருவிசனும் அழகிய மலர்களும், பல்வகைப் பறவைகளும், காலை நேரமும், மாலை நேரமும் கண் கொள்ளாக் காட்சிகள். நான் அவற்றை ஆழ்ந்து ரசிக்குத் தவறுவதில்லை. ஆயினும் நான் எதையோ பழிவாங்கும் வெறியுடன் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். என் மனத்தில் குமுறும் எரிமலைகளும், கொந்தளிக்கும் பெருங்கடலும் பெரியவரின் திறவுகோலால் பூட்டப் பட்டுக் கிடக்கின்றன. நான் என்று வெடித்துச் சிதற வேண்டும் என்பதைக்கூட அவர்தான் நினைவித்து வைத்திருக்கிறார். இந்த நிலையில் நளின கலை சனக்கோ, நீனைவுசனக்கோ என் இதயத்தில் அதிக இடமிருப்பதற்கில்லை. ஆனால் உன் நீண்ட கரிய பெரிய விழிகளைக் கண்ட முதல் வினாடியிலிருந்தே என் இதயத்தில் கலை உணர்வு விசாலமாக வளர ஆரம்பித்து விட்டது. சில சமயங்களில் நான் கற்பனைச் சிறகுகளுடன் பறக்கவும் ஆரம்பித்து விடுகிறேன்.

“இன்று உன் நடனத்தில் முழசி என்னை மறந்து ஒரு உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்பதுதான் உண்மை. உன் ஒவ்வொரு அசைவுகளும், நாட்டிய முத்திரைகளும் என் இதயத்தின் கனவுகளை விஸ்நீரணப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. ஆனாலும், நீ ஆடிய சில தாண்டவம்தான் என்னை முழுவதாயாகக் கவர்ந்தது. அது என் இயல்புக்கே உரிய வீர உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதாக அமைந்திருந்தது. நாட்டியக் கலை பயனுள்ள கலை என்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். சோர்ந்து கிடக்கும் ஒரு வீரச் சேனையை தட்டியெழுப்பச் செய்யும் ஆற்றல் உள்ளது உன் சிவதாண்டவம். நீ அதை உணர்ச்சிப் பரவசமாய் ஆடியபோது என்னை மறைத்துக்கொண்டிருந்த பல மாயத்திரைகள் அறுந்து வீழ்ந்தன. நான் ஏதோ ஒரு இனமறியாத சொப்பன உலகிலிருந்து விழித்துக் கொண்டேன். என் ஆன்மா விழித்துக் கொண்டது. அப்போது ஒரு விநாடி இப்படி எண்ணிப் பார்த்தேன். ‘இந்தப் பெண் சொன்னதுகூட ஒருவகையில் உண்மைதான் போலிருக்கிறதே, இவள் ஆடிய சிவதாண்டவம் என் உடம்பையே புல்லரிக்க வைக்கிறது என்றால் யார்தான் இவள் நடனத்தில் மெய்மறக்க மாட்டார்கள்? எப்படிப்பட்ட வீரமும் இவள் கலைக்கு முன் அடிபணிந்துதான் ஆகவேண்டும்’ இப்படி எண்ணிப் பார்த்தபோதே என் மனம் உன் கலைக்கு வணங்கி விட்டது என்பதுதான் அர்த்தம். ஆனால் நான் உன்னைப் பாராட்டவில்லை. இப்போது மட்டுமல்ல. எப்போதுமே நான் உன்னைப் பாராட்டவில்லை. நான் அறியாத உண்மைகளை அறிந்து உணர்ந்து கொள்வதோடு சரி என் வழக்கம்.

அதற்கு மேல் பாராட்டுவது புகழ்வது எல்லாம் என்னால் முடியாது” என்று கூறியான் இளந்திரையன்.

“நீங்கள் இவ்வளவு கூறியதே பாராட்டிய மாதிரி தான். உங்கள் இதயம் என்னையும் என் கதைகளையும் பரிபூரணமாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதே நான் செய்த மகத்தான பாக்கியம். நீங்களே உங்களை நிரூபித்து என்று கூறிக் கொள்கிறீர்கள். நானும் கூட ஆரம்பத்தில் அப்படி நினைத்ததென்னவோ உண்மை தான். ஆனால் நீங்கள் இவ்வளவு இளகிய இதயம் படைத்தவராக இருப்பது எனக்கே ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது. நளின கலைகளும் இளங்கையர்களும் உங்களுக்குப் பரிச்சயமில்லா விட்டாலும், நல்ல ஆவ முள்ளவர் தாங்கள் என்பதுதான் உண்மை. சிவ சமயங்களில் நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் எவ்வே நீங்கள் கவிஞராகி விடுவீர்களோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது” என்றான் பொற்கொடி.

அதைக் கேட்டுக் கூடகவென்று சிரித்தான் இளந்திரையன். “உண்மைதான். உன்னோடு பேசிக் கொண்டேயிருந்தால் எனக்கு இப்பொழுதே கவிதை பிறந்துவிடும் போலிருக்கிறது. தமிழிலக்கணங்களை நான் முழுமையாகக் கற்கவில்லையென்றாலும், பெரியவனோடு இருந்தாலும், தர்க்கம், வியாகரணம், தொல்காப்பியம் என்று மிகப் பெரிய விஷயங்களைக் கற்கும் மாணவர்களோடு பழகியதாலும் எனக்குச் சற்று கவிதை மரபுகளைப் பற்றித் தெரியும். சிவானந்த அடிகள் வீரகலைஞருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து என்னை வளர்த்தது உண்மைதான் என்றாலும், மற்ற கலைகளில் என்னை பரிசீல

மற்றவனாகவே வைத்து விடவில்லை. ஓரளவு எல்லா விஷயங்களையும் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

நான்தான் கத்தி, சண்டை என்று மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டேன். உண்ணைக்காணவும், பழகவும் நேர்ந்த பிறகுதான் என்னுள் ஓர் மலர்ச்சியும், மாற்றமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. சண்டை எங்கே, எதிரிகள் யார், இந்த வாளுக்கு எப்பொழுது பயங்கரமான வேலை கிடைக்கும் என்பன போன்ற நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டு தென்றலையும் மலர்களையும் தேமதூர கீதத்தையும் உன் பேரழகையும் நளினமான உன் நடனத்தையும் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன். நான் அன்றே உன் வீட்டில் நீ வீணை வாசிப்பதைப்போல், நம்மால் வாசிக்க முடிய வில்லையே என்று ஏங்கினேன். நமக்குள் ஏற்படும் பெருக்கம் எனது குறைகளையும் அகற்றி விடும் என்று எண்ணினேன். இப்போது இப்படி நினைக்கிறேன்—முரட்டுத்தனமாக நான் எங்கே மறந்து ஓடினாலும், என் ஆத்மா உன்னில் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. என்னுள் ஒரு காதல் நதி உற்பத்தியாகி, என்னையே அடித்துச் செல்கிறது. நீ என்னை அதிலிருந்து மீட்கவேண்டாம். நீயும் வா, அதில் சேர்ந்து நீந்திக் களிப்போம். நீ என்னை உன் தோழனாக—ஏன், உன் குழந்தையாகவே நேசித்துப் பழகவேண்டும். செய்வாயா பொற்கொடி...?" என்றான்.

அவன் இப்படிச் கேட்டதும், கண்கள் பனிக்க அவனை இறுக்கித் தழுவித் கொண்டான் பொற்கொடி. அவன் எத்தனை முரட்டுத் தனம் கிறைந்த இளைஞனாக இருந்த போதும், தாய்ப்பாசம்

அறியாமல் வளர்ந்தத் தவிப்பு அவன் பேச்சில் வெளிப்படுவதை உணர்ந்து கொண்டான் அவன். தன் கெடுக்கமும் ஸ்பரிசமும் அவன் இதயத்தின் பூட்டிக் கிடந்த யதார்த்த மனித சுபாவங்களைத் திறந்து விட்டுத் தவிப்பெனும் அலைமோத ஆரம்பித்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்டான் அவன்.

"நான் உங்களைக் குழந்தைப் போல் நேசிப்பேன். என் உயிருக்கும் மேலாக நேசிப்பேன். தெய்வத்துக்கும் மேலாக நேசிப்பேன். நம் சந்திப்பும், காதலும் ஹென்மந்தராத் தொடர்பால் ஏற்பட்டது. இதை யாராலும் பிரிக்க முடியாது நீங்கள் செல்லுமிடங்களில் கூட நினைவுச் சிறகடித்து உங்களைத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருப்பேன். நான் வெண்ணாரற்றங்கரைக் காட்டிலிருந்து நீங்கள் திரும்பும் வரை இங்கே உங்களுக்காகத் தவித்துக் கொண்டிருப்பேன்" என்று கூறினான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் மெய் மறந்த நிலையில் கட்டியணைத்துக் கொண்டிருந்த போது, அங்கே முல்லை வந்து விட்டான். ஆனால் தன் தலைவியின் பலகான் துயரம் அன்று தணிந்து கொண்டிருப்பதைக் கெடுக்க விரும்ப வில்லை அவன். சற்று தூரத்தில் நின்றபடியே உற்சாகமாகச் சத்தமிட்டுப் பாடினான். தன் குரல் கேட்டுத் தலைவி சுயநிலைக்கு வந்து விடுவான்; பிறகு சென்று அவளை அழைத்துப் போகலாம் என்று நினைத்தான் அவன்.

முல்லையின் குரல் கேட்டதும் பொற்கொடி சுயநிலையடைந்து விட்டான். அப்போதும் கூட இளந்திரையன் இப்படி விளையாட்டாகக் கூறினான்:

“நாம் சந்திக்கும் போதெல்லாம் எங்கிருந்தாவது உன் தோழிப் பெண் மூல்லை வந்து விடுகிறாள். நீ யார் பாதுகாப்பிலிருந்து தப்பினாலும் இவள் பாதுகாப்பிலிருந்து தப்பமுடியாது போலிருக்கிறது. சரி, நேரமாகிறது. நீ அவளுடன் போ” என்று கூறி அவளை அனுப்பி வைத்தான்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் இளந்திரையனை மாராயரும், செங்கல்வராயரும் வழியனுப்பி வைத்தனர். இளந்திரையன் கூற்றுவனின் வேண்டுகோள்படி அவனையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். பொறகொடி தன தோழிப் பெண் மூல்லையுடன் அரண்மனை மேன் மாடத்திலிருந்து கண் கலங்க கையசைத்து விடை கொடுத்தான்.

செங்கல்வராயர் அந்தக் காட்சியைக் கண்டும் காணாதவராக மாராயருடன் பேசிக்கொண்டே அரண்மனைக்குத் திரும்பி விட்டார். இளந்திரையன் தன் புரவியைத் தட்டி விட்டான். கூற்றுவனும் தன் குதிரையை இளந்திரையனின் புரவிக்குச் சமமாகச் செலுத்திக் கொண்டு பறந்தான். இரு புரவிகளும் விலலிலிருந்து புறப்பட்ட அம்புகளைப் போல் பாய்ந்து சென்றன.

27

கண்ணியிலே சிக்கிக் கொண்டான் காளை

வெண்ணாற்றங் கரையைத் தாண்டி விட்டால் திருமுனைப்பாடி நாடு துவங்கி விடுகிறது. அதன் சசான்ய மூலையிலிருந்துதான் பல்லவர்களின்

தொண்டை நாடு துவங்குகிறது. இளந்திரையன் மகத்தான திட்டங்களுடன்தான் வெண்ணாற்றங் கரைக்கு வந்திருக்கிறான். அப்பகுதிக் காடுகள் ஒன்றும் அவ்வளவு பயங்கரமான மலைப்பிரதேசத்துக் காடுகளல்ல. ஓரிரு நாட்களில் அப்பகுதிக் காடுகள் முழுவதையும் அலசிப் பார்த்து விடலாம். கிணத்தால் அங்கே மனித மிருகங்களோடு உறைந்து வாரும் மற்ற மிருகங்களையும் கூடச் சேர்த்தே அழித்து விடலாம்.

ஆனால் இளந்திரையன் விருப்பம் அதுவல்ல. அங்கே வசிக்கும் ஆறலைக் கள்வர்கள் முன்னொரு காலத்தில் நாகரிகம் மிக்க நாட்டு வாசிகளாகவே இருந்தனர் என்பதைப் பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான். அவர்களைப் பிடித்துத் திருத்தி, அவர்கள் மனக்குறை என்னவென்பதை அறிந்து அவர்களை இருட்டுத் தனத்திலிருந்தும், திருட்டுக் குணத்திலிருந்தும் மீட்க வேண்டும் என்பதே அவனது திட்டம்.

தானாகச் சென்று அவர்களுக்குள் ஒரு சல சலப்பையும், ஆவேசத்தையும் உண்டு பண்ணிப் பிறகு அவர்களைச் சமாளிக்க முடியாத தும்பிலையை உருவாக்கிக் கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. காட்டில் தங்கியிருந்தாலே இரண்டு மூன்று நாட்களில் அவர்கள் பார்வையில் பட்டு விடுவோம். பிறகு நடக்கும் சம்பவங்களை நமக்குச் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணினான்.

அந்தத் திட்டத்தின்படி இரண்டு நாட்கள் அங்கே ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின் கீழ் தங்கியிருந்தும் ஆகி விட்டது. ஆறலைக் கள்வர்கள் யாரும் அவர்களை

நெருங்கவேயில்லை. கூற்றுவன் கூட ஒருமுறை இப்படிச் சொன்னான்; “பிரபு! அவர்கள் இந்த பிராந்தியத்தில்தான் இருக்கிறார்கள் என்று நமக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் யாரும் நம் கண்ணில் தென்படவேயில்லை. இப்போது நாம் பதங்கியிருக்கிறோமா, அல்லது அவர்கள் பதங்கியிருக்கிறார்களா என்று புரியவில்லை. நாமே அவர்களைத் தேடிப் பிடிப்பதுதான் நல்லதென்று நான் நினைக்கிறேன்” என்றான்.

அதற்கு இளந்திரையன், “கூற்றுவா! நீ குறி பார்ப்பதில் மட்டும்தான் வல்லவன் போலிருக்கிறது. கூர்ந்து கவனிப்பதில் நீ இன்னும் தேர்ச்சி பெறவில்லை. அதோ அங்கே புதைபடர்ந்து மேலெழுகிறது பார்த்தாயா?” என்று வினவினான்.

“ஆமாம், அதோ புதை தெரிகிறது. ஆனால் அது நாம் இங்கே வந்த போதும் புதைந்து கொண்டதானே இருந்தது. நான் அப்பொழுதே அதைக் கவனித்து விட்டேனே. அதில் என்ன புதிதாக இருப்பதைக் கண்டுபிடித்து விட்டீர்கள் தாங்கள்?” என்றான் கூற்றுவன்.

“என்ன இப்படிக்கேட்கிறாய் கூற்றுவா? இங்கே தான் போக்குவரத்துப் பாதைகள் கூடக் கிடையாதே, மேலும் இந்த வழியில் சில காலமாக மனித சஞ்சாரமே அற்றுப் போய்விட்டதே. பிறகு இங்கே யாராவது வசிக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் கொள்ளைக் கூட்டத்தவராகத்தானே இருக்கும். அல்லது நம் சந்தேகத்திற்குரிய மனிதர்களாகத்தானே இருக்க முடியும்?” என்றான் இளந்திரையன்.

“அது சரி, நீங்கள் கூறுவது உண்மைதான். அதற்கும் இந்தப் புதைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று கேட்டான்.

“சரிதான் போ, நீ கன்றாகக் குழப்பிப் போயிருக்கிறாய். இங்கே மனிதர்கள் இல்லாவிட்டால் புதை ஏன் வாப்போகிறது? அப்படியே வந்தாலும் திணை என் குறிப்பிட்ட கோத்திற்கெல்லாம் சரியாக ஆய்வித்து விடுகிறது. அதுமட்டுமில்லை கூற்றுவா. இங்கே தான் அந்தக் கன்வர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். இரவில் வெகுதொலைவிலிருந்து தாரை தப்பிப்படை கொம்புகள் போன்றவைகளின் முழக்கம் என் செவிகளில் ஒலிக்கிறது. நீ இப்படிப் பலமாக முண்டாக கட்டிக்கொண்டிருப்பதாலோ என்னவோ உன் காதில் அது விழவில்லை போலிருக்கிறது. அது மட்டுமில்லை, கேற்று மாலையில் நான் தனியே உலவிக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு முங்கில் புதர் மறைவிலிருந்து இரு பயங்கமான முகங்கள் என்னை உற்றுக் கவனித்து விட்டன. இரவில் ஏதாவது டடக்கும் என்று நினைத்திருந்தேன், ஆனால் அவர்கள் கம்மைப் பிடிப்பதில் அவசரப்படவில்லை போலிருக்கிறது!” என்று அவனுக்கு விளக்கினான் இளந்திரையன்.

“சரி, நாம் இப்படியே அவர்களாக கம்மைப் பிடிக்கும் வரை காததுக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தானா?” என்று கேட்டான் கூற்றுவன்.

“நீ இனிமேல் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. கம்மை அவர்கள் கவனிக்கும் வரைதான். நீ என்றுடன் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினேன் நான். அது நடந்துவிட்டது, இனி உனக்கு வேறு வேலை

இருக்கிறது. அதைத்தான் நீ செய்ய வேண்டும்" என்று கூறினான் அவன்.

"என்ன வேலை இருக்கிறது எனக்கு? எதுவாக இருந்தாலும் இங்கே உங்களைத் தனியாக விட்டுப் போக வேண்டியதாக இருந்தால் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்" என்றான் கூற்றுவன்.

"நான் தனியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் கூற்றுவா, அப்போதுதான் நான் போட்ட திட்டத்தின் காரியங்கள் நடைபெறும். நீ என் மீது காட்டும் அன்புக்கும் பரிவுக்கும் நன்றி. ஆனால் நீ எப்போதும் என் வார்த்தைகளைத் தட்டி நடக்கக்கூடாது. இந்த வெண்ணாற்றின் கரையில் இப்படியே சிறிது தொலைவு கிழக்காகச் சென்று ஆற்றைக் கடந்து வட கரையை அடைந்தால் அங்கே கடந்தை என்றொரு நகர் இருக்கிறது. அங்கேதான், பல்லவர்களின் ஒற்றர்கள் உலவி வருகிறார்கள். அதைக் கடந்து இக்கரைக்கு வந்தால் ஆறலைக் கள்வர்கள் தொல்லை யிருக்கிறது. ஒரு பெரும் படையாகப் புறப்பட்டு பல்லவ சைன்யம் இங்கே வந்தாலொழிய இந்தக் கள்வர்களைக் கடந்து சோழ நாட்டிற்குள் புக முடியாது. இக்கரையில் போர் நிகழ்ந்தால் சோழ நாடு விழித்துக்கொண்டு விடும். பிறகு பல்லவர்களால் சுலபமாகச் சோழ மண்ணை விழுங்கிவிட முடியாது.

"இதைப்பற்றித்தான் புத்தவர்மன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதனால்தான் நான் நமது மன்னரின் யோசனைப்படி இங்கே வந்து இக்கள்வர்களை ஒழிக்க விரும்பவில்லை. அவர்கள் இங்கே வந்து போரிட்டால் நாம் விழித்துக் கொள்வோம். நாம்

இங்கே வந்து போரிட்டால் அவர்கள் விழித்துக் கொள்வார்கள். இதுதான் இப்போதைய நிலை. இதற்காக நாம் இந்தக் கள்வர்களையும் இப்படியே விட்டு வைக்க முடியாது. எனவே எவையும் நிதானித்துச் செயல்பட வேண்டும்.

"நீ கடந்தை நகருக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் பல்லவ ஒற்றர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க வேண்டும். முடிந்தால் சிசுருடன் நெருங்கப் பழக வேண்டும். நீ சோழநாட்டின் படைத் தலைவருக்குப் பணியாள் என்பதோ உப தலைவனுக்கு உற்ற நண்பன் என்பதோ மற்றவர்கள் அறிந்து கொண்டு விடும்படி நடந்துகொள்ளக்கூடாது. நீ அங்கிருந்து இக்கரைக்கு வர முயற்சிக்கவே வேண்டியதில்லை. நான் இங்குள்ள நிலவரத்தை இன்னும் பத்து நாட்களில் சரிக்கட்டி விடுவேன். அது என்னால் முடியும். பிறகு நானே அங்கே வந்து உன்னைச் சந்திப்பேன். நாம் சந்திக்கும் இடம் அங்கேயுள்ள பிரளய காலேஸ்வரர் ஆலயமாக இருக்கும். இதை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொள். நீ இப்போதே புறப்படலாம்..." என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

கூற்றுவனுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. 'இந்த இளந்திரையரை எல்லோரும் முன் கோபக்காரன், நாட்டு நடப்புக்களை அறியாதவன் என்றெல்லா மல்லவா குறை கூறினார்கள். இவர் எவ்வளவு முன் யோசனையுடன் திட்டங்களை வகுக்கிறார். நிதானமாகச் செயல்களில் ஈடுபட விரும்புகிறார். இவரால் எல்லா விஷயங்களிலும் வெற்றி பெற முடியும். இவர் தலைமையில் சோழ மண்ணில் வீரம் செழித்து வெற்றிகள் குவியும்' என்று எண்ணினான். உடனே

அவன் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தலை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

அவனை வழியனுப்பி வைத்து விட்டு ஆற்றில் இறங்கி நிதானமாக நீராடிக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன். கரையில் அவனுடைய புரவி மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இளங்காலை கோத்தில் ஆற்றில் இறப்பவர்களுக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்த குளிரந்த நீரில் முழிக்கி குளிப்பதில் அவனுக்குச் சுகமாக இருந்தது. நீருக்குள் போய் சிறிது நேரம் மூச்சை அடக்கி கொண்டு இருந்து விளையாடுவதில் அவனுக்கு ஆவம்திகம். அது விளையாட்டு மட்டுமல்ல, பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த மகத்தானத் தேகப் பயிற்சியுமாகும்.

வெகுநேரம் அப்படி நீருக்குள் முழுகி விளையாடிக் கொண்டிருந்ததில் நேரமும் கடந்துவிட்டது. அவன் விழிகளும் கொவ்வைப் பழங்களைப்போல சிவந்து விட்டன. கரையேறி உடம்பைத் துவட்டிக் கொண்டபோது, வயிற்றில் பசி கிள்ளியது. என்ன செய்வது என்று யோசித்தபடியே செடிகளின் மீது நனைத்து உலர்த்தியிருந்த ஆடைகளை எடுத்து அணிந்து கொண்டான். மேலங்கியைக் காயப்போட்டிருந்த இடத்தில் சுணைப்புற்கள் இருந்ததைக் கவனிக்காமல் காயப் போட்டிருந்ததால், அதில் சுணைக்கதிகள் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தன. தட்டித் தட்டிப் பார்த்தும் ஒன்றும் சரியாக உதிராததால் மறுபடியும் அதை ஆற்று நீரில் அலசி சுணைகளை உதறியிட்டுப் பிழிந்து ஈரமாகவே மேலே போர்த்திக்கொண்டு கரையேற ஆரம்பித்த போது, அங்கே இரண்டு மூன்று பெண்கள் கலகல வென்று ஓடிவந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான்.

அவர்கள் யாராக இருக்கும் என்று யோசித்த படியே சட்டென்று ஒருகணம் நின்றவன், ஈரம் உலரவதற்காக மேலங்கியைச் சற்று உயரத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த நிலையில் அப்படியே நின்று விட்டான். அங்கே ஓடிவந்தப் பெண்கள் மூவரும் அவனைக் கண்டு மருண்டு அப்படியே திகைத்துப் போய் நின்று விட்டார்கள். அதில் ஒருத்தி அவனுடைய கட்டுக்கட்டாக வெளித் தெரியும் இளமைச் செருக்குடன் விம்மும் அகண்ட மனப்பையும், சுந்தர மணித்தோள்களையும் அப்படியே வைத்த விழி வாங்காமல் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கரியநிறப் பட்டுத்துணி முடிச்சொன்று அவிழ்ந்து அதிலிருந்து வெள்ளை வெளேரென்று இரு சோழிகள் வழுகி விழுந்ததைப் போல் தன்னை நோக்கி விழித்த அந்த வெளிர் கீலவண்ண நீள்விழிகள் அப்படியே ஸ்தம்பித்து இமைக்கமறந்து விட்டதன் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட இளந்திரையன், சட்டென்று தன் மேலங்கியைப்போட்டு மார்பை மறைத்துக் கொண்டான்.

வீரத்திருவுருவானாலும் அதைக் கண்ணியரின் கண்விழிகளின் தாக்குதலில் இருந்து மீட்பதற்காகவாவது முடி மறைத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அவனுடைய அகண்ட மார்பின் செளந்தர்யத்தில் தன் நிலை மறந்து நின்றுவிட்ட அந்த இளங்கைகையே முதலில் பேசினான். ஆனால் அந்த வார்த்தைகளில் சிறிதும் பணிவொப்பதே இல்லை. “யார் நீ? இந்த இடத்திற்கு எப்படி வந்தாய்?” என்று அவள் அதிகாரக் குரலில் வினவிய போது,

“ஏன், இந்த இடம் உனக்குச் சொந்தமானதா? இங்கே யாரும் வாக்கூடாதா?” என்று அமைதியாகவே வினவினான் இளந்திரையன்.

அதற்குள் மற்றொருந் தி “ஈ! மரியாதையாகப் பேசு, எங்கள் தலைவியைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இந்த இடத்தில் காற்றுகூட வீசும். இந்தக் காடும் இங்கேயுள்ள அத்தனையும் எங்கள் தலைவியின் உரிமையாகும். இந்த வழியாக எந்த நாட்டு மனிதர்களும் வர அஞ்சுவார்கள். நீ எப்படி வந்தாய்? நீ எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன்? உடனே மரியாதையாகப் பதில் சொல்” என்றான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கடகடவென்று நகைத்து விட்டான் இளந்திரையன். பிறகு, “அப்படியா அம்மணி. மிக்க மகிழ்ச்சி! காற்றும் இந்த ஆற்று நீரும் உங்கள் தலைவியின் கட்டளைப்படியே இங்கே வருவதாக இருக்கட்டும். ஆனால் இவை எப்படி உங்கள் தலைவி வரக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டாலும் இங்கே வராமல் நின்று விடாதோ, அப்படியே நானும் உங்கள் தலைவியின் அனுமதியின்றி இங்கே வந்திருக்கிறேன்.

“நீங்கள் மரியாதையாகப் பேசாவிட்டாலும் நான் மரியாதையாகவே பேசுவேன். பெண்கள் மரியாதையின்றி நடந்து கொள்வதை மன்னிப்பதைத்தவிர வேறென்ன செய்யமுடியும்! நான் எந்த நாடு என்று கேட்டீர்கள், நீங்களும் உங்கள் தலைவியும் வசிக்கும் இந்தக்காடு எந்த நாட்டிற்குச் சொந்தமோ அந்தச் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவன்தான் நான்; போதுமா, இல்லை இன்னும் ஏதாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமா?” என்றான்.

அதைக் கேட்டுச் சினந்த மற்றொரு தோழிப் பெண், “அகந்தை பிடித்தவரே, என்ன நிமிராகப் பேசுகிறாய்! எங்கள் தலைவியை யாரென்று நினைத்துக் கொண்டாய்! வெண்ணாற்றங்கரைக் காடு என்றாலே முத்தமிழ் நாட்டு முடியெந்தர்களும் அஞ்சி நடுங்கும் ஆறலைக் கள்வர்களின் ஒரே தலைவராகிய வீரதி வீரரின் ஒரே புதல்வி எங்கள் தலைவி. இப்பொழுதாவது தெரிந்து கொண்டாய் எங்கள் தலைவியைப் பற்றி?” என்று வினவினான்.

அப்பொழுதும் கடகடவென்று சிரித்தான் இளந்திரையன். பிறகு, “ஓ! கொள்ளைக்கூட்டத்தின் தலைவன் நீலனின் புதல்வியா உங்கள் தலைவி. அப்படியானால் உங்கள் தலைவியும் கொள்ளைக்காரி தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் கொள்ளையர்கள் என்று கூறிக்கொள்வதில் நீங்கள் அடையும் பெருமையை என்னால் அடைய முடியவில்லை. யாரோ காட்டில் வாழும் பெண்கள் என்றுதான் உங்களைப் பற்றி எண்ணினேன். ஆனால் நீங்கள் உங்கள் பெருமையைக் கூறிக் கொண்டதோடு உங்கள் புதல் உலகெல்லாம் ஒலிப்பதாக வேறு பறைச்சாற்றிக்கொண்டீர்கள். காட்டில் பூத்த மலரென்றாலும் மணமுண்டு. கறுப்பு மலர்களிலும் அழகுண்டு. ஆனால் கரு ஊமத்தம் பூவாக அது இருக்குமென்றால் யாராவது அங்கம் பழுதுபட்ட கோயாளிக்குத்தான் அது பயன்படும். நான் வருகிறேன்!” என்று கூறிவிட்டு விடுவிடுவென்று அங்கிருந்து நடக்கவாரம்பித்தான்.

“நில்” என்று ஒருத்தி கத்தினாள்.

ஆனால் “இல்லை, அவரைப் போகவிடு” என்று தன் தோழிப் பெண்ணை அடக்கினாள் அந்த இளங்கை.

முதலில் மரியாதையின்றி பேசிய அவன் இப்பொழுது தன்னை ‘அவரை’ என்று மரியாதையுடன் குறிப்பிடுவதை எண்ணி வியப்படைந்தவாறே அங்கிருந்து விடுவிடென்று நடந்து கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

அவன் வேகமாகச் செல்வதையே வைத்த விழி வாங்காமல் கோக்கிக் கொண்டிருந்தான் அந்தப் பெண். ஆற்றங்கரை மேட்டிலிருந்து இறங்கி சிறிது தொலைவு நடந்ததும் அவனைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டே நடந்ததால், எதிரே இருப்பதைக் கவனியாமல் எதன் மீதோ தடுக்கி விழுந்தான் இளந்திரையன். அது என்ன என்று கவனிப்பதற்குள் அவன் இரண்டு மூன்று முறை விழுந்து புரள வேண்டியதாகிவிட்டது. கடைசியில் அவனைச் சுற்றி காலாபுறமும் நூலிழைகள் கவிழ்வதைப்போல் மெல்லிய சிலந்தி வலை ஒன்று கவிழ்ந்து அவனை இறுக்கியது. அதை உதறித் தள்ள முயன்றபொழுது தான் அது ஒரு கடினமான கண்ணிவலை என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அப்போதுதான் ஆற்றங்கரையீது அவிழ்ந்து வைத்திருந்த உடைவாளையும் எடுத்துக்கொள்ள மறந்து வந்துவிட்டதை உணர்ந்துகொண்டான் அவன், அதே நேரம் பசியும் களைப்பும் அவனை வாட்டி, அடுத்த கணமே மயங்கி விழ வைத்தது.

கண்கள் சிவக்கச் சிவக்க காலவெயிலில் நீரில் அனைந்து கொண்டிருந்துவிட்டு வயிற்றில் அகோரப் பசியோடு அந்த காட்டுப் பெண்களைப் பற்றிய ஏதேதோ நினைவுகளில் நடந்து கொண்டிருந்த இளந்திரையன், வழியில் விரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த வலையில் சிக்கிக் கொண்டு மயங்கி விழுந்து விட்டான்.

சிறிது நேரம் கழித்துத் தானே மயக்கம் தெளிந்து விட்டது. பசிதான் வயிற்றைக் திள்ளிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வலையிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது என்பதைக்கூட அவனால் சிந்திக்க முடியவில்லை. அந்த வலை சாதாரணமாக அறுத்தெறிந்து விட்டுப் போய்விடக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. எனவே நடப்பது நடக்கட்டும் என்று எண்ணி அப்படியே சோர்ந்து விழுந்து விட்டான். ஓரளவு உடலில் தெம்பு இருந்தபோதும் அவை விடுபட முயற்சிக்க விரும்பவும் இல்லை. ஒரு வேளை இது அந்தக் கள்வர்களின் வேலையாகத்தான் இருக்கும். நம்மைப் பிடிப்பதற்காகத்தான், இப்படி நாம் நடந்து போக வேண்டிய பாதையில் வலையை விரித்து வைத்திருப்பார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு, மேலே என்ன நடக்கப்போகிறது என்று கவனிக்க அறிவைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு அப்படியே சாய்ந்து கிடந்தான்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் எதிர்பார்த்தபடி அங்கே நடைபெற்று காலடியோசைகள் தபதபவென்று கேட்க ஆரம்பித்தது. சரி, நாம் கொள்ளையர் கையில் சிக்கும் நேரம் நெருங்கிவிட்டது என்று எண்ணிக் கொண்டான். ஆனால் அடுத்தக் கணமே அங்கே கலகலவென்று கனகமணியின் பொற்தாளத்தில் உதிர்வதுபோல் பெண்களின் சிரிப்பொலி கேட்க ஆரம்பித்ததும் இளந்திரையன் திடுக்கிட்டிடுக் கண்களை விழித்துப் பார்த்தான்.

அங்கே கள்வர்களுக்குப் பதில் கன்னியர்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவனுக்கு ஒரே அவமானமாகப் போய்விட்டது. முாட்டு மனிதர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில், இப்படி இந்தப் பெண்கள் வந்து நிற்கிறார்களே, இவர்களுக்கெதிரில் வலையில் சிக்கி நிற்பது எவ்வளவு கேவலம் என்று எண்ணினான். உடனே துள்ளியெழுந்து பலம் கொண்ட மட்டும் வலையைப் பிடித்துப் பார்த்தான். ஆனால் அது சுலபத்தில் அறுந்துவிடும் நிலையில் இல்லை.

அந்தப் பெண்கள் அனைவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். கொள்ளைக் கூட்டத்துத் தலைவனின் மகள் என்று கூறப்பட்ட இளநங்கையாவது ஓரளவு சிரிப்பதோடு நின்று விட்டாள். அந்த மற்ற இரு பெண்களும் வலைக்குள் விரைவிலே விட்டு இளந்திரையனை சீண்டியவாறே குதித்துக் குதித்து ஆட்டம் போட்டுக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

“சே, இதென்ன காட்டுமிராண்டித்தனம்? நீங்கள் எல்லாம் என்ன பெண்கள்தான், இல்லை

பேய்களா?” என்று சீறி விழுந்தான் இளந்திரையன். ஆனால் அந்த வாயாடிப் பெண்களோ, “ஆமாம், நாங்கள் பேய்கள்தான். இது காட்டுமிராண்டித்தனம் தான். இப்படியெல்லாம் நீங்கள் கோபித்துக் கொண்டால் இந்த வலையிலிருந்து விடுபட்டுவிட முடியாது. வேண்டுமானால் எங்களைக் கொஞ்சி கொஞ்சிப் பாருங்கள், ஏதாவது வழி பிறக்கும். அதுவும் எங்கள் தலைவி கட்டளையிட்டால்தான்” என்றார்கள்.

“சரி வெட்கம் கூட்டப் பெண்களே, உங்களை என்ன நான் கொஞ்சிக் கொஞ்சுவது? என்னைப் பிடிக்கத்தானே உங்கள் கூட்டத்தார் வலை விரித்திருக்கிறார்கள்? நேரில் வந்து வாள் வீசிப் போர்ட்டால் தோற்றோட நேர்டும் என்று கோழைத்தனமாக வலை விரித்துப் பிடித்திருக்கும் அந்த வீராத் வீரர்களே நேரில் வரும் வரைக்கும், நான் இப்படியே கிடக்கிறேன். நீங்கள் ஒன்றும் என்னை விடுவிக்கத் தேவையில்லை” என்று உறுமினான் இளந்திரையன்.

“ஐயோ பாவம்! இந்த வீராதி வீரரைப் பிடிக்க வலைதான் விரிக்க வேண்டும்!” என்று கேலி செய்த படியே “ஐயா! வீரரே! இது உங்களை பிடிக்க எங்கள் கூட்டத்தார் விரித்த வலையில்லை, அவர்கள் இங்கே புலிகளையும், சிறுத்தைகளையும் ஆயுதமின்றி கேள்வ மோதிப் பிடித்து உயிரோடு கழுத்தில் கயிறு கட்டி நாய்குட்டிகளைப் போல இழுத்துக் கொண்டு போவதை சாதாரண விளையாட்டாகக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

உங்களைப் பிடிக்க ஒரு சிறு வலையை வீசி ஆளைக் கவிழ்த்து விடுவார்கள். இது எங்கள்

தலைவி விரித்த வலை, நீங்கள் தான் விழுந்திருக்கிறீர்கள். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறியபடியே தலைவியை நோக்கிக் கண்களைச் சிமிட்டினாள் ஒருத்தி.

அதற்குள் மற்றொருத்தி "ஏய், நம் தலைவி மாளுக்கு வலை விரித்தால் அதில் மன்மதரே வந்து விழுந்து விட்டாடி!" என்று கூறிக் கிரித்தாள்.

இளந்திரையன் அந்தத் தலைவியைப் பார்த்தான். அதுவரை அவளையே விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன், தன்னை நோக்கியதும் தான் மண்ணை நோக்கினான். அவன் பாதங்கள் ஒன்று மாற்றி ஒன்று மண்ணைக் கட்டைக் விரலால் உழுது கொண்டிருந்தது ஓ! அங்கேதான் காதல் பயிரிடப் படப்போகிறது! போலும்!

இளந்திரையனுக்குத் தர்ம சங்கடமாகி விட்டது. அவன் அந்த மற்ற இரு பெண்களையும் பார்த்து, "ஓ! உங்கள் வேலைதானா? இப்படி நடைவழியில் வலை விரித்தா மான் பிடிப்பது? ஒரு மனிதன் வலையில் விழுந்து விட்ட பிறகும் இப்படி கேலி செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களே இது நியாயமா?" என்றான். அதற்கு ஒருத்தி, "ஐயா! இது கண்டவர்கள் நடமாடும் பாதையிலலை. இங்கே நாங்கள் மட்டும் தான் ஆற்றுக்கு நடந்து வருவோம். இந்தப் பாதையில் மான் ஒன்று துள்ளியோடி வந்தது. இது இப்படியே அடிக்கடி ஓடிவரும். அதைப்பிடிக்க எங்கள் தலைவி ஆசைப்பட்டார்கள். அதனால்தான் இங்கே வலையும் விரித்தார்கள். நாங்கள் வந்தால் ஒதுங்கிப் போயிருப்போம். பழக்கமில்லாததால் நீங்கள் வலையில் விழுந்து விட்டீர்கள்!" என்று பதில் கூறினாள்.

மற்றொருத்தி, "அதுமட்டுமில்லையடி. ஒரு இளைஞர் பெண்கள் விரித்த வலையில் விழுந்தப்பிறகு பெண்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைத்தான் செய்துக் கொண்டிருக்கிறோம். என்பதையும் கூறு!" என்றாள்.

இளந்திரையன் அலுத்து கொண்டான். பிறகு அவனும் கேலி தொனிகளும் குரலில், "ம்...நீங்களும் அழகாகத்தான் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் கேலியை என்னால் ரசிக்க முடியவில்லையே என்ன செய்வது? உங்கள் தலைவிதான் வலைவிரித்து வைத்ததாகக் கூறுகிறீர்கள். அந்த வலையில் மாளுக்குப் பதிலாக நான் விழுந்து விட்டேன். ஆனால் அது உங்கள் தலைவிற்குப் பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. அவர்கள் ஒன்றுமே பேசாமல் ஒதுங்கிவிட்டு விட்டார்கள். இந்த வலையை ஏன் விரித்து வைத்தோம் என்று வருத்தப்படுகிறார்களோ என்னமோ?" என்றான்.

தலைவியாகிய இளம்பெண் அவனை ஏறிட்டு நோக்கித் தன் விழிகளை மலர்த்தினாள். பெண்களுக்கு எங்கிருந்துதான் இந்தச் சாகசச் சுவை பயிற்றுவிக்கப்படுகிறதோ தெரியவில்லை. அப்படியே அவன் விழிகளிலிருந்து பொல பொலவென்று மடலவிழ்ந்ததும் மலரிலின்று பனி முத்துக்கள் உதிர்வதைப் போல கண்ணீர் துளிகள் உருண்டு வழிந்து அவன் கரிய நிறக்கன்னங்களைப் பளபளக்க வைத்தது.

அந்த இரு தோழிப் பெண்களும் துடிதுடித்துக் கொண்டு தங்கள் தலைவியின் கண்ணீரைத் துடைக்க அவளருகே ஓடினார்கள். இளந்திரையனுக்குக் கூடச் சங்கடமாக இருந்தது.

"ஏன், நான் என்ன அப்படித் தவறாகச் சொல்லி விட்டேனென்று உங்கள் தலைவி கண் கலங்குகிறார்கள்?" என்று வினவினான். அதற்கு பதில் தலைவியே கூறினாள், "நான்தான் கொள்ளைக்காரி என்று கூறினீர்களே மேலும் நான் கறுப்பானவள். என்னை யாருக்குப் பிடிக்கப் போகிறது? அதிலும் நீங்கள் ஆணழகர், உங்கள் அன்பைப்பெறுவதெல்லாம் சாமான்யமான விஷயமில்லை. எனவேதான் நான் ஒதுங்கி நின்றுவிட்டேன். நீங்கள் என்மீது குற்றம் சாட்டிப்பேசியதும் எனக்கு அழகை வந்து விட்டது" என்று வெகுரித்தனமாகக் கூறிப்படியே தன் தோழிகளைப் பார்த்து 'ஏய்' இந்த வலையை அவிழ்த்து அவரை விடுவித்து விடுங்களடி, நாம் நினைத்தபடி மான் சிக்கியிருந்தாலாவது சந்தோஷப் பட்டிருக்கலாம். மான் நம்மோடு அன்பாக இருக்கும். குழந்தையைப் போல் விளையாடும். கள்ளமில்லா அதனை நாம் தொட்டு மகிழலாம். இந்த மனிதர் விழுந்ததால் நமக்கு வேதனைப்பட்டதுதான் மீதி. இவர் சொல்லால் உங்களைச் சுட்டார். மனத்தால் என்னைச் சுட்டார். இவரை நெருங்கினால் உயர்வு தாழ்வுகள் ஆரம்பமாகும். இவர்களால் நாமெல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள். நமக்கு இவரிடம் உரிமையில்லை. உடனே இவரை விடுதலை செய்துவிட்டு ஓடி வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

என்ன காரணத்தாலோ இளந்திரையன் மனம் அவளுக்காகப் பரிதவித்தது. "பெண்ணே! கொஞ்சம் கிர்!" என்று கத்தினான். அவளும் நடந்த நடை குலுங்க நளினமாகத் தலையை மட்டும் திருப்பி அவனை நோக்கியபடி அப்படியே நின்றாள்.

அந்த ஒரு விநாடியில் அவள் பேரெழில் முழுதும் ஒருங்குதிடிண்டு இளந்திரையனின் உறுதி வாய்ந்த இதயத்தையே குலுங்கச் செய்துவிட்டது. வில்லை வளைத்தது போன்ற அழகிய புருவத்தைக் கேள்விக்குறியாக வளைத்தாள் அவள். அதன்கீழ் வெள்ளி மீன்கள் இரண்டு அவன் மீது பாயத் துடிப்பதைப் போல் நிலைக்குத்திட்டு நின்றன. கரியகுழல் முடிச்ச சரிந்து ஒரு பக்கமார்பில் விழுந்து புரண்டது. அவன் உடலின் கனத்தப் பகுதிகளெல்லாம் ஒரு புறமாகச் சாய்ந்து சரிந்து பேரெழில் முழுதும் ஒரு கோணத்தில் திரண்டு அவனை அப்படியே ஒரு அடித்து வைத்தக் கற்சிலையைப் போல் தோன்றச் செய்தது. அந்தக் கறுப்பழகியின் வசீகர எழில் இளந்திரையனையும் இறங்கச் செய்வதாகவே இருந்தது.

நீயாக எதை எதையோ பேசவிட்டுப் போய் விட்டால் என்ன அர்த்தம்? நீ கொள்ளைக்காரி என்று கூறினேன், அதிலென்ன தப்பு? பிறர் மனதைக் கொள்ளையடிக்கும் உன் பேரெழிலைப் பார்த்துத்தான் அப்படிச் கூறினேன். நீ கறுப்பாக இருப்பதை நீயே ஏன் வெறுக்கிறாய்? கோவில் சிலைகள் கூடக் கறுப்பாகத்தான் இருக்கின்றன. அவை எத்தனை அழகாக இருக்கிறது! தேர்ந்தெடுத்த சிற்பி ஒருவன் செதுக்கிய அழகிய கற்சிலையைப் போலத்தான் நீயுமிருக்கிறாய். உரிமையைப் பற்றி பேசினாய் அது தானாகவே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று. கல்லாக இருந்தாலும் அதை உரிமையோடு எடுத்துக் கொண்டு சிற்பி தன் இதயத்தில் தோன்றிய உருவத்தைக் கல்லில் வடித்துவிடுகிறான், கல்லைவிட கனமானது என்று என் இதயத்தைப் பற்றி என்னால்

எண்ண முடியவில்லை. உயர்வு தாழ்வுகள் பற்றிப் பேசினாய். மலையிலிருந்து அருளி கீழே பூமியை போக்கித்தான் பாய்கிறது. கடலில் இருந்து நீர் ஆவியாகி வானை நோக்கி ஒழுக் கருமுகிள்களாகிறது. காலபரிணாமத்தில் எதுவும் சமமாகி விடலாம். உயர்வு தாழ்வுகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதால் மட்டுமே அதைச் சம்பந்தித்திவிட முடியாது. இவைகளை யெல்லாம் ஏன் கூறுகிறேன் என்றால் உன் மனத்தில் குறைகளுையே நீ சமந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். இந்த வலையிலிருந்து மீள்வதற்காக உன் அன்பை நாடி நான் எதுவும் பேசவில்லை. நீயாக விரும்பாவிட்டால் உன் தேவதிகள் மூலம் வேண்டா வெறுப்பாக என்னை விடுவிக்கத் தேவையில்லை. நான் யாருடைய அன்புக்கும் கருணைக்கும் ஏங்கித் தவிப்பவனுமில்லை. எதிர்பார்ப்பவனுமில்லை. உங்கள் வழியில் தாராளமாக நீங்கள் போய்க் கொள்ளலாம்" என்று கூறினான்.

அவனுடைய இந்த இத்தமான உரையாடல் அவன் தியயத்தைக் கவர்த்துவிட்டது. ஆனால் அவன் தன் மீது அன்பு செலுத்த விரும்புகிறானா? இல்லை வெறும் அதுதாபம் கூட்ட மட்டுமே விரும்புகிறானா என்பதை அவனால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உடனே, "நானாக விரும்பி உங்களை விடுவிப்பதால் என்ன ஆகிவிடப் போகிறது? நீங்கள் தான் யாருடைய அன்புக்கும் ஏங்கமாட்டீர்கள் என்பது போல் பேசுகின்றீர்களே, பிறகு எனமனதில் நான் குறைகளைச் சமந்து கொண்டிருப்பது பற்றி உங்களுக்கென்ன அதுதாபம் ஏற்படுவது? நாங்கள்

விரித்த வலையில் சிக்கிவிட்டதால் நாங்களே உங்களை விடுவித்துவிடுகிறோம் அவ்வளவுதான்" என்று அவன் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

அதேசமயம் "வேண்டாம் வேண்டாம்... அவனை வலையில் இருந்து விடுத்து விடாதே. இதோ நாங்கள் வந்துட்டோம்" என்று சுததியபடியே அங்கே நானாயது முட்டு மனிதர்கள் ஒடிவந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் அந்த இளங்கையேகூட நடுங்கினாள்.

"உங்களை யார் இங்கே வரச் சொன்னது? இவர் நாங்கள் மாதுக்காக விரித்துவைத்த வலையில் தெரியாமல் சிக்கிக் கொண்டு விட்டார். நாங்களே இவரை விடுவித்து அக்களுக்கு அனுப்பி வைத்து விடுகிறோம். நீங்கள் போகலாம்" என்று மிடுக்கான குரலில் அவர்களிடம் கூறினாள்.

ஆனால் அந்த ஆறலைக் கள்வர்கள் அதை யெல்லாம் பொருட்படுத்தவேயில்லை.

"நீலாம்பரி! நீ சிறு பெண், உனக்கொன்றும் தெரியாது நீ பேசாமல் உன் தேவதிகளோடு போய்ச் சோ. நாங்கள் இவனைத்தான் தேடித் கொண்டிருக்கிறோம். நீ இவனை வலைவிரித்துப் பிடித்துக் கொடுத்ததற்காக உன் தந்தை மிகவும் சந்தோஷப்படுவார் தலைவரிடம் இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது எங்கள் கடமை அதைமட்டும் நடுக்காதே" என்று கூறியபடியே வலையைக் கொளுத்தினர்.

"யாரும் வலையைத் தொடாதீர்கள். அவர் நமது எதிரியல்ல. வழி தெரியாமல் இங்கே வந்துவிட்டார்

பாலம், இவரைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் நிறுத்து வதால் நிச்சயம் என் தந்தை உங்களைப் பாராட்ட மாட்டார். இந்தக் காட்டில் வேற்று மனிதர் நுழையும் வரைப் பேசாமல் இருந்து விட்டதற்காக உங்களைத் திட்டுவாரே என்று நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். நான் இவர் இங்கே வந்தத் தகவலையே சொல்லமாட்டேன்!" என்று இறைஞ்சுவது போல் கூறிப் பார்த்தாள் அவள்.

ஆனால் அவர்கள் அவள் பேச்சை லட்சியம் செய்யாமல் வலையை அவிழ்த்து இளந்திரையனை விடுவித்து, அவன் கைகளிலும் கால்களிலும் இரும்புச் சங்கிலிகளைப் பிணைத்தனர். "இனி இவரை நம் ஆட்களின் பிடியிலிருந்து தப்பவைக்க முடியாது. இவர்கள் இந்த இளைஞரை என்னென்ன கொடுமைகள் செய்யப் போகிறார்களோ!" என்று எண்ணி வருந்தினாள் அந்த இளங்கை.

"என் பேச்சை மதிக்காமல் இவரை இப்படி விலங்கிட்டு இழுத்துக் கொண்டு போனீர்களானால், நான் உங்களைச் சும்மா விடமாட்டேன். உங்களைக் கடுமையாகத் தண்டிக்காவிட்டால் என் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு விடுவதாகச் சொல்லித் தந்தைக்கு உங்கள் மீது கடுமையான கோப மெழும்படிச் செய்வேன். மரியாதையாக இவரை விட்டுவிட்டு ஓடிப் போங்கள்" என்று மிரட்டிப் பார்த்தாள்.

அதற்கும் அந்த முரட்டு மனிதர்கள் பணிந்து கொடுக்கவில்லை. "நீலாம்பரி, நீ விஷயம் தெரியாமல் பேசுகிறாய். இவன் உன் தந்தையின் முதல் எதிரி.

முன்பொரு சமயம் நம் ஆட்களைக் கடுமையாகத் தாக்கிவிட்டு தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். இப்போது இரண்டு நாட்களாக இந்தக் காட்டிலேயே வந்து தங்கியிருக்கிறான். இவனிடம் முன்பு அடிபட்ட நமது ஆட்கள் இவன் இங்கே வந்து தங்கியிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு ஓடிவந்து தலைவரிடம் கூறி விட்டார்கள். அவர் இவனை உயிரோடு பிடித்துக் கொண்டு வரும்படியும், முடியாவிட்டால் ஆளைக் கொன்று பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரும்படியும் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். நீ இந்த விவகாரத்தில் தலையிடாமல் இருப்பது நல்லது. வேண்டுமானால் உன் தந்தையிடம் இவனை நாங்கள் ஒப்படைத்த பிறகு நீயே அவரிடம் எது வேண்டுமானாலும் கேட்டுக் கொள்" என்று கூறினான் ஒருவன்.

அந்த இளங்கை வேறொன்றும் செய்ய முடியாத வளாகத் தவிப்பு நிறைந்த விழிகளால் இளந்திரையனை நோக்கினாள். அவன் சிறிதுகூட கவலைப் படாதவனாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தன் தந்தையின் பயங்கரமான குணத்தை எண்ணி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் நடுக்கத்தையோ, தவிப்பையோ சிறிதும் கவனிக்காத அந்த முரட்டு மனிதர்கள் இளந்திரையனைத் தர தர வென்று இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

இளந்திரையன்கூட அந்தக் கொள்ளைக்கும்பலின் தலைவனைப் பற்றி மிகவும் பயங்கரமான ஆசாமி யாக இருப்பானோ என்னமோ என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அவனிடம் தன்னை இழுத்துச் சென்றவுடன் தான் வெகு எச்சரிக்கையாக இருந்து அவறுடைய கோபத்திலிருந்தும் கொடுமைகளி

விருந்தும் தப்பித்துத் தன்னைக் காத்தாக் கொள்ள நேரிடும் என்று கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அங்கே அழைத்துச் சென்ற பிறகு அவனுக்கு நடந்த ராஜோபசாரங்கள் அவனையே திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது. நீவன் பயங்கரமான ஆறுவைக் கள்வர்களின் தலைவன் மட்டுமல்ல, பணிந்து வாழாப் பண்பு கொண்ட பழந்தமிழ் வீரன் என்பதையும் அங்கே சென்ற பிறகுதான் புரிந்துகொண்டான் இளந்திரையன்.

29

பிறவி ரகசியம்

இளந்திரையனை அந்த மூட்டு மனிதர்கள் இரும்புச் சங்கிலிகளால் பிணைத்து, தான் என்ன சொல்லியும் கேளாமல் தன் தந்தையிடம் இழுத்துச் செல்வதைக் கண்டதும் செயலிழந்து திகைத்துப் போய் நின்றான் அந்த இளங்கை. அவளுக்குத் தன் தந்தையைப் பற்றி அத்தனை அச்சம் இருந்தது. எதிரிகளைச் சித்திரவதை செய்வதைத் தன் தந்தை ஒரு கலையாகவே பயின்றிருப்பதை அவள் அறிவாள். குற்றவாளிகள் என்று கூறப்பட்டுத் தன் தந்தை முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்தத்தடப்பட்ட மனிதர்கள் பலரை ஈவிரக்கமின்றி வெட்டிச் சாய்த்ததை அவள் நேரில் கண்டிருக்கிறாள். காட்டிற்குள் அத்துமீறி நுழைந்த பல வீரர்களை மாறுகால் மாறுகை வாங்கித் துடிக்கத் துடிக்க வெளியே தூக்கி வீசியெறிந்த நிழெச்சிகளை அவள் கண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பயங்கரமான சம்பவங்களெல்லாம்

ஒவ்வொன்றாக அவள் கண்களில் தோன்றி மறைந்தது. அதை நினைக்கும்போதே அவள் கெஞ்ச நடுங்கியது. எதனாலோ தெரியவில்லை, எப்படி உன் தந்தையின் கொடுமைகளிலிருந்து இளந்திரையனை மீட்டு விடவேண்டும் என்று தவித்தது அவள் மனம்.

அதற்கேற்ற மாதிரி அந்தத் தோழிப் பெண்களில் ஒருத்தி “எனம்மா! இப்படி இங்கேயே திகைத்துப் போய் நின்று விட்டால் எப்படி? அந்த இளைஞரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று தவிர்கிறது உங்கள் மனம். உங்கள் தந்தை எவ்வளவு கொடியவரானாலும் உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார். நீங்கள் கூறினால் அதை மீறி எதையும் செய்ய மாட்டார். நீங்களும் அவர்களுடைய பொது விஷயங்களில் இதுவரைத் தலையிடவில்லை. இப்போது நேரே மலைக்குகைக்குப் போய் உங்கள் தந்தையிடம் இந்த இளைஞருக்காக வா தாடினால் நிச்சயம் இவரை விடுவித்து விடுவார். காதலுக்காக தீதைக் கூடச் செய்யவில்லையானால் அந்த இளைஞரின் அன்பை உங்களால் எப்படிப் பெற முடியும்!”—என்று கூறினாள்.

அவள் சொல்லதிலுள்ள நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்ட அந்த இளங்கை உடனே தன் தந்தை யினுடைய இருப்பிடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். மலைக்குகையில் தன் தந்தை அந்த இளைஞனை எவ்வாறெல்லாம் கொடுமைகள் செய்கிறாரோ என்று பயந்து கொண்டே ஓடியவன், அங்கே தந்தையைக் காணாததால் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தான். அங்கே அவன் தந்தைக்குச் சம ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டு இளந்திரையன் கலகலவென்று சிரித்து உரையாடிக்

கொண்டிருந்ததைக் கண்டு நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்தில் முழுகிப் போனான்.

ஆறலைக் கள்வர்கள் இளந்திரையனை இரும்பு விலங்கிட்டு இழுத்துச் சென்றபோது கொள்ளையர் தலைவன் மலைக்குகையில் பயங்கரமானப் புலி முகம் பொறிக்கப்பட்டப் பெரிய கல்லணை ஒன்றில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி வலைந்து முாட்டு மனிதர்கள் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு பயபக்தியாக நின்றிருந்தனர்.

இளந்திரையனை இழுத்துக்கொண்டு வந்தவர்கள் அவனைத் தலைவன் முன் நிறுத்தி. “மகாபிரபு! இவன்தான் அந்த இளைஞன் இவனை நேற்றே நமது ஆட்கள் கவனித்து விட்டனர். உடனே இவன் தன்னோடு இருந்த மற்றொருவனை அக்கரையில் கடந்தை நகரை நோக்கி அனுப்பிவிட்டிருக்கிறான். இன்று ஆற்றங்கரையில் தங்கள் செல்வி கீலாம்பரி, மானுக்காக விரித்து வைத்திருந்த வலையில் தவறிப் போய் சிக்கிக் கொண்டு கிடந்தான். உடனே போய்ப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டோம்.” என்று கூறினர்.

இளந்திரையன் இடி இடியென்று சிரித்தபடியே, “ஆம்! அதை இன்னொரு முறையும் உங்கள் தலைவரிடம் கூறிவிடுங்கள். வலையில் சிக்கிக் கடந்த என்னைப் பிடித்தது சாமான்ய செயலா என்ன? இதில் உங்கள் வீரம் முழுவதும் வெளிப்பட்டிருக்குமே! அதை உங்கள் தலைவரும் புரிந்து கொண்டால் உங்களுக்குப் பாராட்டுதலும் சன்மானமும் இன்னும் அதிகமாகக் கிடைக்கும். எங்கே, மறுபடியும்

சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.” என்று எகத்தாளமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்டக் கள்வர்களில் ஒருவன், “திமிர் பிடித்தவனே, மரியாதையாக நடந்துகொள். தலைவருக்கு முன் இடி இடியென்று சிரித்தால், அடுத்த விநாடியே உன் குரல்வளை நெரிக்கப்படும். ஜாக்கிரதை! உன்னை எப்படிப் பிடித்தால் என்ன? பிடிக்கவேண்டும் என்பது எங்களுக்குக் கட்டப்பட்ட கடடளை. நீ வலையில் சிக்காமல் இருந்திருந்தால் மட்டும் எங்களிடம் சிக்கமாட்டாயா, இடலை எங்களைக் கொன்று குவித்து விட்டு ஒடிவடு வாயா?”—என்று இரைந்தான்.

“அப்பனே! நானே உங்கள் தலைவனைச் சந்திக்கத்தான் இந்தக் காட்டிற்குள் நுழைந்தேன். நீ சொல்வதுபோல் தனித்திருந்து என்னைப் பிடிக்க நீங்கள் ஒரு கூட்டமாக வந்திருந்தால், அப்போது நான் தப்பவே வேண்டும் என்று எண்ணினால் என்ன நடக்கும் என்பதை இங்கே உங்களில் யாராவது அறிய ஆசைப்பட்டால், என் கைவிலங்களை அவிழ்த்து விட்டு கையில் வாளோடு பலசாலியான நாவலந்து பேர் வந்து வளைத்துப் பாருங்கள். பிறகு நடப்பதை உங்கள் தலைவனும் வேடிக்கை பார்க்கட்டும்.” என்று அறைகூவல் விடுத்தான்.

கூட்டமாகக் கூடி நின்ற அந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் “தலைவரே! இந்த திமிர் பிடித்தவனை உடனே கொல்லுங்கள்” என்று கூறினர்.

அதுவரை இளந்திரையனைப் பார்த்து விட்டுத் தன் கனத்த இமைகளை மூடிக்கொண்டு கறுத்து

அடர்ந்த புருவங்களைச் சுருக்கி நெளித்து ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில் முழ்கிப் போயிருந்த கொள்ளையர் தலைவன் கூச்சலைக் கேட்டு விழிகளைத் திறந்தான்.

அப்பப்பா! என்ன பயங்கரமான விழிகள் நெருப்புக் கோளங்கள் சுழல்வதைப்போல் அக்கினிப் பிழம்பாக இருந்தன அந்த விழிகள். தடித்துப் பெருத்த உடலும், பெரியதலையும் அதில் இருப்புச் சுருளைப்போன்று அடர்ந்து கிடக்கும் தலை முடியும் அவனை ஏதோ புராணங்களில் கூறப்படும் பயங்கர ராட்சஷனைப் போலத் தோன்றச் செய்தது.

இளந்திரையன் தன் மனதிற்குள் 'இவன் பயங்கரத்தோற்றமுடையவனாயிருந்தாலும், எதையும் நன் கு சிந்திக்கும் ஆற்றலுள்ளவனாயிருப்பான் போலிருக்கிறது. நிச்சயம் காட்டுத்தனமானச் செய்கைகளில் ஈடுபடமாட்டான். காரணமில்லாமல் இவன் கொள்ளையனாகியிருக்க முடியாது. அதிக வயதாகி விட்டவன்தான்' என்று அந்தக் கொள்ளக் கூட்டத்தலைவன் நீலனைப் பற்றி எடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நீலன் தன் பூதாகாரமானச் சரீரத்தை தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து நின்றான். பருத்த உடலானாலும் வலிமை வாய்ந்த சரீரம். உடல் பருமனுக்கேற்ப நல்ல உயரம், ஆகிருதியான தோற்றம்! அவன் கொஞ்சம் கூட ஊளைச் சதைப் பிடித்தவனல்ல என்பதை இளந்திரையனும் புரிந்து கொண்டான்.

தலைவன் திடீரென்று எழுந்து நின்றதும், அங்கே கூடி நின்றிருந்தவர்களிடையே கூச்சல் அடங்கி

அமைதி நிலவியது. நீலன், இளந்திரையனை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

அவனருகே வந்து நின்றதும், "இளைஞனே! உன் பெயரென்ன" என்று கரகரத்த குரலில் வினவினான்.

"இளந்திரையன்" என்று தன் பெயரைக் கூறியதும்,

"திரையன்...ம்... இளந்திரையன்!... சரி, தந்தையின் பெயரென்ன?"—என்றான்.

இளந்திரையனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. இவனென்ன நம் குலம் கோத்திரமெல்லாம் வினவிக் கொண்டிருக்கிறானே' என்று மனதிற்குள் சலித்துக் கொண்டான்.

"தந்தையின் பெயர்...எனக்குத் தெரியாது. உனது இந்தக் கேள்வி அனாவசியமான ஒன்று என்றாலும், நான் பொய் கூறவிரும்பவில்லை. அதனால் கூறுகிறேன். என் பிறவி பற்றிய ரகசியம் ஒரு மனிதரால் காக்கப்பட்டு வருகிறது. அதை அவராகச் சொல்லும்வரை நானாகக் கேட்பதில்லை என்பது நான் அவருக்குச் செய்து கொடுத்து விட்ட சத்தியம் நீ மேலே வேறு விஷயங்களைப் பற்றி விசாரிக் கலாம்." என்று மிக மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

நீலனின் புருவங்கள் மறுபடியும் சுருங்கின.

"உன் பிறவி ரகசியம் ஒரு மனிதரால் காக்கப் பட்டு வருகிறதா? ம்...அந்த மனிதர் பழையாறைக் காட்டில் தவப்பள்ளி வைத்திருக்கிறாரே சீவானந்தர் அவர்தானே?" என்று வினவினான் அவன்.

இளந்திரையனுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. 'இதென்ன விற்கை! என் பிறவி ரகசியத்தை ஓளவுக்கு இவனும் அறிந்திருப்பான் போலிருக்கிறதே. உறையூரில் உபவனத்துக் கூத்தபிரானும் இப்படித் தான் வினவினார். செங்கல்வராயரும் இப்படியே வினவினார். மன்னர், மாராயர் எல்லோரும் என்னைப் பற்றி ஏதோ பூடகமாக உரையாடிக் கொண்டார்கள். இப்படிப் பலர் அறிந்திருக்கும் ஒரு விஷயம் எப்படி ரகசியமாகும்? அந்த ரகசியம் என்னிடம் மட்டும் எல்லா மனிதர்களாலும் மறைக்கப்படுவானேன்? ஒரு வேளை அந்த ரகசியத்தை அறியக்கூடாத ஒரே மனிதன் நான்தானோ? என்று எண்ணிக் குழம்பிய படியே,

"ஆம்! அவர் மட்டும் தான் என் பிறவி ரகசியத்தை அறிந்த மனிதர் என்று எண்ணியிருக்கேன். ஆனால் அந்த ரகசியம் உனக்கும் தெரியும் போலிருக்கிறதே?" என்றான். உடனே நீலன், "ஆம்," என்பதைப் போல் தலையசைத்தபடியே இளைந்திரையனை நெருங்கி அவன் மார்பிலிருந்த மேலங்கியைச் சற்று, விலக்கிப் பார்த்தான். அங்கே இளந்திரையனின் சிவந்து அகன்று விரிந்திருந்த மார்பின் இடப்புறத்தில் பாய்ந்து வரும் புலி ஒன்றைப்போல் பேச்சைகுத்தப் பட்டிருந்தது.

அவன் அசைந்து நின்ற ஒரு அசைப்பில் அந்தப் பச்சைப் புலி நிஜமாகவே தாவிப்பாய்வதைப் போலத் தோன்றியது நீலனுக்கு அவன். உடனே ஆட்களை அழைத்து, இளந்திரையனைப் பிணைந்திருந்த விலங்குகளை அவிழ்த்தெறியச் செய்து விட்டு அவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான்.

அவனுடைய செய்கைகள் இளந்திரையனுக்கு மேலும் மேலும் வியப்பையளித்தன. அவனை அழைத்துச் சென்று தனக்கச் சம ஆசனத்தில் அமரச் செய்து, "இளந்திரையனே! உமக்கு என் செய்கைகள் வியப்பையளிப்பதாக இருக்கலாம். ஆனால், நான் உமது வருதையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டதான் இயந்தேன். அதனால் எனக்கு வியப்பெதுவுமே இல்லை" என்று கூறினான்.

"நுபது செய்து விளக்கமாகப் பேசு நீலா! நீ பயங்கரமானது கொள்ளைக்காரன் என்று வாடெங்கும் பேசப்படுகிறது. உன்னை அடக்கி ஒடுக்குவது முடியாதென்று சோழ மன்னரே கருதுகிறார். நான் எப்படியும் உன்னையும் உன் கூட்டத்தையும் பிடித்துத் திருத்திவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் அரசரிடம் உறுதி கூறிவிட்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன். இங்கே நீயோ என்னைப்பற்றி அனைத்தும் அறிந்தவனாயிருக்கிறாய். என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததாகவும் கூறுகிறாய். எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லையே?" என்று வினாவினான்.

"உனக்குக்குப் புரியாததில் வியப்பில்லை இளந்திரையனே. எல்லாம் நான் பிறகு தெளிவாக விளக்குகிறேன். முதலில் இங்கே ஒரு நாள் நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உலகத்தாரால் கொள்ளைக்கூட்டம் என்று கூறப்படும் கூட்டத்தை இங்கே எப்படியெப்படி உருவாக்கியிருக்கிறேன். இங்கே உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் இளைஞர்களின் இதயத்தின் அடித்தளத்தில் என்னென்ன எண்ணங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்களை ஏன் கொள்ளைக்காரர்கள் என்ற பெயரில் உருவாக்கியிருக்

கிறேன் என்று இத்தனை விஷயங்களையும் புரிந்து கொள்ளுங்கள். பிறகு உங்களுக்கு எல்லென்ன விஷயங்களைத் தெளிவு படுத்த வேண்டுமோ அதைத் தவறாமல் நான் விளக்கிக் கூறுகிறேன்" என்று நீலன் கூறியதும்,

"நீலா! நீ பயங்கரமான ஆசாமி என்றுதான் நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இப்போது நீ பண்புள்ளவன் என்பதையும் புரிந்து கொண்டேன். ஆனால், நீ ஏதோ கொள்ளைக்காரர்கள் என்று பெயரில் என்றாயே, அதுதான் புரியவில்லை" என்றான்.

"தங்கனே மன்னப்பிரானிடம் என்னையும் எனது கூட்டத்தையும் திருத்தவும், அடக்கி ஒடுக்கவும் உறுதி கூறி வந்துள்ளதாகக் கூறினீர்கள். எனவே, நீங்கள் இங்கேயாரையும் அடக்கி ஒடுக்கவோ திருத்தவோ அவசியமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே அப்படிச் கூறினேன்." என்றான் நீலன்.

"அப்படியானால் நான் இங்கே வந்தது அனாவசியம் என்று கூறுகிறாயா? உங்கள் கூட்டத்தை யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாது என்று கூறுகிறாயா? என்னைப்பற்றி பல விஷயங்கள் உனக்கும் தெரியுமென்பதால் நான் உன்னை எதிர்க்காமல் உன்னோடு நட்புகொண்டு இங்கிருந்து திரும்பிப் போய்விடுவேன் என்று நீ எண்ணுகிறாயா?" என்று இரைந்தான் இளந்திரையன்.

"இளந்திரையரே! ஆத்திரப்படாமல் பேசுங்கள். தங்கள் என்னை ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவன் என்ற நினைவோடேயே பேசுவதில்

இத்தனை ஆத்திரப்படுகிறீர்கள். நான் தங்கள் தந்தையின் உயிர்த்தோழன் என்பது தெரிந்திருந்தால் இப்படி ஆத்திரப்பட்டுப் பேசமாட்டார்கள்" என்று நீலன் கூறியதும் 'ஆ' என்றபடியே உணர்ச்சி மேலிட்டால் அப்படியே துள்ளி எழுந்து விட்டான் இளந்திரையன்.

"அப்படியானால் என தந்தையும் சோழநாடு பயங்கரமான கொள்ளைக்காரன் என்று கருதீய ஒரு கள்வன்தானா? அதனால்தான் அந்த ரகச்யத்தை பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் என்னிடம் பறைதேவ்ருகிறாரா? நீலா! என் தந்தையை உனக்குப்படித் தெரியுமா? அவர் எப்படி உன் நண்பரானார்? என்னைப் உனக்குத் தெரிந்த அத்தனை விஷயங்களையும் உடனே கூறிவிடு" என்று கோபாவேசமாக வினவினான்.

ஆனால் நீலன் அவனது கோபத்தைக்கண்டு அஞ்சவோ; சினத்தின் வயப்படவோ இல்லை. நிதானமாக எழுந்து தன் இருகரத்தையும் இளந்திரையன் தோளில் ஆதரவாக வைத்து அவனை அமைதியடையச் செய்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினான்.

பிறகு,

"இங்கே நீங்கள் நிதானமிழப்பதால் ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. நான் உங்களுக்கும், உங்கள் டீச்சியர்களுக்கும் மிகவும் வேண்டியவன். பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் உங்களை வளர்க்கிறார் என்பதை அறிந்ததும் நீங்கள் ஒரு பரிபூரண வளர்ச்சி அடையும்வரை உங்களைப் பார்க்க வேண்டாம் என்ற ஒரு கட்டுப் பாட்டின் பேரில் விலகியிருந்தவன். ஒரு காலத்தில்

சோழர் அரண்மனையில் பொறுப்புமிக்கப் பதவியில் இருந்தவன். என் மதிப்பிற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரிய உங்கள் சோழ மண்டலத்தில் பிரக்யாதி பெற்ற வீரர். ஆனால், அவர் யார், அவரது பெயர் என்ன, அவர் சோழ மண்டலத்தில் எந்தப் பதவிக்கு உரியவர் என்பது போன்ற எந்த விஷயங்களையும் யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது. இப்படி ஒரு சத்தியரீதை என்னிடம் வாங்கிக் கொண்டவர், உங்களை வளர்த்து ஆளாக்கியவர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன், அந்தப் பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் தான். நான் கொள்ளைக் காரன் என்பது மட்டுமே அறிந்திருக்கும் நீங்கள் என் சத்தியத்தை கம்பாமல் போகவும், ஆனால் அதை நான் இதுவரை மீறியதில்லை. இனிமேல் மீறமாட்டேன் என்று கூறினான். அவனுடைய சாந்தமான பேச்சில் இளந்திரையனின் சினம் முற்றிலுமாக அடங்கி விட்டது. ஆனால் சிவானந்த அடிகள் தன் மிறப்பு பற்றி ஏதோ ஒரு ரகசியத்தை எதற்காக மறைத்து வைத்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்க ஆரம்பித்து விட்டது அவன் மனம்.

“நீலா! உன் சத்தியத்தையும், கட்டுப்பாட்டையும் நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் என்னைக் கண்டவுடன் உனக்குப் பழைய விஷயங்கள் நினைவுக்கு வரக் காரணம் என்ன? என் தந்தை உன் நண்பர் என்றால் அவர் பெயர் என்ன, நான் அவர் மகன் என்பதை எப்படிக் கண்டு பிடித்தாய்” என்று வினவினான்.

“உங்கள் தந்தையின் சாயல் அப்படியே உங்களிடம் இருக்கிறது இளந்திரையரே! அவரை

இருபது வருடங்களுக்கு முன் நாங்கள் இழக்க நேரிட்டு விட்டது. அப்போது அவர் எப்படி இருந்தாரோ அதைச் சாயலும் கப்பிரமும் அப்படியே உங்களிடம் குடி கொண்டிருக்கிறது.

உங்கள் தந்தையைக் கொன்று மகாபாவி சோன்களைக் காட்டுருப் போறேதான். அவனை அழித்து ஒழிக்கவும், அவனுக்குத் துணையாக இருந்து இந்தச் சோழ மண்ணைக் கப்பிரம் செய்து விட நினைக்கும் காப்பிர ஓயங்களைக் கொன்று குழிதோண்டிப் புதைக்கவும் இந்தக் காட்டை இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஆறாவது கனவர்கள் என்ற பெயரில் வீரர் படைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். தக்க சமயத்தில் நாங்களும், இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். தங்களை இங்கே அனுப்பி வைத்த மன்னர்பிரானுக்கு எனது நன்றி உரிததாகுக” என்று கூறியபடியே நீலன் கைகளைத் தட்டி ஒருவனை அழைத்து “எப்! நேற்று பல்லவதூதன் கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கும் அந்த ஓலையை எடுத்துவா!” என்று கட்டளையிட்டான்.

“எல்லாம் சரிதான் நீலா! நாம் அரசியல் திட்டங்களைப் பற்றிப் பேசலாம், முதலில் என் தந்தையைப் பற்றிச் சொல்” என்று கட்டாயப்படுத்தினான் இளந்திரையன்.

“உங்கள் தந்தையைப்பற்றி விரைவிலேயே நீங்கள் அறிய வாய்ப்பேற்படும், அவசரப்படாதீர்கள். அவர் ஒரு மகா மனிதர்” என்று கூறினான்.

மகாமனிதன் என்ற அந்த வார்த்தை இளந்திரையனைச் சிந்தினையில் மூழ்க வைத்து விட்டது. நாம்

அரசனாச் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, மாராயரிடம் அரசர் 'இவர் யாருக்கும் பணிந்து வணங்காத ஒரு மகா மனிதபரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்' என்று கூறியிருந்தது அவன் நினைவிற்கு வந்தது. அப்படியே அவன் யோசனையில் முழுகி விட்டான்.

30

வெள்ளாற்றங்கரையில்...

தன் தந்தை ஒரு மகா மனிதன் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பலத்த யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட இளந்திரையன், மகாமனிதன் என்ற சொல் சில காலங்களுக்கு முன் சோழ நாட்டை அழித்து விட நினைத்த எதிரிகளுக்கெல்லாம் ஒரு பயங்கரமான சொப்பனமாக இருந்திருக்கிறது என்பதையும், அந்தப் பெயருக்குள்ள மனிதன் எதிரிப்படைகளையெல்லாம் கதிகலங்கச் செய்திருக்கிறான் என்பதையும் ஏற்கெனவேயே தான் கேள்விப்பட்டிருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான்.

எந்தப் பெயருக்குரிய மனிதன், முன்பொரு காலத்தில் சோழ நாட்டில் ஈடு திணையற்றுப் புகழுடனும், தன் நிகரற்ற வீரனுமாகவும் வாழ்ந்திருந்தானோ, அவனைப் போல் நாமும் இனி வீரவாழ்வு வாழவேண்டும், இந்த நாட்டின் முழு விடுதலைக்கும் பாடுபட வேண்டும், இங்கே செத்துக் கிடக்கும் தமிழ் வீரத்தை புத்தயிர பெறச் செய்யவேண்டும் என்றெல்லாம் இளந்திரையன் கனவு கண்டு வந்தான். அந்தப்

பெயருக்குடைய மகாவீரன்தான் தன் தந்தை என்பதை அறிய கேரிட்டபோது அவனுக்கு அளப்பரிய ஆனந்தம் உண்டாகியது.

அவன் தன் தந்தையைப்பற்றி மேலும் அறிய ஆசைப்பட்டான். அவருடைய முழுப்பெயரும் என்ன என்பதைக்கூட அறியக்கூடாத அளவுக்கு நாம் என்ன பாவம் செய்தோம் என்று எண்ணி வருத்தப் பட்டான். அந்த சமயம் தன் தந்தையைக் கொன்ற கணைக்காலிரும்பொறையைப் பழிக்குப் பழி வாங்கியே தீருவது என்ற சபதத்தையும் மனத்திற்குள் செய்து கொண்டான்.

நீலன் அனுப்பிய ஆள் ஓர் ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுக்கவும், அதை வாங்கி இளந்திரையனிடம் கொடுத்து 'இதைப் படித்துப் பாருங்கள் இளந்திரையே!' என்றான் நீலன். அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்த இளந்திரையன் குமரனும் எரிமலையானான். அவனுக்குத் தன் தந்தையைப் பற்றிய சிந்தனைகள் மறுபுறம் போய்விட்டது. புதிய ஆவேசமும் வெறியும் மூண்டுவிட்டது நெற்றித்தசை புடைத்தெழப் புகுவங்கள் ஹெளிந்த கோபவேசமாக மறுபடியும் அந்த ஓலையைப் படித்து பார்த்தான்.

அதில், 'புத்தவரம் பல்லவன் தன் படைகள் சோழ நாட்டைத் தாக்க வரும்போது, வெண்ணாற்றங் கரைக் காடுகளில் மறைந்து வாரும் பயங்கரமான ஆறலைக் கள்வர்களை எதிர்த்துப் போரிட கேரிடும் என்று தான் அஞ்சுவதாகவும், வெண்ணாற்றங் கரையில் கள்வர்களோடு மோதி மிசவது கடினம் என்பதாலும், அங்கே சைவப்பு நிகழ்ந்தால் அது சோழர் படைகளைப் விழிப்படையச் செய்துவிட

நேரும் என்பதாலும், தான் ஆறவைக் கள்வர்களின் தலைவனது உதவியை நாடவிரும்புவதாகவும், ஒரு நாட்டிற்கும், மற்றொரு நாட்டிற்கும் நடக்கும் இந்தப் போரில் கொள்ளைக் கும்பலாகிய அவர்கள் இடைஞ்சல் தராமல் ஒதுங்கி நின்று விட்டால், பிறகு அவர்களுக்குச் சோழநாட்டில் அதிகச் சலுகைகள் வழங்குவதாகவும், வேண்டிய பொருள் உதவிகளைத் தாராளமாகச் செய்வதாயும் உறுதி கூறி, நீலனுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தான்.

மாராயர் போதித்திருந்த அரசியல் போதனைகளிலிருந்து சோழ நாட்டின் நிலைகளைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டிருந்த இளந்திரையனுக்கு, புத்தவர்ம பல்லவனின் இந்த ஓலை வியப்பை அளிப்பதாக இல்லையெனினும், இப்படி அவன் நீலனுடன் உடன்பாடு கொள்ள முயற்சிக்கலாம் என்பது அவன் முன் கூட்டியே அறிந்திருந்த ஒன்றுதான் என்ற போதும், அதை ஓலையில் படிக்க வேந்ததும் அவனால் சினத்தின் வயப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்து துள்ளியெழுந்து நீலனை லோக்கி,

“இதற்கு நீ என்ன மறுமொழி கூறியிருக்கிறாய் என்பதை நானறியலாமா?” என்று ஆத்திரமாக வினவினான்.

அவன் ஆத்திரத்தைச் சிறிது கூட லட்சியம் செய்யாத நீலன், வெகு அமைதியாகப் பதில்கூறினான்.

“கொள்ளைக்காரனுக்கு அரசியல் எதற்கு! மேலும் எனக்குச் சாதாரண மனிதன் ஆளவந்தால் வாய்ப்பானே! புத்தவர்ம பல்லவனின் வேண்டு கோளை ஏற்று அவன் படைகள் சோழநாட்டில் புகவும் தேவைப்பட்டால் அவனுக்கு உதவி செய்யவும் சம்மதம் தெரிவித்து ஓலை அனுப்பிவிட்டேன்.

“இது நடக்காது நடக்க விடமாட்டேன். என்னை மீறி புத்தவர்ம பல்லவன் எப்படி இந்த வெண்ணாற்றைத் தாண்டி விடுவான்...பாத்து விடுகிறேன் ஒருகை” என்று ஆவேசமாகக் கூவினான் இளந்திரையன்.

“வெறும் ஆவேசம் வெற்றிகளைக் குவித்து விடாது இளந்திரையே! கிதானமாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்; சோழநாட்டில் இப்போது எதிரிகளைச் சமாளிக்குமளவுக்குப் போதிய படைபலம் இல்லை. சோழநாடு சோழர்களின் கையில்தான் இருக்கிறது என்ற போதிலும்; அது களப்பிரப் படைகள் நின்று கொழுத்துத் தெருவல்லாம் கொட்டமடிக்கும் கூடமாகத்தான் இருக்கிறது. தப்பித் தவறி செங்கட் சோழரின் ஆதாவாளர்கள் ரகசியமாகத் திரட்டி வைக்கும் படைகள், அடிக்கடி படையெடுத்து வந்து தாக்குதல் நடத்தும் சோன் கணைக்காலிலும் பொறையால் சிதறடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இந்த நிலையில் வடக்கே வலிவு பொருந்திய சாம்ராஜ்யமாக விரிந்து கொண்டிருக்கும் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை தெற்கில் காவிரிக்கரை வரைக்கும் அகலப் படுத்த விரும்பு புத்தவர்ம பல்லவன் படையெடுத்து வருகிறான். இந்தப் படையெடுப்பைக் களப்பிரர்

களாலும் கூடத் தடுக்கவியலாது என்பது உண்மை. தாங்கள் ஒருவர் மட்டும் எப்படி இங்கே அவனைத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியுமென்று எண்ணுகிறீர்கள்? என்று வினவினான் நீலன்.

“தடுத்து நிறுத்துவது என்ன, அவனை வந்த வேகத்தில் காஞ்சியை கோக்கி ஓட விரட்டுகிறேனா இல்லையா பார். வாளேந்தி வாழ்வது தான் மறத்தமிழன் பண்பு என்ற கொள்கையுடைய நான், அன்னியனுக்கு அடிபணிந்து வாழ்வதைவிடக் கொள்ளையடித்துப் பிழைப்பதே மேல் என்று நீ எண்ணுவதால்தான் உன்னையும், உன் கூட்டத்தையும் பெரிதாக மதித்தேன். போரும் வீரவாழ்வும் தமிழனின் இதயத்திலிருந்து பிரித்து விடமுடியாதவைகளாகும். இந்த நாட்டைச் சுரண்டும் களப்பிரர்களையும், பரம்பரைப் பகை கருதி சேரன் ஆடும் வெறியாட்டத்தையும், இங்கேயும் தன் பிராகிருத மோழியைப் பரப்பிப் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்த நினைத்துப் பகல் கனவு காணும் புத்தவர்க்குமாயும் அழித்து ஒழித்து கிராமுலமாக்க ஒரு மகத்தான படை திரட்ட வேண்டும், அதற்கு எல்லாவிதப் பயிற்சிகளும் அளித்து நாலா திசையிலும் படையெடுத்துச் சென்று நமது சோழ சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுப்படுத்த வேண்டும் என்றெல்லாம் கனவு கண்ட நான், உனது கொள்ளைக்கூட்டத்தையே நான் ஸ்தாபிக்கும் முதல் படையாக மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று நம்பி இங்கே வந்தேன். இங்கே வந்த பிறகு நீ எனக்கு மிகவும் வேண்டியவன் என்பதையும், என் தந்தையின் உயிர் நண்பன் என்பதையும், உயாவான லட்சியங்கள் உள்ளவன் என்பதையும் அறிய

நெரிட்டதும், தேயிலும் மேலும் மகிழ்ச்சியும் நம்பிக்கையும் அடைந்தேன்.

ஆனால், நீ பல்லவனின் படையெடுப்பை ஆதரிக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தாங்க முடியாத சினத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது நீலா. நீ உன் ஒப்பந்தப்படி பல்லவ சைன்யத்தை உள்ளே நுழைய விட்டு ஒதுங்கியிரு. நான் ஒருவன் மட்டும் மின்னல் வேகத்தில் பல்லவப் படையகளை வெட்டி வீழ்த்துகிறேனா இல்லையா பார். இந்த வெள்ளாற்றில் இரத்தப் பிரவாகம் ஓடும். அதுவும் என் வான் முனைபி ளிருந்து வழிந்து ஓடும். பல்லவப் படையகளைத் தான் தாளாக்குகிறேன். புத்தவர்க்குமாய் புறமுதுகிட்டு ஓட வைக்கிறேன். என்னை மிஞ்சி என்ன நடந்துவிடும்! இந்தக் காட்டையே கெடுப்பிட்டுப் பொசுக்கியாவது பல்லவன் படையெடுப்பை ஒருவனாய் நின்று முறியப் பேன். அப்பொழுதாவது என் வீரத்தில் நம்பிக்கை வைத்து என் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறாயா இல்லையா பார்த்து விடுகிறேன்” என்று வீர முழக்கமிட்டான் இளந்திரையன். அவனுடைய தன்னம்பிக்கையும், நாட்டுப்பறறும், ஆவேசமும் ஆறலைக் கள்வர்களின் தலைவன் நீலனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவன் தன் பாராட்டுதலை உரக்கச் சத்தமிட்டு வெளிப்படையாகவே கூறினான்.

“உங்கள் வீர உணர்ச்சி பாராட்டுதற்குரிய ஒன்றுதான் இளந்திரையனே! ஆனால் உங்கள் நாட்டுப்பற்றுப் பரிதாபத்திற்குரிய ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. நாங்கள் வெருகாலமாகவே கொள்ளைக் காரர்களாக இருந்து பழகிவிட்டோம். ஒரு மாதிரி வாழ்க்கையில் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து இன்னொரு

மாதிரிப் பழக்கவழக்கமுள்ள வாழ்க்கைக்கு மாறுவது என்பது அவ்வளவு எளிதில் நிச்சயித்து விடக்கூடியதல்ல. நாங்கள் புத்தவர்ப் பல்லவருக்கு ஆதரவாக நடந்துகொள்வதாக வாக்குறுதியளித்து ஒலை அனுப்பிவிட்டோம். தாங்கள் எங்கள் நண்பரின் மகன் என்ற முறையில் இங்கே சுதந்திரமாக இருக்கலாம். ஆனால் உங்களுடைய எந்தவித அரசியல் கொள்கையிலும் எங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை" என்று கூறிக்கொண்டே அங்கே கூடி நின்ற மற்றவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் அனைவரும் போகலாம். மேற்கொண்டு பேசவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி நாம் பிறகு கலந்து பேசுவோம். இப்போது எனது கண்பரின் புதல்வராகிய இந்த இளைஞரோடு தனியையில் பேசவேண்டியிருக்கிறது" என்று அவர்களை அனுப்பிவைத்தான்.

"நான் தீவிரென்று வேறு விதமாகப் பேசுவது உங்களுக்கு ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது இல்லையா?" என்றான் ஆறலைக் கள்வர் தலைவன் நீலன்.

"ஆம், நீலா! நானும் அதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன், நீ முதலில் இங்கே கள்வர்கள் என்ற பெயரில் எதற்காகவோ ஒரு லட்சியப் படை திரட்டப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினாய். சேரன் கணைக்காலிரும்பொறையை எதிர்த்து அழிப்பது உங்கள் லட்சியம் என்றும் கூறினாய். பிறகேன் தீவிரென்று ஒரு வாழ்க்கையிலிருந்து மறு வாழ்க்கையை அடைவது எளிதில் ஆகாதது என்றும், என் அரசியல் கொள்கையில் உனக்குச் சம்பந்தம் இல்லை என்றும் கூறினாய்?"

சோழ நாட்டின்மீது பற்றும் பக்தியும் உள்ளவன் என்றால் உன்னால் எப்படிப் புத்தவர்ப் பல்லவனை ஆதரிக்க முடியும்? எனக்கொன்றுமே புரிய வில்லையே?" என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

"அதற்காகத்தான் உங்களை ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு இங்குள்ள நிலைமைகளைப் புரிந்து கொண்டு பிறகு பேசுங்கள் என்று கூறினேன். தாங்கள் அவசரப்பட்டு எல்லா விஷயங்களையும் பேச ஆரம்பித்து விட்டீர்கள். இப்போது சொல்கிறேன் கேளுங்கள். இங்கே கொடிய ஆறலைக் கள்வர்கள் என்ற பெயரில் மூவாயிரம் இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் இருபது இருபத்தைந்து வயது இளைஞர்கள். இருபது வருடங்களாக நான் இந்தக் காட்டிலேயே அவர்களை வளர்த்து வைத்திருப்பதால் நாட்டு நிலவரங்கள் எதுவுமே அவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஏறத்தாழ உங்களுக்கும் அதே நிலைதான். நீங்களும் இருபது வருடங்களாகப் பழையாறைக் காட்டிலேயே வளர்ந்துள்ளீர்கள். அதற்கு முன் சோழ நாடு எப்படி இருந்தது, என்ன சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன என்பவையெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படிச் சரிவரத் தெரியாதோ, அப்படியே இங்கேயுள்ள இளைஞர்களுக்கும் எதுவும் தெரியாது. ஆனாலும், நீங்கள் தவப்பள்ளியில் வளர்ந்த முறை வேறு, இங்கே இவர்கள் வளர்ந்த முறை வேறு. உங்களுக்கிருந்த கட்டுப்பாடுகள் இவர்களுக்கெல்லாம் இல்லை. சூதா தாரியாக இருக்கும் நான் சில திட்டங்களின் கீழ் இவர்களையெல்லாம் உருவாக்கி வருகிறேன் என்றாலும், தனிப்பட்ட முறையில் யாருக்கும் கட்டுப்

பாடுகள் இல்லை. அவர்கள் போக்கில் முழுச் சுதந்திரம் உண்டு.

வெள்ளாற்றின் கீழைக் கரையிலிருந்து பழைய பாறைக்காடு உட்படக் காவிப்பூட்டினம், நாகப்பட்டினம் வரையிலும் கடற்கரை ஓரத்துக் காடுகளின் கெடுகிலும் பரவியிருக்கிறார்கள் இந்த இளைஞர்கள். ஆறலைக் கள்வர்கள் என்றால், தென்பாண்டித் திருநாடு வரை ஒரே நடுக்கந்தான்.

மதுரையைக் கேந்திரமாகக் கொண்டிருக்கும் களப்பிரக்கலியரசன் கூட இந்தப் பகுதிகளில் மீது கவனம் செலுத்த அச்சப்படுகிறான். இப்படி மேற்கில் கொங்கு நாடுவரை சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் பரவி உடனிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நம்மவர்கள். மேலைக் கடலில் கப்பற் கொள்ளைக்காரர்களாக விளங்கி, சோ நாட்டையே கலக்கிக்கொண்டிருக்கும் கடற்குறும்பர்களான நன்னர்கள் கூட நம்மவர்களைக் கண்டு நடுக்கமுறுகிறார்கள் என்றால், இந்த ஆறலைக் கள்வர்களான இளைஞர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுங்களேன் !

இப்படி ஒரு பயங்கரமான கூட்டத்தை மட்டும் சிடுஷ்டித்து வைத்துள்ளேனே தவிர, இவர்களில் யாருக்கும் தாங்கள் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதையோ, இந்த நாட்டின் முழுவிடுதலைக்காகவும் பாடுபடவே நாம் மறைத்து வளர்க்கப்படுகிறோம் என்பதையோ நான் சிறிதும் தெரிவிக்கவில்லை.

எந்த நிலையிலும் தோல்வி தழுவாத வீரம்; எந்த ஆபதமும் இல்லாத நிலையிலும் கூட எதிரியை வீழ்த்திவிடும், நூழிலாட்டு என்ற அபூர்வ வித்தை,

புனியோடும், சிங்கத்தோடும் வெறுங்கையோடு மேரதி வெற்றி பெறும் வித்தை, கூட்டம் கூட்டமாக வரும் எதிரிகளைத் தனி ஒருவனாக நின்று வெற்றி காணும் துணிவு. எரி பந்தெடுத்தலால் எதிரியின் நாட்டைக் கவங்க வைப்பது போன்ற அசாத்யமான வித்தைகளில் இங்குள்ள ஒவ்வொரு இளைஞருக்கும் அபாரமானத் திறமையுண்டு.

இவர்களைப் பெல்லாம் சமயம் வரும்போது ஒன்று திரட்டி ஒரு மாபெரும் படையாக மாற்றிக் கொண்டு விட முடியும். இப்படி வெறும் இளைஞர்களை மட்டும் தான் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறேன் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். ஏராளமான அளவுக்கு வாட்களையும், ஈட்டிகளையும், கேடயங்களையும், போரில்போது எதிரியின் ஈட்டிகளோ, அம்புகளோ எதிர்பாராத இடத்தில் தாக்கி ஆபத்தை விளைவித்து விடாமலிருக்க ஒவ்வொரு வீரனும் அணிந்துகொள்ள வேண்டிய இரும்புச் சட்டைகளாலான வலைச் சட்டைகளும் இங்கே தயாரித்துச் சேகரிக்க படுகின்றன.

அது மட்டுமில்லாமல், எதிரிகளை வெகு தூரத்திலேயே தடுத்து நிறுத்திச் சிதறடிக்கும் வகையில் சரமாரியாகக் கற்களையும் அம்புகளையும் அள்ளிவிசும் ராட்வூச பொறிகளையும் ரகசியமான இடங்களில் தயாரித்து வைத்துள்ளோம்" என்று அவன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே இடைமறித்த இளந்திரையன்;

"எல்லாம் சரிதான் நீலா! உன் திட்டமனைத்தும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது, நான் எதையெல்லாம் செய்ய நினைத்து வந்தேனோ; அதையெல்லாம் நீயே செய்து வைத்திருப்பது எனக்கு வெகு உற்சாகத்தையும்

மகிழ்வையும் அளிக்கிறது. ஆனால், இந்த ஆறலைக் கள்வர்கள் அனைவருக்கும் தங்கள் சோழ நாட்டினர் என்பதையும், தங்கள் நாய் தந்தையர்களும் தங்களது முன்னோர்களும் முன்னொரு காலத்தில் போர் மறவர்களாக இருந்து சேரனால் சிதறடிக்கப் பட்டவர்கள் என்பதையும் நீ ஏன் கூறாமல் இருந்து விட்டாய்? அப்படிச் கூறியிருந்ததால் அவர்கள் எத்தனை ஆவேசமாக இருப்பார்கள், எதிரியை வீழ்த்தவேண்டும் என்ற துடிப்பு எவ்வளவு மிகையாக இருக்கும்... அதையெல்லாம் அனை போட்டு விட்டாயே நிலா! என்று வினவினான்.

“அப்படியில்லை இளந்திரையே, அவர்கள் சுற்றியுள்ள அரசுகளால் முன்னொரு காலத்தில் தங்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டு விட்டவர்கள் என்பதையும், கொடுமைப்படுத்தப் பட்டவர்கள் என்பதையும் கூறித்தான் வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் முழு விபங்களும் அவர்கள் அறிந்திருப்பது அவ்வளவு கல்வதல்ல. இளைஞர்கள் துடிப்பு மிகுந்தவர்கள். அவர்களால் ரகசியத்தைக்காப்பாற்ற முடியாமல் போய் விடலாம். அவாப்பட்டு ஆவேசத்தை அடக்கமுடியாமல் எங்காவது அரசியல் பூசலில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு விடுவார்கள். பிறகு நான் இருப்பது வருடங்களாகக் காத்திருக்கும் வட்சியம் சிதறிப்போகும்.

இந்தக் காட்டில் வாழும் ஆறலைக்கள்வர்கள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் முற்காலப் படைவீரர்கள் என்ற ரகசியம் எதிரிகளுக்குத் தெரிந்து போகும் யானால், விஷயங்கள் விபரீதமாகி காடுங்கும் கொடுமைகள் நிகழ்த்தப்படும். சோழ நாட்டின் சமீபகால அமைதி அழிந்துபோகும். மேலும் சோழ காடு முன்போல் பெரிய சாம்ராஜ்யமாக இல்லை. குறுகிச் சிதறி சாதாரண சிற்றரசாக மாறியிருக்கிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் பகுதி களப்பிரர்களின் கோடிப் பார்வையில், தஞ்சையிலும், பழையாதையிலும் முத்தரையர்களின் தலைமை களப்பிரர்கள் உதவியுடன் வேரூன்றி வருகிறது.

உறையூரும் சுற்றுப்புறங்களும் கமது மன்னர் கோச் செங்கடசோழ பிராண்டம் இருந்து வருகிறது என்றாலும், அங்கேயும் களப்பிரப் படைப்பிரிவு ஒன்று காகலிங்கன் தலைமையில் இடங்கி வருகிறது. அவர்கள் உறையூர் வீதிகளில் நிகழ்த்தும் வெளிச் செயல்களைக்கூடத் தட்டிக்கேட்க முடியாத நிலையில் கமது மன்னர் இருக்கிறார்.

கருரை சேரன் கணைக்காலுப்பொறை ஆகிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிலையின் செயலிழந்து சோழப் பேரரசு முற்றிலுமாக வீழ்ச்சி பெறும் நிலை வந்துவிடக்கூடாது என்ற கவலெண்ணத்தில், ஞானமும் பக்தியும் நிறைந்த தமிழ்ப் பெரியார்களானப் பெரியவர் சிவானந்த அடிகளும், கூத்தபிராணடிகளும் தமையனங்கள் என்ற பெயரில் பழையாறைக் காட்டிலும், உறையூர் காவிரிக்கரை உபவனத்திலுமாகச் சில இடங்களில் ஓதுங்கி இருந்து, இளைஞர்களைத் திரட்டி எல்லாப் பயிற்சிகளையும் அளித்து வருகிறார்கள்.

அவை எதுவும் களப்பிரனின் கழுக்கு கண்களிலிருந்து தப்பி நடப்பவை அல்ல. கோமலைக் காட்டில் வேளைக்காரப் படைத்தலைவர் மாராயர் சேகரித்து வைத்துள்ளப் படைகளும் கூடத்தான். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் கண்டும் காணாததுபோல் இருந்துவிட்டாலும், களப்பிரன் இவற்றைத் தனித்தியங்க விட்டுவிட மாட்டான். சோழ நாடு சோழ காடாகவே இருப்பதுபோல் ஒரு

பிரமை எல்லா இதயங்களிலும் உண்டாகவேண்டும் என்பதுதான் அவன் திட்டம்.

இந்த நிலையில் வெண்ணாற்றங்கரைக் காடுகளில் வாழும் கள்வர்கள், உண்மையில் கள்வர்களல்ல என்ற உண்மை எந்த வகையிலும் எதிரிகளுக்குத் தெரிந்துவிட்டால், அவர்கள் எச்சரிக்கை அடைந்து விடக்கூடும் எனவே ரகசியம் வெளிப்படாமல் இருக்க ஒரே வழி, அங்கே உள்ளவர்களே தங்களைப் பற்றிய உண்மைகளை அறியவிடாமல் செய்வது தான்.

அவர்கள் தங்களை உண்மையாகவே கொள்ளைக் கூட்டம் என்றே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா இடங்களிலும் கொள்ளையடிக்கிறார்கள், எந்த காட்டைச் சேர்ந்தவர்களிடமும் சுவிரகம் காட்டுவ தில்லை. உதாரணமாக நீங்கள் அன்று பழையாறை யிலிருந்து உறையூருக்குச் செல்லும் வழியில், சோழ காட்டுப் படைத் தலைவர் மகள் பல்லக்கில் செல்லும் போது ஆறலைக் கள்வர்கள் வந்து வழி மறித்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். அந்தச் சம்பவம் உறையூரில் தெரிய கேர்ந்த போது அங்கேயுள்ள கணப்பிரர்கள் 'இந்த ஆறலைக் கள்வர்கள், இன்று சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவர் மகளிடமே கொள்ளையடிக்க முயன்றனர். நாளை இந்தச் சோழ காட்டு அரண்மனைக்கே வந்து கொள்ளையடித்தாலும் அடிப்பார்கள்' என்று பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி எல்லாருமே ஆறலைக் கள்வர்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்பதே என் திட்டம். பெரும்பாலானவர்கள் மேற்குக் கடற்கரையில் கொள்ளைக் கூட்டமாகத் திரியும் கடற்குறும்பன்

இனத்தவர்களே நாடு களங்களில் புருத்து கொள்ளையடிக்கும் ஆறலைக் கள்வர்கள் என்று முடிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லா கவனத்திலும் மண்ணைத் தூவி விட்டு இங்கே பயங்கரமானக் கூட்டமாகத் திரியும் எங்களைப் பற்றி யாருக்கும் அரசியல் சந்தேகம் தோன்றவே கூடாது என்ற நிலையை உருவாக்கி விட்டேன். இனி என் லட்சியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான் பாக்கி. அதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் தழுவது வருகிறது. நாங்களும் வந்து விட்டீர்கள்" என்று கூறினான் நீலன்.

"அது சரி. நீலா, அரசர் உன்னைப்பற்றி அறிவாரா? அறிந்திருந்தால் உன்னையும் உன் கூட்டத்தையும் அடக்கி ஒடுக்க என்னை அனுப்பி வைத்திருக்க மாட்டாரே? உன் பெயரைக் கூட எனக்குப் பெரியவர் சிவானந்த அடிகள்தான் கூறியிருந்தார். மன்னர் பேசும் பொழுது, 'ஆறலைக் கள்வர்கள் என்ற விஷய பூச்சிகளை இந்த மண்ணிலிருந்து விரட்டியடிக்க வேண்டும். அது இந்த இளைஞர் ஒருவரால்தான் முடியும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். எனவே இவரையே நமது படை வீரர்களுக்கு உபதலைவராக நியமித்து, இவர் தமையையில் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களை வெண்ணாற்றங் கரைக்கு அனுப்பி வைப்பதாக முடிவு செய்துள்ளேன்' என்று கூறினாரே? அப்படியானால் மன்னருக்கும் தெரியாமலோ நீ உன் திட்டத்தை செயல்படுத்தி வருகிறாய்?" என்று வினவினான்.

"இல்லை இளந்திரையாரே! மன்னருக்குத் தெரியாமல் நான் எதையும் செய்ய விரும்பவில்லை. ஆனால், துழ்நிலை அப்படி அமைந்து விட்டது.

அரசர் இளகிய இதயம் படைத்தவர். அவரால் கொலை, கொள்ளை போன்ற கொடுமைகளைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாது. போரைக்கூட அவர் விருப்பமாட்டார். ஆராலும் அவர் கோழியல்ல. போர்க் களங்களையும் வெற்றியையும் சந்தித்தவர் தான். அவருடைய தந்தை சுபதேவர் சேரன் படை யெடுப்பில் தோல்வியுற்று சிதம்பரத்திற்கு ஓடிப்போய் ஓளிந்து கொண்டார். அப்படியெல்லாம் இவர் எப்போதும் ஓடி ஓளிந்தவரல்லர். மேலும் அப்போ திருந்தே பல போர்க்களங்களில் வீரமாகப் போராடி வெற்றி கண்டவர்.

அப்போது இவரும் இளவரசர். சேரன் கணைக் காலிரும்பொறையும் இளவரசன். இவர்கள் இருவரின் தந்தையரும் மோதிக் கொண்டப் போர்க்களங்களில் தான் உன் தந்தை படைத்தலைவராக இருந்தார். அப்போது உப தலைவனாக நான் இருந்தேன். பிறகு நடந்த கதையெல்லாம் வேறு விஷயம். இப்போது இளவரசர் செங்கணான் மன்னர் செங்கட் சோழமாகிவிட்டார். இ ள வ ர ச ன் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையாகி விட்டான்.

அப்போதைய படைத்தலைவர் மகன் இவரீ வரப்போகும் போர்க்களத்தில் படைத்தலைவனாக இருக்க வேண்டியதுதான் பாச்சி. அந்த நாளும் விளாந்து வரும். அதுவரையில் தாங்கள் என்னோடு தான் இருக்க வேண்டும். என் பேச்சைத்தான் கேட்க வேண்டும். இதெல்லாம் முன்கூட்டியே திட்டமிடப் பட்டுத்தான் நடக்கிறது உங்களை இங்கே அனுப்பி வைக்கும்படிச் செய்ததும் நான்தான். ஆனால் எதையும் மன்னர் அறிபமாட்டார்.

ஒரு பெரிய சணகனம் மறுபடியும் நிகழ்ந்து விடாமல் இருக்க அவர் அக்கறை கொண்டிருந்தாலும்,

அது நடந்துதான் தீர்வேண்டும் என்பதால், காங்கள் திட்டமிட்டுச் செயல்படுகிறோம். ஒருவரையொருவர் மேரில் சந்தித்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், பெரியவர் தவிரவந்த அடிகளும், உடையுள் கூத்த பிராண்டி களும், நானும் தொடர்புடையவர்கள் எப்பதை மட்டும் உங்களுக்குச் சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து இன்னும் சில நாட்களில் தாங்கள் கடந்தை மாநகருக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கேதான் பல்லவர்களின் சதிக்கூட்டம் இருக்கிறது. நீங்கள் எப்படியெப்படிச் செயல்பட வேண்டுமென்பதைப் பற்றிப் பிறகு பேசுவோம். வாருகள், உணவருந்தி ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று கூறி, அவனை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான் நீலன்.

31

கனிவால் பிறந்த காதல்

வெண்ணாற்றங்கரையிலிருந்த ஆறலைக்கள்வர் களின் தலைவன் நீலனின் இல்லம் வெகு எளிதையும் அழகும் குடிக்கொண்ட, பெரியதொரு பர்ண சாவை போல அமைந்திருந்தது. ஆற்றிலிருந்து வெட்டிக் கொண்டு வரப்பட்ட சிறு கால்வாய் ஒன்று அந்தப் பர்ணசாலையைச் சுற்றிப் பெரிய அகழியாகத் தேய்வி ருந்தது. மறுபுறம் அதில் நிரப்பி வழியும் கீர் வேறொரு கால்வாய் மூலம் மற்றொரிடத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. அகழியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட முதலைகள் உயிர் வாழ்வதாக இவ்விதிரை யனுக்கு நீலன் கூறினான்.

பெரிய கயிற்றுப் பாலம் ஒன்று பர்ண சாலையை அடையும் வழியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் இடையில் உடை வானும், கையில் வில்லும் அம்பு மாகப் பத்துப் பதினைந்து பேருக்கு மேல் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். நீலன் ஒரு சிற்றரசனைப் போல்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்று இளந்திரையன் மனத்திற்குள் சொல்லிக்கொண்டான். வீரர்கள் பணிந்து வணங்கினர். பர்ண சாலையின் மேல் கோபுரம் போல் காட்டுப் புற்களும், பனை ஓலைகளும் வேயப்பட்ட உப்பரிகைகள் கட்டப் பட்டிருந்தன. அங்கே மேல் வளைவிலிருந்து காட்டின் வெகு தூரம் வரை கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த காவலாளிகள் நீலனின் வரவை வளைந்த ளைம்புகளை ஊதி ராஜ மரியாதையுடன் வரவேற்றனர்.

உள்ளே தரையும் சுவரும் நன்கு மெழுகப்பட்டு, வெள்ளை மாக்கோலங்கள் இடப்பட்டு வெகு பவித்திர மாகத் தோற்றமளித்தன. சுவரில் ஆங்காங்கே புனிதகோலும், மான்தோலும் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. வாட்களும் கேடயங்களும் பளிர் பளிர் என்று ஒளிவீச, விதவிதமாகச் சாற்றி வைக்கப் பட்டிருந்தன. மேற்புறம் மரங்களாலும் மூங்கில் களாலும் அழகுற அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அமர்வதற்கு உயர்ந்த ரக வேலைப்பாடுள்ள ஆசனங்கள் நகரங்களிலிருந்து கொள்ளையடிக்கப் பட்டுக் கொண்டு வந்து போடப்பட்டிருந்தன. உண்மையிலேயே அந்த இடம் ஒரு சிறிய அரண்மனை போலத்தான் விளங்கியது.

நீலன் இளந்திரையனை ஆசனத்தில் அமரச் செய்துவிட்டு, “நீலாம்பரி! அம்மா நீலாம்பரி” என்று உப்புறம் நோக்கிக் குரல் கொடுத்தான். பணிப்பெண் ழடி வந்து இன்னும் ஆற்றுக்குப்போன நீலாம்பரியும் அவள் தோழிகளும் திரும்பவில்லை என்று கூறினாள். அவளை இளந்திரையனுக்குப் பழுவகைகளும், பாலும் எடுத்து வரச் சொல்லிக் கூட்டளையிட்டு விட்டுக் காரும் அமர்ந்தான் நீலன்.

“நான் உன் பெண்ணை முன்பு ஆற்றல் கரையிலேயே சந்தித்து விட்டேன் நீலா. அவன் தான் என்னை வலை விரித்துப்பிடித்துக் கொடுத்தான்” என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

“ஓ! அப்போதே ஆட்கள் சொன்னார்கள். நான் பேச்சுவாக்கில் மறந்து விட்டேன். உங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்ததும், என் நினைவுகள் பழைய காலத்தை நோக்கிப் பறந்து விட்டிருந்தது. என் மகள் சற்றுக் குறும்புக்காரி. அவள் ஏதாவது தப்பிதமாக நடந்து கொண்டிருந்தால் மனதில் வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள்” என்றான் நீலன்.

“அது எப்படி நீலா, மனதில் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியும்? அவன் என்ன கூறினான் தெரியுமா? நான் சிவப்பாக இருக்கிறேனாம். சிவப்பாக இருப்பவர்கள் தங்களை உயர்ந்த ஜாதி என்று சொல்லிக் கொண்டு கறுப்பாக இருப்பவர்களையெல்லாம் ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டார்கள். கறுப்பாக இருப்பவர்கள் தாழ்ந்த ஜாதியாம். ஆமாம், நீ எப்போது உன் பெண்ணுக்கு ஜாதி, நிறம் பற்றியெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தாய்?” என்று சிரித்துக் கொண்டே விளவினான் இளந்திரையன்.

“அட்டா, அதெல்லாம் எண்கொன்றும் தெரியாதே! அவள் அப்படியா பேசினாள்? நான் இப்படியெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்ததே இல்லையே, தாயில்லாத பெண்ணாயிற்றே என்று அவளைச் செல்லமாக வளர்த்து விட்டேன். அவள் இப்படியெல்லாம் சிரிப்பாள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. வரட்டும் இன்று கண்டித்து விடுகிறேன்.” என்று சற்று கோபம் தொனிக்கவே பேசினான் நீலன்.

“அதெல்லாம் நீ ஒன்றும் கேட்டு வைக்காதே நீலா! அவள் ஏற்கெனவேயே நான் சிவப்பாக இருப்பதால் என் மீது ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். இப்போது நீ வேறு கண்டித்து வைத்தால் அவள் என்னை பார்வையாலேயே எரித்துப் பொசுக்கி விடுவாள். இதெல்லாம் நீ சொல்லிக்கொடுக்காமலே சிந்திக்கிற விஷயம், பருவம்” என்று கூறி, மறுபடியும் சிரித்தான் இளந்திரையன். அவன் பேசியதைப் புரந்து கொண்ட நீலனும் கடகடவென்று சிரித்தான். அப்படி இருவரும் சிரித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், நீலம்பரி தன் தோழிகள் பின் தொடர உள்னே நுழைந்து கொண்டிருந்தாள்.

“ஆற்றங்கரையில் வலையில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தவனை முர்டர்கள் வந்து விலங்கிட்டு இழுத்துக் கொண்டு போனபோது, தான் எப்படியும் அவனை காப்பாற்றி விடவேண்டு என்று துடித்தவள், தன் தோழிசளுடன் வெகு நேரம் விவாதித்துக் கடைசியில் தன் தந்தையைச் சந்தித்து வேண்டிப் பார்ப்பது, அவர் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றாவிட்டால் தற்கொலை செய்து விடுவதாகக் கூறியாவது அவர் உணத்தை இரங்கச் செய்வது என்றெல்லாம்

திட்டமிட்டுக் கொண்டு தந்தையின் ஆலோசனைக் கூடமான மலைக் குகைக்குச் சென்று பார்த்தாள்.

அங்கேயிருந்து தந்தை இல்லத்திற்குச் சென்று விட்டதையறிந்து ஓடோடி வந்தாள். அந்த இளைஞனுக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்குமோ என்று அவள் மனம் பதைபதைத்துக் கொண்டிருந்தது. காவலர்களிடம் விசாரிக்கவும் வெட்கமாக இருந்தது. பயந்து நடுங்கிக் கொண்டே வீட்டிற்குள் நுழைந்தவள் அங்கே அவளும் தன் தந்தையும் கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம் அளிப்பதாக இருக்கவே அப்படியே விக்கித்துப் போய் நின்றுவிட்டாள். அவள் தோழிகளும் கூட அப்படியே மலைத்துப் போய் நின்றுவிட்டார்கள். கொடூரமான தங்கள் தலைவனா அப்படிச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பது? என்று அவர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“வாம்மா, நீலம்பரி! என்ன இத்தனை நேரம்? ஏன் அப்படியே மலைத்துப் போய் நின்று விட்டாய்?” என்றான் நீலன்.

இளந்திரையன் குறுக்கிட்டு, “நீலா! இங்கே நீ குற்றவாளிகள் என்று கருதுபவர்களுக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பது வழக்கம்?” என்று திடீரென்று கேட்டான்.

நீலன் அவன் பக்கம் திரும்பி “எதற்காகக் கேட்கின்றீர்கள்? சாதாரணக் குற்றவாளிகளுக்கு சவுக்கடி போன்ற தண்டனைகள் தான் கொடுப்பது வழக்கம்; வெளியிலிருந்து இங்கே உளவறிய

யாராவது வந்துவிட்டால் அவர்களைக் கழுவினேற்றி மூன்று நாள் கழித்து இந்த அகழியில் உள்ள முதலைகளுக்கு இரையாக எறிந்து விடுவதுதான் வழக்கம்" என்றான்.

"அப்படியானால் நீயேன் என்னையும் அது போல் கழுமாத்தில் ஏற்றவில்லை?" என்றான் இளந்திரையன்.

"இளந்திரையரே, இதென்ன பேச்சு?" என்றான் நீலன்.

"அப்படித்தான் உன் மகள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஓடி வந்தாள். இத்தனை நேரம் நீ என்னைக் கழுவின ஏறநியிருப்பாய் என்ற அவளது நம்பிக்கை வீணாகிவிட்டது. அதனால்தான் நான் உயிருடன் உன்னோடு கலகலவென்று சிரித்தப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டவுடன் அப்படித் திகைத்துப் போய் விட்டு விட்டாள்" என்று கூறியபடியே நீலம்பரியை கோக்கினான் இளந்திரையன்.

அவள் அவனைச் சுட்டு எரித்து விடுவதைப் போல பார்த்தாள். "அப்பா, நாம் காட்டில் வாழும் கொள்ளைக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் என்றாலும், நமக்கும் இதயம் இருக்கிறது என்பதை நீங்களே இவருக்குத் தண்டனை வழங்காததன் மூலம் நிரூபித்து விட்டீர்கள். நான் இவரைக் காப்பாற்றவும் உங்கள் சீற்றத்திலிருந்து விடுவிக்கவும் உங்களிடம் மன்றாட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் இப்படி ஓடி வந்தேன். ஆனால் அவர் நமது கருணையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பேசுகிறார். நகரத்து மனிதர்களே நயவஞ்சர்கள் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டி விட்டார்.

நான் வருகிறேன்" என்று படபடவென்று கூறிவிட்டு விரைந்து உள்ளே சென்று விட்டாள். அவர்களுக்குள் நடந்த ஊடல் உரையாடல்களை இன்னதென்று புரிந்து கொள்ளாத நீலன், "என்ன இளந்திரையரே, என் மகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல் ஏதேதோ பேசி அவளுக்கு சினமேற்படும்படி செய்து விட்டீர்களே. அவள் என்னைக் கண்டதும் எப்படித் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஓடாடி வருவாள் தெரியுமா? எனக்கு இருக்கும் ஒரே நிம்மதி என் மகளைக் காண்பதும், அவளோடு பேசுவதும் தான். அவள் உங்களைக் கண்டதும், அப்படித் திகைத்து நிற்பானேன், சினந்து பேசுவானேன்?" என்று வினவினான்.

"அதுதான் அப்பொழுதே சொல்லி விட்டேனே நீலா. உன் மகள் விரித்த வலையில் நான் விழுந்து விட்டேன். அதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். வேறொன்றும் இல்லை. அதுசரி. நீ என் தந்தை படைத் தலைவராக இருந்தவர் என்று கூறினாயே, அப்படியானால் அவர் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவராகத் தானே இருந்திருக்க முடியும்? என் வாழ்வில் மர்மமும், ரகசியங்களும் எப்படி வந்து புகுந்தன?" என்று பேச்சைத் திசை மாற்றினான் இளந்திரையன்.

"அவர் எல்லோரும் அறிந்த மனிதர்தான். அதைவிட அவரைப் பற்றிய சில உண்மைகள் மகத்தானவை. அந்த உண்மையால் அவர் சாகடிக்கப் பட்டார். அவருடைய மரணம் ஒரு மகத்தானத் தியாகம் என்பதையும் யாரும் மறுக்க முடியாது. அவர் எந்த உண்மையால் சாகடிக்கப்பட்டாரோ, அதே

உண்மை, உங்களுடைய சாகடித்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவே நீங்கள் மறைத்து வளர்க்கப் பட்டீர்கள். உங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் எதையும் தயை கூர்ந்து இனி என்னிடம் கேட்காதீர்கள். நான் உங்களை வளர்ந்த வாணிபராகச் சந்தித்து விட்ட ஆனந்தத்தில் ஒவ்வொன்றாக எல்லாவற்றையும் உளறி விடுவேன். அது சத்தியத்தை மீறுவதாகும். இதுவரை நான் கூறியவைகள் கூட தப்புதான். ஆனால் தாங்கள் என்னோடு தங்கியிருந்து பல காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டியிருக்கிறது என்பதால் அவற்றை கூறிவிட்டேன். மற்ற எல்லா விவரங்களையும் உங்களுக்கு விரைவில் அறிவிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதுவரை அவற்றை அறிய அவசரப்படாதீர்கள்" என்று கூறினான் நீலன்.

பணிப்பெண்கள் உட்புறத்தில் உணவு பரிமாறி வைத்து, அவர்களை உண்பதற்கு வந்து அழைக்கவே நீலன் இளந்திரையனை அழைத்துக் கொண்டு உட்கூடத்திற்குச் சென்றான். பணிப் பெண்களின் உதவியோடு நீலம்பரிதான் உணவு பரிமாறினான். ஆனால் அவள் விழிகள் இளந்திரையனை ஏறிட்டுப் பார்க்கவேயில்லை. இளந்திரையன் அலைபாயும் மனத்தோடு உணவருந்தினான். அவன் அவனை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்காமல் உணவு பரிமாறியது அவனுக்கு என்னமோ போலிருந்தது.

நீலன் உணவருந்திக் கொண்டே பல விஷயங்களை அவனுக்குக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். கடந்த நகருக்குச் சென்று முடிந்தவரை அங்கேயே தங்கியிருந்து பல்லவர்களின் நடவடிக்கைகளை அவன் கவனிக்க வேண்டும் என்றும், எக்காரணம் கொண்டும்

தான் ஆறலைக் கள்வர்களுடன் தொடர்புடையவன் என்பதை அவன் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் கூறினான்.

அவன் கூறியதனைத்தையும் நன்றாகக் கேட்டுக் கொண்ட இளந்திரையன் ஆறலைக் கள்வர்களில் உள்ள இளைஞர் கூட்டத்திற்குத் தன்னை அறிமுகப் படுத்தி வைக்குமாறு அவனிடம் வேண்டினான். அதை ஏற்றுக் கொண்ட நீலன். அன்றே முக்கியமான இளைஞர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு இளந்திரையன்தான் இனி தலைவன் என்றும் அவன் கட்டளைகளுக்கு அனைவரும் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும் என்றும் கூறி அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

"ஆறலைக்கள்வர்களில் பலசாலியான அந்த இளைஞர்கள் மற்றவர்களைச் சிறுச் சிறு கூட்டமாகப் பிரித்து அவற்றிற்குத் தலைமை ஏற்கக் கூடியவர்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் இளந்திரையனை வெகு வாகப் பிடித்திருந்தது. தங்கள் கூட்டத்திற்கு இளமையும் வீரமும் உடைய ஒரு புதிய தலைவன் கிடைத்துவிட்டான் என்று அவர்கள் அளவு கடந்த ஆனந்தமடைந்தனர். இளந்திரையனைத் தங்கள் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

நீலன், இளந்திரையனை இல்லத்திற்குச் சென்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு, தான் அந்த இளைஞர்களை அழைத்துக் கொண்டு மலைக்குகையை போக்கிச் சென்று விட்டான். அவர்களிடம் பல விஷயங்களை பேசி இனி புதிய சூழ்நிலைகள் உருவாக்க வேண்டிய வேலைகள் அவனுக்கிருந்தன.

இளந்திரையன் மதிய உணவு உண்டவுடனேயே அவனுடன் புறப்பட்டு இளைஞர்களைக் காண வந்து விட்டிருந்ததால் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இனியாவது சிறிது வேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டால் தான் நாளை கடந்தை நகருக்குச் செல்வது பற்றி யோசிக்க முடியும் என்று எண்ணிக் கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது மாவை நேரமாகி விட்டிருந்தது. கானகத்து மாவைப்பொழுது கண்கவர் காட்சியாக இருந்தது. பூக்கும் மரங்களும், செடி கொடிகளும் பூத்துக் குலுங்கின. பல் வேறு வகையான நறுமணங்கள் மாவைக் காற்றில் இழைந்து நரசியில் நளினமாக நுழைந்து மயக்கிக் கொண்டிருந்தது. வானம் வண்ணக் கோலமாக பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. பறவைகள் கானமெழுப்பியபடி பறந்து கொண்டிருந்தன. புள்ளிமான்கள் நிர்ப்பயமாகத் துள்ளித் திரிந்து கொண்டிருந்தன.

ஆயாசமும் அசதியும் மேலிட நடந்து கொண்டிருந்தாலும், அந்த மனோகரமான மாவைப் பொழுதை ரசித்துக் கொண்டு தான் அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் நடந்து கொண்டிருந்த இடம் வனத்தின் இயற்கையோடு இயல்பான வகையில் பொருந்த எழில் மலர்ச்செடிகளையும், மல்லிகை மூல்லை போன்ற கொடிகளையும், புன்னை, பொன் கொன்றை, பன்னீர், பாதிரி போன்ற பூக்கும் மரவகைகளையும் அழகுற அணி அணியாய் நட்டு வளர்க்கப்பட்டிருந்த ஒரு செயற்கை வனப்பிரதேசமாகும்.

அந்த அழகிய வனத்துள் செய்பொய்கை ஒன்றின் கரையில் புன்னை மரமொன்றினடியில் சிறு பாறை யொன்றின் மேலமர்ந்தவாறு வானத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் நீலாம்பரி. அவன் விழிகள் கலங்கி யிருந்தன. அருகே ஓடிவந்து இடித்து விளையாடும் மான் குட்டிகளைக் கூடக் கவனிக்காமல் அவன் அப்படி என்னதான் வேதனையில் இருக்கிறான். செய்பொய்கையில் விளையாடி கொண்டிருந்த வெள்ளன்னங்கள் கூட அவன் தங்கள் மீது கீரை வாரி இறைத்து வம்பு செய்யாமல் மரத்தடியில் சிவனே யென்று உட்கார்ந்திருப்பதை வியப்புடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இளந்திரையன் அவனைக் கண்டதும் தன் அசதியையும் ஆயாசத்தையும் கூட மறந்து விட்டான். அவனோடு பேச வேண்டுமென்று அவன் மனம் விழைந்தது. எப்படி இந்த அதிசயமான மாற்றம் தன் இதயத்தில் நிகழ்சிறது என்பதை அவனாலேயே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தானாக வந்து பேச முற்பட்ட பொற்கொடியைப் பல நேரங்களில் தவிர்க்க நினைத்து, முடிவில் அவன் அன்பில் தன் இதயத்தை இணைத்துக் கொண்டு விட்ட அவன், இப்பொழுது நீலாம்பரியைக் கண்டதும் தானாகவே ஓடி அவனோடு பேச வேண்டுமென்று தவிப்பது எதனால் என்று புரியாமல் தவித்தான்.

இத்தனைக்கும் பொற்கொடி பெயருக்கேற்றப் பொற்சிலை. இவனோ கறுப்பானவன். ஒருவகையில் இவனுக்குப் பெயர் பொருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. ஒரு வினாடி இளந்திரையன் அவனைப் பற்றி இப்படி எண்ணிப் பார்த்தான்.

செந்தாமரை, வெண்ணிலவு என்றெல்லாம் பெண்களின் முகங்களை வர்ணிக்கிறார்கள் கவிஞர்கள். சிறந்த அழகுடையப் பெண்களைச் செப்புச் சிலை, தங்க விக்கிரகம் என்றெல்லாம் கூறுவார்கள். எவனோ ஒரு கவிஞன் தன் காதலியை வர்ணிக்கும்போது, பசும் வெண்ணையுடன் தணலைக் குழைத்து செஞ்சந்தனக் குழம்போடு கலந்து, முற்றுமுணர் சிற்பி ஒருவன் முழுவிலவு நன்னாளில் வார்த்தெடுத்த வண்ணச்சிலை என்று வர்ணித்திருக்கிறான். சிவப்பு மட்டும்தானா அழகு? செந்நிறமலர்கள் மட்டும் தானா மணம் வீசுகின்றன? செங்கனிகள் மட்டும் தானா இனிய சுவை தருகின்றன?

இதோ இவன் கறுப்பாக இருந்தாலும், எத்துணைப் பேரெழிலோடு விளங்குகிறான். இருளைப் பிழிந்து நிறமெடுத்து, இளநீலம் கலந்து ஒளிகொடுத்து பிஞ்சுமலைக் கல்லில் செதுக்கி வைத்தப் பேரெழில் சிலை போலல்லவா இருக்கிறான் இவன். கருநாவல் பழம் சுவைப்பதில்லையா? இவன் தானாக வல்லவோ என் மனதைக் கவர்ந்து விட்டான். நானாக வல்லவோ இவனுடன் கூடத் துடிக்கிறேன்' என்றெல்லாம் அவளைப் பற்றி அவன் மனம் ஓயாது புலம்பியது. ஓராயிரம் நூலிழைகளைப் பின்னிக் கொண்டது. அவள் தன்னோடு பலகாலம் பழகினவன் என்பது போல் ஒரு சகஜ மனப்பான்மையும் அவள் தன்னோடு பல காலம் பழக வேண்டியவன் என்ற சபல மனப்பான்மையும் ஞெஞ்சிலெழ, மெல்ல அவளருகில் சென்றான்.

"என்ன இப்படி இங்கே வந்து அடித்து வைத்த கற்சிலை மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"என்ன செய்வது, நாம் கோவிலாக நினைக்கும் சில இடங்களில் உள்ளே நுழையவே முடிவதில்லை. இறுக்கி அடைக்கப்பட்டிருக்கும் இதயங்களை விட இம்மாதிரி இடங்களில் வந்து அமர்வதுதான் சுவமமாக இருக்கிறது. அதனால்தான் இப்படி வெறுப்போடு இங்கே வந்து அமர்ந்திருக்கிறேன், அதுவும்கூட உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறதா? வெறுப்பாக இருப்பவளிடம் வந்து வேதனையைத் தூண்டுவது போல், கறுப்பாக இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவது போல் கற்சிலை என்று கூறுகிறீர்கள். உங்களை யார் விசாரிக்கச் சொன்னது? எங்காவது பொற்சிலைகளாகப் பார்த்துக் கொண்டு போய்ப் பேச வேண்டியதுதானே?" என்று துயரம் தோய்ந்த குரலில் அவள் பதிலிறுத்தாள்.

இளந்திரையனுக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. அவள் தவிப்பையும் ஏக்கத்தையும் எப்படியும் நீக்கியே ஆக வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

"நமக்கு எது விருப்பமோ அதைத் தேடித் தவிப்பதுதான் இயல்பு. நாம் காணும் பொருள்களில் நமக்கு எது அதிகம் பிடித்திருக்கிறதோ அதையே உற்று நோக்குவதுதான் மனித வழக்கம். மனோரஞ்சித மலரை எடுத்து முகமும் போது நாம் எந்த மணத்தை நினைக்கிறோமோ அந்த மனமெல்லாம் வீசும் என்பார்கள். அதில்கூட மனம்தான் காரணமாக இருக்கிறது. அதுபோல் எனக்குக் கற்சிலைகளைத் தான் அதிகம் பிடிக்கும். தவிரவும் பொற்சிலையைக் கவர்ந்து கொள்ளப் பல மனங்கள் வீழையும். கற்சிலையின் அருமையைச் சில மனங்கள்தான் உணரும். நான், நீ கறுப்பாக இருப்பதையே விரும்பு

கிறேன். கறுப்பு எப்போதும் பெண்களின் கற்புக்குத் துணையாக இருக்கும். கறுப்பாக இருப்பதால்தான் நீயே உன் அழகை அறியாமல் இருக்கிறாய். உன்னாலேயே அறிய முடியாத அந்த அழகை நான் அடையத் துடிக்கிறேன்.

அழகில்லாத உடம்பை வெறுத்து ஒதுக்காதே. அங்கே தூய்மையான ஆத்மா தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று எவனோ ஒரு கவிஞன் கூறியிருக்கிறான். அப்படித்தான் உன் ஆத்மாவும் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நீ அழகானவள்! உன்னுள் தவிக்கும் அந்த ஆத்மாவை நான் மிகவும் நேசிக்கிறேன்....." என்று அவன் மிகவும் இதமான குரலில் கூறினான். அவள் பால் தோன்றிய கனிவினால் அவனுள்ளத்தில் காதல் ஜனித்தது.

அவள் கண்களில் நீர் ததும்ப, வார்த்தையிழந்த வார்ப்புச் சிலைபோல் அமர்ந்திருந்தாள். இளந்திரையனுக்கு அவளைத் தூண்டி விட்டுப் பேச வைக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

"நான் இப்படியெல்லாம் நினைத்துத்தான் உன்னைப் பார்த்தவுடனேயே உன்மீது அன்பு கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டேன். ஆனால், நீயோ என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எதை எதையோ பேசி விட்டாய். இப்போதுகூட 'நாம் கோவிலாக நினைக்கும் இடங்களில் சுலபமாக உள்ளே நுழைய முடியாமல் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன' என்று கூறினாய். அப்படியானால் நீ கோவிலாக நினைத்துப் பல இடங்களில் முயன்று விட்டுத்தான் தோல்வியோடு என் இதயத்தையும் கோவிலாக எண்ணிப் பார்த்திருக்

கிறாய்! அதனால்தான் எங்கே நானும் ஏமாற்றி விடுவேனோ என்று நினைத்துக் கலங்குகிறாய். அப்படித்தானே அர்த்தமாகிறது?" என்றான்.

அவன் இப்படிச் கேட்டது அவளைச் சீண்டி விட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்ற விளையாட்டு எண்ணத்தினால்தான். ஆனால் அவன் அதைக் கேட்டதும் அப்படியே அனலில் இட்டப் பூலுபோல் துடித்து விட்டான்.

"என்ன சொன்னீர்கள்?" என்று விழிகளை உருட்டிச் சினத்தோடு வினவியவன், அடுத்த கணம் அப்படியே குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்து விட்டான். கரிய நிற இமைகளுக்குள் சிக்கித் துடிக்கும் அந்த அழகிய வாளை மீன் விழிகளிலிருந்து பொல பொல வென்று நீர் முத்துக்கள் உருண்டு திரண்டு உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

இளந்திரையன் மனமும் இரங்கித் துடித்தது. "ஐயோ! இந்த அழகிய இளம் பெண்தான் கறுப்பாகப் பிறந்து விட்டோமே என்று ஏற்கெனவேயே கலங்கித் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய மெல்லிய இதயத்தை நாம் வேறு சொல்லப்புகளால் துனைத்து ரசிப்பதா?" என்று எண்ணி மனம் வருந்தினான்.

"இப்போது நான் என்ன சொல்லி விட்டேன் என்று இப்படி அழுகிறாய்? நான் சொன்னது தவறென்றால் மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்று அவன் கூறியதும்,

"உங்களுக்கென்ன என்ன வேண்டுமானாலும் பேசிவிட்டு முடிவில் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டு விடுவீர்கள். பெண்ணின் துன்பத்தை அறிந்திருக்

தாலன்றோ உங்களுக்கு என் மனம் படும்பாடு புரியும். இங்கே பல இளைஞர்களைக் காதலித்து மனம்பேதலித்து தோல்வியால் துவண்டு இறுதியில் உங்களை எண்ணி ஏங்கி இதயம் நலிவதாகவல்லவா சொன்னீர்கள்? இதைவிடக் கொடுமையானச் சொல் வேறென்ன இருக்க முடியும்?

தந்தையின் கடுமைக்குப் பயந்து தாழ்வறைக்கு கூட வர அஞ்சி, மேன்மாடக் கூடத்திலிருந்தே வனப்பிர தேசத்தின் வனப்புகளில் மனம் லயித்து வளர்ந்தவள் நான். காட்டில்தான் வளர்கிறேன் என்றாலும், எத்தனை கட்டுப்பாடுகள் தெரியுமா? ஒழுக்கம் எங்கள் இனத்தின் உயிர். அந்த உயிர்தான் என் தந்தையின் கடவுள். இங்கே எந்தக் குற்றத்திற்கும் மன்னிப்பு உண்டு. ஆனால், ஒழுக்கம் தவறியவர்களுக்கு மட்டும் மன்னிப்பே கிடையாது. தோழிகளும் நானும் ஆற்றுக்குச் சென்று வரக்கூடத் தனிப் பாதையைத்தான் பயன்படுத்தவேண்டும். தந்தை உடன் வராத எந்தச் சமயத்திலும் காட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்லவே முடியாது. அப்படி ஒரு கட்டுக் கோப்பிற்குள் வளர்க்கப் பட்டவளான என்னை என்ன வெல்லாமோ கூறி விட்டீர்களே?

உங்களை ஏறெடுத்து நோக்கியதன் விளைவால் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து நிற்கும் நான், நீங்கள் கூறும் வசவுகளையும், அபாண்டங்களையும் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமே போலிருக்கிறது. தந்தைக்கு முன் கூட இப்படித்தான், நான் உங்கள் தண்டனையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறினீர்கள். நானென்ன அவ்வளவு ஈவிரக்கமுற்ற இதயமுடைய அரக்கியா? உங்களை எங்கே என் தந்தை தண்டித்து

விடப் போகிறாரோ என்று என்னை துடித்து என் அச்சத்தையும் வெட்கத்தையும் விட்டு அவரிடம் ஒடிவந்து உங்களை விடுவதும்படி கேட்டுக் கொள்ள நினைத்து ஒடி வந்தேனே, அந்தத் தவறுகளை அப்படியொரு கொடிய வார்த்தைகளால் தண்டித்தீர்கள்? இப்போது இப்படிக் கேட்டதன் மூலம் என் பெஞ்சு வெடித்து, என் ஆசைக்களவுகள் அழிந்து போகவேண்டுமென்றுதானே ஆசைப்படுகிறீர்கள்? என்று விம்மலுக்கும், விழி நீருக்குமிடையே அவள் தன் வேதனைகளை வெளியிட்டுத் துடித்தாள்.

அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்று புரியாத இளந்திரையன், மேலும் மேலும் சோதிக்க விரும்பாமல் மெல்ல அவளருகில் நெருங்கச் சென்று,

“நீலாம்பரி” என்று மிக மெல்லிய குரலில் அழைத்த படியே தன் கரங்களை உயர்த்தி அவள் முகத்தருகில் கொண்டு சென்று,

“நீலாம்பரி! நான் உன்னைக் கொடிய வார்த்தைகளால் துன்புறுத்தி விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடு. நான்தானே உன்னைக் கண்கலங்க வைத்து விட்டேன். நானே என் கரங்களால் உன் விழி நீரைக் துடைத்து விடுகிறேன். உன் கண்கள் கலங்குவதை என்னால் ஒரு கணமும் சகித்துக் கொள்ள முடிய வில்லை. நான் வாளோடு பிறந்து, வாளோடு வளர்ந்து வாளோடு வாழ்ந்து மடிசிறவன். எனக்குப் போர்க் கலைகள் விளையாட்டே தவிர, கவிதைக் கலையல்ல. அதனால்தான் உன்மெல்லிய இதயத்தின் துல்லிய அன்பைப் பெற எதையாவது பேசி உன்னோடு விளையாட நினைத்து, எதை எதையோ பேசி, உன்னை அழுவைத்து விட்டேன். உண்மையாக உன்

இதயத்தைப் புண்படுத்தும் நோக்கம் எனக்குச் சிறிதளவும் இல்லை, எங்கே! என்னை உண்மையாக நேசிகை விரும்புகிறாய் என்றால் என் கைகளால் உன் கண்ணீரைத் துடைக்க அனுமதி கொடு பார்க்கலாம்!" என்றான்.

அந்த விநாடியில் அந்தத் தின் தோள் மறவனின் திண்ணைய நெஞ்சம் எத்தனை மென்மை வாய்ந்ததாகவும் இருக்கிறது என்பதை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. உடனே அவள் செம்பில் உருக்கி வாந்தது போன்ற அந்த அழகிய முரட்டுக் கரங்களை எடுத்துத் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

"இந்தக் கரங்களால் என் கண்ணீரை மட்டுமா துடைக்கிறீர்கள் பிரபு, என் மனப் புண்ணீரையும் துடைத்து விட்டீர்கள்" என்றபடியே, அந்த வஞ்சிக் கொடியான் அவன் கைகளில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான். நிரைத் துடைக்க நினைத்த அந்த நீள் விழியிலிருந்து மேலும் மேலும் நீர் பொங்கி வழிந்தது. அவளுக்கு ஆனந்தப் பாவசம் அளவிடற்கரியதாக இருந்தது.

இளந்திரையன் அந்த நாவாற்பழ நங்கையை அப்படியே தன் நெஞ்சில் சாய்த்துக் கொண்டு இறுக்கித் தழுவினான். கற்சிலையும், பொற்சிலையும் கட்டிக் தழுவித் களிப்பதும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு ரசித்தோ என்னவோ அந்தப் பொற்கொன்றை மரம் கூட தன் பொன்னிற மலர்களை உறசாகமாக அவர்கள் மேல் உதிர்த்தது.

பானுகோபனின் கோபம்!

இளந்திரையன் ஒரு யாத்ரிகனின் வேடத்தில் கடந்தை மாநகரத்தின் வீதிகளில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான் அவன் வழிகள் அந்த அழகிய மாநகரத்தின் அற்புதக் காட்சிகளையெல்லாம் கண்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் என்றாலும், முக்கியமாகக் கூற்றுவன் எங்கே தென்படுகிறான் என்றுதான் உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் மனமோ, இந்த நகரத்தின் சந்துபொந்துகளிலும், மூலை முடுக்குகளிலும் எத்தனை முறைகள் சுற்றி வந்தாலும் நமக்கு நஷ்டமில்லை. இங்கே உள்ள ஒவ்வொரு இடமும் சித்திரத்தில் வரைந்தாற்போல் நம் மனத்தின் பதிந்தால்தான் இங்கே நிறைந்து கிடக்கும் பல்லவ ஆநிகந்தை வேறுபட்ட நிழலுமாய்க் முடியும் என்று புள்ளி வைத்துக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"பத்தாவது நாள் கடந்தை ஈஸ்வரன் கோவிலில் வைத்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன். எப்படியும் இது நடக்கும், இல்லையென்றால் உடனே நீ வெள்ளாற்றைக் கடந்து தென்கரைக் காடுகளில் ஆறலைக் கள்வர்கள் வசிக்கும் பகுதிக்கு வந்து சேர்" என்று கூறித்தான் கூற்றுவனை கடந்தை மாநகருக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தான். ஆனால், இளந்திரையனின் அதிர்ஷ்டவசமாக அவன் உடனே ஆறலைக்

களவர்களின் ஁யில் சிக்கு அவர்களின் தலைவன் நீலனிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, அங்கே நிலைமைகள் புதிய சூழ்நிலைகளை உண்டாக்கி விட்டிருந்ததால் அவன் உடனேயே கடந்தை நகருக்கு வந்து சேரும்படி கேர்ந்து விட்டிருந்தது. அதனால் கூற்றுவனை சொல்லி வைத்ததுபோல் கோவிலில் சந்திப்பது இயலாததாகிவிடவே நகரத்து வீதிகளில் அலைந்து திரிந்து தேடிக்கொண்டிருந்தான்.

கடந்தை மாநகரம் திருமுனைப்பாடி நாட்டின் கீர்த்தியிக்கு நகரமான திருமுதுகுன்றத்திற்கும், பரீழட்டினத்திற்கும் அண்மையில் உள்ளதொரு அழகிய நகரமாகும். (தற்போது விருத்தாசலத்திற்கு அருகிலுள்ள பெண்ணாடம் என்ற ஊராகும்.) ஆயினும் அப்போது திருமுனைப்பாடி நாடு வீழ்ச்சியுற்று புத்தவர்ம பல்லவனின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றதால், அங்கே புத்தவர்மன் தன் படைகளையும், ஒற்றர்களையும் கொண்டு வந்து குவித்து சோழ நாட்டை வேவு பார்க்கவும், தக்க தருணத்தில் தாக்கவும் வசதியாக இருந்தது.

நீலன் இளந்திரையனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது கடந்தை மாநகரத்தைக் கைப்பற்றி அங்கிருக்கும் பல்லவனின் படையணிகளையும் ஒற்றர்களையும் விரட்டியடித்து நிர்மலமாக்குவதே நமது முதல் கடமை என்றும், அந்த நகரத்தில் நமது புதிய படையணிகளை உருவாக்கி புத்தவர்மனின் கொட்டத்தை அடக்கி ஒடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறியிருந்தான்.

இளந்திரையன் தன் திறமைகள் முழுதையும் பயன்படுத்தி எப்படியும் இந்தத் திட்டங்களில் வெற்றி பெற்றுவிட வேண்டும் என்று தன் மனத்திற்குள் உறுதிசெய்து கொண்டான். பல்லவனை விரட்டி, கடந்தை நகரில் புதிய படை ஒன்றை நிறுவி விட்டால், வடக்கில் வெகுதூரம்வரை சோழ சாம்ராஜ்யத்தையே விஸ்தரித்து விடலாம் என்று அவன் உறுதியாக நம்பினான். அதோடு சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் தன் மதிப்பு உயரும், அங்கே உபதலைவன் பதவி வேறு நமக்காகக் காத்திருக்கிறது. அப்படியே சேரன் கணைக்காலிரும்பொறையைவேறு பழிவாங்க வேண்டும். இதெற்கெல்லாம் இங்கே நாம் பெறப் போகும் வெற்றிகள்தான் உதவி செய்யும் என்று தன் மனத்தில் உத்வேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தான்.

வெகு நேரம் சுற்றித் திரிந்தும் நகரத்தின் எந்த மூலையிலும் கூற்றுவனைக் காணமுடியாமல் போகவே, அவனுக்கு ஒரே சலிப்பாக இருந்தது. எப்படியாவது கூற்றுவன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு விட்டால் அவன் மூலம் பல்லவப்படைகளைப் பற்றிய ருவரங்களை அறிந்துகொண்டு உடனடியாக அவனை உறையூருக்கு அனுப்பிச் சோழப் படையணி ஒன்றை பெயருக்கு அழைத்துக் கொண்டு வரச்செய்து, அதன் மூலம் பல்லவப் படைகளைக் கடந்தையிலிருந்து விரட்டியடித்து விடலாம் என்று திட்டமிட்டான் அவன். அவன் கூற்றுவனைக் கண்டு நிலைமைகளை அறிந்துகொள்ள முடியாத ஒவ்வொரு விஷயமும் அவனுக்குப் பெரும் சலிப்பை உண்டாக்குவதாகவே இருந்தது.

மதியம் தாண்டி மாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தால், இனியும் அலைந்துகொண்டே இருப்பதென்பது இயலாது என்று எண்ணிக் கொண்டு ஒரு வீதியில் தான் முன்னமே பார்த்திருந்த சத்திரம் ஒன்றை நோக்கி நடக்கவாரம்பித்தான் இளந்திரையன்.

அப்போது பார்த்து எங்கிருந்தோ விரைந்து வந்த இரண்டு மனிதர்கள் அவனை வழிமறித்து நிறுத்தினர். போர் வீரனுக்குரிய உடைகள் எதுவுமின்றி சாதாரண உடையிலிருந்தாலும், அவர்கள் இருவரும் ஏதாவதொரு படையில் பணி புரியும் வீரர்களாகத் தான் இருக்க முடியும் என்பதை இளந்திரையன் புரிந்து கொண்டான்.

முரட்டு உருவமும், முறுக்கு மீசையுமாகத் தோன்றிய அவர்கள் இருவரும், இடுப்பில் பட்டாக்கத்தி வேறு சொருகிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தன்னைத் தடுத்து நிறுத்தியதும் என்ன விஷயம்? என்று கேட்டான் இளந்திரையன்.

அந்த இருவரில் ஒருவன், “நீ யார் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவேண்டும். நண்பகலிலிருந்து வெகு நேரமாகவே நீ ஒவ்வொரு வீதியாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய். வெள்ளை முண்டாசும், காவியாடையுமாகத் தோன்றும் நீ துறவியா? யாசகனா, யாத்ரீகனா? என்று எங்களால் எதுவும் நிச்சயம் செய்ய முடியவில்லை. யாத்ரீகனாக இருந்தால் இப்படி ஒவ்வொரு தெருவாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியமில்லை. மேலும் உன் கண்கள் எதையோ தேடித்தேடித் துருவித் துருவிப் பார்க்கின்றன, யாசகனாக இருக்குமோ என்றால், நீ

எங்கேயும் எந்த வீட்டிலும் யாசகம் கேட்கவும் இல்லை. துறவி என்றால், உன் கட்டுக்குலையாத மேனியும், வற்றாத வாட்டசாட்டமும், முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசையும், நீ உடையணிந்திருக்கும் விதமும் ஐயத்திற்கிடமளிப்பதாகவே இருக்கின்றது. எனவே நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? இங்கே உனக்கென்ன வேலை? என்பனவற்றை நீயாகவே எங்களுக்குச் சொல்லி விடுவது நல்லது” என்று மிரட்டுவது போன்ற தொனியில் கேட்டான்.

அவன் மிரட்டலுக்கு அஞ்சவதுபோல் பாவனை செய்யக்கூட இயலாத இளந்திரையன், “அதைப் பற்றி உனக்கென்ன அவ்வளவு அக்கறை? நீ யார் என்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள? எதற்காக என்னைச் சுற்றி வெகு நேரமாக வேவு பார்க்கிறாய்?” என்று பதிலுக்குத் தானும் மிரட்டும் பாவனையிலேயே விழிகளை உருட்டி மிடுக்குடன் வினவினான்.

“நாங்கள் கேட்க வேண்டிய அதிகாரம் பெற்ற வீரர்கள். பல்லவப் படை வீரர்கள். இங்கே புதிதாக ஒரு ஈ, எறும்பு நுழைந்தாலும் நாங்கள் சந்தேகிப்போம், விசாரிப்போம். இன்று இங்கே புதிதாக வந்திருக்கும் மனிதன் நீ, எங்கள் கேள்விக்கு எதிர்க்கேள்வி போடாமல் பதில் கூறினால் நல்லது. இல்லாவிட்டால் சிறையிலடைத்துச் சித்திரவதைகளின் மூலம்தான் நான் உன்னை விசாரணை செய்ய நேரிடும்...ம்... என்ன சொல்கிறாய்?” என்றான் முரடன்.

அந்த இரண்டு பேரின் மிரட்டலுக்கும் தான் பணிந்து போக விரும்பவில்லை இளந்திரையன். எதிரியின் படைகள் முற்றுகையிட்டிருக்கும் நாட்டில்

நாமிருக்கிறோம் என்பதையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. பல்லவ வீரர்களின் எச்சரிக்கையான பாதுகாப்பை மீற முடியாத நிலையில் அவர்கள் கையில் கூற்றுவன் சிக்கியிருக்கக் கூடும் என்பதை மட்டும் அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“நான் யாருக்கும் பதில் சொல்ல வேண்டியது அவசியமில்லை. என்னைச் சிறைப்படுத்த முயன்றால் உங்கள் உயிர் உங்களுக்கு நிச்சயமில்லை. மரியாதையாக உங்கள் வழியே நீங்கள் போய் விடுவது நல்லது” என்றான்.

அவர்கள் இருவருக்கும் சந்தேகம் வலுத்து விட்டது. இவன் வெறும் யாத்ரிகனோ, யாசகனோ அல்ல. வேற்று நாட்டு ஒற்றன். 'இவனை இப்படியே விட்டு விட்டுப் போய் விடக்கூடாது என்று முடிவு செய்து கொண்டு அவனைப் பிடிக்க முயன்றனர்.

இளந்திரையன் மின்னல் வேகத்தில் தன் உடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்தக் குறுவாளை உருவி எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் மீது பாய்ந்தான். அவர்களும் பளபளவென்று மின்னும் பட்டாக்கத்திகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு இளந்திரையனை மடக்கினர்.

ஒன்றிரண்டு விநாடிகள் தான் அங்கே ணங்...ணங்கென்று குத்துவாரும், பட்டாக்கத்திகளும் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. இளந்திரையன் அதிக நேரம் போராட விரும்பாதவனாக அந்த மூட்டு மனிதர்களின் வயிற்றில் தன் குறுவாளைப் பாய்ச்சி பொத் பொத்தென்று பிணமலைகளைப் போல் பூமியில் விழுந்து புரண்ட அவர்கள் இருவரின் உடலையும்

தன் இடது காலால் எட்டி உதைத்துத் தள்ளி விட்டு, விறுவிறுவென்று அந்த வீதியைக் கடந்து மறைந்தான்.

“பல்லவ வீரர்கள் யாரோ ஒரு வழிப்போக்கனை மறித்து விசாரிக்கிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்த வீதியிலிருந்த மக்கள், அங்கே நடந்தக் கலவரத்தையும், வழிப்போக்கன் பல்லவ வீரர்களைக் குத்திச் சாய்த்து விட்டு வேகமாக நடந்து மறைந்து விட்டதையும் பார்த்துப் பேசிய படைத்தனர்.

“பல்லவர்களின் படையெடுப்பால் அல்லலுற்று ஆற்றாமையால் அடங்கிக் கிடக்கும் அந்த நகரத்து மக்கள், பலம் வாய்ந்த வீரனொருவன் பல்லவர்களை விரட்டியடிக்க வந்து விட்டான் என்று எண்ணி மகிழ்வாரம்பித்தனர். அவர்களில் யாரும் இளந்திரையனைத் துரத்தவோ பிடிக்கவோ முயற்சிக்கவில்லை.

அடுத்த சில விநாடிகள் அந்த வீதியில் ரதமொன்று வந்து நின்றது. அதிலிருந்து பல்லவப் படைத் தலைவன் பானுகோபன் வெகு வேகமாகக் கீழே இறங்கினான். தெருவில் குத்துப்பட்டு கிடக்கும் தனது படைவீரர்களைக் கண்டு அவன் விழிகள் சிவந்தன.

“யாருக்கு இந்தத் துணிவு வந்தது? எப்படி என் வீரர்கள் மாண்டார்கள்?” என்று துடித்தான் அவன். தன் ரதத்தைப் பின் தொடர்ந்து வந்த வீரர்களைப் பார்த்து “ஓடுங்கள் யாரந்த எதிரி என்று கண்டு பிடியுங்கள். யாராக இருந்தாலும் அதற்குள் நகரத்தை விட்டுத் தப்பியிருக்க முடியாது. புதியவன் யாரோ

யாத்ரிகன் வேடத்தில் இன்று துழைந்திருப்பதாக அப்போதே கேள்விப்பட்டேன். நகரத்தைச் சல்லடையிட்டுத்தேடுங்கள். அந்த நாயைப் பிடித்துலொழிய எனக்கு நிம்மதியில்லை' என்று வெறிக் கூச்சல் போட்டான்.

“வீரர்கள் புரவிகளில் தாவியேறிக் கொண்டு ஓவ்வொரு வீதிக்குமாக விரைந்து ஓடினார்கள். சிலர் அந்த வீதியிலிருந்த வீடுகளின் கதவுகளைத் தட்டி உள்ளே இருப்பவர்களிடம் வெளியே வீதியில் நடந்தக் கொலை விஷயம் பற்றி விசாரித்தனர்.

“பல்லவத் தளபதியைக் கண்டதுமே எல்லோரும் வீட்டுக்குள் புருந்து கொண்டு கதவுகளைச் சாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அப்படியும் பல்லவர்கள் அவர்களை விடாமல் கதவுகளைத் தட்டி வெளியே அழைத்து விசாரித்த போது எல்லோரும் சொல்லி வைத்த மாதிரி என்ன நடந்தது என்பதை நாங்கள் பார்க்கவில்லை. குத்துப்பட்டவர்கள் அலறிய பிறகுதான் நாங்கள் வெளியே வந்து பார்த்தோம். வேறு யாராவது தாக்கினார்களா, அல்லது இவர்களே ஒருவரை யொருவர் குத்திக் கொண்டு மாண்டு விட்டார்களா என்பது எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது என்று கூறி விட்டனர்.

“அந்தத் தகவல்கள் அவர்களைக் குழப்பின. ஆனால் பல்லவத் தளபதி பாணுகோபன் சிறிதும் குழம்பவில்லை. நம்மவர்கள் ஏன் ஒருவரை ஒருவர் குத்திக் கொண்டு சாகவேண்டும்? இது நிச்சயம் மற்றொரு மனிதனால் நிகழ்த்தப்பட்டக் கொலையெனத் தான். வந்தவன் சோழநாட்டு ஒற்றனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

“மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு இதே போல் யாத்ரிகன் வேடத்தில் ஒருவன் பிடிபட்டான். அவனை என்ன விசாரித்தும் தக்க பதில் கிடைக்கவில்லை. என்றாலும், அவன் திருவையாற்றிலிருந்து சேஷத்ராடனமாகப் புறப்பட்டு வந்ததாகத் கூறி விட்டான். அவன் நிச்சயம் சோழநாட்டு ஒற்றன் என்பது சந்தேகமறத் தெரிந்து விட்டது. இன்று வந்தப் புதிய மனிதனும் யாத்ரிக வேடத்தில் மூன்று நாட்களுக்கு முன் இங்கே வந்த ஒரு மனிதனைத் தேடுவதாகச் சிலரிடம் கூறி விசாரித்து மிடுக்கிறான். இருவரும் சோழநாட்டு ஒற்றர்கள்தான் இந்த மற்ற வனைத் துண்டு பிடிக்காமல் விடக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டு ஏவலர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டான்.

அவனுடைய வீரர்கள் நாலாபுறமும் விரைந்து சென்று நகரை முற்றுகையிட்டுத் தேடினர். அவனும் ரதத்திலேறி தெருக்களை வலம் வந்தான். அப்பாவி யாத்ரிகர்கள் பலர் பிடிபட்டு உதைப்பட்டதைத் தவிர அவர்களுக்குப் பிரயோசனமாகத் தகவல் எதுவும் கிடைக்கவேயில்லை.

“கடைசியில் பல்லவத் தளபதிக்குப் பளிச்சென்று ஒரு யோசனை உதயமாகியது. உடனே ரதத்தைக் கருங்குழித் தோப்பை நோக்கிச் செலுத்தக் கட்டளையிட்டான். நான்கு புரவிகள் பூட்டப்பட்ட அந்த ரதம் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு கடந்தை நகரின் தென்மேற்கு முலையில் உள்ளக் கருங்குழித் தோப்பை நோக்கி ஓடியது.

“கருங்குழித் தோப்பில்தான் பல்லவ தளபதியின் ரகசிய மாளிகை இருந்தது, அங்கே கடந்த நகர மக்கள் பார்வையைக்கூடத் திருப்ப அஞ்சி நடுங்கினர். தப்பித் தவறி கருங்குழித் தோப்பின் பக்கம் யாராவது சென்று விட்டால் பிறகு திரும்பி வருவது முடியாத காரியம். பிணமாக வேண்டியதுதான்.

“அவ்வளவு பாதுகாப்பான இடத்திலுள்ள அந்த மாளிகையின் பாதாள அறையில்தான் கூற்றுவன் சிறை வைக்கப் பட்டிருந்தான். அவனை விடுதலை செய்து வெளியே விட்டு விட்டால் எப்படியும் இன்று வந்திருக்கும் புதிய ஒற்றனைப் பிடித்து விடலாம் என்று திட்டமிட்டான் பல்லவத் தளபதி.

“அதன்படி காவலர்களை அழைத்துப் பாதாளச் சிறையிலடைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் சோழநாட்டு ஒற்றனை விடுதலை செய்துவிட்டு, அவனைப் பின் தொடர்ந்து அவன் எங்கெங்கே செல்கிறான் என்று கண்காணிக்கும்படியும், அவனை இன்று வந்த புதிய யாத்ரீக வேடத்திலுள்ள மனிதன் சந்திக்கும் போது இருவரையும் மீண்டும் விலங்கிட்டு இழுத்துவர வேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டான்.

“காவலர்கள் ஓடிச் சென்று பாதாளச் சிறைக் கதவைத் திறந்தனர். உள்ளே ஒரே இருளாக இருந்தது. சோழ நாட்டு ஒற்றனே! உன்னை எங்கள் படைத்தலைவர் மன்னித்து விட்டார். உனக்கு விடுதலை அளித்து விட்டார். ஓடிவா வெளியே” என்று உரக்கக்கூவியும் உள்ளேயிருப்பவன் வெளியே வராமல் போகவே, ஐயமுற்று தீப்பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து தேடினர்.

பத்தடி நீள அகலமுள்ள சச்சுரமான அந்தப் பாதாளச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தக் கூற்றுவனைக் காணவில்லை. அவன் எப்படித் தப்பி யிருக்க முடியும் என்றும் காவலர்களுக்கு விளங்க வில்லை. உறுதியானப் பாறைக்கற்களை அடுக்கி எழுப்பப்பட்டிருந்த அந்த அஸ்திவார அறையிலிருந்து வெளியேற வேறு வழியே இல்லாதபோது, உள்ளே யிருந்தவன் எந்த வழியாகத் தப்பியிருக்க முடியும் என்று யோசித்தபடியே ஓடி வந்து தளபதி பானுகோபனிடம் விஷயத்தைக் கூறினார்கள்.

“பாதாள அறையிலிருந்தவன் தப்பி விட்டானா! என்று கூச்சலிடப் பல்லவத் தளபதி பானுகோபன், அப்போதுதான் சோழ நாட்டு ஒற்றர்களின் திறமையைப் பற்றி சிந்திக்கத் தலைப்பட்டான். வெற்றி வெகு சலபத்தில் நம்பக்கம் விழுந்து விடும், சோழநாடு மகிழ்ச்சியுற்று அங்கெல்லாம் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் விரியப் போகிற நாள் நெருங்கி விட்டதே என்றெல்லாம் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த அவன், அப்போதுதான் பல்லவனுக்கும் வல்லவன் பாரிசுக் கிறான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவாரம்பித்தான்.

கூற்றுடன் கூறியவை

கடந்த நகரத்து வீதியில் பல்லவ வீரர்களைக் குத்தி வீழ்த்தி விட்டு ஓடி மறைந்து விட்ட இளந்திரையன், மேலும் நான் அந்த நகரத்து வீதி களிலேயே ஓடி ஒளித்து கொண்டிருக்க முடியாது என்று முடிவு செய்து கொண்டு, குறுகலான ஒரு சந்தில் நுழைந்து ஆற்றங்கரையை நோக்கி ஓடினான். நகரத்தின் நாலாபுறத்து வீதிகளிலும் புரவிகளின் குளம்பொலிகள் விரைந்து ஒலித்த வண்ணமிருந்தது.

தன்னைப் பிடிக்கத்தான் பல்லவ வீரர்கள் முனைந்திருக்கிறார்கள் என்பது இளந்திரையனுக்குச் சலபமாகவே புரிந்தது. எப்படியும் சிறையில்லாட்டு விட்டிருக்கும் கூற்றுவனை விடுவீங்காமல் இங்கிருந்து வெளியேறுவது கூடாது என்று உறுதி செய்து கொண்டான் அவன். எனவே நகரைக் கடந்து ஆற்றங் கரையை ஒட்டி மேற்கு திசையில் சிறிது தொலைவு ஓடி, முட்டைகள் அடர்ந்து படர்ந்து கிடக்கும் இடத்தில் புதுந்து கொண்டான்.

அது தேய்பிறை நாளாதலால் அப்போது மாலை மறைந்து எங்கும் இருள் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. இரவை இங்கேயேதான் எங்காவது கழிக்க வேண்டும். நாளை விடியலில் இந்த யாத்ரிகவேடத்தைக் கலைத்து விட்டு, விறகு வெட்டி மாதிரியோ, வேடன் மாதிரியோ எப்படியாவது நகருக்குள் புதுந்து கூற்றுவன் சிறைப்

பட்ட விவரத்தை அறிய வேண்டும். பல்லவர்களின் படைகள் தங்கியிருக்கும் இடம், பல்லவத் தளபதியின் இருப்பிடம் இவற்றில் எங்காவதுதான் கூற்றுவன் அடைபட்டிருப்பான். அந்த இடங்களை அறிந்து உள்ளே புக வேண்டும். எதிரியின் குகைக்குள் புதுந்து கூற்றுவனை விடுவிப்பது சாத்தியமாகுமா, ஆகாது என்றெல்லாம் சிந்தித்த வண்ணம் இரவைக் கழிக்க இடம் தேடினான்.

தொலைவில் சிறிய கோவில் ஒன்று தெரிந்தது. அதில் முணுக்கு முணுக்கென்று அகல் விளக்கொன்று எரிந்து டுளி காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அங்கே சென்று சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணியவாறு அந்தக் கோவிலை நோக்கி நடந்தான் இளந்திரையன்.

நகரைக் கடந்து ஆற்றங்கரையை ஒட்டியிருந்த பிரதேசம் அத்துவானமான கானகத்தைப் போலத்தான் காட்சியளித்தது. எங்கும் மூங்கில் புதர்களும், கருவேல் மாங்களும் மண்டிக் கிடந்தன. நெருஞ்சி முட்கள் வேறு படர்ந்து கிடந்தன. அங்கே மனித நடமாட்டமே இல்லை என்பதற்குச் சான்றாக எங்கு நோக்கினும் சின்னஞ்சிறிய ஒற்றையடித்தடம் கூட புலனாகவில்லை.

அப்படிப்பட்ட அமானுஷ்யமானப் பிரதேசத்தில் கோயில் ஒன்று எப்படி இருக்க முடியும் என்று சிந்தித்த வண்ணம் அதனை நெருங்கிய இளந்திரையன், உள்ளே என்ன விக்ரகம் இருக்கிறது என்று உற்று நோக்கினான். அது பாழடைந்த ஒரு பிள்ளையார் கோயில். உள்ளே மூல விக்ரகத்திற்குப் பலமுய அழுக்கடைந்த துணியொன்று சாற்றப்பட்டிருந்தது.

வாடிய செம்பருத்திப் பூவும், உலர்ந்துபோன சந்தனப் பொட்டும், சமீபத்தில் ஏற்றி வைத்த விளகமும் ஆங்கே மனித நடமாட்டம் முற்றிலுமாக அற்றுப்போய் விடவில்லை என்பதை நிரூபித்தன.

அருகிலேயே ஆற்றங்கரை இருந்ததால் ஒருவேளை இங்கே முன்பு குடியிருப்புகள் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆறலைக் கள்வர்கள் திடீர் திடீரென்று புருந்து கொள்ளையடித்திருக்கலாம். அதனால் பயந்துபோன மக்கள் இடத்தைக் காலி செய்துவிட்டு நகரத்திற்குள் ஓடியிருக்கலாம் அப்போது எப்போதோ அவர்களால் கட்டிவிடப்பட்ட ஆலயமாகத்தான் இது இருக்கும். இதை கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டு ஓடிவிட முடியாத யாராவது ஒரு சிழட்டுப் பூசாரி இங்கேயே எங்கே யாவது குடியிருந்து கொண்டிருக்கலாம் அல்லது நகரத்திலிருந்து அடிக்கடி வந்து விளங்குப் போட்டு விட்டுப் போய்க்கொண்டிருக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்ட இளந்திரையன் அந்தக் கோவிலின் புழுதி படிந்த வெளி மண்டபத்தில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் உறக்கம் அவன் விழிகளை வருடியது. அதிகம் தூங்கிவிடக் கூடாது என்ற முடிவோடு உறக்கம் தன்னை மீறிக் கொண்டு வரும்போதெல்லாம் எழுந்து அமர்வதும், கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு மீண்டும் படுத்துக் கொள்வதுமாக இருந்தான் அவன்.

மனதில் என்னென்ன நினைப்புகள் எல்லாமோ வந்து அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன. பொற்கொடி வந்தாள், என்னை ஏமாற்றி விட மாட்டீர்களே? என்று

வினவினான். நீலாம்பரி தோன்றி நான் கறுப்பாக இருக்கிறேனென்றுதானே என்னை வெறுக்கிறீர்கள்? என்று பரிதாபமாகக் கேட்டு விழி கலங்கி வெண்முத்து உதிர நின்றான். பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் தோன்றி, பெண்களிடம் உன் இதயத்தைப் பறிகொடுத்துவிடாதே என்று எச்சரித்தார்.

இப்படிச் சனவலைகள் ஒவ்வொன்றாய் மேலெழுந்து தாலாட்ட, மெல்ல மெல்ல அப்படியே தன் வசமிழுந்து உறங்கத் தொடங்கினான் அவன். அப்போது கோவிலுக்குள்ளே மூலஸ்தானத்திற்கும் பின்னாலிருந்து ஏதோ கற்கள் புள்வது போன்ற ஓசை எழுந்தது. எங்காவது எலிகள் பிராண்டிக் கொண்டிருக்குமோ என்னவோ என்று அதை சட்டை செய்யாமல் உறக்கத்திலாழ்ந்த இளந்திரையன், அவ்வோசை மேலும் மேலும் வலுப்பெறவே சற்று சந்தேகமும் எச்சரிக்கையும் அடைந்தவனாய் உறக்கம் கலைந்து அவ்வோசையின்பால் கவனத்தை செலுத்திக் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டிருக்கலானான்.

சில விநாடிகளில் உள்ளே ஒரு கூட புள்ளு தொப்பென்று விழுந்தது. பூமி மட்டத்திலிருந்து ஒரு மனிதன் மேலெழுந்து கொண்டிருந்தான். உண்மையிலேயே அந்த இரவு வேளத்தில் அப்படிப்பட்ட அமானுஷ்யமானப் பிரதேசத்தில் திடீரென்று ஒரு மனிதன் எழுந்து வெளியே வருகிற காட்சியை வேறு யாராவது சாதாரண மனிதர்கள் பார்க்க நேர் திருந்தால், அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடியிருப்பார்கள். அல்லது பயத்தாலேயே பாதி செத்துப் போயிருப்பார்கள். ஆனால் இளந்திரையன் சட்டென்று எச்சரிக்கையடைந்தவனாகத் தன் மடியிலிருந்த

குறுவாளை எடுத்து அந்த உருவத்தை நோக்கிக் குறிவைத்தபடியே 'யாது? நில!' என்று உறுமியபடி நெருங்கினான்.

ஒரு விநாடியில் அந்த உருவம் இளந்திரையனின் குரவை அடையாளம் கண்டு கொண்டுவிட்டது. போலிருக்கிறது. "பிரபு! நான்தான்; கொஞ்சம் பொறுங்கள். மேலே வந்து எல்லாம் விபரமாகக் கூறுகிறேன்," என்று பதில் கூறியபடியே விரைவாக மேலே வந்து புரட்டிய பாறையை மீண்டும் சரியாகப் பொருத்தி வைத்துவிட்டு இளந்திரையனை நோக்கி "பிரபு! உங்களை இங்கே சந்தித்தே நேர்ந்தது இறைவனின் திருவருள்தான். ஓடி வாருங்கள். இனி இங்கே ஒரு கணம்கூட நாம் தங்கியிருப்பது நல்லதல்ல!" என்று கூறிக்கொண்டே அவன் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஆற்றை நோக்கி விரைவாக நடக்கவாரம்பித்தான் அம்மனிதன்.

இளந்திரையனுக்கு அவன் செய்கை புரியவில்லை என்ற போதிலும், அவனுடைய குரலும் ஆள் அடையாளமும் புரிந்துவிட்டது. "என்ன கூற்றுவா, எதற்காக இப்படிப் பதறுகிறாய்? நம்மைத் தேடி நகரத்தில்தான் வீரர்கள் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவ்வளவு தூரம் அவர்கள் எப்படி வரப்போகிறார்கள்? நீ சிறைப்பட்டிருப்பாய் என்றல்லவா நினைத்தேன். எப்படித் தப்பித்தாய். எங்கிருந்து இப்படி பூமியைக் குடைந்து கொண்டு வந்து மேலெழுந்தாய்?" என்று சிரித்துக்கொண்டே வினவினான்.

கூற்றுவன், "ஐயா! பேசுவதற்கே இப்போது நேரமில்லை. முதலில் நாம் இங்கிருந்து வெளியேறியாக வேண்டும். அதோ பாருங்கள்! அந்தத்

தோப்பிலிருந்து தீப்பந்தங்கள் ஆற்றங் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தேட வேண்டிய அடுத்த இடம் இந்தப் பகுதிதான். இங்கே அவர்கள் வருவதற்கு முன் நாம் ஆற்றைக் கடந்து விடவேண்டும்" என்று கூறியவாறே அவனை அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து நடந்தான்.

இளந்திரையனும் நிலைமையை ஒருவாறு புரிந்து கொண்டான். இவன் சிறையிலிருந்து எப்படியோ தப்பி விட்டிருக்கிறான். நம்மையும் நகரமெங்கும் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. எனவே பல்லவ வீரர்கள் ஆற்றங்கரைப் பகுதியையும் தேட ஆரம்பித்து விட்டனர். இனி இங்கே இருப்பதில் அர்த்தமில்லை. கூற்றுவனும் கிடைத்து விட்டான் என்று எண்ணிய படி அவனோடு விரைந்து நடந்தான்.

ஆறு அன்றைக்கென்று வெகு நீளமாக அகன்று கிடப்பதைப்போல்தோன்றியது. எவ்வளவு விரைந்து நடந்தும் எதிரிகளின் கண்ணில் படாமல் தப்பி விடுவ தென்பது அவ்வளவு சுலபமாக இல்லை. முதலில் அரை ஆறு மாரளவு நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதை நீந்தியும் முழுகியும் நடந்தும் கடந்தபிறகு ஈர உடைகளோடு மணலில் விரைந்து நடக்கமுடியவில்லை அவர்களால். அத்தோடு இளந்திரையன் வேறு எதிரிகளின் நிலைபற்றியும், அவர்களின் சிறையிலிருந்து எப்படித் தப்பிக்க முடிந்தது என்பது பற்றியும் கூற்றுவனைக் கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்துவிட்டான். அவனுக்கு எல்லா விவரங்களையும் உடனே அறிந்துகொண்டு விடவேண்டும் என்று துடிப்பாக இருந்தது.

கூறறுவதும் அவன் ஆர்வத்தை அதிக நேரம் அடக்கி வைக்க விரும்பாதவனாக, “நாமிருந்த பிள்ளையார் கோவில் மண்டபத்திலிருந்து வட திசையில் பெரிய தோப்பொன்று புலனாகியதே, அந்தத் தோப்பிற்குள் ஒரு பெரிய மாளிகையிருக்கிறது. அவன் பாதாளச் சிறையில்தான் என்னை அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். அந்த மாளிகை தற்சமயம் பல்லவத்தளபதி பாணுகோபன் வசமாக இருக்கிறது என்ற போதிலும், அது நம்மவர்களால் கட்டப்பட்ட மாளிகையாகும்.

திருமுனைப்பாடி நாடு, சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அங்கமாக இருந்தக் காலத்தில், கடந்தை நகரக்காவலராக நமது சோழர்படைத் தலைவர்கள் அங்கேதான் தங்கியிருப்பது வழக்கம். அப்படி ஒரு காலத்தில் அங்கே தங்கியிருந்து பணிபுரியும் பாக்கியம் எனக்கும் கிடைத்துண்டு. அப்போது சோழநாட்டின் மிகப் பெரும் வீரரும், எவருக்கும் அடிபணியா இரும்பு மனிதருமான படைத்தலைவர் பசும்பூண் சென்னிதான் அந்த மாளிகையில் தங்கியிருந்தார். அவருடைய நம்பிக்கை மிக்க ஊழியனான எனக்கு அந்த மாளிகைப் பற்றிய அனைத்து விவரங்களும் தெரியும். எனவே பல்லவப் படைத் தலைவன் என்னைப் பாதாளச் சிறையில் அடைத்து வைத்ததும் இரண்டு நாட்களாக ஒரு முயற்சியும் செய்யாமல் அப்படியே அடைந்து கிடந்தேன். அவர்கள் கவனம் என் மீதிருந்து மெல்ல விலகியதும், இன்று மாலை தப்பித்துவிட முடிவு செய்து கொண்டேன். அதற்குள் ‘நகர வீதியில் இன்று புதிதாகத் தோன்றிய யாத்ரிக வேடத்திலிருந்த

ஒருவன் நம்மவர்கள் இருவரைக் குத்திக் கொன்று விட்டு ஓடி மறைந்து விட்டான்” என்ற செய்தி மாளிகை முழுவதையும் பரப்பிலாழ்த்தியது.

பல்லவ தளபதி ரதத்திலேறிக் கொண்டு நகருக்குள் பறந்தான். வீரர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடினர். பாதாளச் சிறையைக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள் கூட வெளியே ஓடினார்கள் எனக்கு மனம் திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. ஒருவேளை நகரத்தில் வந்திருந்த புதிய யாத்ரிகன் தாங்களாகத்தான் இருக்குமோ என்னவோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். உடனே எப்படியும் சிறையிலிருந்து வெளியேறி உங்களை ஆபத்தில் சிக்காதவாறு காத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டேன். ஏற்கனவே பாதாளச் சிறையின் கருங்கற் சுவரை கும்மிருட்டில் தடவித் தடவிப் பார்த்து அங்கே ரகசிய வழியின் திறப்பிடமான தாமரை மலர் போன்ற கந்திருகு ஒன்றை கண்டு பிடித்து வைத்திருந்தேன்.

ஆட்களின் கவனம் கலைந்தவுடன் மெல்ல அந்தத் திருகை சுழற்றி சுரங்கப் பாதையில் புரந்து நடக்கவாரம்பித்தேன். உள்ளே இருள் மண்டிக் கிடந்தது. விடி ஐந்துக்கள் வேறு ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. தீப்பந்தமோ உடைவாளோ எதுவுமின்றி, வெட்டியெடுப்பது போன்ற அந்த இருளில் மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்துத்தான் முன்னேற முடிந்தது. நல்ல வேளையாக அந்த நிலவறைப் பாதையின் மறுமுனை இங்கே இந்த ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார் கோவிலில்தான்

முடிவடைகிறது என்பதையும் முன் கூட்டியே அறிந்து வைத்திருந்தேன். இருந்தாலும், திடீரென்று கல்லைப் புரட்டிக் கொண்டு மேலெழும்போது அங்கே யார் இருப்பார்களோ, என்ன நடக்குமோ என்று வேறு அஞ்சிக் கொண்டிருந்தேன். சூங்கையும் இறைவனின் திருவருள் உங்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டது." என்று கூறினான்.

கூற்றுவன் கூறிய விவரங்கள் அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இளந்திரையன் மனம் பசும்பூண் சென்னி என்ற பெயரை பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுடைய தந்தையின் பெயரல்லவா அது. தன் பிறப்பைப் பற்றி எதுவுமே அறியாதவனாக வளர்ந்திருந்த அவன், பெரிபவர் சிவானந்த அடிகள் எதையெல்லாம் அவனிடம் சொல்லாமல் இருந்திருந்தாரோ, அதையெல்லாம் இப்போது கேள்விப்பட ஆரம்பித்து விட்டான்.

சோழர் படைத் தலைவன் பசும்பூண் சென்னி முன்னொரு காலத்தில் பயங்கரமான சாகஸங்களை யெல்லாம் செய்து வீரத்தின் விளைநிலமாக விளங்கி, மாற்றாநா மருண்டு மண் கவ்வச் செய்து, தோற்றான் எனும் ஒரு சொல் சோழ நாட்டின் அப்போதைய வரலாற்றில் இடம் பெற்று விடாமல் செய்து களப்பிரர்களையும், சேரர்களையும், பல்லவர் களையும் நடுங்கி ஒடுங்க வைத்துக் கொண்டிருந்த மகா புருஷன் என்றெல்லாம் வீர வரலாறாகக் கேட்க ஆரம்பித்து, அம்மனிதனைப் போலவே தானும் எதிர்காலத்தில் விளங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் வீரக்கனவுகளை வளர்த்துக்கொண்டிருந்த இளந்திரையன், அந்தப் பசும்பூண் சென்னிதான் தன்

தந்தை என்பதை ஆறலைக் கள்வர்களின் தலைவன் நீலன் மூலமாக அறிந்த விநாடி முதல், ஆயிரம் மடங்கு பலம் பெற்று விட்டவனாகி, மேலும் மேலும் தன் தந்தையைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆவலுடனிருந்தான்.

இப்போது கூற்றுவனும் அதே பெயரைச் சொல்லி அவரிடம் நம்பிக்கை வாய்ந்த ஊழியனாக தான் பணியாற்றியுள்ளதாகத் தெரிவித்ததும், அவன் பால் தனி அன்பும் பற்றுதலும் ஏற்பட்டன. அவனிடம் மேலும் தம் தந்தையாகிய பசும்பூண் சென்னியைப் பற்றிய விவரங்களை விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு தணியாத ஆவல் பிறந்தது. அதே சமயம் ஆற்றின் வடகரையில் தீப்பந்தங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்து விட்டிருந்ததால், மேலும் பேசிக் கொண்டு நிதானமாக நடந்து செல்வது நல்லதல்ல என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு வேகவேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இளந்திரையன் பேச்சை நிறுத்தி விட்டு வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்ததும், கூற்றுவனும் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு விரைந்து ஓட்டமும், நடையும் மாற இளந்திரையனைப் பின் தொடர்ந்தான். அப்படி அவர்கள் இருவரும் ஓடுவதை வடகரையை நெருங்கி வந்து விட்டப் பல்லவ வீரர்கள் கவனித்து விட்டனர்.

கறுப்பு நிலா

காட்டு மூங்கில்களை இழைத்தும், வளைத்தும், சுட்டுக் கொடிகளால் இணைத்தும், மலைப்பிரம்புகளைப் பிளந்து எழிலார்ந்தப் படுக்கையாகப் பின்னித் தைக்கப்பட்டதுமான, ஒப்பற்ற வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய துயில் மஞ்சத்தில் ஒயிலாக மயிலொன்று படுத்துக்கிடைப்பதைப் போல் ஒருக்களித்துப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் நீலாம்பரி.

எத்தனை நேரம்தான் அப்படி ஒருக்களித்தே படுத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? சுற்று நிமிர்ந்து படுத்தால்தான் என்ன என்று உறக்கத்திலும் அவள் உள் மனம் கூறியது. அவளுக்கு வாயாடித் தோழி பொருத்தி இருக்கிறாள். அவள் வைத்தியரின் மகள், அவளுக்குத் தன்னைப் பற்றி அபரிமிதமான கற்பனைகள் உண்டு. தான் பெரிய அறிவாளி, தன் தந்தையைப் போலவே, மருத்துவம், மனோதத்துவம், ஆகியவற்றில் தானும் அதிகத் தேர்ச்சி பெற்றவள் என்று அடிக்கடி கூறிக் கொள்வாள். அவள் ஒருமுறை இளவயதுப் பெண்கள் அடிக்கடி மனோகரமான கனவுகள் காண்பது பற்றிக் கூறினாள்.

வயதுக்கு வந்தப் பெண்கள் நிமிர்ந்து உறங்கக் கூடாதாம். அப்படி மல்லாந்து படுத்து உறங்கினால் கெட்டக் கெட்டக் கனவுகளெல்லாம் வருமாம். வலது

கைப்பக்கமாக ஒருக்களித்துப் படுத்துத்தான் உறங்க வேண்டுமாம். அப்போதுதான் ஜீரண சக்தியும் ஆகும். கனவுகளும் வராமலிருக்குமாம். இது நல்ல வேலையை தான். நீலாம்பரிக்கும் இது பிடித்திருந்தது. அவள் எப்போதும் வலது புறமாக ஒருக்களித்துத் தான் படுத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

ஆனால், இன்று என்னமோ அவளுக்கு நிமிர்ந்து படுக்க வேண்டும் போல் ஒரு ஆசை வந்துவிட்டது. 'அப்படி என்னதான் கனவு வரும், அந்தக் கனவில் யார் யார் வருவார்கள். ஒரு வேளை இளந்திரையர் வருவாரா? ஆஹா! அவரோடு நேரில் நின்றுதான் நம்மால் அதிக நேரம் உரையாட முடியவில்லை. கனவிலாவது உரையாடலாமே, விருப்பங்களை கிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமே. அன்று ஒரு முறை அவருடைய ஸ்பரிசம் பட்டதே; அது தான் எத்துணை இன்பகரமானதாக இருந்தது! அப்படிப்பட்ட இன்பம் இனி எப்போது கிடைக்கப் போகிறது?' என்று அவள் மனம் தன் சபலங்களை வெளிப்படுத்தியது.

நிமிர்ந்து படுத்தச் சிலவிநாடிகளில் அவள் நெஞ்சு மேடையில் வண்ண வண்ணமாகக் கனவலைகள் வந்து அலைமோத ஆரம்பித்து விட்டன. ஒரு நான் இரவில், அவள் உப்பரிக்கையில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். அது பிரம்மாண்டமான அரண்மனை. அவள் சப்ரகூட மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மாளிகையைச் சுற்றிக் காவலிருக்கிறது. அவைகளை யெல்லாம் எப்படியோ கடந்து, மாளிகைச் சுவரில் ஏறிச் சாளரத்தின் வழியாக உள்ளே குதித்து வந்து விடுகிறான் இளந்திரையன். அவளுக்குப் பயம்

ஒரு பக்கம் மனதைக் கனக்கச் செய்கிறது. பயன் பெறப் போகும் இன்பம் ஒரு பக்கம் இதயத்தை இனிக்கச் செய்கிறது. அவன் அவனைக் கட்டியனைத்துக் கொண்டு காதல் விளையாட்டில் ஈடுபட்டுக் குறும்புகள் செய்கிறான்.

அவன் செய்யும் குறும்புகள் ஒவ்வொன்றும் அவன் அங்கத்தில் ஆங்காங்கே அரும்புகளை மலரச் செய்கிறது. அந்த நெருக்கம், அவன் கையனைப்பின் இறுக்கம், அவன் நாசியிலிருந்து தன் கன்னத்தில் இழையும் சுடு மூச்சு அனைத்தும் அவளுக்கு இன்ப லாகிரியை ஏற்படுத்துகின்றன. அவள் மயங்கிக் கிறங்கி மலர் விழிகளைப் பாதி இமைகளுக்குள் செருகிக் கொள்கிறாள்.

திடீரென்று யார் யாரோ அவர்களைத் தூத்து கிறார்கள். இளந்திரையனும் அவளும் திடீரென்று இறகு முனைத்த மனிதப்பறவைகளாகி வானுலகில் வண்ண முகில்களுக்கிடையே பறக்கத் தொடங்கி விட்டனர். அங்கேயும் மனிதர்கள் தூத்திக் கொண்டே ஓடி வருகிறார்கள். சிலர் கையிலிருந்த சுட்டிகளையும், அம்புகளையும், கட்டாரிகளையும் வீசியெறிகின்றனர். ஆனால் இவர்கள் இன்னும் மேலே, இன்னும் மேலே எட்டாத உயரத்தில் பறந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

எங்கோ ஓரிடத்தில் ஓரே பூக்காடாக மண்டிக் கிடக்கிறது அங்கே நெடு நெடுவென்று ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு மாத்தின் உச்சாணிக் கிளையொன்றில் அமாந்து இருந்து இருவரும் ஆபத்தை மறந்து இன்ப விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுகின்றனர். 'சே! இந்த

இளந்திரையருக்குத்தான் எத்துணைக் குறும்பு- இந்த ஆபத்தான நேரத்திலும் கூடவயல் இழுத்து அனைத்து இச்சென்று முத்தமிடுகிறான்' என்று அவள் நினைத்துக் கொள்கிறாள்.

அந்த நேரத்தில் பார்த்து இளந்திரையனின் முதுகில் விரிவென்று பறந்து வந்த கத்தி ஒன்று பாய்ந்து விடுகிறது. பின்னால் தூத்தி வந்தவர்கள் கத்தியை விசிவிட்டு ஓடி மறைந்துவிட்டனர். அவன் துடிக்கிறான். அவன் முதுகில் பாய்ந்துவிட்ட கத்தியைப் பிடுங்க நினைக்கிறான். ஆனால் முடியவில்லை. அவன் அவளை இறுகத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த இறுக்கம் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அவன் விழிகள் செருகிக் கொள்கிறது. தலை துவண்டு சாய்கிறது. ஆ! அவன் இறந்து விட்டானா? சாகும்போதுதானே பிடி இறுதும் என்று வைத்தியர்கள் கூறியிருந்தார்கள். 'ஐயோ, எப்படியாவது பறந்து செல்ல வேண்டுமே, வைத்தியர் மகளிடம் இவரைக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டால் பிழைக்க வைத்து விடுவானே, என்ன சோதனை, இவரைத் தூக்கிக் கொண்டு பறக்க முடியவில்லையே, உடல் கனக்கிறதே, அச்... நாமும் பொத்தென்று விழுந்துவிட்டோம் போலிருக்கிறதே...'

திக்கென்று அவன் இதயத்தில் ஒரு சைனம் உண்டாக, திடீரென்று விழிப்பு வந்து விடுகிறது. 'அட்டே! எந்த ஆபத்தும் விழவில்லையே, நாம் எங்கே பறந்தோம், எப்படி விழுந்தோம். அவர் அருகில் இருந்தது, அனைத்தது, குறும்புகள் செய்தது எல்லாம் கனவுதானா? அந்த நெருக்கம், அந்த இறுக்கம், அப்போதைய சுகம்...' அவளுக்கு எல்லாம்

ஒரே திகைப்பாகவும் வியப்பாகவும் இருக்கிறது. அவள் இதுமாதிரிக் கனவை இதற்கு முன் கண்டதே இல்லை. அப்போதுதான் தன் மெஞ்சினமேல் மரத்துப் போய் கிடக்கும் கைகளை அசைக்கக்கூட முடியாமலிருப்பதைக் கவனித்தாள் அவள்.

ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த போது ஒரு கை மரத்துவிட்டிருக்கிறது. அதை நிமிர்ந்து படுத்த போது மெஞ்சினமேல் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அதன் அழுத்தம்தான் அவளை இறுகதி அணைப்பது போன்ற பிரமையையும் உண்டாக்கியிருக்கிறது; மரத்துப் போன கையில் விறுவிறுவென்று ஏறும்பு ஊர்வது போன்ற சலனங்கள் உண்டாகும். அதுவே அவளைப் பறக்க வைத்திருக்கிறது. அத்தோடு அப்போதைய ஆசைகளும், நினைவுகளும் கனவின் வடிவங்களாகக் காட்சியாகவும் விரிந்திருக்கிறது. அவ்வாவுதான்.

அவள் தனக்குத்தானே மெல்ல நகைத்துக் கொண்டாள். நான் எவ்வளவு கெட்டுப்போய் விட்டேன். என்னவெல்லாமோ நினைத்து, எப்படி பெல்லாம் கனவுகள் காண ஆரம்பித்து விட்டிருக்கிறேன். இது நம் தோழிகளுக்குத் தெரிந்தால் என்னவெல்லாம் கேலி செய்வார்கள்! என்று எண்ணிக் கொண்டே ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொண்டாள்.

விடிய இன்னும் நேரமிருக்கிறது. ஒருவேளை நல்ல கனவுகளாக ஏதேனும் வந்தாலும் வரும். அதற்குள் அவசரப்பட்டு எழுந்துவிட வேண்டாம்! என்று எண்ணிக்கொண்டு அவள் விழிகளை மூடிக் கொண்டாள். அவளுக்கு சற்று முன் கண்ட கனவு வெகுவான இன்பத்தையும், அதேசமயம் வீணான கலக்

கத்தையும் உண்டாக்கி விட்டிருந்தது. அவளுடைய கெடுக்கத்தையும் இறுக்கத்தையும் கண்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தது போலவே, ஆபத்தையும் அவரத்தையும் ஏன் மனம் கற்பனை பண்ணியிருக்கிறது! என்று தன் மனத்தையே கொந்து கொண்டாள் அவள். கற்பனைதானே கனவாகப் பரிணமிக்கிறது. இப்போது என்ன மாதிரிக் கற்பனைகளும் கனவுகளும் வருகின்றன பார்ப்போம் என்று எண்ணிக் கொண்டு அவள் விழிகளை மூடிக்கொண்டபோது,

உண்மையாகவே அந்தக் கானகத்துப் பரண மாளிகையில் ஏறி, மூங்கில் சாளரத்தின் வழியாக விளாமிச்சம் வேர்ப்பாயை விலக்கிக் கொண்டு அந்த அறைக்குள் குதித்தான் இளந்திரையன். அப்போது தான் அவள் விழிகளை மூடிக்கொண்டு உறக்கத்தின் வசப்பட ஆரம்பித்திருந்ததால், அவன் குதித்தபோது எழுந்த லேசான ஒலியில் அவள் விழித்துக் கொள்ள வில்லை.

கூரைச் சாளரத்தின் வழியாக கூன் தலவு தன் குளிர்ந்த ஒளிக்கதிர்களை உள்ளே இறக்கி கொண்டிருந்தது. வேறு விளக்குகள் எதுவும் எரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை. உள்ளே குதித்த இளந்திரையன், அது லோம்பரியின் தனி அறையாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. மஞ்சத்தில் படுத்துறங்கிக் கொண்டிருந்த அவளைக் கண்டவுடன் ஒரு கணம் துணுக்குற்று நின்றுவிட்டான்.

வெள்ளாற்றின் அக்கரையிலிருந்து விட்ட தூரத்திக் கொண்டு வந்த பல்லவ வீரர்களை, ஆற்றின் இக்கரைக்கு வந்தவுடன் காட்டில் வழிமறித்து

சண்டையிட்டுத் துரத்திவிடலாம் என்று நினைத்தாலும் இரவில் சலசலப்பை உண்டாக்கி ஆறலைக் கள்வர்களும் ஓடி வந்து நிலைமை விபரீதமாகிவிடும் என்று அந்த நிலைப்பை மாற்றிக் கொண்டான் இளந்திரையன்.

ஆத்திரத்தின் வயப்பட்டு ஏழெட்டுப் பல்லவ வீரர்களை வீழ்த்திவிடுவதன் மூலம் எந்தவிதப் பலனும் ஏற்பட்டுவிடப் போவதில்லை. அதோடு ஆறலைக் கள்வர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்கும் இடையே ஒப்பந்தமும் உறவும் உடைப்பட்டு விடலாம். அப்படி உடைப்பட்டுப் போவதால் பல்லவர்களை வெள்ளாற்றின் வடகரையில் படைகளைக் கொண்டு வந்து குவிப்பதிலிருந்தோ, கடந்தை நகரில் அழுந்தக் கால் ஊன்றுவதிலிருந்தோ, தடுத்து விடுவது என்பது சுலபமானதாக இல்லாமல் போய்விடும். எனவே இப்போதைக்கு இந்த ஏழெட்டுப் பேரையும் நன்றாக இழுத்தடித்து அவை விட்டு விடியற்காலமாக எங்காவது கண்மறைந்துவிட வேண்டியதுதான் நல்லது. பிறகு, ஆறலைக் கள்வர்களின் ஒத்துழைப்போடு கடந்தையிலிருக்கும் பல்லவப் படைகளையும் படைத்தலைவன் பானு கோபனையும் கூட்டுக் குருவிகளை வெளியே இழுப்பதுபோல ஆற்றின் கரைக்கு இழுத்து சரியான அடிகொடுத்து விடலாம். அப்போதுதான் நாம் அவனை ஓட ஓட விரட்டியடிக்க முடியும் என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டான் இளந்திரையன்.

அதன்படி கானகத்து மரங்களிலோ புதர்களிலோ எங்கும் மறையலோ, பதுங்கியிருந்து வருபவர்களைத் தாக்கலோ செய்யாமல், நேராக ஆற்றங்கரையை

ஒட்டியே ஓடிக்கொண்டிருந்தான் அவன். அவனைத் தொடர்ந்தே கூற்றுவனும் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

திழக்கில் வெகு தொலைவு ஓடியதும் இரவு மூன்று யாமத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. துனி மேற்கொண்டு ஓடிக்கொண்டே இருப்பது சரியில்லை. எங்காவது சிறிது கண்ணயர்ந்து கொண்டிருந்து விட்டுப் பொழுது புலர்ந்ததும், கூற்றுவனை உறையூற நோக்கி அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டே பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவனுக்குப் பின்னால் மூச்சு முட்ட அந்த இரவும் பொழுதின் குளிர்ந்த காற்றிலும் வேர்த்து விடுவதுக்க ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான் கூற்றுவன். இளந்திரையனுக்குக்கூடப் பரிதாபமாக இருந்தது. காற்பது வயதுக்குமேல் ஆகிவிட்ட அவனை அப்படித் தனக்குப் பின் ஓடி வர வைத்திருப்பது எவ்வளவு கொடுமை என்று எண்ணினான் அவன். அவனுக்குப் பின்னால் கூப்பிடு தூரத்தில் பல்லவ வீரர்களும் விடாமல் துரத்திக் கொண்டே ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இளந்திரையன் தன் எண்ணத்தைக் கூற்று வனிடம் கூறியபோது, அவனும் அதை ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால் தனக்கு ஓய்வு தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டான்.

நாம் இப்போது கீலனின் இருப்பிடத்திற்கு அருகில்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதே சற்று தள்ளி பெரிதாகத் தெரிகிறதே ஒரு இலுப்பை

சண்டையிட்டுத் துரத்திவிடலாம் என்று நினைத்தாலும் இரவில் சலசலப்பை உண்டாக்கி ஆறலைக் கள்வர்களுக்கும் ஓடி வந்து நிலைமை விபரீதமாகிவிடும் என்று அந்த நினைப்பை மாற்றிக் கொண்டான் இளந்திரையன்.

ஆத்திரத்தின் வயப்பட்டு ஏழெட்டுப் பல்லவ வீரர்களை வீழ்த்தி விடுவதன் மூலம் எந்தவிதப் பலனும் ஏற்பட்டுவிடப் போவதில்லை. அதோடு ஆறலைக் கள்வர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்கும் இடையே ஒப்பந்தமும் உறவும் உடைப்பட்டு விடலாம், அப்படி உடைப்பட்டுப் போவதால் பல்லவர்களை வெள்ளாற்றின் வடகரையில் படைகளைக் கொண்டு வந்து குவிப்பதிலிருந்தோ, கடந்தை நகரில் அழுந்தக் கால் ஊன்றுவதிலிருந்தோ, தடுத்து விடுவது என்பது கலபமானதாக இல்லாமல் போய்விடும். எனவே இப்போதைக்கு இந்த ஏழெட்டுப் பேரையும் நன்றாக இழுத்தடித்து அலைய விட்டு விடியற்காலமாக எங்காவது கண்மறைந்துவிட வேண்டியதுதான் நல்லது. பிறகு, ஆறலைக் கள்வர்களின் ஒத்துழைப்போடு கடந்தையிலிருக்கும் பல்லவப் படைகளையும் படைத்தலைவன் பாணு கோபனையும் கூட்டுக் குருவிகளை வெளியே இழுப்பதுபோல ஆற்றின் கரைக்கு இழுத்து சரியான அடிகொடுத்து விடலாம். அப்போதுதான் நாம் அவனை ஓட ஓட விரட்டியடிக்க முடியும் என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டான் இளந்திரையன்.

அதன்படி கானகத்து மரங்களிலோ புதர்களிலோ எங்கும் மறையவோ, பதுங்கியிருந்து வருபவர்களைத் தாக்கவோ செய்யாமல், நேராக ஆற்றங்கரையை

ஒட்டியே ஓடிக்கொண்டிருந்தான் அவன். அவனைத் தொடர்ந்தே கூற்றுவனும் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

கிழக்கில் வெகு தொலைவு ஓடியதும் இரவு மூன்று யாமத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. தினி மேற்கொண்டு ஓடிக்கொண்டே இருப்பது சரியில்லை. எங்காவது சிறிது கண்ணயர்ந்து கொண்டிருந்து விட்டுப் பொழுது புலர்ந்ததும், கூற்றுவனை உறையுறை நோக்கி அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டே பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவனுக்குப் பின்னால் முச்சு முட்ட அந்த இரவும் பொழுதின் குளிர்த காற்றிலும் வேர்த்து விறுவிறுக்க ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான் கூற்றுவன். இளந்திரையனுக்குக்கூடப் பரிதாபமாக இருந்தது. நூற்பது வயதுக்குமேல் ஆகிவிட்ட அவனை அப்படித் தனக்குப் பின் ஓடிவர வைத்திருப்பது எவ்வளவு கொடுமை என்று எண்ணினான் அவன். அவனுக்குப் பின்னால் கூப்பிடு தூரத்தில் பல்லவ வீரர்களும் விடாமல் துரத்திக் கொண்டே ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இளந்திரையன் தன் எண்ணத்தைக் கூற்றுவனிடம் கூறியபோது, அவனும் அதை ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால் தனக்கு ஓய்வு தேலையில்லை என்று கூறிவிட்டான்.

நாம் இப்போது நீலனின் இருப்பிடத்திற்கு அருகில்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதோ சற்று தள்ளி பெரிதாகத் தெரிகிறதே ஒரு இலப்பை

மரம், அதற்கு நோக்கத்தான் ஆறலைக்கள்வர்களின் தலைவன் பாசறை அமைத்திருக்கிறான். நீங்கள் ஆறலைக்கள்வர்களின் கையில் சிக்கினீர்கள்! இல்லையா என்பது பற்றிய நகவல்கள் எதையும் என்னிடம் கூறவேயில்லை. நானும் அதையெல்லாம் விசாரித்தறியும் துழ்கிலையில் உங்களைச் சந்திக்க வில்லை. பத்து நாட்களில் கடந்தை நகருக்குள் வருவதாகக் கூறியிருந்த தாங்கள், மூன்று நாட்களிலேயே வந்துவிட்டிருந்ததால் ஆறலைக்கள்வர்களை இன்னும் சந்திக்கவில்லை தாங்கள் என்றே நினைக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன், ஆறலைக்கள்வர்கள் பல்லவர்களின் கைக்கூவிகளாக இருக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கின்றேன். தங்களின் திட்டப்படி இந்த ஆறலைக்கள்வர்களைத் திருத்தி இவர்கள் மூலமே பல்லவர்களை விரட்டியடித்து விடலாம் என்பது இயலாத காரியம். எனவே தாங்களும் என்னுடன் உறையூருக்குப் புறப்பட்டால் அங்கிருந்து நமது படைகள் முழுவதையும் திரட்டி வந்து, இந்த ஆறலைக்கள்வர்களையும் அடக்கி ஒடுக்கி விடலாம். பல்லவர்களையும் விரட்டியடித்துவிடலாம். எங்கே நம் புரவிகளை மேய விட்டருக்கிறீர்கள்? வாருங்கள் உடனே காளகத்துள் புதுந்து நாம் நம் புரவிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு இருவருமாகவே உறையூருக்குப் போய்விடலாம் என்று கூற்றுவன் தன் கருத்தைக் கூறியபோது,

இல்லை கூற்றுவா! நான் உன்னிடம் பல விஷயங்களைக் கூற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால், நான் ஆறலைக்

கள்வர்களின் கையில் சிக்கி, அவர்களால் விலங்கிடப்பட்டு அவர்கள் தலைவனுக்கு முன் கொண்டு செல்லப் பட்டேன். அவனோடு நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பின் அவனை நம் பக்கம் துணை நிற்பவனாக மாற்றிக் கொள்ள முடிந்தாவிட்டது. அவன் பல்லவர்களின் பக்கம் நிற்பது போலிருப்பதெல்லாம் ஒரு நாடகம் தான். தண்ணீரிலிருந்து முதலையை தீழுத்து விட்டால் அதனை வெல்வது வெகு சுலபமாகி விடும். நாம் பல்லவப் படைகளைக் கடந்தை நகருக்குள் நுழைந்து தாக்குவது அவசியமில்லாத விஷயம். மேலும் நமது மன்னர் எங்கேயும் படை பெடுப்பு நிகழ்த்தி ஆக்ரமிப்பு செய்யும் துழ்கிலைகளை விரும்ப வில்லை. இப்போது பல்லவன்தான் நம்மீது ஆக்ரமிப்பு நிகழ்த்த விரும்பி திருமுனைப்படி நாட்டின் எல்லை வரை வந்து படைப்பலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு, நம் எல்லையில் கால்வைக்கத் தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். எனவே நாம் அவனைச் சுலபமாக நம் எல்லைக்குள் புகுவிட்டே பிறகு தாக்கவேண்டும். அதற்கான நேரம் நெருங்கி விட்டது. இப்போது நம்மைத் தூத்திவரும் இந்த ஏழெட்டுப் பல்லவ வீரர்களுமே நம் எல்லைக்குள் புகுந்து ஆக்கிரமிப்பு செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்றுதான் அர்த்தம். இனி தாமதிப்பது தேவையில்லை. நான் எல்லாவற்றையும் திட்டமிட்டு வைத்துக் கொண்டதானிருக்கிறேன். இந்த ஆறலைக்கள்வர்களைப் பற்றிய விஷயமெல்லாம் நான் உனக்குப் பிறகு சொல்கிறேன். அனைவரும் நம்ப மறுத்து, பிறகு ஆச்சர்யத்தில் முழ்கி நம்புமளவுக்குமான ஒரு மகத்தான செயல் இங்கே நிகழ்ந்திருக்கிறது.

நீ ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு செல்வதனாலும் சரி, இல்லை இப்போதே புறப்படுவதனாலும் சரி. நீ உடனே உறையூர் செல்லவேண்டும். உடனே நீ உறையூர் சென்று ஒரு சிறிய உதவிப் பட்டையுடன் விரைந்து திரும்பி வந்தான் போதும். இந்தப் பல்லவப் பட்டாளத்தைப் பஞ்சாப் பறக்கடித்துக் காட்டுகிறேன், என்ன சொல்கிறாய்?" என்றான் இளந்திரையன்.

அவனுடைய பேச்சு கூற்றுவனுக்கு வியப்பின் மேல் வியப்பை அளிப்பதாக இருந்தாலும், அவன் இளந்திரையன் மீது தனக்கிருக்கும் இனமறியாத பாசத்தாலும், பற்றாலும், மதிப்பாலும் அவன் பேச்சை உண்மையாக நம்பினான். உடனே தான் உறையூருக்குப் புறப்படுவதாகக் கூறினான்.

இளந்திரையன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஆற்றங்கரையை விட்டிறங்கி கானகத்திற்குள் புறந்து, தான் முன்னர் வந்து தங்கியிருந்த ஆலமரத்தடியை நோக்கி விரைந்து ஓடினான். அங்கே அவர்களுடைய இரண்டு புலிகளும் எந்தவித அச்சமும் மருட்சியுமின்றிப் புல மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

கூற்றுவன் தன் புலியேறிக் கொண்டு உறையூரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவனை வழியனுப்பி வைத்து விட்டுத் தன் புரளியைத் தட்டிக் கொடுத்து, 'கவலைப்படாமல் மேய்ந்து கொண்டிரு, உன்னை யாரும் தடை செய்ய மாட்டார்கள்' என்று கூறிவிட்டுப் புதர் மறைவானப் பாதையில் நீலனின் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தான் இளந்திரையன்.

ஆற்றங்கரை ஓரமாகவே ஓடிக் கொண்டிருந்த வர்கள், நிமிர்ந்து காட்டிற்குள் இறங்கி மறைந்து விடவே, என்ன செய்வது எப்படித் தேடுவது என்று புரியாத பல்லவ வீரர்கள் சிறிது நேரம் காட்டுக்குள் இறங்கி, அலைந்து திரிந்துவிட்டு ஆறலைக் கள்வர்களின் குடியிருப்பை நோக்கி ஓடினார்கள்.

அவர்களுக்குப் போக்குக் காட்டி விட்டு காட்டிற்குள் இறங்கிய இளந்திரையன், ஆற்றங்கரையை ஒட்டியே மறுபடியும் வந்த வழியிலேயே திரும்பி ஓடிவந்திருந்ததால், கூற்றுவனை வழியனுப்பிவைத்துவிட்டு நிதானமாகவே நீலனின் வனமாளிகையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

'பல்லவ வீரர்கள் அநேகமாக இன்னும் ஆற்றுக்குள் கிழக்காக வெகுதூரம் ஓடிப்போய்து விட்டு, சந்தேகமுடன் கானகத்துள் இறங்கி அலைந்து திரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது ஓய்ந்து போய் திரும்பிக் கடந்தையை நோக்கிப் போனாலும் போயிருப்பார்கள்' என்று எண்ணிக்கொண்டு நடந்த இளந்திரையன் ஆறலைக் கள்வர்களின் குடியிருப்புகளுக்குள் நுழைந்தபோது, அங்கே அவர்கள் தீப்பந்தங்களோடு தெருவெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து கொண்டிருப்பதையும், குடிசைகளிலுள்ள வர்களை எழுப்பி விசாரித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டபோது பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

ஆறலைக் கள்வர்கள் இன்னும் தெளிந்த அறிவைப் பெறவில்லை. அவர்கள் கையில் குற்றவாளி நிலையில் சிக்கி, வீண் குழப்பங்களை உண்டுபண்ணிக் கொள்ள விரும்பாதவனாக, இருபுறமும் கருவேல

மரங்கள் வளர்ந்து கிடக்க நடுவே சலசலவென்று நீரோடும் ஒரு சின்னஞ்சிறு கால்வாய்க்குள் இறங்கி மெதுவாக நடந்து நீலனின் பரண் மாளிகையை அடைந்தான்.

அங்கேயும் வாயிலில் இரண்டு மூன்று பல்லவ வீரர்கள் வந்து நின்று விசாரித்துக் கொண்டிருக்க வே, 'இனி இங்கேயே வெளியில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதும் நல்லதல்ல, நேராக உள்ளேயும் நுழைவது இயலாது. ஒரு வேளை நீலனும் விழித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாலும் வரக்கூடும். விபரீதமான எந்த நிலைகளையும் நாமாக உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டாம்' என்று எண்ணியபடியே விடுவிடுவென்று பரண் மாளிகையின் பின்புறமாக ஒங்கி வளர்ந்திருந்த வேங்கை மரமொன்றின் மீதேறி அதன் சாய்ந்த கிளையொன்றில் தொங்கலாடியவாறே மேற்புறச் சாளரமொன்றில் தொற்றிக் கொண்டு உள்ளே இறங்கினான்.

அப்போதுதான் அங்கே மூங்கில் மஞ்சத்தில் முழுநிலவு முகத்தோடு நிமிர்ந்து படுத்திருந்த நீலம்பரி சட்டென்று விழித்துக் கொண்ட சலசலப்போடு, மீண்டும் ஒருக்களித்துப் படுப்பதை வேறொரு சாளரத்தின் வழியாகத் தன்னை மிஞ்சிக் கொண்டு உள்ளே பாய்ந்து அவன் மீது விழும் கூனல் நிலனின் மங்கிய போதை ஒளியில் கண்டு துணுக்குற்று நின்றான் இளந்திரையன்.

இறங்கிய இடம் நீலனின் அறையாக இருந்தால் கூட அவன் அவ்வளவு நடுங்கியிருக்கமாட்டான். ஆனால், தான் அவசரத்தில் ஒரு இளம் வயதும்

பெண்ணின் தனியறைக்குள் புருந்து விட்டோமே என்று அவன் மனம் அஞ்சி நடுங்கியது. அப்படியும் அவன் வேறு யாரோ அல்ல, தன் கெடுக்கத்தையும், நேசத்தையும் எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பவன் தான். இருந்தும் அவன் அஞ்சினான். அதோ... எதற்காகவோ அவன் முகத்தில் நாணரேகை இழைகிறது. இதழ்களில் குறுகை நெளிகிறது. கனவு காண்கிறான் போலிருக்கிறது. 'ஆஹா! இந்த முகம் தான் எத்தனைக் கவர்ச்சிகரமாகத் துலங்குகிறது. இவள் கறுப்புதான். ஆனாலும் பொற்கொடியின் எந்த எழிலுக்கும் இவள் சளைத்தவளல்ல. அழகு, நிறத்திலில்லை, அதற்கு இதோ இவளே நற்சான்று. செவ்விய முகத்தைத்தான் நிலவுக்கு ஒப்பிட வேண்டுமா என்ன? இவள் முகம் கூட நிலவைப் போல்தான் இருக்கிறது. ஆம், இவள் ஒரு கறுப்பு நிலா!' என்று அவன் அழகில்தான் திருட்டுத் தனமாக அந்த அறைக்குள் நுழைந்ததையும் மறந்து, அவள் பேரெழிலையும் திருட்டுத் தனமாக பருகிக் கொண்டு நின்றான் இளந்திரையன்.

35

நீலனின் நிபந்தனை

நீலம்பரியின் அறைக்குள் இறங்கிய இளந்திரையன், அங்கே அவன் கட்டிலில் படுத்து உறங்கும் பேரெழிலைக் கண்டு மனம் பேதலித்து நின்ற அதே விநாடியில், அவனும் கனலில் இளந்திரையனைக் கண்டு நாணி இதழில் நகைபடரவிட்டுக்

கொண்டிருந்தான். ஒருவேளை அவன் விழித்துக் கொண்டு விட்டால் தன்னைப்பற்றித் தவறாக எதுவும் நினைப்பானோ என்னவோ என்று அஞ்சி, மீண்டும் சாளரத்தின் வழியாக வெளியே இறங்கி விடலாம், என்று எண்ணிக் கொண்டு சாளரத்தை நோக்கி ஓடிய இளந்திரையன், அங்கே கீழே நடக்கும் காட்சியைக் கண்டு அப்படியே நிலைக் குத்திட்டு நின்று விட்டான்.

கீழே பல்லவ வீரர்கள் உரத்த குரலில் சத்த மிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைச் சமாளிக்கப் பரண்மாளிகையின் கரவல் வீரர்களால் முடியவில்லை. அந்த இரைச்சல் பொறுக்கமுடியாமல் நீலனே கீழே இறங்கிச் சென்று அவர்களை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான். பல்லவ வீரர்கள் தங்கள் எதிரிகள் இருவர் கடந்தை மாநகரில் கலகம் விளைவித்துவிட்டு, இங்கே ஓடிவந்து புகுந்து கொண்டிருப்பதாயும் பல்லவர்களுக்கு நண்பர்களான ஆறலைக் கள்வர்களின் தலைவன் அவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தங்களிடம் ஒப்படைக்கா விட்டால், தாங்கள் ஆறலைக் கள்வர்களின் நட்பைச் சந்தேகிக்க நேரும் என்றும் கூறிக்கொண்டிருந்தனர்.

நிலைமை விபரீதமாவதைக் கண்ட இளந்திரையன் அப்போதுதான் கீழே இறங்குவது மேலும் விபரீதங்களை விளைவிக்கும் என்பதையும், தான் அகப்பட நேர்ந்து, தான்தான் அவர்களால் தேடப்பட்டக் கலகக்காரன் என்பதும் நீலனுக்குத் தெரியும்போது, அவன் நிலைமை தர்ம சங்கடமானதாகிவிடும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டான். எனவே, என்ன ஆனாலும் சரி, நீலம்பரியின் அறைக்குள்ளேயே

எங்காவது சிறிது நேரம் ஒளிந்து கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு வெளியேறி விடலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டு திரும்பினான்.

அதே நேரத்தில் அங்கே கட்டிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நீலம்பரி, கனவுகளின் உச்சநிலையில் ஏதோ பிதற்றத் தொடங்கினான். 'அன்பே நல்லாக இருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு ஏதோ ஆபத்து ஏற்படுவதைப் போல் கனவு கண்டேன் உங்களைக் காப்பாற்ற நினைத்து உங்களையும் தூக்கிக் கொண்டு வானில் பறக்க முயன்றபோது உங்கள் மேல் யாரோ குறுவாளைப் பாய்ச்சி விட்டார்கள். ஐயோ இவரை நம் தோழியிடம் கொண்டு சென்று விட்டால் எப்படியும் பிழைக்க வைத்துவிடுவானே என்று தவியாய்த் தவிக்கிறேன். ஆனால், உங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு பறக்க முடியவில்லை! திடீரென்று விழிப்பு வந்து விட்டது. ஓ! நாம் கண்டது கனவு தானா? என்று எண்ணி வியப்படைந்து கொண்டிருந்தேன். நல்ல வேளை நீங்களே கேரில் வந்து விட்டீர்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து, அதுதான் அப்படிக் கனவாக வந்ததோ என்று கூட குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். உங்களுக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லையே?' என்று அவன் வினவிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்களை முடிக்கொண்டே அப்படி கனா கண்டு கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும், 'ஓகோ உறக்கத்திலேயே விழித்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஒரு கனவு போலிருக்கிறது. கனவுப் பிதற்றலில் கூட இவன் எத்துணை இனிமையாக சம்பாவிக்கிறான்' என்று எண்ணிக்கொண்டே நிஜமாக

அவள் கேள்விக்கு மறுமொழி அளிப்பவனைப்போல
 “நீலாம்பரி நன்றாக இருக்கிறதே! இது என்ன
 கண்ணை மூடிக்கொண்டே பேசுகிறாய்? நான் இதோ
 உண்மையிலேயே ஒரு ஆபத்திலிருந்து மீண்டு, மறு
 ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டே உன் அறையில் வந்து
 நிற்கிறேன். விழிகளைத் திறந்து பார்” என்று
 மெல்லியகுரலில் சிரித்தபடியே கூறினான்.

ஆனால் அது அவள் காதில் விழுந்தால்தானே?
 அவள் கனவில் வந்து நின்று கொண்டிருந்த
 இளந்திரையன் ‘ஹா! ஹா! எனக்கா ஆபத்து, அது
 ஒரு நாளும் நடக்காது, வேண்டுமானால் அது
 என்னால்தான் எனக்கு வரும். நீதானே என்னை
 வலை விரித்துப் பிடிப்பவன், உன் விழிகள் என்ற
 குறுவாள்கள்தானே என் மீது அடிக்கடி பாய்ந்து
 கொண்டிருக்கின்றன. இதைவிட வேறென்ன
 ஆபத்துக்கள் எனக்கு வந்துவிடப்போகிறது?’ என்ற
 படியே அவளை இழுத்து நெஞ்சோடு நெஞ்சாகத்
 தழுவிக்கொண்டிருந்தான்.

‘போங்களத்தான் உங்களுக்கு வேறு வேலையே
 இல்லை, நான் அன்று வலை விரித்திருத்ததையே
 இன்னமும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான்
 உங்களைத் துன்புறுத்த நினைத்தா வலை விரித்தேன்.
 மான் விழுமென்று நினைத்து வலை விரித்தேன்.
 ஆனால், “மன்னிவர் நீங்களல்லவோ அந்த வலையில்
 சிக்கிவிட்டீர்கள். அத்தான்! ஒரு விஷயம் தெரியுமா
 உங்களுக்கு? அன்று உங்களை ஆற்றங்கரையில்
 சந்தித்ததுமே என் மனம் உங்களைப் பற்றிக்
 கொண்டு விட்டது, நீங்கள் வேகமாகப் போய்விட்ட
 பிறகு என் மனம் தவித்தது. நாம் அதிகமாகப் பேசி

விட்டோமோ என்று வருந்தினேன். அப்போது
 எப்படியும் நீங்கள் வலைவிரித்துள்ள பக்கமாக வந்து
 வலையில் சிக்கிக் கொண்டு விடக்கூடாது என்று
 எண்ணினேன். அப்படியேதான் எல்லாம் நடந்தது.
 ஆனால் இனிமேலும் நான் நினைப்பது போலவே
 எல்லாம் நடக்குமா அத்தான்?’ என்று வினவிக்கொண்டிருந்தாள் அவள். அதற்கு அந்தக் கனவில்
 நின்று கொண்டிருந்த நாயகன் என்ன பதில்
 கூறினானோ என்னவோ தெரியவில்லை. ஆனால்,
 இளந்திரையன் அதற்கு மேலும் அவனைக்
 கனவிலேயே நினைத்துக் கொண்டிருக்கவிட விரும்ப
 வில்லை.

“ஏதேது என்னைக் கனவிலேயே நிறுத்திவைத்து
 விசாரணை செய்து விடுவாய் போலிருக்கிறதே! நான்
 நேரிலேயே வந்து நின்று கொண்டிருக்கிறேன்
 நீலாம்பரி! அது சரி, நான் எப்போது உனக்கு
 அத்தான் ஆனேன்?” என்று சற்று உறக்கச் சிரித்த
 படியே வினவினான் அவன்.

நெருக்கத்தில் நின்று அவள் முகத்தருகில்
 குனிந்து அவன் அப்படிக்கேட்டதால் உறக்கம்
 கலைந்து சுய உணர்வுக்கு மீண்ட நீலாம்பரி, தன்
 விழிகளை மலர்த்தினாள். எதிரே குனிந்து நின்று
 கொண்டிருந்த இளந்திரையன் முகத்தைக் கண்டதும்
 திடுக்கிட்டு எழுந்தான் அவன். ஒருவேளை தான்
 இன்னும் கனவிலேதான் இருக்கிறோமோ என்ற
 பிரமை வேறு அவளை உலுக்கியது. “என்
 எதிரே நிற்பது உண்மையிலேயே தாங்கள்
 தானா? நடந்ததை நகரிலிருந்து எப்போது

திரும்பினீர்கள்?" என்று வினவியபடியே எழுந்திருந்தான் அவன்.

"நானேதான் உன் எதிரில் நிற்கிறேன். நீ பாட்டிற்கு மறுபடியும் கணவில்தான் நான் வந்திருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு படுத்துக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்து விடாதே! நீ கனவு காண ஆரம்பித்தபோதே நான் இங்கே வந்து விட்டேன்" என்றான் இளந்திரையன்.

அவன் முகத்தில் நாணம் படர்ந்திருந்தது. சிவந்த முகத்தில் நாணம் படரும்போது அந்த முகம் மேலும் சிவக்கும். அதை நினைத்தே எல்லா கவிஞர்களும் எந்தப் பெண்ணின் நாணத்தையும் வர்ணிக்கும்போது நாணச் சிவந்த கன்னங்கள் என்றே வர்ணிப்பது வழக்கமாகி விட்டது. ஆனால் இந்தக் கறுப்பு நிலாவின் அழகிய முகத்தில் நாணம் படர்ந்தபோது, அந்த முகம் நீலநிற புஷ்பங்களைப் போல் விகசித்தது. நாணம் என்னும் உணர்வும் மிக நளினமானது. அது ஒரு பெண்ணின் முகத்தில் ஐனிக்கும்போது பார்ப்பவர்களையும் கூட ஓர் அலாதியான செளந்தர்ய உணர்வில் ஆழ்த்திவிடுகிறது. நீலாம்பரி நாணம் படா, மெல்ல நகை மலரத் தன் கையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு பேச்சிழுந்து நின்றாள். அந்தக் காட்சி இளந்திரையன் நெஞ்சில் இனமறியாத இன்ப உணர்வுகளைக் கிளறி விட்டன.

"நீலாம்பரி! என்ன இது? இப்போது கணவில் தெளிவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாயே... அதற்குள் எப்படி ஊமையாகி விட்டாய்?" என்று விஷமமாக வினவினான் அவன்.

"நான் கனவு காண்பதாகவே நினைக்கவில்லை. இதுவரை நான் இம்மாதிரி கனவுகளைக் கண்டதுமில்லை. அதனால் உண்மையாகவே நீங்கள் வந்து உரையாடுவதைப் போல் எண்ணிக் கொண்டு ஏதேதோ பேசிவிட்டேன். தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். என் கனவு பிதற்றல் மூலம் என் பேதைமை வெளிப்பட்டு விட்டிருக்கும் போலிருக்கிறது. அதை எதிரிலேயே நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த தாங்கள், அது பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொல்ல முடிந்தால் சொல்லுங்கள். நான் இப்படிக் கேட்பது தவறென்றால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!" என்று நாணமும் நடுக்கமும் கலந்த குரலில் வினவினான் அவன்.

அவளுடைய இந்தக் கேள்விக்கு எப்படி பதில் கூறுவது? இளந்திரையனுக்கு தர்மசங்கடமான பிரச்சனையாக இருந்தது. வெளியே ஓர் ஆபத்தான நிலை சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறதே என்பதற்காக அவளுடன் இன்னும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்தாக வேண்டிய நிலையில், அவள் இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு விட்டதால், இதற்கென்ன பதில் சொல்வது என்று சிறிது யோசித்த அவன்,

"நான் உன் அறைக்குள் இந்தவேளையில் எப்படி வந்தேன். என்பது பற்றியெல்லாம் நீ அறிய விரும்பவில்லையா நீலாம்பரி?" என்று பதிலுக்குத் தானும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தான்.

ஆனால், அதை வேறு விதமாகப் புரிந்து கொண்டு விட்ட அவளோ! "என் மீது உங்களுக்கிருக்கும் அன்பையும், ஆசையையும் இதன் மூலம் நான் புரிந்து

கொள்ள முடிகிறது. அதனால்தான் நான் இன்னும் என் தனியறைக்குள் வந்து விட்டமைக்காக உங்களைக் கண்டிக்கவோ காரணம் கேட்கவோ இல்லை. இருந்தாலும், உங்கள் இதயப்பூர்வமான அன்பை நீங்கள் இன்னும் வெளிப்படுத்தவே இல்லை. வேண்டாத ஒருத்தியைச் சந்தித்து விட்டதைப்போல் விலகி நின்றே பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இங்கிருந்து சென்றதிலிருந்தே நான் உங்கள் பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவளாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். சீக்கிரமாகவே திரும்பி விட்டீர்கள் என்றாலும், இப்படி விலகி நின்றே பேசுவதிலிருந்து உங்கள் கருத்து வேறானதாக இருக்கும் போலிருக்கிறது என்று நான் கருத வேண்டியதாயிருக்கிறது. நீங்களும் மனம் திறந்து பேசிவிட்டால் இம்மாதிரிச் சந்தேகங்கள் என் நெஞ்சில் எழுந்து என்னை வாட்டி வதைக்காமலிருக்கும்" என்று கூறினாள். அவள் இப்படிச் கூறும்போதே அவள் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

"நீலாம்பரி சற்று அமைதியாக இருந்து நான் சொல்வதை கேள்! உன்னைப்போல் அவ்வளவு தெளிவாக என்னால் எந்த முடிவுக்கும் வந்துவிட முடியவில்லை. அவசரப்பட்டு என்னால் எதுவும் கூற முடியாது. நான் இங்கே உன் அறைக்குள் வந்து நிற்பது உன்மீது ஏற்பட்ட ஆசையினாலோ, காதல் உணர்வினாலோ அல்ல. இதனால் எனக்கு உன் மீது அன்பில்லை என்று கூறி விட முடியாது. நான் கடந்ததை மாண்கரிலிருந்து துரத்தப்பட்டு இங்கே ஓடி வந்தேன். அவர்கள் கீழே உன் தந்தையிடம் வாக்குவாதம் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். நான் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் ஒரு ஆபத்திலிருந்து

மீளும் பொருட்டு, உன் அறைக்குள் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டியதாகி விட்டது. ஒளியவந்த பிறகுதான் இது உன் அறை என்பதே எனக்குத் தெரியவந்தது. கீழே இறங்கிப் போகவும் முடியவில்லை. அப்போது தான் நீ கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாய் உன் நெஞ்சில் என் நினைவுகளை நீ ஆழமாகப் பதித்துக் கொண்டு விட்டிருப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது. ஆனால், நான் அதற்கெல்லாம் தகுதி உள்ளவன்தான் என்பது யோசிக்க வேண்டிய விஷயமாக இருக்கிறது. நான் இங்கே வந்த காரியம் இன்னும் முடியவில்லை. எனக்கு எதிரிகளும், போரும் காத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் காதலைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் நேரமில்லை. அதனால்தான் சொல்கிறேன். நான் இந்த விஷயத்தில் ஒரு நேரத்தில் உள்ளதை பேரவ் இன்னொரு நேரத்தில் நடந்து கொள்ளவோ, தெளிவாகப் பேசுவதற்கோ முடியாது. நீ அன்று ஒருகாள் சோலைக் குளத்தருகே அழுதாய், இன்று கனவில் அத்தான் என்று எனக்கு முறை வைத்தே அழைத்துக் கொண்டிருந்தாய். இதையெல்லாம் நான் வேண்டாமென்று மறுக்கவில்லை. ஆனால் என் அபிப்பிராயத்தை மட்டும் எப்போதும் கேட்டு விடாதே. அதற்கு நான் அவ்வளவு தெளிவாகப் பதில் சொல்லும் தழுவிலையில் இல்லை" என்று கூறினாள்.

அவன் அப்படிச் கூறியதும் நீலாம்பரி பதில் எதுவும் பேசாதவளாகப் படுக்கையில் விழ்ந்து பஞ்சத் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். இளந்திரையன் செய்வதொன்றும் அறியாதவனாகத் திகைத்துத் போய் நின்று கொண்டிருந்தான். அதே

நோரத்தில், அங்கே ஆறலைக் கள்வர்களின் தலைவன் நிலன் கீழே குழுமி நின்றப் பல்லவ வீரர்களுக்குப் பதில் சொல்லி அனுப்பி வைத்து விட்டு, மேலே வந்தவன் தன் மகளின் அறையில் ஏதோ ஆண் குரலில் சம்பாஷணை கேட்கவே, வாயிலிலேயே நின்று அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஒரே விநாடியில் அவனுக்கு எல்லா நிலைமைகளும் புரிந்துவிட்டன. பல்லவ வீரர்கள் தேடிக் கொண்டு வந்தது இளந்திரையனைத்தான் என்பதையும், தன் மகளின் மனநிலையையும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டான். அவன், மேலே நடக்க வேண்டியவைகளைப் பற்றி யோசித்தவனாக அங்கிருந்து விலகித் தன்னறைக்குள் சென்று விட்டான்.

நீலாம்பரி திடீரென்று அழ ஆரம்பித்து விட்டதும் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவித்த இளந்திரையன், மெல்ல அவளருகில் சென்றுகட்டிலில் அமர்ந்தான். அழுகை பெண்களின் அறிய சாதனம். அதனால் ஆண்களைச் சுலபமாக வெற்றி கொண்டு விடமுடிகிறது பெண்களால். நீலாம்பரி கட்டிலில் கவிழ்ந்து படுத்துக் கொண்டு தலையணையில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுக் கொண்டிருப்பதை கண்டதும், அவன் நெஞ்சின் உறுதியெல்லாம் குலைந்து போய்விட்டது. அவளுடைய பருவச் செழிப்புள்ள அங்கங்கள் அந்தப் பறவை இறகுகளால் ஆன மெத்தையில் தவித்துக் குலுங்குவதை அவனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

ஏற்கெனவே ஒரு முறை அவள்தான் கறுப்பாக இருப்பதால்தான் அவனுக்குத் தன் மீது ஆசையே, அன்போ ஏற்படவில்லை என்று குறைப்பட்டுக்

கொண்டதை நினைத்துக் கொண்டான். இவன் ஒரு தலைவனுக்கு மகளாக பிறந்திருந்தும் கூட, தன் அழகிலும் நிறத்திலும் பிற ஆடவன் மயங்கவில்லையே என்ற தவிப்பு இவனுக்கு இருக்கிறது. நம்மை மக்கண்டதும் ஒரேயடியாக உருக ஆரம்பித்து விட்டிருக்கிறான். நம்மால் ஒரு பெண் வேதனைப்பட்டு வாடவேண்டாம் என்ற எண்ணம் வேறு அவன் இதயத்தை இளகச் செய்து விட்டது. அப்படி இளகுவதுதான் தன் பலவீனம் என்பதை அறியாதவனாக, அவன் வலது கையால் அவன் தலையை வகுடி விட்டான்.

“நீலாம்பரி! நீ இவ்வளவு பலவீனம் உள்ளவனாக இருப்பாய் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. இப்போது நான் என்ன சொல்லிவிட்டேன் என்று இப்படி அழுகிறாய்?” என்று இதமான குரலில் வினவினான்.

அவன் நீலாம்பரி என்று இதமான குரலில் விளித்ததே அவளுக்கு நீலாம்பரிப் பண்ணை இசைப்பது போலிருந்தது. அவனுடைய ஸ்பரிசமும், இதமான வருடலும் அவளைக் குளிர்வித்தன. ஆயினும் அவள் தன் தலையைத் திருப்பாமலும் அழுகையை நிறுத்தாமலுமே,

“நீங்கள் தான் அபிப்ராயம் கேட்கக்கூடாது என்று கூறி விட்டீர்களே, என் அன்பை ஏற்றுக் கொள் பவராக இருந்தால் இப்படிப் பேசியிருப்பீர்களா? நான் என் உயிருக்கும் மேலாக உங்களை நேசிக்கிறேன். ஆனால் அதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவே இல்லையே. இனி நான் யாருக்காகத்தான் இந்த

உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்?" என்று குமுறும் குரலில் புலம்பினாள் அவள்.

"நான் உன் அன்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று கூற வில்லையே? உன்னைப் போல் தெளிவாக என் அன்பை வெளிக்காட்ட முடியவில்லை என்றுதானே கூறினேன். அதற்குப் போய் இப்படி அழுது புலம்பலாமா? நான் உன்னை முதன்முதலாக ஆற்றங்கரையில் சந்தித்தபோது, நீ எவ்வளவு துணிச்சல்காரியாகவும், துடுக்குத்தனம் நிறைந்த வளாகவும் இருந்தாய். அதற்குள் இப்படி ஆகும்படி உனக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? காதல் ஒரு பெண்ணை இவ்வளவு பலவீனம் உள்ளவளாகவா ஆக்கிவிடும்?" என்று மெல்லிய குரலில் வினவிய படியே தன் கரத்தால் அவள் முகத்தைத் திருப்பி, அழுது குழம்பிப் போன அந்த முகத்தையும் குளமாகிக் கிடந்த விழிகளையும் துடைத்து விட்டாள் இளந்திரையன்.

அவள் அவனுக்கு மறுமொழி எதுவும் கூற இயலாதவளாக, அப்படியே அவன் மடியில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவனும் அதை மறுக்க முடியாதவளாக அவள் நெற்றியில் கலைந்து கிடந்தக் கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டவாறு ஆதரவாக அவன் கன்னங்களை வருடினான்.

அவனுடைய இதமான ஸ்பரிசத்தில் அப்படியே மெய்மறந்துக் கிறங்கிப்போன அவள், மயக்கமும் மகிழ்ச்சியும் இழைந்த குரலில் "அத்தான் எனக்கு வினவு தெரிந்த நாளில் இருந்தே நான் என் தாயைப் பார்த்ததில்லை. தாயில்லாதக் குறையை நான் உணரக்

கூடாது என்று என் தந்தை என்னை எவ்வளவோ செலவழக்கத்தான் வளர்த்து வருகிறார் என்றாலும், இன்று இந்த விநாடியில் உங்கள் மடியில் கிடக்கும் சுகத்தைப் போலும், மன நிறைவைப் போலும், நான் எப்போதும் அடைந்த திவலை. இந்தச் கூழும் மனநிறைவும் இனி எனக்கு எப்போதும் நிரந்தரமாகக் கிடைக்குமா? இல்லை, இது தற்காலிகமானதுதானா? அத்தான்?" என்று வினாவினாள்.

அவளுக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவது என்று ஒரு கணம் தவித்த இளந்திரையன், "இது உனக்கு மனமகிழ்வைத் தருகிறது என்றால் இந்தச் கூழும் மனநிறைவும் எப்போதும் உனக்கு நிரந்தரமாகக் கிட்ட வேண்டும் என்று நீ விரும்புவதில் தவறில்லை. நீலாம்பரி! ஆனால் அதற்கு நான் எந்த வகையில் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியும் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. எதற்கும் நீ அவசரப்படாமல் இருக்கப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். அதோ பார், பொழுது புலரத் தொடங்கி விட்டது. நெடு நேரம் நான் உன்னுடனேயே பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டேன். கீழே என்ன நடந்தது என்று கூடக் கவனிக்க முடியவில்லை. ஒன்றை மட்டும் நீ தெளிவாகப் புரிந்துகொள்...தவறோ, சரியோ நீ என் மீது அன்பு செலுத்த ஆரம்பித்து விட்டாய். அந்த அன்புக்குப் பாத்திரமாகி விட்ட நான், உன்னுடைய தாபத்தையும் தனிப்பையும் கன்கு அறிந்தவனாக இருப்பதால், நிச்சயம் உன்னை மோசம் செய்து விடமாட்டேன். ஆனால், உன்னை மோசம் மேற்கொண்டிருக்கிற காரியங்கள் வேற்கிறார்கள்

முடிசிறவரை அவசரப்படாமல் அமைதியாக இருந்து தான் ஆகவேண்டும்!" என்று நயமாகக் கூறிய படியே, அவன் பூவுடலைத் தன்மடியிலிருந்து எடுத்துப் படுக்கையில் கிடத்திவிட்டு எழுந்திருந்தான். அப்போதும் தேய்பிறை நிலவின் ஒளி அறைக்குள் விழுந்து கொண்டிருந்தது என்றாலும், கீழ்வானம் வெளுத்துப்பொழுது புலர தொடங்கி விட்டிருந்தது. அருகே இருந்த மரங்களில் இருந்தப் பறவை தினங்கள் எல்லாம் பலவிதமான இனிய குரல்களில் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. இளந்திரையன் அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அவன் வெளியே வரும் வரை காத்துக் கொண்டிருந்த நீலன், அந்தப் பரண் மாளிகையின் மேன்மாடக் கூடத்தின் மற்றொரு முனையிலிருந்தத் தன் அறை வாயிலுக்கு நேரே இளந்திரையன் வந்ததும், அவனை மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றுத் தன் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று ஒரு ஆசனத்தில் அமரச் செய்தான்.

இளந்திரையனுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. தான் வெளியே வரும்வரை தன் அறை வாயிலேயே காத்திருந்த நீலன் தன் மகளோடு நாம் பேசிக் கொண்டிருந்தது பற்றி என்ன நினைக்கிறானோ என்னவோ என்ற அச்சம் வேறு அவன் உள்ளத்தில் குறுகுறுத்தது. அதற்கேற்றவாறு அவனை அழைத்து வந்து உள்ளே ஆசனத்தில் அமரச் செய்து, நீலன் ஒன்றுமே பேசாமல் அறைக்குள்ளேயே குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் அந்த மௌனத்தைச் சகித்துக் கொண்ட இளந்திரையன், அதற்கு மேல் பொறுமை இழந்தவனாக "நீலா! என்ன இது. எதற்காக இப்படி நடை பழகுகிறாய்? அந்தப் பல்லவ வீரர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லி அனுப்பினாய்?" என்று, தானே துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு வினவினான்.

அவன் அப்படிக்கேட்டதும், குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவிக் கொண்டிருந்த நீலன், தன் நடையை நிறுத்திக் கொண்டு, இளந்திரையனைப் ஏதெப்போர்க்க முடியாதவனாகத் தலையை வேறுப் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருந்தபடியே, "நான் அவர்களுக்கு என்ன பதில் கூறி அனுப்பினேன் என்பதைக் கூறுவதற்கு முன் தாங்கள் என் மகளுக்கு என்ன பதில் கூறி அவளை சமாதானப்படுத்தினீர்கள் என்பதை நான் அறியலாமா?" என்று பணிவான குரலில் வினவினான்.

இளந்திரையன் அவனுடைய மன நிலையைப் புரிந்து கொண்டவனாக, "ஓகோ! உனக்கு அவளைப் பற்றிய எல்லா விபரமும் தெரியும் போலிருக்கிறதே! அப்படியானால் நீயே உன் மகளுக்கு நான் என்ன விதமானப் பதிலைக் கூற வேண்டும் என்று நீ எதிர்பார்ப்பதைக் கூறி விட்டேன் என்றான்."

"இளந்திரையனே, என்னைச் சோதனைச் செய்யா தீர்கள். நான் உங்களை எந்தவிதமாகவும் கிர்ப்பந்திக்க விரும்பவில்லை. உங்களை கண்டதிலிருந்தே என் மகளின் போக்கு மாறி விட்டிருப்பதை நான் கவனித்தேன். இன்று அவள் அறையில் நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததை சில விகாடிகள்தான் கின்றுக்

கொண்டிருந்தேன். அதிலிருந்தே அவன் இன்னும் உங்களிடம் அன்பை யாசித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறானே தவிர, உங்கள் அன்பைப் பெற்றுவிடவில்லை என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதனால்தான் கேட்கிறேன். தாங்கள் அவளுக்கு என்ன பதில் கூறிவீர்கள் என்பதைத் தங்கள் வாய் மொழியாகவே நான் அறிய விரும்புகிறேன்!" என்றான் நீலன்.

"நான் உன் மகளுக்கு என்ன பதில் கூறினேன் என்பதை பொறுத்துத்தான், நீ பல்லவ வீரர்களுக்குக் கூறிய பதிலும், நாளை என் திட்டங்களுக்குத் துணை புரிவதும் அமையும் என்று கூறுகிறாயா நீலா?" என்று வினாவினான் இளந்திரையன்.

"அப்படியில்லை இளந்திரையரே, நான் தங்களுக்கு துணை புரியவும் பணிபுரியவும் கடமைப்பட்டவன். அந்தக் கடமைக்காகத்தான் எத்தனையோ வருடங்களாக இந்தக் காட்டில் கள்வன் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்து வருகிறேன். என்னைப் பிடித்து அடக்கி சோழ மன்னர்பால் கொண்டு சென்று நற் பெயரைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வந்த தாங்கள், அன்று என் பேச்சைக் கேட்டு உங்கள் திட்டங்களை மாற்றிக் கொண்டு இங்கேயே இருந்து, மேற்கொண்டு பல்லவர்களைப் பற்றிய விஷயங்களில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்திருக்கிறீர்கள். இந்த நிலையில் நான் அன்று உங்களோடு பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் போல் நம்பிக்கை வாய்ந்தவனாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய முழு வரலாறும் உங்களுக்கு இன்னும் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. உங்களைப் பற்றிய தகவல்களே உங்களுக்கு இன்னும்

சரிவரத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. ஆயினும், உங்கள் தந்தைக்கு உயிர் நண்பன் என்ற வகையிலும், உங்களை எடுத்து வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பை உங்கள் தந்தை மரணத் தருவாயில் என்னிடம்தான் ஒப்படைத்தார் என்பதையும் ஒரு நல்லடையாளமாகக் கூறி, காலத்தின் கோலத்தால் நாம் இதுவரைபிரிக்கப் பட்டிருந்தது, இப்போதுதான் சந்திக்க நேர்ந்திருக்கிறது என்பதால் நமது உறவை பலப்படுத்திக் கொள்ள இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்புவதால்தான் கேட்கிறேன். இது ஒரு நிபந்தனை அல்ல, வேண்டுகோள் என்றே கருதி உங்கள் விருப்பத்தைக் கூறுங்கள்?" என்று மிகவும் பணிவான குரலில் வினாவினான் நீலன்.

பழகாதவர்கள் பார்த்தால் தோற்றத்தைக் கண்டே அஞ்சி நடுங்கும்படியான அளவு கடுமூடான தோற்றமும், சிவந்த விழிகளும், முறுக்கு மீசையுமாகத் தோன்றிய நீலன், தன் மகளைப் பற்றிய விஷயத்தைப் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டிய நிலையில் நெகிழ்ந்து கலங்கிய குரலும், நீர் நிறைந்த விழிகளுமாகத் தன் முன் நிற்பதைப் பார்த்ததும் இளந்திரையனுக்கே கண்கள் கலங்கி விட்டன. தன் பெற்றோர்களையே பார்த்திராத அவன் தன் தந்தைக்கு வேண்டியவனும், நெருங்கிய நண்பனுமான நீலனைப் பார்த்ததும் தன் தந்தையையே பார்ப்பது போன்ற உணர்வை அடைந்தான். ஒரு லட்சியத்திற்காகக் காட்டில் மறைந்து வாழும் அவனுடைய ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைப்பது தன் கடமை என்று எண்ணினான் அவன் அவனுடைய அன்பைப் பெற்று, அவனுடைய ஒத்துழைப்பால் தனது லட்சியங்களையும் நிறை

வேற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினான் அவன். எனவே கீலனைப் பார்த்து;

கீலா! நீ என் தந்தையின் நண்பன் என்பது உண்மையானால், நீயே என் தந்தைக்குச் சமமானவன். நான் ஒரு அநாதையில்லை என்று, எனக்கு உறவும், அன்பும் காட்டி நிரூபிக்க வேண்டிய கடமை உனக்கு இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது உன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கத் தயங்குவது அவ்வளவு சரியானதாக எனக்குப் படவில்லை. தவிரவும், நான் இந்த விஷயத்தில் தானாக ஒரு முடிவுக்கு வந்து எந்த வித அபிப்பிராயத்தையும் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. அதவும் உன்னிடமே உன் மகளைப் பற்றி என் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. அது அவ்வளவு சரியானதில்லை, எனவே, இந்த விஷயத்தில் வயதில் பெரியவனாகவும் என் தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருந்தும், எனக்கு எது நல்லது? என்று முடிவு செய்து கருத்து தெரிவிக்க வேண்டியது உன் கடமை.

அத்துடன் ஒரு பெண்ணின் தந்தை என்ற விதத்திலும் உன் விருப்பத்தை நீயேதான் கூற வேண்டும். அப்படி நீ எதைக் கூறினாலும் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். நமது தொடர்புக்கான நிபந்தனையாகக் கூறினாலும் சரி தான். எல்லாவற்றிற்கும் உனக்கு உரிமை இருக்கிறது. எங்கே, உன் விருப்பம் அல்லது அபிப்பிராயம் என்ன என்பதைக் கூறு பார்க்கலாம்?" என்று வினவினான்.

கீலன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, "அப்படியானால் என் மகளைத் தாங்கள் மணந்து கொள்ள

வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். இதை ஒரு நிபந்தனையாக எண்ணாமல், அன்பு வேண்டுகோளாக ஏற்று நிறைவேற்றுவீர்களா?" என்று பணிபுரட்டு வினவினான்.

இளந்திரையனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டாத் போலிருந்தது. அவன் என்னதான் கீலாம்பரியின் விஷயத்தில் இரக்கம் உள்ளவனாகவும், அவன் தன் அன்புக்கு ஏங்கும்போது அன்பு காட்டச் சித்தமுள்ள வனாகவும் இருந்த போதிலும், தான் அவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கீலன், தன்னை அழைத்து விசாரிக்க ஆரம்பித்ததும், இவன் தன் மகளுடன் நாம் பழகுவதை விரும்பாத வனாக இருக்க வேண்டும் என்றே எண்ணினான். தன் மகளுடன் பேசியதற்காக கீலன் ஆத்திரப்பட வேண்டும்; இனி அவளைச் சந்தித்துப் பேசக்கூடாது என்று கண்டிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எதிர் பார்த்தான்? ஆனால் அவன் அப்படி ஆத்திரப்படவோ கண்டிக்கவோ செய்யாமல் அவனிடமே அபிப்பிராயம் கேட்க ஆரம்பித்ததும், எந்த வகையிலும் பிடி கொடுத்து மாட்டிக் கொண்டு விடாமல் சாமர்த்தியமாகப் பேசினான் இளந்திரையன்.

எப்படியும் கீலன் தன் மகளைக் கண்டிக்க மனமில்லாவிட்டாலும், தன்னையாவது ஒதுங்கி யிருக்கும்படி வேண்டிக் கொள்வான் என்று எதிர் பார்த்தான். ஆனால் அவனோ கீங்கள் என் மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றல்லவா விருப் பம் தெரிவித்துவிட்டான். இதை முறித்து எப்படிப் பேசுவது? இது நிபந்தனை என்பதைத்தவிர வேறென்னவாக இருக்க முடியும்? அவனுடைய

விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக வாக்குக் கொடுக்காது போனால் தொடர்ந்து அவனுடைய ஆழ்ந்த அன்பை எப்படிப் பெறமுடியும்? தன் தந்தையைப் பற்றி எல்லா விவரங்களையும் தனக்கு சொல்லக் கூடிய அவனுடைய உறவை எப்படி முறித்துக் கொள்வது? இந்த நெருக்கடியான நிலைக்கு என்ன தான் பரிகாரம்? என்று ஒன்றுமே புரியாதவனாய்ச் சில கணங்கள் திகைத்துப் போய் அப்படியே மௌனமாகி விட்டான் இளந்திரையன்.

36

கள்வர்களின் களியாட்டம்

இளந்திரையன் எந்தவித மறுப்புமின்றிச் சந்தோஷத்துடன் சம்மதிப்பான் என்று எண்ணித் தான் நீலன் அந்த யோசனையை வெளியிட்டான். ஆனால் அவனுடைய வேண்டுகோளைக் கேட்டவுடன் இயந்திரையனின் முகம் மாறிச் சிந்தனையில் மூழ்கி விட்டதைக் கண்டவுடன் நீலனுக்கு உள்ளூர வருத்தம் மேலிட்டது. என்னதான் நமக்கு வேண்டிய இடத்துப் பிள்ளையாயினும் நாம் இப்படி நேரில் வைத்துக் கேட்டுவிட்டது தர்மசங்கடமானது மட்டுமல்ல, முறையற்றதும்கூட என்று எண்ணிய அவன்,

“நான் உங்களைச் சங்கடப்படுத்தியிருந்தால் மன்னித்து விடுங்கள். நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் ஆலோசிப்பதிலிருந்தே உங்கள் நிலையை என்னால்

ஊகித்துக் கொள்ள முடிகிறது. என்னதான் எனக்கு உயிருக்கும் மேலான நண்பரின் மகன் என்ற போதிலும் நமக்குள் அதிகப் பரிச்சயமில்லை. உங்கள் மனத்தையும் கருத்தையும் நனகு அறியாத நிலையில் இம்மாதிரி விஷயங்களை நான் பேசியிருக்கக் கூடாது தான். மேலும் என் மகனும் அப்படியொன்றும் தங்களுக்குப் பொருத்தமான அளவுக்கு அழகோ, நிறமோ உடையவனில்லைதான். எனவே நாம் வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவோம்” என்று கூறியபடியே அங்கே கிடந்த மற்றொரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

அப்போது தான் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து அறைக்கோடியிலிருந்த சாளரத்தை நோக்கி நடந்து விட்டுத் திரும்பியபடியே இளந்திரையன் நீலனைப்பார்த்து,

“நான் ஆலோசிப்பதிலிருந்தே என் முடிவை நீ ஊகித்து கொண்டது தவறு நீலா! அதை விட உன் மகள் அழகில்லை, நல்ல நிறமில்லை என்று நீயே ஆதங்கப் பட்டுக் கொள்வதும் சரியானதில்லை. அதே வேதனை அவள் இதயத்திலும் இருக்கிறது. நீங்கள் இருவருமே நிறத்தை வைத்து அழகை எடை போடுகிறீர்கள். அது தவறானது. அழகு நிறத்தைப் பொறுத்ததில்லை நீலாம்பரி அழகானவள். என் மீது ஆழ்ந்த அன்பு கொண்டிருப்பவள். நிறத்தால் நீயோ, அவளோ என்னை அன்னியனாக எண்ணத் தேவையில்லை. அவளை மணப்பதில் எனக்கு மளப்பூர்வமான சம்மதமே. ஆனால் இதில் வேறு சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அதை நான் உனக்குப்

பிறகு தெரிவிக்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் நீ அவசரப்பட வேண்டியதில்லை. நான் உன் மகளுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் விதத்தில் பதிலளித்திருக்கிறேன். அவளுக்காக நீ பரிந்து பேசுவதை அவளறிந்தால் இந்தத் திருமணம் உடனே நிகழ்ந்துவிட வேண்டுமென்பதில் அவள் பிடிவாதம் அதிகமாகி விடும். இதில் கால அவகாசங்கள் எனக்கும் தேவையிருக்கிறது. நீ இதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலும் கவனிக்காத வனாகவும் இருந்துவிட்டால் உன் மகள் அதிக வேதனைப்பட வாய்ப்பில்லாமலிருக்கும். அவள் நேசிப்பதை நான் புறக்கணிக்கவில்லை என்பதே அவளை இன்னும் சில காலம் பொறுத்திருக்கச் செய்ய உதவும்!" என்று திட்டவட்டமான குரலில் கூறினான்.

அவனுடைய திடமும் தெளிவும் நிறைந்த பேச்சைக் கேட்ட பிறகு மேலும் தான் அதுபற்றி அவனிடம் வாதாடிக் கொண்டிருப்பது முறையல்ல என்று எண்ணிய நீலன்,

"இளந்திரையரே! உங்கள் பேச்சில் உங்கள் தந்தையின் பேச்சுச் சாயல் அப்படியே பதிந்து விட்டிருக்கிறது. அதே கம்பீரம், எதையும் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்து விடும் தெளிவு எல்லாம் அப்படியே இருக்கிறது. சரி, நாம் விஷயத்திற்கு வருவோம். பல்லவ வீரர்களின் முனைப்பைப் பார்த்தால் மிக விரைவில் அவர்கள் இக்கரையில் வந்தே நம்மைச் சந்திக்கத் துணிந்து விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. இதுவரை எவனும் இக்கரைக்கு வந்து என் அனுமதியின்றி ஆறலைக் கள்வர்களின் குடியிருப்பிற்குள் நுழைந்திருக்க முடியாது."

ஆனால் இன்றிரவோ அவர்கள் ஆறலைக் கள்வர்களின் குடியிருப்புகளில் புகுந்து தங்களைத் தேடியது மட்டுமின்றி என் பரண்மாளிகையின் முன்பே வந்து கூச்சல போட்டு என்னுடன் வாதிட்டு விட்டு வேறு போயிருக்கிறார்கள். இதற்கு மேல் நாம் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதில் அத்தமில்லை. தாங்கள் என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"நான் சொல்வதிருக்கட்டும், நீ அந்தப் பல்லவ வீரர்களுக்கு என்ன மறுமொழி கூறியனுப்பியிருக்கிறாய்?"

"கூறுவதென்ன, இங்கேதான் எங்கோ ஒளிந்திருக்கும் அந்த இருவரையும் எங்களிடம் ஒப்படைக்காவிட்டால், நாங்கள் உங்கள் நட்பை சந்தேகிக்க நேரும் என்று கூறி மிரட்டினான், அந்தப் பல்லவப் பதர்களில் ஒருவன், அதற்குமேல் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் தேடி வந்த ஆசாமிகள் இருவரும் யார் என்பதைத் திட்டவட்டமாக என்னால் யூகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. யாரானாலும் அது அநேகமாகத் தாங்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினேன். மேலும் தங்களோடு முன்பு இன்னொருவனும் இந்தக் காட்டிற்குள் நுழைந்திருப்பதாக ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்திருந்ததால் அந்த மற்றொருவனே இன்று உங்களோடு ஒடிவந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்று யூகித்துக் கொண்டேன். உடனே அந்தப் பல்லவப் பதர்களை நோக்கி, 'ஐம்; அவர்கள் இருவரும் எங்களவர்கள்தான். நீங்கள் எங்கள் நட்பைத் தாராளமாகச் சந்தேகிக்கலாம். ஏன்

முறித்துக் கொள்ளவும் செய்யலாம். இந்த விகாடியில் உங்கள் அனைவரையும் இங்கேயே வெட்டித் தள்ளும் படிச்செய்து விட என்னால் முடியும். எங்களவர்களைத் துரத்தி வந்ததோடில்லாமல் என் அனுமதியின்றி இக்கரை மண்ணில் கால்பதித்த உங்கள் பாதங்களில் ஆணி அறைந்து சித்ரவதைப்படுத்தவும் என்னால் முடியும். ஆனால், உங்கள் பல்லவத் தளபதிக்குச் செய்தி போய்ச் சேர வேண்டுமென்பதால் உங்களை ஒன்றும் செய்யாமல் அனுப்பிவிடுகிறேன். ஓடுங்கள்' என்று கூறி விரட்டி விட்டேன். அப்படி அவர்களை விரட்டியடித்து விட்டு மேலே ஏறி வந்தபோதுதான் நீலம்பரியின் அறையில் உங்கள் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அப்பொழுது தான் பல்லவ வீரர்கள் தேடி வந்த ஆசாமி நீங்கள் தான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். அது எனக்கு முன்பே உறுதியாகத் தெரிந்தால் நிச்சயம் பல்லவ வீரர்களை மாறுகால் மாறுகை வாங்காமல் துரத்தியிருக்கமாட்டேன்'' என்றான் நீலன். அவன் இதைச் சாதாரணமாகச் சொன்னபோதே அவனுடைய விழிகள் தீப்பந்தங் களைப் போல் சுழன்றன.

இளந்திரையன் அவனுடைய உணர்ச்சிகரமான பேச்சைக் கேட்டு மனத்திற்குள் பெருமித மடைந்தான். ஆனாலும், அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "நீலா! நீ செய்தது சரியல்ல. எதிலும் அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்கும் பழக்கத்தை நீ விட்டு விடவேண்டும். பல்லவர்களை அவ்வளவு விரைவாக நீ பதைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. நீ நண்பனாக இருக்கிறாய் என்ற துணிவில் அவர்கள் பல்லவப்படைகளை கடந்தை நகரில் கொண்டு வந்து பலப்படுத்தி விட்டு

இக்கரையில் அடிக்கடி உலவத் தொடங்குவார்கள். அனாதக் காரணமாக வைத்து நான் சோழர் படை களுடன் வந்து போர் துவங்குவேன். பிறகு எதிர் பாராத விதமாக நாம் ஒன்று சேர்ந்து சோழர் படையை பெருக்கிக் கடந்தையை தாக்கலாம். பல்லவனைக் காஞ்சி வரையில் விரட்டி அடிக்க இந்தத் திட்டத்தில் வாய்ப்புண்டு. நான் இதைக் கருதித்தான் என் ஆனை உறையூருக்கு அனுப்பிச் சிறு படையொன்றை அழைத்து வரும்படிச் கூறியிருக்கிறேன். ஆனால் நீ அவசரப்பட்டு விட்டாய், பல்லவ வீரர்கள் உன் நட்பைப் பெற முடியாத ஆத்திரத்தில் நானையே இங்கு போரைத் துவங்கி விட்டாலும் விடுவார்கள். இது நான் எதிர்பாராதது. ஆயினும் வெற்றி நம் பக்கம்தான் வரும். இதில் உள்ள்ப் பிரச்சினை, நான் பல்லவர்களை அவ்வளவு சாதாரணமாக விட்டுவிட விரும்பவில்லை. மூல புருஷனையே போருக்குள் இழுத்து வெற்றிகாண வேண்டுமென்பதுதான் என் விரும்பம்'' என்றான்.

"யார், புத்தவர்மனைச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று வியப்புடன் வினவினான் நீலன்.

"ஆம், அவனுடைய பரிவாரங்களோடு மட்டுமே மோதுவது என் வீரத்துக்கு அழகல்ல. அதில் அடையும் வெற்றியையும் நான் வெற்றியாகக் கருத மாட்டேன். இது என் முதல் போர். எனவே, ஒரு மன்னனை இதில் வெற்றி காண வேண்டும் என்பதே என் அவா. புத்தவர்மனைப் பற்றி நிறைய கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை காவிரிக் கரை வரையில் கொண்டுவந்து விரிவாக ஸ்தாபித்து விடவேண்டுமென்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்

கிறான் அவன். அப்படிப்பட்ட ஒருவனை வெற்றி கொள்வதுதான் என் வீரத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும். எனவே இந்தப்போரை பல்லவப் படைத் தலைவன் பானுகோபனுடன் நிகழ்த்துவதைவிட புத்தவர்மனுடன் நிகழ்த்துவதையே நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்!" என்று உறுதி தொனிக்கக் கூறினான் இளந்திரையன்.

அதைக்கேட்டு ஆனந்தப் பரவசமடைந்த நீலன், "உங்கள் விருப்பம் உண்மையிலேயே உயர்வானது தான் இளந்திரையரே! இதைக் கேட்டு நான் மிகவும் பூரிப்படைகிறேன். உங்கள் தந்தையின் குணங்கள் அப்படியே பிரதிபலிக்கிறது உங்களிடம். பானுகோபனுடன் போரிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். அவனை விரட்டியடித்தால் அடுத்து புத்தவர்மன் தானே இங்கு வந்துவிடுவான். அவனோடு பொருதுகிற போர்க்களத்தில் நீங்கள் அனுப்பி யிருக்கிற ஆள் அழைத்து வரும் சோழர் படைகளும் கலந்து கொள்ளட்டும். அவர்கள் வரும் வரை நாம் போரைத் தவிர்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இன்று மாலையே பானுகோபன் வெண்ணாற்றங் கரையில் படைகளைக் கொண்டு வந்து குவித்து விடுவான். இரவே நம் காடுகளில் தீப்பந்தங்கள் வீசப் பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. நாளை பொழுது புலர்ந்தால் அவன் இங்கே நிச்சயம் நுழைந்து விடுவான். ஏன் இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்கிறேன் என்றால், அவன் ஆறலைக் கள்வர்களுடன் போரிட்டுத் தாண்ட வேண்டாம் என்று எண்ணி நம்முடன் சமாதானம் பேசிக் கொண்டு பொறுத்திருந்த நாட்கள் முடிந்து விட்டன. இப்போது பல்லவப் படைகள் போதுமான அளவுக்கு மேல் கடந்தையில்

கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டு விட்டாயிற்று. மேலும் புத்தவர்மனும் வழித்தடங்களுக்காக பொறுத்திராமல் சீக்கிரம் காவிரிக் கரைவரை போய் விட வேண்டுமென்று பானுகோபனுக்கு அவசரப் படுத்தும் ழுலைகளை அனுப்பித் தூண்டிக் கொண்டே இருக்கிறான். எனவே இப்போது போர் மூளுவதை தவிர்க்க வழியில்லை என்பதை நான் மூன்மையே உணர்ந்து கொண்டு விட்டேன். அவர்கள் உங்களைத் துரத்தி வந்ததும், அவர்களிடம் நான் உறவை முறித்துப் பேசிக் கொண்டு விட்டதும் எதிர்பாராமல் வந்து விட்டக் காரணங்கள் தானே தவிர, போர் மூளுவதற்கே ஆதாரமானக் காரணங்கள் எல்லை. எனவே நாம் இன்று பகல் பொழுதுக்குள் போருக்குத் தயாராகி விட வேண்டும்!" என்று தெளிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் கூறினான்.

இளந்திரையன் சிறிது யோசித்துவிட்டு, "சரி நீ சொல்வது போல் நிலைமை இருந்தால் நாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. போர் மூளும் என்ற நிலை வந்த பிறகு நாம் தயாராகாமல் இருப்பது எந்த வகையிலும் நன்மை பயப்பதல்ல. நான் என் திட்டங்களைச் சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றிக் கொள் கிறேன். இன்று இரவிலோ நாளைக் காலையிலோ பல்லவப்படைகள் இக்கரைக் காடுகள் மீது தாக்குதலைத் துவக்கி விட்டால் நாமும் அவர்களை எதிர்த்துத் தாக்குதல் நடத்தித்தான் ஆக வேண்டும். நீ அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனி. நானும் உடன் வந்து உனக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்கிறேன்!" என்று உறுதி தொனிக்கக் கூறினான்.

நீலனுக்கு இளந்திரையன் போருக்குச் சம்மத மளித்து விட்டதே பெரிதும் மகிழ்வையளித்தது. அவன் இளந்திரையனைப் பார்த்து உணர்ச்சிப் பரவசமான குரலில் பேசினான்.

“இளந்திரையரே, நீங்கள் என்னைப் பார்த்து உங்கள் திருவாயால் போருக்கு ஏற்பாடு செய் என்று கூறிய இந்த ஒரு வார்த்தை என்னை எப்படி மெய் சிலிக்கச் செய்து விட்டது தெரியுமா? நான் யாருக்காக இதனை காலமாகப் படை திரட்டி வைத்திருக்கிறேனோ யாரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று தவமாய்த் தவமிருந்துத் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ அந்த மனிதரே வந்து ‘புறப்படு, படைகளுடன்’ என்று கட்டளை இடும்போது எனக்குள் எழுகின்ற உணர்ச்சிகள் இன்னும் ஒரு நூறு போர்க்களங்களை யாவது சிருஷ்டித்து ஆவேசம் அடங்கும் வரை ஆயிரமாயிரம் பேரை வெட்டிக் கிழித்துக் குருதி நதியிலே நீச்சலிட்டு வீரசாகசங்கள் செய்ய வேண்டும் போல ஒரு துடிப்பும் முனைப்பும் என்னுள் எழுந்து விட்டது. அது அடங்கும் வரை இனி நான் ஓயமாட்டேன். பல்லவன் நமக்கு நேரடியான எதிரியல்ல. நமது எதிரி மேற்கு மலைத் தொடர்ச்சியில் மேதாவியாக உதவிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவனைச் சந்திக்கும் முன் இது உங்களுக்கு ஒரு பயிற்சிக் களம் என்பதால் இங்கேயும் நான் இரத்த வெறி பிடித்தப் பேயாக உலவுவேன். அந்தப் பலலவனே வந்தாலும் அவன் பற்களை உடைத்து பகடையாடி விட எனக்கு ஒரு பகற்பொழுதே போதும். ஆனால் இந்தப் போரில் புதுந்து விளையாட வேண்டியவர் நீங்களென்பதால் நான் உங்கள்

தலைமையின் கீழ் இருந்து, உங்கள் கட்டளைப்படியே எதையும் செய்ய விரும்புகிறேன். எனவே உங்கள் முதல் ஆணையைத் தெரிவியுங்கள்!” என்றான்.

அவனுடைய வீரமும், ஆவேசமும் அதேசமயம் தன் தந்தையின் பாலுள்ள பக்தி விகவாசத்தால் தன்னிடம் அவன் காட்டும் பணிவும் இளந்திரையனைப் பெரிதும் வியக்கச் செய்தன. அவன் சிறிது யோசித்து விட்டு தன் கருத்தைத் திட்டவட்டமாகக் கூறினான்.

“இல்லை, நீலா! இதில் நான் அவ்வளவு சீக்கிரம் ஆணைகள் இட விரும்பவில்லை. போர் துவங்கும் வரை நான் ஒதுங்கியிருக்கவே விரும்புகிறேன். மேலும் இந்தப் போரின் ஆரம்பம் உன்னைப் பற்றியது. முடிவுதான் என்னைப் பற்றியது. எனவே நீ உன் படைகளை தயாராக்கிவை. மாலையோ இரவோ போர் துவங்கிய பிறகு என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்து விட்டு உரிய நேரத்தில் நானும் வந்து கலந்து கொள்கிறேன்.

“சரி, உங்கள் இஷ்டப்படியே செய்யுங்கள். நான் போய் ஆகவேண்டியதை கவனிக்கிறேன் மாலையில் வந்து உங்களை அழைத்துச் சென்று நமது வீரர்களின் முன்னேற்பாடுகளைப் பார்வையிடச் செய்கிறேன். இந்தப் போரின் மூலம் ஆறலைக் கள்வர்களாக இருப்பவர்கள் ஆற்றல் மிக்க வீரர்கள் என்பதைப் பல்லவனும் மற்றவர்களும் உணர வேண்டும். அத்துடன் இந்த ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களும் உங்களைத் தலைவராக ஏற்க வேண்டும். இதுதான் எனது இப்போதைய லட்சியம்” என்று கூறிவிட்டு நீலன் அங்கிருந்து வெளியேறிச் சென்றான்.

வெள்ளாற்றங்கரையில் போர் நடக்கப் போகிறது என்று செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட ஆறலைக் கள்வர்கள் பசித்துக் கிடந்த புலிகள் ஆட்டு மந்தை யொன்றைக் கண்டதும் படுகின்ற ஆணந்தத்தைப் போல் ஆனந்தமடைந்து தாரை தப்பட்டைகளை முழக்கிக் கொண்டு, ஆட்டமும் பாட்டுமாய் குதித்துக் கும்மாளமிட்டுத் தங்கள் தலைவன் நிலனைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூட்டமாய் ஓடிவரத்தொடங்கினர்.

37

கடம்ப வனம்

போர் என்றதும் பூரித்து நின்ற வீரமறவர்களான ஆறலைக் கள்வர்கள் அவைவரையும் ஒன்று கூட்டிய நிலன், அவர்களுக்கு நிலைமையை விளக்கினான். பல்லவர்களின் கொட்டத்தை ஒடுக்கவேண்டும் என்றும், அவர்கள் நம்மை மீறிக்கொண்டு சோழ நாட்டிற்குள் புகவிடாமல் தடுப்பது நமது கடமை யென்றும், அவன் கூறியபோது, 'தலைவரின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவோம்' என்று ஆரவாரம் செய்தனர் ஆறலைக் கள்வர்கள்.

கடம்ப மரங்களும், வேங்கை மரங்களும் நிறைந்திருந்த தோப்பில் செய்குன்று ஒன்றின் மேல் மண்டபம் கட்டி, செய்யவேள் முருகனுக்குச் சிங்கார வடிவமைத்து வழிபட்டு வந்தனர் அந்த ஆறலைக் கள்வர்கள். அவர்கள் உண்மையானத் திருடர்

களாகவோ முரடர்களாகவோ இருந்திருந்தால் அம்மாதிரி எண்ணங்கள் அவர்கள் கெஞ்சில் எழுந்திருக்க நியாயமில்லைதான்.

ஆனால் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருந்திய நாகரிகமுடைய பண்பாட்டுப் பழங்குடியாம் பைந்தமிழர் மரபில் வந்தவர்களல்லவா இவர்கள். எனவே, ஒழுக்கத்தையும், உயர்ந்த குணங்களையும் சிறிதும் விட்டுவிடாமலேயே ஒரு சரியான அரசியல் காணத்தின் பின் புலத்தில் கோமையான தலைவரின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கொள்ளையர்களாய், பயங்கரமான மனிதர்களாய் நகரத்து மாந்தர்கள் கெஞ்சில் நினைக்கவும் அஞ்சும் ஆறலைக் கள்வர்களாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அப்படிப்பட்ட ஆறலைக் கள்வர்களால்தான் தங்கள் நாடும், மானமும், தாய்த்திரு நாடாம் தமிழ்ப் பெரு மண்ணின் வீரவரலாறும் காப்பாற்றப்படப் போகிறது என்பதையோ, அடிமைத் தலையறுத்து தலைக்கணம் பிடித்த எதிரிகளின் கொட்டங்களை அடக்கி வெற்றிக்கொடி நாட்டப்படப் போகிறது என்பதையோ, சோழ நாட்டு மக்கள், ஏன் தமிழ் மக்கள் யாருமே அறிந்திருக்கவில்லை. அப்படியாருமே அறியாமல் எதிர்பாராத விதங்களில் நடந்து முடிந்து விட்டப் பல சம்பவங்களால்தானே சரித்திரத்தின் பக்கங்கள் நிறைந்து கிடைக்கின்றன?

அந்தக் கள்வர்களுக்கும் அருள் பொழிந்து கொண்டு இருந்தக் கருணை வள்ளலான கந்தப் பெருமான் குடிகொண்டிருந்த அந்தக் கடம்பவனத்துள் ஆறலைக் கள்வர்கள் சாரிசாரியாக வந்து குழுமத் தொடங்கினர்.

மாலைமயில் போர் வரப்போகிறது என்று தங்கள் தலைவன் நீலன் கூறியதைக் கேட்டு அவர்களில் யாரும் அச்சமோ, பரப்பப்போ அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. மாறாக ஆளந்தக் கூத்தாடினார்கள். யாரும் வேலையோ, வாணையோ கீட்டிக்கொண்டி, தங்கள் மனைவியிடமோ, பிள்ளைகளிடமோ ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டும், வேதனைப் பட்டுக்கொண்டும், விடை பெற்றுக்கொண்டும் இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு ஏதோ மாலைமயில் பறவைகள் வந்து நம் வலைகளில் விழப்போகிறது. நீ ந் க ளெ ல் லா ம் அடுப்பை மூட்டி வைப்புகள் என்று தலைவன் கூறியதைப் போலவே இருந்தது. போர் என்றால் அத்தனை சகஜமாக இருந்தது.

ஒரு படை வலிமையுள்ள நாட்டில்கூட போர் வருவதை இவ்வளவு சகஜமாக ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்பது சந்தேகமே, போர் வருகிறது என்பதைவிட, அது ஏன் இத்தனை நாள் வராமல் இருந்தது, அல்லது அது ஏன் எப்போதோ ஒருமுறை மட்டுமே வருகிறது என்று எண்ணுபவர்களைப் போலிருந்தார்கள் அவர்கள்.

நீலன், மாலைமயில் போர் நிகழலாம் என்று அறிவித்தவுடன் அவர்கள் கடம்ப வனத்தில் குடி கொண்டிருக்கும் கந்தப் பெருமானுக்குப் பூசனை செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள். செய்துநிறின் எதிரில் வாளும், வேலும் வந்து குவிந்தன. கீண்ட சுட்டிக்கொண்டும், பெரிய பெரிய விற்களையும் கூரிய அம்புகளையும் கொண்டு வந்து முருகப்பெருமானுக்கு முன் குவித்தனர். கடம்ப மலர்களால் கட்டிய பெரிய

தாண்ட மாலைகளை முருகுக்கு அணிவித்து, தேனும் திண்ணமாவும் கொடுத்து மாணிக்ஞகன் செய்து தண்டாமரையில் நூலெடுத்துத் திசித்துப் பக வெய்யா விட்டுத் தீப்பங்களை ஏற்றினார். கொட்டும் பறை முழங்க, கொம்புகள் எக்களிக்க, சங்கம் முழங்க, சர்வாங்கமும் சிவிகையும் காவடி ஆட்டங்களும், பாட்டுக்களுமாய் மதிய பூணு நடத்தி, அண்டா அண்டாவாய் அங்கேயோ சோறு பொங்கி நிவேதனம் செய்து, அதையே உண்டு மகிழ்ந்து மாலைமயிலும் உணர்ச்சிமிட ஆட்டங்களை ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டுமிருந்தனர்.

அவர்கள் கோக்கமெல்லாம் போர் என்று எதிரி எப்போது முதல் தாக்குதலைத் துவக்குகிறானோ, அப்போது பதில் தாக்குதலை துவக்க வேண்டியது என்பதுதான். அதற்காகக்கூட அவர்கள் அணி வகுத்துப், போரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க விரும்ப வில்லை. வரப் போவது பல்லவர்களின் படைகள மாணப் படைகள் என்பதை அவர்கள் சிறிதும் உட்சீரம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. எக்தப் படைகளையும் கொக்குகளையோ, புறாக்களையோ வேட்டையாடு வதைப் போல் வேட்டையாடிச் சுவமமாக வெற்றிக் கொண்டு விட முடியும் என்ற கம்பிக்கையே ஒவ்வொருவர் கொஞ்சிலும் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. எனவே அவர்கள் சிறிதும் பதற்றமில்லாமல் முருகப் பெருமானின் பூஜையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மாலைமயிலும் ஆற்றின் அக்கரைப் பகுதிகளில் எங்கேயும் எதிரிகள் படைகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தவில்லை என்றே தகவல் வந்தது. நீலன் வெகு

கவனமாக அக்கரைப்பகுதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி ஆட்களை ஆற்றின் கரையோரத்தில் உலவ விட்டிருந்தான். கடந்த நகர்ப் பக்கத்தில் எந்தச் சலனமும் நிகழாமலிருக்கவே, எதிரி சற்று நிதானத்தில் இருக்கிறான் என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. காலையில் பல்லவ வீரர்களை அடித்துத் தூரத்தியபோதே பாணுகோபன் ஆத்திரப்பட்டிருந்ததால் உடனேயே படையை திரட்டிக்கொண்டு பாய்ந்து வந்திருப்பான். இந்த, முறை போர் நிகழ்வது உறுதிதான் என்ற போதிலும், எதனாலோ பல்லவப் படைத் தலைவன் தயங்குகிறான் என்று எண்ணிய நீலன், அவனுடைய அந்தத் தயக்கத்துக்கு சரியான காரணம் புரியாமல் குழம்பினான்.

கடந்த நகரிலேயே பல்லவப் படைகள் போருக்கு ஆயத்தமாக இருக்கலாம் என்றாலும், அவை ஆற்றைக் கடந்து, இக்கரையைத் தாக்குவது என்பது உடனே நடக்கக்கூடிய காரியமல்ல. எப்படியும் அவர்கள் அக்கரையில் மாலையிலேயே வந்து அணிவகுத்தால்தான் நள்ளிரவிலோ அல்லது நாளை காலையிலோ போரைத் துவக்க முடியும். அப்படி இருக்கும்போது பல்லவப் படைகள் அக்கரையில் இன்னும் வந்து சேரவில்லை என்பது வியப்பாகவே இருக்கிறது என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு நள்ளிரவில் விடை கிடைத்தது.

மாலையில் இளந்திரையனை கடம்ப வனத்துச் செய்குன்றுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான் நீலன். மேலை வானம் நாளை நடக்க இருக்கும் யுத்தத்தை நினைவுப்படுத்துவதுபோல் சிவந்து கிடந்தது. மலைவாயில் செங்கதிரோன் சோர்ந்து

விழுந்து கொண்டிருந்தான். கானகத்துப் பறவைகள் சிறகடித்துச் சப்த ஜாலங்கள் செய்தபடி பறந்து கொண்டிருந்தன. செய்குன்றின் முன் ஆறலைக் கள்வர்கள் உற்சாகமாக ஆடிப்பாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடையே அதிகப் பரபரப்பை ஏற்படுத்தா வண்ணம் தொலைவிலேயே புரையை விட்டுக் கீழிறங்கி, இளந்திரையனும் நீலனும் குன்றினருகில் வந்து குமரப்பெருமானை வணங்கி நின்றார்கள். சிறிது நேரம் ஒரு பாடலுக்கான ஆடல் ஆடி முடிந்ததும், அனைவரும் சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றனர். அதுவரை மெய்மறந்து கண்களை முடிக்கொண்டு உணர்ச்சிப் பரவசத்துடன் ஆடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் விழிகளைத் திறந்தனர்.

எதிரே தலைவர் வந்து அமைதியாக நிற்பதைப் பார்த்ததும், அனைவருக்கும் வியப்பாக இருந்தது. அத்துடன் தலைவனுக்கு அருகில் யாரோ ஓர் இளைஞன் வந்து நிற்பதைப் பார்த்ததும் மேலும் அவர்கள் வியப்பு அதிகரித்தது. இளந்திரையனை அதிகம் பேர் பார்த்ததில்லை. அவனைப் பிடித்து வந்தச் சிலரும், நீலனுக்கு அருகில் எப்போதும் இருக்கும் சிலரும் நீலனே இளந்திரையனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தச் சிலருமே அறிவார்கள், மற்ற ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் அதுவரை அவனைப் பார்த்ததேயில்லை.

ஆனால் தங்கள் தலைவன் நீலனே மதித்து வணங்கத்தக்க இளைஞன் ஒருவன் தலைவனோடு வந்து தங்கியிருக்கிறான் என்ற செய்தியை மட்டும் அனைவரும் அறிந்திருந்தார்கள். அத்துடன் அவனுடைய வீரத்தைப் பற்றியும், முன்பு ஒருமுறை

பழையாறையிலிருந்து உறையூருக்குச் செல்லும் காட்டு வழியில் ஆறலைக் கள்வர்கள் ஒரு பல்லக்கைச் சூழ்ந்து கொண்டபோது அவன் வந்து அத்தனைப் பேரையும் அநாயாசமாகப் போரிட்டுச் சமாளித்து வெற்றி கண்டதையும் பற்றி கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். எனவே அவனைப் பற்றிய கற்பனைகள், அவர்கள் நெஞ்சங்களில் அத்தமானதாகவே இருந்தது. ஆன் பயங்கரமான ஆசாமியாக இருப்பான், ஆறலைக் கள்வர்களையே ஐயுறுத்தவன் என்றால் அவன் ராட்சச மனிதனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் மிகவும் இளைஞனாகவும், அழகிய தோற்றமுள்ள வனாகவும் அவன் இருப்பதைப் பார்த்ததும், அவர்கள் வியப்பு அதிகரித்தது.

நீலன் செய்துள்ளிருந்த ஒரு பாதையாலான மேடையில் இளந்திரையினை நிறுத்தி, உரத்தக் குரலில் மற்றவர்களுக்கு அவனை அறிமுகப் படுத்திப் பேசினான். இனி இவர்தான் அனைவருக்கும் தலைவன் என்றும், அவர் கட்டளைகளுக்கு அனைவரும் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்றும், தானும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கக் கூடியவனே என்றும் கூறியபோது, அனைவரும் வியப்பின் எல்லையை அடைந்து விட்டனர். எல்லாரும் அவன் யார் என்பதை அறியத் துடித்தனர். சிலர் வாய்விட்டே, 'எங்கள் தலைவரே கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டிய அளவு தகுதி பெற்றுள்ள இந்த இளைஞர் யார் என்பதை நாங்கள் அறியலாமா?' என்று வினவினர்.

அதற்கு பதிலளித்து நீலன் பேசுகையில்,

"உங்களுக்கு எதை எதை எப்போது அறியச் செய்ய வேண்டுமென்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும், இவர் யார் என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் நான் யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும், நான் உங்கள் வணக்கத்திற்குரிய தலைவன் என்பதைத் தவிர, வேறு எதையும் உங்கள் பெற்றோர்கள் கூறியிருக்க மாட்டார்கள். சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட அவர்கள், ஒரு உன்னதமான வட்சியத்திற்காக உங்களை இந்த வனாந்திரத்திலே பயங்கரமான கள்வர்கள் என்ன பெயரில் கட்டினம் காளையர்களாகவும், போர் முறையில் சகல நுணுக்கங்களையும் அறிந்த வீர மறவர்களாவும் ஆக்கி எனக்குப் பணிந்து நடக்க வைத்திருக்கிறார்கள்.

எந்த ரகசியமும் அவர்கள் மூலம் நீங்கள் அறிந்திருக்க முடியாது. அது. ஒரு பெரிய கதை என்பதாலும், சரித்திரத்தின் மகத்தான சகாப்தமொன்றின் வியக்கத்தக்க சாகஸம் என்பதாலும் அதை நான் இப்போது அவ்வளவு சாதாரணமாக உங்களிடம் கூறமுடியாது. அதற்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை. எடுத்தக் காரியம் முடியும் வரை எங்கள் யாருடைய வாயிலிருந்தும் அந்த ரகசியம் வெளிவராது.

ஒன்றை மட்டும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். நாம் யாரும் பரம்பரைக் கள்வர்கள் அல்ல. கொடிய மனம் படைத்தவர் என்றால், நம்மில் இந்த ஒற்றுமை இருந்திருக்காது. மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் இங்கே இருக்கிறீர்கள், இன்னும் நாகப்பட்டினம் வரையில் அநேக இளைஞர்கள் காடுகளில் கள்வர்களாய் உலவிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

நாம் அனைவரும் எந்த ஒரு மகாத்தான் இலட்சியத்திற்காக இப்படி இருந்து வருகிறோமோ. அந்த இலட்சியத்தின் நாயகரின் வாரிசு இந்த இளைஞர். முறையாக இவர்தான் நம் இனத்துக்குத் தலைவர். இவர் வருகைக்காகவே நாம் இதுவரை இப்படிச் சுவர்களாய் இருந்து வந்தோம். இதற்குமேல் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய தகவல்களை நான் உரியநேரத்தில் சொல்கிறேன்.

இனி நாம் உற்சாகமாகப் பல வேலைகளில் ஈடுபட வேண்டியிருக்கிறது. நாளை நாம் பல்லவர் களோடு பொருத நேரலாம். இந்தப் போரில் நாம் பெறுகிற வெற்றி, நமது தலைவர் இளந்திரையருக்கு நாம் அளிக்கிற கௌரவப் பரிசாக இருக்கட்டும். இளந்திரையர் கட்டளைப்படி நானே நாளைப்போரில் உங்களுக்குத் தலைமை ஏற்கிறேன். அசுரர்களை அழித்து விண்ணோரைச் சிறை மீட்ட தேவசேனாதிபதியை வணங்கி ஆடுங்கள்- பாடுங்கள். நமது தலைவரும் உங்கள் பூஜையை இருந்து பார்த்து மகிழட்டும்!" என்று கூறினான்.

மறு ஆட்டம் ஆரம்பமானது. பூசாரிக் கிழவன் ஒருவன் எதுகை மோனைகளும், கடினமாகச் சொற்பிறையோக்கங்களும் உடைய ஓர் அழகிய பாடலை உடுக்கையடித்த பாடிப் பாடி ஆனான். அதற்கேற்பப் பம்பையும் டமருகமும் ஒலித்தன. உணர்ச்சிப் பரவசமாக அனைவரும் ஆடினர்.

அதன்பிறகு காவடியாட்டம் ஆடப்பட்டது. பிறகு முருகனுக்கு இரவுப் பூஜை முடியும்போது நள்ளிரவு ஆகிவிட்டிருந்தது. அதுவரை ஆற்றங்கரைப் பக்க

மிருந்து எதிரிகளின் நிலைப்பற்றி எவ்வித அறிவிப்பு வராமலிருக்கவே, இனி தாக்குதல் நாளைதான் நடக்குமென்று எண்ணிக் கொண்டு அனைவரையும் உணவருந்தி விட்டுக் கடம்ப வனத்திலேயே ஓய்வு கொள்ளுமாறு கூறி விட்டு, இளந்திரையனை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட நீலன், பரண் மாளிகைக்குச் சென்று அங்கே இளந்திரையனை ஓய்வு கொள்ளச் செய்து விட்டு, ஆற்றங்கரை நிலைமையை நேரில் அறிந்து வர எண்ணிப் புறப்பட்டு வெளியே வந்தான்.

அப்பொழுது அங்கே ஓடி வந்த ஒரு இரவுக் காவலன், "தலைவரே! கிழக்காட்டில் நமது ரைக்கோல் போர்கள் திடீரென்று தீப்பற்றி எரிநின்றன. கிழக்காட்டுப் பக்கம் நுழையவே முடியாத படிப் பல்லவவீரர்கள் தடுத்து காவலிருக்கிறார்கள். தீயைப் பார்த்து விட்டு அங்கே ஓடிய நமது இரவுக் காவலர்களில் ஏழெட்டுப் பேரை அந்த நெருப்பிலேயே தூக்கியெறிந்து விட்டனர்" என்று பதற்றத்துடன் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட நீலன் "ஆஹா, மோசம் போய் விட்டோம். பல்லவன் தனது தந்திர புத்தியைக் காட்டி விட்டான். நள்ளிரவில் நாச வேலைகள் புரியும் கிழ்க்தணம் அந்தக் கயவர்களுக்கே உரியது. இனி நாமும் நம் வேலையைக் காட்ட வேண்டியது தான்!" என்று சினம் தலைக்கேறி விழிசிவக்கக் கத்தினான்.

இரவுக்காவலன் வந்து திடீரென்று கீழ்க்காட்டி விருந்த வைக்கோல் போர்கள் தீப்பற்றி எரிவதாகவும், அங்கே நுழைய முடியாதபடி பல்லவ வீரர்கள் காவலிருப்பதாகவும் கூறியதைக் கேட்டதும், நீலன் அப்படி ஆத்திரத்தின் வயப்பட்டு விழிசிவக்கக் கத்திய தற்குக் காரணமிருக்கிறது. வெறும் வைக்கோல் போர்கள் தீப்பற்றி எரிவதற்காக அல்ல அவன் ஆத்திரப்பட்டது. அங்கேதான் ஆறலைக் கள்வர்கள் கொள்ளையடித்து வந்த விலை உயர்ந்த பொருள் களெல்லாம் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. தங்க நகைகளும், வைபரியமும், முத்தும், பவழமும், கோமேதகமும், மரகதமும் மாணிக்கமும் ஏராளமாக மரப்பெட்டிகளில் போட்டு மண் குதிர்களில் வைத்து மூடி, அதன்மேல் பெரிய பெரிய வைக்கோல் போர்களைப் போட்டிருந்தனர். பல இடங்களில் உணவுத் தானியங்களும் இதே முறையில்தான் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பார்த்தால் வைக்கோல் போர்கள்தான் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகத் தெரியும். அந்தக் காட்டைச் சுற்றி சதா ஆப்கள் காவலிருந்து கொண்டே இருப்பார்கள். அன்றைக் கென்று பலர் கடம்பவனத்துக்குச் சென்று விட்டிருந்தனர். நீலனுக்கும் அந்த இடம் புறிய நினைவு எழவே இல்லை. அந்த இடம் ஆற்றுப் போச்சிலிருந்து கொஞ்சதூரம் தள்ளியே இருந்தது.

மேலும் கீழ்க்காடுகளில் புலிகளின் நடமாட்டம் அதிகம். அந்தப் பழக்கம் சாதாரணமாக எந்த வழிப்போக்கரும் கூட போகவேண்டிய அவசியமில்லாமலிருந்தது. அது ஓர் ஒதுக்குப்புறமான காடாகவே இருந்தது. அப்படிப்பட்ட இடத்தைக் குறிவைத்துப் பல்லவன் தாக்குதலைத் துவங்குவான் என்று நீலன் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. அவன் கவனமெல்லாம் கடத்தை நகருக்கு நேரான ஆற்றங்கரைக் காடுகளிலும், மேற்புறத்துக் காடுகளிலேயுமே இருந்தது. அங்கேதான் எதிரியின் தாக்குதலுக்குச் சாத்தியமான துழுவிலைகள் இருந்தன. ஆனால் அப்படி எந்த இடத்திலும் போரை ஆரம்பிக்காமல் கீழ்க்கரைக் காடுகளில் பல்லவர்கள் தங்கள் தாக்குதலையும், நாசவேலைகளையும் ஆரம்பித்திருக்கின்றனர் என்றால் அவர்கள் ஒன்று எதேச்சையாக ஆறலைக் கள்வர்களின் கவனக் குறைவானப் பகுதி என்ற நோக்கில் அங்கே தங்கள் சேதப்படுத்தும் வேலைகளைத் துவக்கியிருக்க வேண்டும். அல்லது, கீழ்க்கரைக்காடுகளின் ரகசியங்களை அறிந்துகொண்டு அவற்றைச் சூறையிட்டு முயன்றிருக்க வேண்டும். இரண்டில் எது சரியான காரணம் என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான் நீலன்.

அந்தச் சிந்தனையின் விளைவே அவன் அப்படி ஆத்திரப்பட்டுப் பதறியது. மேலே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதைவிடச் செயலில் இறங்குவதே நல்லது என்றெண்ணிய அவன், உடனே எதிரே பதற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த இரவுக் காவலனைப் பார்த்து, நீ போய் கடம்பவனத்தின் கூடியிருக்கும் நம்மவர்களிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி

ஆயுதங்களோடு அழைத்துவா. நான் கீழ்க்காட்டுக்குப் போய்க் கவனிக்கிறேன்"—என்று கூறிவிட்டு 'நீலமேகா!' என்று கத்தினான்.

'நீலமேகா' என்று அவன் கத்தியதும் பரண் மாளிகையின் பின்பக்கத்துக் கொட்டடி ஒன்றிலிருந்து ஆள் உயரத்துக்கு மேல் வளர்ந்திருந்த வாட்ட சாட்ட மாணப் புரவியொன்று பயங்கரமாகக் கணைத்த படி ஓடி வந்து நீலனுக்கருகில் நின்றது. நல்ல உயரமும், அகண்டு விரிந்த மார்பகமும் சற்றுப் பருமனான சரீரமும் உடைய நீலன், ஒரு மலைக்குன்று திடீரென்று வானத்தில் பறப்பதைப்போல் வெகு அகாயாசமாகத் தானி, அந்தப் புரவியின் மேல் ஏறிக் கொண்டு காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு பறந்தான்.

அடுத்தச் சில விநாடிகளில் கடம்பவனம் பரபரப் படைந்து ஈட்டிகளும், பட்டை பட்டையாக அரசு இலை களைப் போல் முகப்புடைய வேல்களும், திடீரென்று உயிர்ப்பெற்று எழுந்து பறப்பதைப்போல் பறக்கத் தொடங்கின. குவியல குவியலாக இருந்த ஆயுதங் களை அள்ளிக் கொண்டு ஆறலைக் கள்வர்கள் கீழ்க்காட்டை நோக்கி விரைந்தனர்.

ஒற்றையடித் தடங்களில் சாரை சாரையாக எறும்புசன் ஊர்வதைத் ஆயிரக்கணக்கான ஆறலைக் கள்வர்கள் ஆஹா...காரம் செய்து கொண்டும், தாரை தப்பட்டைகளை வெறியுடன் முழக்கிக் கொண்டும், குலை நடுக்கமெடுக்க வைக்கும் கூச்சல்களையிட்டுக் கொண்டும் ஆவேசமுடன் ஓடியது, அந்த நள்ளிரவு வேளையில் பைசாச கணங்களே காடுகளை அதாகதம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டதோ என்று எண்ண

வைத்தது. வேல்களும் வாட்களும் தீப்பந்த ஒளியில் பளிச பளிச்சென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. தேய்ப்பிறை நிலவு வானில் மேக மூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் கீழ்க்காட்டை அடையும்போது அங்கே நெருப்பு சில போர்களில் ஐரஜ் வல்யமாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது, சில போர்கள் எரிந்து சரிந்து அணைந்து புதைந்து கொண்டிருந்தன. புதை மூட்டம் எங்கு பார்த்தாலும் மண்டிக்கிடந்தது. மேக மண்டலமே இங்கிருந்துதான் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறதோ என்று எண்ணத்தக்க அளவில் கரிய புதைச்சுழல்கள் காட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட மூடுபுதைகளுக் கிடையே புருந்து எதிரிகளைத் தேடி அவர்களுடன் சண்டையிட முடியுமா என்பதே சந்தேகம்தான். அங்கே எதிரிகளும் கூட சிக்கிக் கொண்டால் மூச்சுத் திணறி சாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை அப்படியிருக்கும்போது, எதிரிகள் எவரும் கண்ணில் படக்கூடிய இடங்களில் காணவே இல்லை.

புரவியில் வந்த நீலன் எதிரிகளைக் காணாமல் தடுமாறினான். புதை மூட்டங்களுக்கிடையே துணிந்து புரவியைச் செலுத்தி இங்கு மங்குமாகச் சுற்றிப் பார்த்தான். சில வைக்கோல் போர்கள் அணைந்து சரிந்து கிடந்த இடங்களில் நாலெந்துப் பிணங்கள் கருச் வெந்து கிடந்ததைத் தவிர, வேறு மனிதர்களே அங்கே காணப்படவில்லை. எரிந்து கிடந்தப் போர்களுக்கு நடுவேயிருந்த மண் குதிரகளும் எவராலும் துறையாடப்படவில்லை. அப்படியப்படியே எல்லாம் இருந்தன. அவை மண்ணால் செய்து ஏற்கெனவேயே

உடப்பட்டுத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்ததால், தீயில் வெடித்துச் சிதறி விடாமலிருந்தது. மேலும் தீப்பற்றிக் கொண்டு எரிய ஆரம்பித்ததுமே வைக்கோல் போர்கள் சரிந்து விழ ஆரம்பித்து விட்டிருந்ததால் உயரமாகவும், முனை கூராவும் செய்யப்பட்டிருந்த மண் குதிரைகள் பத்திரமாகவே இருந்தன. ஆட்களை யாரும் காணவில்லை என்றதும், நீலன் சட்டென்று புகை மூட்டத்திலிருந்து வெளியே வந்து விட்டான். பல்லவப் படைத்தலைவன் தனது தந்திரப் புத்தியை சில வைக்கோல் போர்களைக் கொளுத்திவிடச் செலவிட்டிருப்பதைக் கண்டு அவன் இடி இடியென்று சிரித்தான். யாரோ சில வீரர்களை அனுப்பி இந்தப் போர்களைக் கொளுத்தி விட்டதன் மூலம், அவனுக்கு என்ன லாபம் ஏற்பட்டிருக்கப் போகிறது, இதில் சாமர்த்தியம் என்ன இருக்கிறது என்று எண்ணினான். அவன் எரியவிட்ட வைக்கோல் போர்களுக்கு நடுவே எத்தனைச் செல்வங்கள் குவிந்து கிடக்கிறது என்பதை அறியாமல் தீயை வைத்துவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டிருக்கிறார்களோ பல்லவ வீரர்கள் என்று அலட்சியமாக எண்ணினான் ஆனால் அதில் பல்லவப் படைத் தலைவன் காரணமில்லாமல் இறங்கவில்லை என்பதையோ, அதிலும் போர்த் தந்திரம் இருக்கிறது என்பதையோ அவன் உணரவே இல்லை. ஆனால், அந்த இரவுப் பொழுது முடியும்போது அதை அவன் உணரவேண்டிய நிலையை உண்டாக்கிவிட்டான், பல்லவப் படைத் தலைவன் பானுகோபன்.

புகை மூட்டத்திலிருந்து புரவியை வெளியே கொண்டு வந்து நிறுத்திய நீலன், வைக்கோல்போர்

களுக்கு நடுவே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தச் செல்வங்கள் துறையாடப்படவில்லை என்பதை அறிந்ததனால் ஓரளவு மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தான். அந்த ரகசியம் பல்லவர்களுக்குத் தெரிந்த அவர்கள் அநாதச் சூறையாடிச் சென்றிருந்தால் நிச்சயமாக ஆறலைக் கள்வர்களில் யாரோ உளவு சொல்லித்தான் அது நடந்திருக்க முடியும் என்று அவன் சந்தேகப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது உறுதியாகி விட்டிருக்கும். இலட்சிய மறவர்களாக உருவாக்கி வளர்க்கப்பட்டு வரும் இந்த ஆறலைக்கள்வர்களிலும் வஞ்ச நெஞ்சினர், நயவஞ்சகத் துரோகிகள் இருக்கலாமோ என்று எண்ணுவதற்கே அவன் மனம் திடம் தரவில்லை. அப்படி ஏதாவது நடந்திருக்கும் பட்சத்தில் அத்தனைப் பேரையும் அழித்து ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் அவன். இளந் தலைமுறையினர் இலட்சியப் பிடிப்பில்லாதவர்களாக இருப்பார்களோ என்று அவன் மனம் ஐயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை என்பதை அறிந்ததும் அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கும், தனது கொள்கைக் கூடாரத்தில் தன் விரலசைவுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் வீர மறவர்களைப் பற்றி ஐயப்பட்டு விட்டோமே என்று வருந்தியதற்கும் அளவே இல்லை. அந்த மகிழ்வினும், வருத்தத்திலும் அவன் பல்லவப் படைகளைப் பற்றிய சிந்தனைகளையே மறந்திருந்தான்.

அப்பொழுதுதான் ஆங்கே ஆறலைக்கள்வர்கள் ஆயுதங்களை ஏந்தி ஆவேசத்தோடு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களைப் பார்த்த நீலன் சுயநிலையை அடைந்து மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டிய காரியங்களில்

கவனம் செலுத்தினான். அனைவரையும் பார்த்து, "எதிரிகள் யாரையும் காணவில்லை. பலலவ பதிகள், நம்முடன் வேரிடையாக மோதத் துணிவின்றி நக்திரப் புத்தியால் விளையாட்டுக் காட்டி நம் ஆத்திரத்தை தூண்டிகின்றனர். அவர்களுக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்காமல் விடக்கூடாது. முதலில் நீங்கள் இந்தத் தீயை அணைக்க முயலுங்கள்" என்று கூறினான்.

அடுத்த விநாடியே அத்தனைப் பேரும் புகை மூட்டங்களுக்குள் புகுந்து வேல்களாலும், ஈட்டிகளாலும் வைக்கோல் போர்களை இழுத்துக் கலைத்து மண்ணை வெட்டி வீசித் தீயை அவித்தனர். அருகிலிருந்த குளம் ஒன்றிலிருந்து நீரையும் வாரி இறைத்தனர். வெகுநேரம் போராடித்தான் தீயை அவிக்க முடிந்தது. தானியங்கள் நிரப்பி வைக்கப் பட்டிருந்த மண் குதிரிகளைப் பாதுகாப்பதில்தான் அவர்களுக்கு அக்கறையும், கஷ்டமும் அதிகமாக இருந்தது. அங்கே அப்போதுதான் தீ பரவிக் கொண்டிருந்தது. மண் குதிரிகள் கலபத்தில் வெடித்து விடாதபடி தயாரிக்கப்பட்டது என்ற போதிலும், துடு அதிகமாகிவிட்டால் உள்ளே இருக்கும் தானியங்கள் பொரிந்துக் கருக ஆரம்பித்துவிடும். அந்த நிலையில் குதிரிகளும்கூட வெடித்துச் சிதறி விடும். எனவே வைக்கோல்களை இழுத்து அப்புறப் படுத்துவதில் அத்தனைப் பேரும் கவனமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். நீலன் அங்கு மிங்கும் அலைந்து கட்டளையிட்டுக் கொண்டும் உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டுமிருந்தான்.

பின்னிரவு நடந்து தேய்பிறை நிலவு வெளுத்துச் சாம்பிக் கொண்டிருந்தபோது, தீ முழுவதும்

அணைக்கப்பட்டு விட்டது. முரட்டுத்தனமாகத் தீயில் பாய்ந்து அணைக்க முயன்றவர்களுக்கு ஏற்பட்டத் தீப்புண்களுக்குப் பச்சிலைகளைப் பிழிந்து மருந்திட்டுக் கொண்டிருந்தனர் சிலர். நூற்றுக்கணக்கான வைக்கோல் போர்கள் கருகிக் கிடந்தன. அவற்றைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நீலன். முன்னிரவில் கடம்பவனத்துச் செய்குன்றினடியில் உணர்ச்சிப் பரவசமாய் பாட்டுப்பாடி ஆடிக்கொண்டிருந்ததாலும், நள்ளிரவில் உணவுண்டவுடன் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள முடியாமல் நீலனின் கட்டளையை ஏற்றுக் கீழ்க்காட்டுக்குப் போரை எதிர்பார்த்து ஓடிவந்திருந்ததாலும் வெகுநேரம் தியோடும் புகையோடும் போராடி மூச்சித் திணறிப் போயிருந்ததாலும், பலர் அசதியும் களைப்பும் மேலிட அப்படியே மரங்களினடியில் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளவாரம்பித்தனர்.

அபாயகரமான நிலைகளில் சாதாரணச் சோர்வுகளை யாரும் பொருட்படுத்துவதில்லைபென்றாலும், போருக்கு ஆயத்தமான நிலையில் எதிர்பார்த்த எதிரிகளைத் தேடி வந்து அவர்கள் இல்லாமல் போகவே, ஏதோ சில்லறைத்தனமான வேலைகளைக் கண்டு நாம் பரபாப்போ ஆவேசமோ அடைவது அவசியமற்றது என்று எண்ணியதால் ஆறலைக் கள்வர்கள் சோர்வடைந்து களைப்பைப் பொருட்படுத்தி மரங்களினடியில் படுக்கவாரம்பித்து விட்டிருந்தனர்.

என்னதான் முரட்டுத்தனமும் வீரமும் கிறைந்த மனிதர்கள் என்ற போதிலும் அவர்கள் முறையாக ஒரு அரசனின் படைப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களல்ல. காடுகளில் கூட்டம் கூட்டமாய் தன்னிச்சையாய்

சுற்றியலைபவர்கள், எனவேதான் பல்லவனின் போர் தந்திரங்களை அவர்கள் உணரவில்லை. அவர்கள் அப்படிச் சோரவும் சலிப்பும் அடைந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் மேற்குத் திசையில் அவர்கள் குடிசைகள் இருந்த இடங்களில் திடீரென்று தீப்பற்றிக் கொண்டு எரியவாரம்பித்தது.

அந்த விடிகாலைப் பொழுதில் திடீரென்று எங்கிருந்தோ கூச்சல்கள் கேட்க வாரம்பித்ததும் புரவியில் அமர்ந்திருந்த, நீலன் செவியைக் கூர்மைப் படுத்திக் கொண்டு இரைச்சல் வந்த திசையை நோக்கி னான். அங்கே மரங்களுக்கு மேல் கரிய புகை மூட்டங்கள் சுழன்று கொண்டிருந்தது. மேல் வானில் செந்நிறம் படர்ந்திருந்தது. புகை மூட்டத்தோடு தீப்பொறிகளும் பறந்தன. சட்டென்று நீலனின் மனத்தில் ஒரு மின்னல் மின்னியது. அப்போதுதான் அவன் மூளை வேலை செய்யவாரம்பித்தது. உடனே அனைவரையும் புறப்படும்படி ஆணை பிறப்பித்தான். சோர்வடைந்தவர்களும், சலிப்படைந்தவர்களும் சுறுசுறுப்படைந்தனர். முன்னிலும் வேகமாக அனைவரும் ஆயுதபேந்திய வண்ணம் குடிசைகள் இருந்தத் திசையை நோக்கி ஓடினர். நீலனின் புரவிகாற்றாய்ப் பறந்தது.

அங்கே அவர்கள் போய்ச் சேர்ந்தும் எரிந்த குடிசைகளைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அவை சம்புத்தட்டைகளாலும், ஓலைகளாலும் வேயப்பட்ட சிறு சிறு குடிசைகளாதலால் தீ வைக்கப்பட்டச் சில விநாடிகளிலேயே எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது. குழந்தைகளும், பெண்களும், முதியவர்களும் கூச்சலிட்டு அலறிக் கொண்டிருந்தனர். கூடுகளில்

அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கோழிகளெல்லாம் கூடத் தீயில் வெந்து கிடந்தன. அத்தனையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்த நீலனின் மனத்தில் ஆத்திரம் தீயாகப் பற்றிக் கொண்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. இரவுத் தாக்கத்தில் கூண்டோடு கொளுத்தி அழித்து விடமுயலும் பாரத காலத்துத் துரியோதனப் பண்பாடுகளைக் கடைப்பிடிக்கும் பல்லவப் பதாகை அந்த விநாடியே அழித்து ஒழித்தாலன்றி அவன் மனம் அமைதியடையாது போலிருந்தது.

ஆத்திரத்தோடு எரிந்த குடிசைகளுக்கிடையே புரவியில் வந்து கொண்டிருந்த நீலன் எங்கேயோ கிளாங்...கிளாங்... என்று, ஜணங்...ஜணங்... என்றும் வாட்கள் ஒன்றோடொன்று மோதும் ஒலிகளும், எதிரியின் தாக்குதலில் பிடி ராஜாவி லிழும் வாட்களின் ஓசைகளும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். பின்னால் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த ஆறலைக் கள்வர்களும் இன்னும் அங்கே வந்து சேர்ந்த பாடில்லை. அப்படியிருக்கும் போது இங்கே யார் எதிரிகளை மடக்கிப் போரிட்டுக் கொண்டிருப்பது என்று யோசித்தவாறே வாட்களின் மோதல் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்த திசையில் புரவியைச் செலுத்தினான்.

அங்கே ஆற்றங்கரைக்குச் செல்லும் பாதையில் பத்துப் பன்னிரண்டு புரவிகள் தாறுமாறாக வின்று கொண்டிருந்தன. கிழே ஏழெட்டுப் பேர் துழந்து கொண்டு ஓர் இளைஞனை தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு மூன்று பேர் தரையில் குத்துயிரும் குலை உயிருமாகக் கதறிப் புரண்டு கொண்டிருந்தனர். அந்த ஏழெட்டுப் பேருக்கும் நடுவில் சிக்கிக்

கொண்டிருந்த அந்த இளைஞன், சக்கர வட்டமாகச் சுழன்று சுழன்று வானை பளிச் பளிச் சென்று வீசிக் கொண்டிருந்தான். அவன் வானைத்தான் சுழற்று கிறானா, அல்லது ஏதோ மந்திரஜாலம் செய்து காட்டிக் கொண்டிருக்கிறானா என்று புரியாமல் வியப்பால் விழித்தது விழித்தபடியே இமை கோட்டாமல் பார்த்தபடி அசந்துபோய் நின்று விட்டான் நீலன்.

39

கடந்தையில் கொள்ளை !

வைகறைப்போது வரப் போகிறது என்று கட்டியம் கூறவந்த மையிருள் தேவதை தேய்பிறை நிலவின் சோகையிடித்த ஒளியில் மங்கிக் கொண்டிருந்த கேரமது. இருளாயில்லா ஒளியுமில்லா அந்த இரண்டுக்கெட்ட கேரத்தில் மரங்களின் நிழல்கள் வேறு மையிருட்டாய் ஆங்காங்கே விழுந்து கிடந்தது. ஆற்றங்கரைப் பாதையில் ஏழெட்டுப் பல்லவ வீரர்களைச் சமாளித்து மந்திர ஜாலம் போல் வானைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்த இளைஞன் யாரென்பதைச் சுவனிக்க முடியவில்லை நீலனால்.

அந்த இளைஞனுக்குத் தான் உதவ வேண்டும் என்று அவன் எண்ணினாலும், மேற்கொண்டு என்னதான் நடக்கிறது, எப்படித்தான் அந்த இளைஞன் அவர்களைச் சமாளிக்கப் போகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அவன் மனம் ஆசைப்பட்டது. கண்ணெதிரே ஒருவன்

ஏழெட்டுப் பேரால் தாக்கப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாயிருப்பது ஒரு வீரனுக்கு அழகல்ல என்று போதிலும் இளைமை முறுக்கும், அவசரத் தன்மையும் மாறிப்போய் வயதும் அறுபவரும் நிறைந்த மனிதனான நீலன், அந்த இளைஞனின் வீரத்தைச் சற்று ஆழம் பார்க்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதில் தவறு இல்லை.

முகமோ உருவமோ சரியாகப் புலப்படாத நிலையில் வாயுதேவனின் குமாரனோ என்று ஐயுறத் தக்க விதத்தில் பாய்ந்து பாய்ந்து, சுழன்று எதிரிகளை அருகில் வரவொட்டாமல் தடுத்து, நீண்ட கரத்தையும் நீண்ட வானையும் சுழற்றிப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞன், அவர்களோடு மேலும் போரிட விரும்பாமல் சீக்கிரமே அந்தப் போரை முடித்துக் கொள்ள விரும்பியவனாகச் சில மாற்று முறைகளில் வானைச் சுழற்றினான். அடுத்துச் சில விராடிகளில் அவனுடைய நீண்டவாள் இரண்டுமூன்று பேரின் நிலாவில் ஆழமாகப் பாய்ந்தது. அவர்கள் போட்ட அலறல் நீலனின் மெஞ்சில் கூடச் சரீர் சரீரென்று பாய்வதைப் போலிருந்தது.

'ணங் ணங்' கென்று மோதிக் கொண்டிருந்த சிலவாட்கள் 'கிளாங் கிளாங்...' கென்று சப்த மெழுப்பியவாறு விண்ணில் பறந்து விழுந்தன. நிராயுதபாணிகளான நால்வரையும் ஒன்றும் செய்ய விரும்பவில்லை அந்த இளைஞன். புதுங்களில் இரண்டு மூன்று வெட்டுக் காயங்களை வாய்க்கிக் கொண்ட அவர்கள் பிழைத்தால் போதுமென்று ஒடத்தொடங்கினார்கள். ஆனால் சக்ராகரமாக

சுழன்று வீரப்போர் புரிந்த அந்த இளைஞன் சட்டென்று நின்று விட்டதால் ஏற்பட்ட ஆயாசத்தைப் பெருமூச்சு ஒன்றால் ஆஸ்வாசப்படுத்திக் கொண்டு, அவர்களை நோக்கிக் கூவினான்.

“கோழைகளே! ஓடாதீர்கள். நிராயுத பாணிகளைக் கொல்லும் சுனப்பிறவியில்லை நான். இரவில் தைவத்து உறங்கும் ஜீவன்களைக் கொல்லும் உலுத்தர்களின் பரம்பரையில் வந்தவனல்ல நான். இங்கே உங்களுடன் சகாக்களாய் வந்தவர்களை அநாதைப் பிணங்களாய்ப் போட்டு விட்டு ஓட வேண்டாம். குற்றயிரும் குலை உயிருமாய்த் துடிக்கின்ற இவர்களையும் தூக்கிக் கொண்டு போய்ப் பல்லவப்படைத் தலைவனிடம் சேர்ப்பித்து விடுங்கள். அப்படியே இந்த முயற்சிக்குப் பிரதிபலனை அவன் சீக்கிரமே அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதையும் கூறி விடுங்கள்...”

அவனுடைய குரலைக் கேட்டதுமே சிறிது தூரத்திலிருந்த நீலனுக்கு அவன் இன்னார் என்பது புரிந்து விட்டது. ஆரம்பத்திலேயே அவன் இதை நினைத்தான் என்றாலும், மங்கிய வெளிச்சத்தில் சரியாகப் புரியவில்லை. மரங்களின் நிழல்கள் விழுந்து கிடந்ததால் ஆளை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இன்னும் சற்று அருகில் சென்றால் போர் கலகலத்துவிடும், அல்லது திசை மாறிவிடும் என்பதால் அவன் சற்று தூரத்திலேயே புரவியை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி விட்டிருந்தான்.

உயிருக்குப் பயந்து ஓடியவர்களை அழைத்து, மற்றவர்களையும் தூக்கிக் கொண்டும், மெல்ல

அழைத்துக் கொண்டும் போகச் செய்து விட்டு, அங்கே நின்ற அவர்களுடைய பத்துப் பன்னிரண்டு புரவிகளையும் சேனைக் கயிறுகளைச் சேர்த்துப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்தான் அந்த இளைஞன்.

அப்பொழுதுதான் பொழுது நன்றாகப் புரவாரம்பித்திருந்தது. எங்கும் மெல்லப் பரவி வெளிச்சம் அந்த இளைஞன் மீதும் நன்றாக விழுந்தது. ரதத்தில் பூட்டியிருந்த அத்தனை அகவங்களையும் அவிழ்த்தப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு எதற்காகவோ பூமியில் இறங்கி நடந்து வருகிற துரியதேவனைப்போல் தோன்றினான் அந்த இளைஞன்.

அவனைப் பார்த்து, “இளந்திரையரே! உங்கள் வீர சாகஸத்தை இன்றுதான் நேரில் பார்க்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். ஆஹா! எத்தனை வீரமாகப் போராடினீர்கள். உண்மையிலேயே உங்கள் வாள் வீச்சு ஒரு மந்திரஜாலம்தான் இளந்திரையரே. முதலில் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். சற்று முன்னரே இங்கு வரவேந்திருந்தும், உங்கள் வீரசாகஸத்தைக் கண்டு பிரமித்து இப்படியே நின்று விட்டேன். ஆபத்தில் ஒரு இளைஞனைப் பலர் துழ்ந்து தாக்கும் நிலையைக் கண்முன்னால் பார்த்துக் கொண்டு உதவி செய்யாமல் நிற்பது ஒரு வீரனுக்கு தர்மமில்லை தான். அதற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று கூறியபடியே புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து அவனை நோக்கி ஓடி வந்தான் நீலன்.

“பாதகமில்லை நீலா! எனக்கொன்றும் இது ஆபத்தான காரியமில்லை. பலரை எதிர்க்க வேண்டிய

தழ்நிலையில் தான் வீரனின் முளை பலமாக வேலை செய்யவாரம்பிக்கும் உயிருக்கு ஆபத்தான காரியங்கள் தான் வீரனின் விளையாட்டுக்கள். எனக்குச் சும்மாயிருப்பதென்றாலே பிடிக்காது. அதுவும் சுதமாக இருப்பதென்றாலே நிச்சயமாக எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. அப்புறம் நான் சோம்பேறியாகி விடுவேன். இப்படி அடிக்கடி வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தால்தான் நன்றாயிருப்பேன். அது சரி, கீழ்க்காட்டில் நீ பல்லவ வீரர்களுடன் போரிட்டாயா? எத்தனைப் பேர் அங்கிருந்தார்கள்?" என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

"அது வெட்கக் கேடான விஷயம் இளந்திரையரே. அங்கே யாருமே இல்லை. யாரோ பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் மட்டுமே வந்து தீயை வைத்து விட்டு நம்மவரில் நாலவந்து பேரைக் கொன்று விட்டு ஓடிப்போயிருக்கிறார்கள். நான் அங்கே எதிரிகளை எதிர்பார்த்துப் போனேன். ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களை அங்கே வரச் செய்திருந்தேன். இதில் நான்தான் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு விட்டேன். பல்லவப் படைத் தலைவன் எனக்குக் கொஞ்சம் விளையாட்டுக் காட்டி விட்டான். என்னை அங்கே துரத்தி விட்டு இங்கேயும் தீயை வைத்திருக்கிறார்கள். நல்ல வேளை நீங்களிருந்து தடுத்து ஓரளவு காப்பாற்றி விட்டீர்கள். இல்லை யென்றால் அவர்கள் என் வன மாளிகைக்குகூடத் தீ வைத்திருப்பார்கள்" என்றான் நீலன்.

"அது சரி, உனது அடுத்தத் திட்டமென்ன?...?" என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

"கீழ்க் காட்டிலிருந்து திரும்புகிற அத்தனைப் பேரையும் ஆற்றங்கரைப் பக்கமே இருக்கச் செய்யப் போகிறேன். எதிரிகள் இன்று மதியமோ, மாலைமோ நிச்சயம் தாக்குதலைத் துவக்கி விடுவார்கள். அவர்கள் படையின் முன்னணி ஆற்றில் இறங்கி இக்கரைக் கருதில் வரும் வரை நம்மவர்கள் தலையைக் கூடக் காட்டக்கூடாது. இக்கரையை நெருங்கியதும் தீமீ என்று பாய்ந்து நாம் தாக்க வேண்டும். அவர்கள் எதிர் பாராத விதத்தில் தாக்கித் திணறும்படிச் செய்து விட்டால் வெற்றி நிச்சயம் நமக்குத்தான். மேலும் ஆற்றங்கரை நெடுகிலுமுள்ள மரங்களில் விசைக்கவண் களைப் பொருத்தி வைத்திருக்கிறேன். போர் துவங்கியதும் அவைகளை இயக்கும்படி முன்னமேயே கட்டளையிட்டிருக்கிறேன். அவை இயங்க ஆரம்பித்ததும், நூறு, ஆயிரமென்று கற்களை விசையுடன் எறிய ஆரம்பிக்கும். தூரத்திலேயே படைகளைச் சிதற அடிக்க இந்த ஏற்பாடு உதவும். ஒரு நாள் போரிலேயே பல்லவர்களுக்குப் பெருத்தச் சேதத்தை உண்டாக்க வேறு சில திட்டங்களும் செய்து வைத்திருக்கிறேன்" என்று கூறினான் நீலன்.

அதைக் கேட்டு இளந்திரையன் சிரித்தான். பிறகு, "நீலா! உன் திட்டமெல்லாம் நன்றாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் எதிரிகள் உன் விசைப்பொறிகளின் எல்லைக்குள்ளும், உனது வீரர்களின் அருகிலும் வரவேண்டுமே, அப்படி வந்த பிறகல்லவா உன் திட்டங்கள் நிறைவேறும்" என்று வினவினான்.

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் இளந்திரையரே? எதிரி, நம்மைத் தாக்க வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டான் என்பதை இந்த இரவில் நிகழ்ந்த

சம்பவங்களே நிரூபிக்கவில்லையா? அவர்கள் எப்படியும் நம்முடன் போரிட்டுத்தானே ஆகவேண்டும், போரிடாமல் அவர்கள் எப்படி இந்தக் காட்டைத் தாண்ட முடியும்?" என்றான் நீலன்.

"நீ பெரிய வீரன் என்பதில் சந்தேகமில்லை நீலா! போர் ஆரம்பித்த பிறகு உன் திறமைகள் பளிச்சிடும் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. உன் வீரமும் தீரமும் போர்க்களங்களில் நிச்சயமாக வெற்றியைத் தேடித் தரும் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் போருக்கு முன் எழும் பூசல்களையும், எதிரிகளின் மனப் போக்குகளையும் புரிந்து கொள்ளவோ, ஊகித்துச் செயல்படவோ நீ இன்னும் அறியவில்லை. பல்லவன் உன்னைப் பகைத்துக் கொள்ள முடிவு செய்து விட்டான் என்பதை மட்டும் உணர்ந்து கொண்டுள்ள நீ, அவனுடைய அடுத்த நடவடிக்கைகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. கீழ்க்காட்டில் தீப்பற்றிக் கொண்டு விட்டது என்று ஆள் வந்து சொன்னதும் நீ ஏதோ கூச்சல் போட்டு விட்டு ஓடினாய். கூச்சல் கேட்டுப் பரண் மானிகை உச்சியில் வந்து நின்று கீழே கவனித்தேன்.

நீ புவியில் ஓடியதைப் தொடர்ந்து கடம்ப வனத்துப் பக்கத்திலிருந்து இளைஞர்கள் அனைவரும் கூச்சலெழுப்பிய வண்ணம் ஓடுவது தெரிந்தது. அதே சமயம் கீழ்காட்டுப் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அங்கே புகையும், கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீ நாக்குகளும் நன்றாகத் தெரிந்தன. அதைத் தொடர்ந்து சுற்றுப்புறங்களைக் கூர்ந்து கவனித்தபோது, எதிரிகள் யாரும் கூட்டமாக வந்திருப்பதற்கான அறிகுறியே தென்படவில்லை.

தொலைவில் வெண்மையாகக் கிடந்த ஆற்று மணலில் ஏழெட்டுப் புரவிகள் நிழல் ஓடுவது போல் ஓடியது புலப்பட்டது. அப்பொழுதே எனக்குக் கீழ்க் காட்டில் ஏமாற்றமே காத்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டேன், உள்ளே இறங்கிச் சென்று சிறிது ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளலாமா மென்று படுத்தவன் அப்படியே உறங்கிப் போய் விட்டேன்.

திடீரென்று மறுபடியும் கூச்சலும் பெண்களின் அலறல்களும் கேட்டதும் விழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து பார்த்தேன். ஆறலைக் கள்வர்களின் குடியிருப்புப் பகுதி தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. பத்துப் பன்னிரண்டுப் புரவிகள் வேகமாக ஆற்றங்கரைப் பாதையில் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தன. பிறகுதான் நான் பரண்மானிகையிலிருந்து கீழே இறங்கி என் புவியில் ஏறிக்கொண்டு விரைந்து வந்து அவர்களை வழி மடக்கிப் போரிட்டேன்.

இவர்கள் போய்ப் பல்லவப் படைத்தலைவனிடம் நடந்ததைக் கூறுவார்கள். உடனே அவன் சீறி வருவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. மறுபடியும் இங்கே குழப்பத்தை உண்டு பண்ண ஏதாவது தந்திரத்தைக் கையாளுவான். எனவே, தந்திரத்தைத் தந்திரத்தாலேயே ஒடுக்க வேண்டும். நீ ஆத்திப் படுவதிலோ, போரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதிலோ அர்த்தமில்லை, வேறு ஏதாவது திட்டமிட்டிருந்தால் கூறு" என்றான் இளந்திரையன்.

"நீங்கள் கூறுவதை என்னால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை இளந்திரையரே! கீழ்க்

காட்டில் தீவைத்து விட்டு எந்தவித ஆபத்துமின்றி அவர்கள் வெளியேறி விட்டிருந்தாலும் இங்கே உங்களால் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே இது பல்லவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தோல்விதான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. அப்படியிருக்கும்போது அவர்கள் ஆத்திரமடைந்து கோடித் தாக்குதலுக்கு வர வரமாட்டார்கள் என்று நீங்கள் எந்த விதத்தில் கூறுகிறார்கள் அல்லது எதிர் பார்க்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான் நீலன்.

"அவர்கள் தாக்குதல் நடத்தித்தான் உன்னைச் கடந்து சொல்ல வேண்டுமென்று முடிவு செய்திருப்ப தென்னமோ உண்மைதான் நீலா. ஆனால் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து உன்னுடன் போரிட அவர்கள் ஷ்சயம் திட்டம் வகுக்க மாட்டார்கள். அப்படிப் போரிட்டுத்தான் உன்னை ஒழிக்க முடியுமென்றால், இந்தக் காட்டைக் கடக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் நினைத்திருந்தால், எப்பொழுதோ உன்னுடன் போரிட்டிருப்பார்கள். அப்படி ஒரு போர் நடந்து அதில் நீ வெற்றி பெற வேண்டுமென்றால் அது பல்லவர்களின் கிர்த்திக்கு மிகவும் இழுக்கைத் தோற்றுவித்து விடும். எனவேதான் அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள்.

அந்த அச்சத்திலும் நியாயம் இருக்கிறது. சுற்றுப்புற வட்டாரங்களில் நீயும், உனது ஆறலைக் கள்வர்களும் 'பயங்கரமான மனிதர்கள்' என்ற பெயரைச் சம்பாதித்திருக்கிறீர்கள், எந்த மன்னனும் உங்களுடன் போரிடத் துணிந்ததில்லை, அப்படியிருக்கும்போது, காஞ்சியிலிருந்து படை திரட்டி வந்து ஒரு திருட்டுக் கூட்டத்தோடு போரிட்டான் பல்லவன் என்றோ, அந்தப் போரில் தோல்வியுற்றான்

என்றோ சரித்திரம் பேசுகிற நிலையைத் தாங்களே உண்டாக்கிக் கொள்ள அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். முடிந்தவரை உன்னுடன் சமாதானமாகப் போய்விடவே அவர்கள் முயன்று கொண்டிருந்த வேரத்தில்தான் கால் வந்து எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிட்டேன்.

எனவே, தீ வைப்பது போன்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டு எப்படியாவது இங்கே குழப்பத்தை உண்டு பண்ணி அனைவரையும் சிதற அடித்து விடுவதில் தான் அவர்கள் கவனம் செல்கிறது. ஆறலைக் கள்வர்களான நீங்கள் என்ன தான் அதி பயங்கரமான மனிதர்களாக இருந்த போதிலும், நகரங்களில் புருந்து இரவு கோரத்தில் கொள்ளையடிக்க முடியுமே தவிர, ஒரு படையாகத் திரண்டு ஒரு மன்னனின் படைகளோடு மோதுகிற காரியத்தில் ஈடுபட முடியாது என்பதை அவர்கள் கன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இரவு கோரங்களில் அவர்கள் உங்களைத் தாக்கவும், நீங்கள் அவர்களைத் தாக்கவும்தான் நிலைமைகள் உருவாகுமே தவிர, இந்த வெள்ளாற்றின் இக்கரையிலோ, அக்கரையிலோ உங்கள் இருதரப்புக்கிடையேயும் ஒரு போர் முனுவதற்கான தழுவிலைகள் இருப்பதாக எனக்குப் படவில்லை. மேலே என்ன செய்தால் பிரச்சினையை சிக்கிரமாக முடிக்க முடியும் என்பதைப் பற்றி கன்றாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்குவா" என்று கூறியபடி யே இளந்திரையன் புரவிகளை இழுத்துக்கொண்டு வனமாளிகையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

கீழ்க்காட்டிலிருந்து திரும்பிய ஆறலைக் கள்வர்கள் எரிந்து கிடந்த தங்கள் குடிசைகளைப் பார்த்து விட்டு ஆத்திரத்தோடு அடுத்த கடவுட்களை

யன்ன என்று அறிந்து கொள்ள விரும்பியவர்களாய்
நீலவரின் வனமாளிகைக்கு முன் அகழிப்பாலத்
தள்ளுகில் வந்து கூடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.
இளந்திரையன் பத்துப் பன்னிரண்டு புரவிகளை
இழுத்துக் கொண்டு முன்னால் கம்பீரமாக
வருவதையும், அதற்குப் பின்னால் நீலன் தனது
புரவியுடன் வருவதையும் பார்த்து விட்டு அணைவரும்,
“தலைவர் வாழ்க” “இளந்திரையர் வாழ்க” என்று
முழக்கமிட்டபடியே வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றனர்.

நாலைந்து இளமைத் துடிப்பு மிக்க வாலிபர்கள்
முன்வந்து தங்கள் ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்த
முடியாத நிலையில் ‘எங்கள் குடிசைகளில் நெருப்பு
வைத்த எதிரிகளை உடனே பிடித்து வந்து நெருப்பி
விட்டுப் பொக்கை வேண்டும். இந்த விநாடியே நாங்கள்
கடந்தை நகருக்குள் புகுந்து நாசம் விளைவிக்க
எங்களுக்குத் தலைவர் அனுமதியளிக்க வேண்டும்’
என்று கூச்சலிட்டனர், அவர்களை அமைதியாயிருக்
கும்படிச் சைகை செய்துவிட்டு அகழிப் பாலத்தின் மீது
ஏறிய நீலன், காவலாளிகளை அழைத்துப் புரவிகளை
ஓட்டிச் சென்று கொட்டிலில் அடைத்து வைக்கும்படி
கூறிவிட்டு இளந்திரையனையும் தன்னோடு நிற்கச்
சொல்லி,

ஆறவைக் கள்வர்களைப் பார்த்து உரத்த குரலில்,
“நீங்கள் யாரும் அவசரப்படத் தேவையில்லை. நமது
தலைவர் இளந்திரையர் உங்கள் குடிசைகளுக்குத் தீ
வைத்தவர்களோடு போராடி அவர்களுக்குச் சரியான
பாடம் கற்பித்து அனுப்பியிருக்கிறார். நெருப்பு
வைக்க வந்த பத்துப் பன்னிரண்டு எதிரிகளில் சிலர்
இளந்திரையர் வாளுக்குப் பலியாகி இங்கேயே இறந்து

விட்டனர். சிலர் குத்துயிரும் குலை உயிருமாகக்
கிடந்தனர். மற்றவர்களையும் தோற்கடித்து உடல்
முழுவதும் வாளால் குருதிச் சோலமிட்டுத் தரத்தி
யடித்து விட்டார் இளந்திரையர்.

நீப்படிப்பட்ட மகத்தான இளைஞர் கம்பிடம்
வந்து சேர்ந்த பிறகு நாம் இனி எதற்காகவும் தயங்கி
யிருக்கத் தேவையில்லை. நாம் வெறும் ஆறவைக்
கள்வர்களல்ல. வழி மறித்துத் திருடுவதும், கலங்க
களில் புகுந்து கொள்ளையடிப்பதும் மட்டுமே நமது
தொழில்ல்ல. நமக்கு வேறு இலட்சியங்கள் இருக்
கின்றன. நாம் போர் மறவர்கள். நமது ஒப்பற்றத்
தலைவர் இளந்திரையர். இனி நாம் அவரை நமது
படைத்தலைவர் என்று அழைக்க வேண்டும். அவர்
திட்டுகிற திட்டங்களின்படி நாம் டக்க வேண்டும்.
இந்த விநாடியே அவர் முன் வாளை உயர்த்தி,
“நாங்கள் உங்களது ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்”
என்று சத்தியம் செய்யுங்கள்” என்றி கூறினான்.

அடுத்த விநாடியே விண்ணைப் பிளக்குமளவிற்கு
முழக்கமிட்டு அத்தனைப் பேரும் வாளை உயர்த்திச்
சத்தியம் செய்தனர். அப்பொழுதுதான் காலைக்
கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு வனமாளிகையின்
உச்சியில் வந்து வெட்டிலேர்ப் பாய்களைச் சுருட்டிக்
கட்டிவிட்டு நின்ற நீலம்பரி, அந்த அற்புதமானக்
காட்சியைப் பார்த்து விட்டுத் தன்னை மறந்து பட்ட
வென்று கைகளைத் தட்டினான்.

ஒரு விநாடி வனமாளிகையின் உச்சிச் சாளரத்தை
நோக்கித் தன் தலையைத் திருப்பி விழிகளை
உயர்த்திய இளந்திரையன், தன்னை நோக்கிப்

புன்முறுவல் செய்த நீலாம்பரிக்குத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துப் புன் முறுவல் செய்து விட்டு நீலனைப் பார்த்து “ஹே! இதென்ன? நான் கேட்பதற்குப் பதிலளிக்காமல் இவர்களுக்கு முன் என்னை நிறுத்திப் பதம் அது இது என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய்? உன் மகனைப் பார்த்தாயா? மேலிருந்து கைதட்டுகிறான். இதெல்லாம் வீண் காரியங்கள். உடனே அடுத்த நடவடிக்கை என்ன என்பதைக் கூறு. அதற்காகத்தான் உன் வீரர்களும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று கூறினான்.

“நான் என்ன கூறுவது இளந்திரையரே! நீங்கள் தான் இனி இவர்களுக்குத் தலைவர். எனக்கு வயதாக வயதாகப் புத்தி வேலைசெய்ய மறுக்கிறது. என் உடம்பில் உயிர் இருக்கும்வரை நான் உங்களுக்காக வாளை உயர்த்திப் போராடக் காத்திருக்கிறேன். எதிர்காலத்தில் உங்களுக்கு பக்க பலமாக இருக்க ஒரு பெரும் படையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் லட்சியமாக இருந்தது. அதை ஓரளவு நிறைவேற்றிவிட்டேன். சிற்பங்கள் செதுக்கப் பாதைகளைக் கொண்டு வந்து குவிப்பதும் ஒரு சிறந்த பணிதானே? அதைத்தான் நான் செய்திருக்கிறேன். ஆனால், நானேதான் சிற்பத்தைச் செதுக்க வேண்டுமென்றால் எப்படி முடியும்? அதைப் போலத்தான் ஒரு போரை முன்னின்று நடத்தவும், திட்டங்கள் தீட்டவும் என்னால் இயலாது நீங்கள்தான் திட்டமிட வேண்டும். எங்களுக்கு ஆணையிட வேண்டும். அதை நிறைவேற்றுவது எங்கள் கடமை. இப்போது நீங்கள் என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்களோ அதைச்செய்ய நான் காத்திருக்கிறேன்” என்று மிகவும் பணிவோடு கூறினான் நீலன்.

அன்னுடைய கம்பீரமானத் தோற்றமும், அடக்கமும், கடமை உணர்வும் இளந்திரையனை மிகவும் வியக்கச் செய்தது. ‘இந்த மனிதன் எந்த தகையிடம் விகவாசமுள்ள ஊழியனாக இருந்த காலத்தை இன்னமும் நினைவு வைத்துக் கொண்டு என்னிடமும் பணிவு காட்டுகிறானே, என்ன வித்தை!’ என்று எண்ணியபடியே, “அப்படியானால் சரி நீலன்! உன் வீரப்பப்படி இனி நானே இவர்களுக்குத் தலைவனாக இருந்துக் கட்டளைகள் இடுகிறேன். எனக்கென்று இங்கே ஒரு பெரும் படையை உருவாக்கி வைத்திருப்பதற்கு நான் மிகவும் மகிழ்வடைகிறேன். என் நன்றியை உனக்கெப்போதும் உண்டு. அதசரி, இங்கே அதிகம் புரவிகளே இல்லை போலிருக்கிறதே? நன்றாகப் புரவியேறத் தெரிந்த இளைஞர்கள் இங்கே யாருமே இல்லையா?” என்று வினவினான்.

“ஏன் இல்லை... இங்கே புரவிகள் அதிகம் இல்லை யென்பது உண்மைதான். ஆனால் சுமார் நூறு பேருக்கு மேல் நன்றாகப் புரவியேற்றம் தெரியும். அவசரத் தேவைக்களுக்காக அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சியளித்து வைத்திருக்கிறேன். முரட்டுப் புரவிகளாகப் பத்துப் பதினைந்துப் புரவிகள் இங்கேயும் இருக்கின்றன. எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?” என்று வினவினான் நீலன்.

“காரணமாகத்தான் கேட்கிறேன். அந்த முரட்டுப் புரவிகளையும், இப்போது நான் எதிரிகளிடமிருந்து பிடித்து வந்திருக்கும் பத்துப் பன்னிரண்டுப் புரவிகளையும் சேர்த்து இன்று மாலைக்குள் ஒரு சிறிய புரவிப்படையைத் தயார் செய்துவை. நன்கு புரவியேறத் தெரிந்த அந்த நூறு பேரையும் அழைத்துவா.

இன்று மாலை நான் கடந்தை நகருக்குள் மீண்டும் துழையப் போகிறேன்." என்று கூறினான் இளந்திரையன்.

நீலனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது, "என்ன, நீங்கள் மட்டும் தனியாகவா கடந்தை நகருக்குள் செல்லப் போகிறீர்கள்? இது ஆபத்தான காரியம் இளந்திரையரே! அவர்கள் ஏற்கெனவேயே உங்கள் மீது ஆத்திரமடைந்து இருக்கிறார்கள். மேலும் இப்போது நீங்கள் பல்லவ வீரர்களை அடித்து விரட்டியிருக்கிறீர்கள். இந்த நிலையில் தாங்கள் அங்கே செல்வது மிகவும் ஆபத்தானது. எதிரிகள் ஒன்று கூடி உங்களைத் தாக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். பிறகு நீங்கள் திரும்புவது துர்லபமாகி விடும். அங்கே போய் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறுங்கள். நான் போய் முடித்துக் கொண்டு வருகிறேன்?" என்றான் நீலன்.

"இல்லை நீலா! நானேதான் போகப் போகிறேன். அவர்கள் என் மீது ஆத்திரமடைந்திருப்பதை நான் அறிவேன். அதனால்தான் நானே போகப் போகிறேன். அவர்கள் இங்கே நெருப்பு வைத்தார்கள். நான் அதைவிட மேலான காரியத்தைச் செய்யப் போகிறேன், பானுகோபனின் புத்தியை விட என் புத்தி உயர்ந்தது என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். சரி, நீ போய் எரிந்த குடிசைகளைப் புதுப்பிக்கச் சொல். நான் கூறியவற்றை ஏற்பாடு செய். மாலையில் ஆற்றங்கரையில் புரவிகளும் ஆட்களும் தயாராக இருக்கட்டும். இரவு சரியான உறக்கமில்லை எனக்கு. நான் போய் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன். மாலையில் அஸ்தமனப்

போதில் நான் தயாராக ஆற்றங்கரைக்கு வந்து சேருகிறேன்" என்று மிடுக்கான குரலில் கூறினான் இளந்திரையன்.

அதற்கு மேல் மறுத்துப் பேச முடியாத நீலன், "ஆகட்டும் இளந்திரையரே, எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைக்கிறேன். தாங்கள் கடந்தை நகருக்குள் புகுந்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்பதை நானறியலாமா?" என்ன தாழ்மையுடன் வினவினான்.

அதற்குப் பதில் இளந்திரையனிடமிருந்து மிகவும் கம்பீரமான குரலில் வந்தது. "தாராளமாக நீ அறிந்து கொள்ளலாம் நீலா! நான் கடந்தையில் கொள்ளையடிக்கப் போகிறேன்."

"என்ன கடந்தையில் கொள்ளையடிக்கப் போகிறீர்களா? என்ன கொள்ளை?" என்றான் நீலன்.

"குதிரைக் கொள்ளை!" என்று பதிலிந்துத்தான் இளந்திரையன்.

நீலன் ஒன்றுமே புரியாதவனாக வியப்பும் திகைப்புமாய் நின்றான்.

40

புரவிப் போர்

அதிகாலைப்போதில் நீலனுக்குக் கட்டளைகளை இட்டு விட்டு வனமாளிகையில் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளச் சென்ற இளந்திரையன், கீண்ட மேரம்

சிந்தனைகளிலேயே மூழ்கியிருந்தான். அவனிருந்த அறைக்கு வந்த நீலாம்பரியிடம் கூட சரியாகப் பேசவில்லை. விடிகாலைப்போதில் பத்துப் பன்னிரண்டு பேருடன் வாட்போர் புரிய நேர்ந்த அசதி அவன் உடல் முழுவதிலும் வியாபித்திருந்த போதிலும் அவன் மூளை பலமான சிந்தனை வயப்பட்டுச் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. எப்படியும் கடந்தை நகரில் பெரிய காரியமொன்றை சாதித்துக் கொண்டு திரும்ப வேண்டும் என்பதிலேயே அவன் கவனமெல்லாம் பதிந்திருந்தது.

தான் இருக்கும் இடத்தில் எதிரி தீ வைத்து விளையாடியிருக்கிறானென்றால், அது தன்னோடு விளையாடியதற்கொப்பானதுதான் என்றே அவன் கருதினான். அதற்குச் சரியான பாடம் கற்பித்தாக வேண்டும். அத்துடன் விரைவில் பல்லவனைப் போருக்கு இழுத்தாக வேண்டும். இந்தப் போரில் மட்டும் வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினால், மன்னர் பிராமிடம் பெருமிதத்துடன் தலை நிமிர்ந்து பேசலாம். அங்கே நம்மை இன்னும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களை இதன் மூலம் புரிந்து கொள்ள வைத்துவிடலாம். எல்லாவற்றுக்கும் கூற்றுவன் உதவிப்படை அழைத்து வந்தால் நன்றாக இருக்கும். வருவது நூறு பேராக இருந்தால்கூடப் போதும். சோழர் படைகளின் தலைவன் என்ற பெயரில் போரிட்டு வெற்றி பெற வேண்டுமே தவிர, கள்வர் கூட்டத்தின் தலைவனாக இருந்து போரிடக் கூடாது—என்று பல விஷயங்களைத் திட்டமிட்டுச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது அவன் மனம். அதனால்தான் அறைக்குள் வந்த நீலாம்பரியுடன் அவன் சரியாகப் பேச வில்லை.

மாலையில் அவன் தன் புரவியைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு ஆற்றங்கரைக்குப் புறப்பட்டான். அவன் மனத்தில் சில திட்டங்கள் முடிவாகியிருந்தன. ஆற்றங்கரையில் நீலன் நன்கு புரவியேறத் தெரிந்த நூறு இளைஞர்களை அழைத்து வந்து கிண்செய்திருந்தான். காலையில் எதிரிகளிடமிருந்து பிடித்தக் குதிரைகளும் மற்றும் சில குதிரைகளும் சேர்ந்து அங்கே இருபது புரவிகள் நின்று கொண்டிருந்தன. அவற்றின்மீது பலம் பொருந்திய இளைஞர்கள் நீண்ட சட்டிகளைப் பிடித்தவாறு அமர்ந்திருந்தனர். இளந்திரையன் அனைவரையும் பார்வையிட்டு விட்டு நீலனிடம் சென்று,

“நீலா, இன்று மாலை இந்த ஆற்றில் சேலாகக் கலசலத்துக் கொண்டு நீர் மட்டுமே ஓடுகிறது. ஆனால், நாளையோ அல்லது நாளை மறுநாளோ இங்கே இரத்த நதிப் பிரவாகமெடுக்கும், அதிலே தலைகளும் கால்களும் கைகளும் தனித்தனியாக ஓடும், அதோ பார், மேலை வானில் இன்றைய தூரியன் ஆத்திரத்தால் செக்கச் செவேலென்று காட்சியளிக்கிறான். ஆனால் நாளைச் தூரியன் இதே கோத்தில் ஆனந்தத்தால் இரத்த அபிஷேகத்தால் சிவந்து கிடக்கப் போகிறான்” என்று கூறினான்.

“அப்படியானால் போர் நடப்பது உறுதி என்று தானே அர்த்தம்?” என்று வினவினான் நீலன்.

“போர் நடப்பது சந்தேகம் என்று நான் உன்னிடம் ஒரு போதுமே கூறியதில்லை நீலா. அது நீ ஆற்றலைக் கள்வர்களின் தலைவன் என்ற பெயரில் இருக்கும்வரை நடப்பது சாத்தியமில்லை என்றுதான்

கூற்றினேன். இன்றிரவோ நாளைக் காலையோ உறையூரிலிருந்து கூற்றுவன் சிறுபடை ஒன்றை அழைத்து வருவான். அதற்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன். சோழப்படைகளின் அங்கீகாரம் பெற்ற படைத்தலைவனாக இருந்தே நான் இந்தப்போரில் ஈடுபட விரும்புகிறேன்.

இது எனது முதற் போர்க்களம். இதன் வெற்றிக்குப்பின் பல விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. எனவேதான் சோழப்படை வரும்வரை நான் போரைத் துவக்கவோ போரில் ஈடுபடவோ விரும்பவில்லை. எத்தனை நாள் ஆனாலும் சரி, கூற்றுவன் வரும்வரை இங்கே போர் முளக்கூடாது. ஆனால் அதாவரை பல்லவனைச் சீண்டி விட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அவன் இங்கே விளையாடினான். நான் அங்கே விளையாடப் போகிறேன். இந்த விளையாட்டுக்கள் விளையாடி, போர் மூள்கிற நேரத்திற்குள் உறையூரிலிருந்து சோழப் படையாளும் வந்துவிட வேண்டும். அது பத்தப் பேராக இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை. சரி, நீ இங்கே மற்றவர்களைத் தயார்ப்படுத்திவை. போர் எந்த விநாடியும் மூளலாம். சோம்பலாக இருந்து விடக்கூடாது. இதுவெனும் திருட்டுக் கூட்டமாக இருக்கக்கூடாது போரில் ஈடுபடவேண்டிய விதங்களை விளக்கி அனைவரையும் எப்போதும் தயாராகவே வைத்திரு. நான் இரவே திரும்பி வந்து விடுவேன்" என்று கூறிவிட்டு, அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆற்றிற்குள் இறங்கி கடந்தை நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

முன்னிரவுப்போது நடுநிசியை நோக்கி நெருங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில், இளந்திரையனின்

புரவி கடந்தை நகரிலுள் விஜயம் செய்தது. அவன் முன்பே அந்த நகரிலுள் பிரவேசித்து அதன் அமைப்பையும், முக்கிய இருப்பிடங்கள் பலவற்றையும் நன்கு அறிந்திருந்ததால்தான் இப்போது எங்கெங்கே செல்ல வேண்டும், என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றித் தெரிவாகத் திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதன்படி நகரின் மேற்கேயிருந்த தோப்புப் பகுதிக்குச் சென்று அங்கே தம்முடன் வந்தவர்களைப் பதுங்கியிருக்கச் செய்தபின், அருகிலிருந்த குதிரைக் கொட்டடியை நோக்கி, நாலைந்து வீரர்களுடன் சென்றான். அங்கே காவலாளிகள் சிலர் கட்டில்களில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட அவர்களுடைய எதிர்ப்பைச் சமாளிப்பது ஒன்றும் அவ்வளவு சிரமமானதாக இல்லை. சிறிதுநேர பலப் பிரயோகத்திற்குப் பின் அவர்கள் கட்டிப் போடப்பட்டனர். அவர்களுடைய எய்ய அடைக்கப்பட்டது.

இளந்திரையன் கொட்டடியைத் திறந்து புரவிகளை அவிழ்த்து வெளியே விரட்டிவிட்டான். மற்றவர்கள் அதற்கான சேணங்களை அள்ளிக்கொண்டு வந்தனர். சைகை காட்டப்பட்டதும் தோப்பிலிருந்த நூற்றுவரும் திழுதிழுவென்று ஓடிவந்து விரைவாகப் புரவிகளில் சேணங்களைப் பூட்டினர். சில விநாடிப் போதுகளில் அங்கே அந்தப் புரவிப்படை தயாராகி விட்டது.

ஒருவன் இந்தக் கொட்டடிக்குத் தீ வைக்க வேண்டுமென்றான். இளந்திரையன் அவனைப் பார்த்து.

“நீ சொல்வது சரி, பல்லவ வீரர்கள் நேற்று நமது குடியிருப்புக்களில் தீ வைத்தனர். இன்று நாம் இந்த நகரத்து, பெருந்தனத்துக்காரர்களின் மாளிகைகளில் தீ வைக்கப் போகிறோம். ஆனால் அவசரப்பட்டு வெறுமே இந்தக் கொட்டடிக்குத் தீ மூட்டி விடுவதன் மூலம் நம் திட்டங்கள் சிதைந்து விடக்கூடாது. எனவே, நீ இங்கேயே தோப்பில் மறைந்து கொண்டிரு. இன்னும் ஒன்றரை நாழிகைப்போதுக்குப்பின், நீ தீயை வைக்கலாம். அப்படித் தீயை வைப்பதற்குமுன் இந்தக் கொட்டடியிலுள்ள மீதமுள்ள புரவிகளையும் அவிழ்த்து விட்டுவிடு. வாயில்லா அந்த ஜீவன்கள் தீயில் வெந்து சாக வேண்டாம். தீயை வைத்த பிறகு நீ நேர்ப் பாதையில் நகரத்தை நோக்கி வராதே. ஆறரை நோக்கிச் சென்று கரையோரமாகவே கீழ்த் திசையில் வா” என்று கூறினான்.

பிறகு, மற்றவர்களைப் பார்த்து பத்து பத்துப் பேராகப் பிரிந்து அவர்கள் செல்ல வேண்டிய திசைகளையும், தெருக்களையும் கூறி, அவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்களையும் விளக்கினான். சிலரை ஆற்றுப் பக்கமாகச் சென்று சிறிது தூரம் கீழ்த் திசையில் வந்தபின் நகரத்திற்குள் நுழையச் சொன்னான். பிறகு தன்னுடைய குழுவை அழைத்துக் கொண்டு நேர்ப்பாதையில் நகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அப்போதுதான் அந்த எதிர்பாராதச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. நகர வீதிகளில் இரவு காவல் புரியும் நால்வர் புரவிகளில் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தனர். எதிர்த்துத் தாக்குவதா அல்லது அவர்களோடு

தாக்குதல் நிகழ்வதைத் தவிர்க்க முயல்வதா என்று இளந்திரையன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவனுடன் வந்தவர்கள் திடீரென்று தங்கள் புரவிகளை முன்னால் பாயவிட்டு, அந்த நால்வரையும் தழ்ந்து கொண்டு தாக்கத் துவங்கிவிட்டனர். ஏழெட்டுப் பேர் தழ்ந்து கொண்டு எதிர்பாராத வண்ணம் கடுமை யாகத் தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டே, அதைச் சமாளிக்க இயலாமல அந்தப் பல்லவ வீரர்கள் நால்வரும் திணறினர்.

அதை அனுமதிக்க விரும்பாத இளந்திரையன் தன் புரவியை அசுர வேகத்தில் செலுத்தி அந்த வியூகத்தின் மீது மோதி அவர்களைச் சிதறி வீழச் செய்தான். அவனுடைய காத்திரெடுத்த தீப்பந்தம் சக்ராஹாரமாகச் சுழன்று தீக்கங்குகளை நாணபுறமும் வீசிறது. அதே சமயம் அவனுடைய வாய் ‘யாரும் அந்தப் பல்லவ வீரர்களுடன் யுத்தம் செய்யாதிசன். அவர்களைப் பிடித்து மரங்களில் கட்டிப் போடுங்கள்’ என்று கட்டளைகளையும் இறைத்தது.

அடுத்த விநாடியே அவனுடைய கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் பிறகு, “நாம் அவசிய மில்லாமல் யாருடனும் யுத்தம் செய்யக்கூடாது. யாரையும் கொல்லக்கூடாது. இப்போது நான் தலையிட்டிருக்காவியில் நீங்கள் அந்த இரவுக் காவலர்களைக் கொன்று போட்டிருப்பீர்கள். இப்படிப்பட்ட செயல்களை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது” என்று தன்னுடன் வந்த வீரர்களைப் பார்த்துக் கூறினான் இளந்திரையன்.

அவர்களில் ஒருவன், “நாம் தாக்க ஆரம்பிக்காமலிருந்தால் அவர்கள் நம்மைத் தாக்க வாரம்பித்திருப்பார்களே?” என்றான்.

“அப்படித்தான் நடந்திருக்க வேண்டும். அப்படி அவர்கள் நம்மைத் தாக்கியிருந்தால் நாமும் பதிலுக்குத் தாக்கியிருக்கலாம் அப்போது அவர்கள் மடிந்திருந்தாலும் நான் சுவலைப்பட்டிருக்க மாட்டேன். சரி, விரைந்து வாருங்கள். நமக்கு வேலை நிறைய இருக்கிறது” என்றவாறே தன் புரவியைத் தட்டி விட்டான். அந்தப் பதின்மரும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

நகரத்தின் பிரதான வீதியொன்றில் நுழைந்ததும், இளந்திரையன் தன்னுடன் வந்தவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் அனைவரும் குறிப்பிட்டபடி மாளிகைகளில் புகுந்து கொள்ளையடியுங்கள். இரண்டு மூன்று பேராகச் சேர்ந்து சேர்ந்து ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நுழையுங்கள். ரூபகமிருக்கட்டும், யாருக்கும் உயிர்ச் சேதம் ஏற்படுத்தாமல் சாமர்த்தியமாகவும் துரிதமாகவும் காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு திரும்புங்கள்” என்றான்.

“தாங்கள்?” என்று சந்தேகத்துடன் வினவினான் ஒருவன்.

“கொள்ளையடிப்பது எனக்குப் பழக்கமில்லாத தொழில். நான் வீதியிலேயே பாதுகாவலாக உலவிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் விரைவாகத் திரும்புங்கள்” என்றாள் இளந்திரையன்.

அப்படி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு அவன் தனியே உலவிக் கொண்டிருந்த பொழுது, மறுபடியும் அங்கே இரவுக்குக் காவலர்கள் நாவலந்து பேர் புரவிகளில் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இளந்திரையனை சந்தேகத்துடன் பார்த்தனர். யார் ஈ...ஏணிப்படி...இந்த இரவுப் போதில் குதிரை மீதமர்ந்து தனியே உலவிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கடுமையான குரலில் வினவினான் ஒருவன். இன்னொருவன், “சந்தேகத்துக்கு இடம் தரும் வகையில் தோன்றும் இவனிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பதில் என்ன பயன், சிறைப்படுத்தி வைப்போம். காலையில் விசாரிக்கலாம்” என்றான்.

இளந்திரையன் அவர்களைப் பார்த்து “ஐயா! நீங்கள் அர்த்தமில்லாமல் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், நான் ஒரு சோழ நாட்டுத் தூதுவன். மிக அவசர காரியமாக படைத்தலைவர் பாறுகோபரைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறேன். நகரத்திற்குள் நுழையும் போதே இப்படி நள்ளிரவாகிவிட்டது. சத்திரத்தில் தங்கியிருந்து காலையில் படைத்தலைவரை சந்திக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

ஆனால் அதை அந்தக் காவலர்கள் நம்பவில்லை. “இந்தக் கதையெல்லாம் நம்பமுடியாது அப்பனே! சந்தேகப்படும் விதத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் உன்னை சிறைப்படுத்திக் காவலில் வைக்கத்தான் போகிறோம். மற்ற கதையை காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம்” என்றான்.

“சரி, நீங்கள் என்னை நம்புவதும் நம்பாததும் பிறகு இருக்கட்டும். முதலில் நகரில் ஆபத்தான விஷயமொன்று இருக்கிறது. கொள்ளையர்கள் புகுந்து

விட்டார்கள் இதுதயாவது நம்புகிறீர்களா?" என்றான் இளந்திரையன்.

"என்ன கொள்ளையர்களா? எங்கே பார்த்தாய்? எப்படி இருந்தார்கள்? நாங்கள் நகர வீதிகளில் காவலுக்குச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது ஒன்றும் தென்படவில்லையே, என்ன கதையளக்கிறாயா?" என்றான் ஒருவன்.

"உங்களைப் போலவே முதல் சுற்றுக் காவலை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்த நால்வரை, இதே சாலையில் நகரத்துக்குச் சற்று தள்ளி மேற்கே தீவட்டிக் கொள்ளையர்கள் சற்று முன் கொண்டு தாக்கியதையும், பின் அந்த நால்வரையும் மரங்களில் கட்டிப் போட்டதையும் நானே பார்த்தேன். வெட்டிப் பேச்சு பேசிக் கொண்டிராமல் விரைவாகச் சென்று அவர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். முடிந்தால் கொள்ளையர்களைப் பிடிக்கப் பாருங்கள். நான் எங்கேயும் போய் விடமாட்டேன். சத்திரத்தில் வந்து என்னை விடியற்காலையில் வேண்டுமானால் சிறைப் பிடித்துப் போகலாம்" என்றான் இளந்திரையன்.

"இவ்வளவு பார்த்துவிட்டு வந்திருப்பவன் ஏன் அந்த கொள்ளையர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டிருக்கக் கூடாது? அல்லது இரவுக் காவலர்களுையாவது மாங்களிலிருந்து அவிழ்த்து விட்டிருக்கலாமில்லையா?" என்று ஆத்திரத்துடன் கூறினான் ஒருவன்.

"ரொம்ப நியாயந்தான், அவர்கள் கண்ணில் படாமல் தப்பித்து நகருக்குள் ஓடிவந்தால், அடுத்தாற் போல் கண்ணில் படுகிற காவலர்களிடம் தகவல்

சொல்லலாம் என்று நினைத்து நான் வந்து தவறுதான். முடிந்தால் இப்போது போய் அவர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். கொள்ளையர்களைப் பிடியுங்கள். இல்லாவிட்டால் என்னிடம் விசாரணை நடத்திக் கொண்டு இங்கேயே கில்லங்கள்" என்று ஏளனத் தோடும், கோபத்தோடும் கூறினான் இளந்திரையன்.

அவனுடைய பேச்சை அதற்குமேல் நம்பாமலிருக்க முய்யாத நிலையில் அந்த இரவுக் காவலர்கள், மேற்குத் திசையை நோக்கி போய்விட்டனர். அதேசமயம் மேற்குத் திசையில் திருதிருவென்று தீ கொழுந்து விட்டு எரிவது நன்கு புலப்பட்டது.

முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த காவல் வீரர்களில் ஒருவன், தன் புரவியைத் திருப்பிக் கொண்டு இளந்திரையனை நோக்கி வந்து,

"நண்பரே! நீர் சொன்னதனைத்தும் உண்மை தான் போலிருக்கிறது. மேற்கே புரவிக் கொட்டடிப் பக்கம் தீப்பிடித்து எரிந்தது. அங்கு வினை உயர்ந்த அராபியப் புரவிகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. தீவட்டிக் கொள்ளையர்கள் அவற்றைக் கொள்ளையடிக்க எண்ணிச் சென்ற வழியில்தான் இரவுக் காவலர்களைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். தக்க சமயத்தில் நீர் வந்து தகவல் கொடுத்தமைக்கு நன்றி. நான் உதவிப்படைக்குத் தகவல் கொடுத்து தக்க பாதுகாப்புசனாடன் அங்கு சென்று கொள்ளையர்களைச் சிறைப்படுத்துகிறேன். நீர் பத்திரமாக சத்திரத்தில் தங்கியிரும். நாளை உம்மை படைத் தளபதியிடம் விசேஷமாக அறிமுகம் செய்து வைக்கிறோம்" என்றான்.

“பார்த்தீர்களா! இதுதானே வேண்டாமென்பது. முதலில் விரைந்து சென்று ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனியுங்கள். நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் இப்போதென்ன அவசரம்?” என்று மிகவும் நெருக்கமானவனைப்போல் கூறி, அவனை அனுப்பி வைத்தான் இளந்திரையன்.

அந்த வீன் மேற்குத் திசையில் சென்று மறையவும், இளந்திரையனோடு வந்தப் பதினமரும் மாளிகைகளிலிருந்து வெளிவரவும் சரியாக இருந்தது. அதே சமயம் நகரத்தின் நாலாத்திசைகளிலும் மூலைக்குமூலை தீப்பிடித்து எரியவாரம்பித்துக் கொண்டிருந்தது. ஜனங்கள் விழித்துக் கொண்டு கூவுவதும், வீதிகள் பரபரப்பில் மூழ்கிக் கொண்டிருப்பதும் புலப்பட்டது.

இளந்திரையன் “வெற்றி! நண்பர்களே என் திட்டம் வெற்றி பெற்று விட்டது. புறப்படுங்கள். விநாந்து...” என்று மிகுந்த உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

“தலைவரே! தங்கள் திட்டம் நகரில் கொள்ளையடிப்பது மட்டும்தானே? நம்மவர்கள் நகரின் நாலா புறங்களிலும் தீ வைத்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறதே...மக்கள் விழித்துக் கொண்டு நகரம் பரபரப்படைவது நமக்கு ஆபத்தல்லவா?” என்றான் ஒருவன்.

“ஆம் அதுவும் என் திட்டம்தான். வெறும் கொள்ளையடிப்பது மட்டுமல்ல என் நோக்கம். நகரின் நாலா புறங்களிலும் தீப்பிடித்து எரிவதைக் கண்டு எதிரிகள் மிரள வேண்டும், எங்கு போவது எதைச்

செய்வது என்றறியாமல் திணறவேண்டும். நகரத்து மக்கள் பீதியால் அலறி, குழப்பத்தில் மூழ்கவேண்டும். அதுதான் என் நோக்கம். நான் இங்கு கத்தியை உபயோகித்து யுத்தம் செய்ய வரவில்லை. என் புத்தியை உபயோகித்து நான் பல்லவனுக்கும் வல்லவன் என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்த மட்டுமே வந்திருக்கிறேன். மீ! புறப்படுங்கள், புரவிகளை வாயு வேகத்தில் முடுக்கிவிடுங்கள். கொளுத்துங்கள் தீப்பந்தங்களை, ஆஹாரம் செய்து கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடுங்கள்!” என்று கூறி இரண்டாவது சுற்று வந்த இரவுக் காவலர்களைதான் சமாளித்த கதையையும் அவர்களுக்குச் சொன்னான் இளந்திரையன்.

அவர்கள் விலாநோக விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். அதன் பிறகு வெறிக் கூச்சலுடன் தீப்பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு விரைந்தார்கள். கடந்தை மாநகர மக்கள் பிசாசுகள் வீதிகளில் அலைகிறதோ என்று நடுங்கினார்கள். பெருந்தனத்துக் காரர்களின் மாளிகைகளில் மட்டுமே கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. வீதிகளில் பலசாலிகளாகத் தங்களை எண்ணிக் கொண்டு ஆறலைக் கள்வர்களை எதிர்க்கத் துணிந்தவர்கள் தூக்கியெறியப்பட்டனர். புரவிகளின் முரட்டுப் பாய்ச்சலில் எந்தப் பலசாலியும் ஆறலைக் கள்வர்களிடம் நெருங்கவே முடியவில்லை. அப்படி நெருங்குபவர்கள் மீதும் ஆயுதப் பிரயோகம் எதுவும் செய்யக்கூடாது என்று இளந்திரையன் எச்சரித்திருந்தான்.

பின்னிரவுப்போதில் நகரத்தை ஒரு கலக்கு கலக்கியபின், ஆறலைக்கள்வர்கள் அனைவரும்

ஆற்றங்கரையில் ஒன்று கூடினா. தீப்பந்தங்கள் ஆற்று மணலில் அழுத்தி அணைக்கப் பெற்றன.

அனைவரும் “தலைவரே! எல்லாம் தங்கள் திட்டப்படி நடந்து முடிந்தன. கடந்தை நகரமே பயப் பீதியில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறது! இன்னும் சற்று நேரத்தில் பல்லவப் படை வீரர்கள் நம்மைத் தேடி நகர வீதிகளில் அலைவார்கள். நிச்சயமாய் நானைக் காலையில் பல்லவப்படை தென்கரையை நோக்கிப் போர் தொடுக்கும்” என்று கூறினான் ஒருவன்.

தென்கரையை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தனர்.

அதே சமயம் தென் கரையிலிருந்து வந்து அங்கே அவர்களுக்காகக் காத்திருந்த ஒருவன், இளந்திரையனிடம் ஓடிவந்து ‘உறையூரிலிருந்து கூற்றுவன் படையுடன் வந்துவிட்டார்’ என்றான். அதைக் கேட்டதும் இளந்திரையனின் மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது.

“பல்லவப் படை நாளை தென் கரைக்கு வரட்டும். இன்று கடந்தை நகரில் என் புத்தியைக் காட்டினேன். நாளை தென்கரையில் அவர்களுக்கு என் சுத்தியைக் காட்டுகிறேன். இரண்டின் வல்லமையையும் அவர்கள் உணர்ந்த பிறகாவது, சோழ நாட்டைச் சுருட்டிக் கொள்ளலாம் என்று துழ்ச்சிப் புத்தியுடன் கனவு காண்பதை மறக்கட்டும் மாற்றிக் கொள்ளட்டும்!” என்று பெருங்குரலெடுத்து முழங்கினான்.

41

கூற்றுவனின் வியப்பு

நீலனுக்கு வியப்பு தாளவில்லை. கடந்தை நகரையே ஓரிரவில் துறையாடி விட்டு வந்திருக்கும் இளந்திரையனை எப்படிப் பாராட்டுவதென்றே அவனுக்குப் புரியவில்லை. வீரர்கள், இளந்திரையனின் சாகசங்களைப் பற்றி நீலனிடம் விவரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடந்தை நகரத்துப் பெரு நிலக்கிழார்கள், தனவந்தர்கள், வணிகப் பிரபுக்கள் ஆகியவர்களின் மாளிகைகளில் கொள்ளையடிக்கப் பட்ட விலைமதிக்க முடியாத பொன்னாபரணங்களும், நவரத்தினங்களும், பொற் காசுகளும் நீலனின் முன்னால் குவிக்கப்பட்டிருந்தன.

நீலன் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இளந்திரையன் அவனிடம், கடந்தையில் புரவிக் கொள்ளை மட்டும் அடிக்கப் போவதாகச் சொல்லியிருந்தான். ஆனால், இப்போது அவன் ஏராளமான அளவு பொருள் கொள்ளையும் அல்லவா அடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்...?

கடந்தையிலிருந்து வனமாளிகைக்கு பின்னிரவில் திரும்பி வந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையன் அப்பொழுதுதான் விழித்தெழுந்து வெளியே வந்தான். அவனைப்பார்த்ததும் நீலன் ஆனந்தம் மேலிட்ட வனாய், “இளந்திரையரே! நீங்கள் மிகவும் சாமர்த்தியசாலிதான். இந்த இளம் பிள்ளைகள்

உங்களுடைய வீரத்தையும், தந்திர சாகசங்களையும் பற்றி சிலாசித்துச் சொன்னார்கள். என்னிடம் கடந்தையில் புரவிக் கொள்ளை மட்டுமே அடிக்கப் போவதாகச் சொன்ன தாங்கள், இப்போது இவ்வளவு பொருள் கொள்ளையும் அடித்து வந்திருக்கிறீர்கள். உண்மையில் உங்கள் திறமை பாராட்டுக்குரியது தான் இந்தத் தொழிலின் விசேஷம் அப்படி. இதை இலகுவாக எண்ணிக் காலை வைத்து விட்டால்கூடப் போதும். அது இப்படி ஆழமாகத்தான் கொண்டு விடும். இந்தத் தொழில் ஈடுபட்டவர்கள் திருப்தி அடைவது என்பதே இருக்காது..." என்று கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனை இடைமறித்த இளந்திரையன், "கீலா! என்ன இது காலை நேரத்தில் இப்படிக் கொள்ளைத் தொழிலின் கீர்த்தி புராணம் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டாய்?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டு விட்டு,

"நான் உன்னிடம், புரவிக் கொள்ளை மட்டும்தான் அடிக்கப்போகிறேன் என்று சொல்லவில்லை இப்போது கடந்தையிலிருந்து புரவிக் கொள்ளை அடிக்காமல் வரவில்லை. நல்ல ஜாதிப் புரவிகளாக அரபு நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நூறு புரவிகளைக் கைப்பற்றி வந்திருக்கிறேன். அதற்குமேல் அங்கே நடந்தவை அனைத்தும் என்னால் அனுமதிக்கப் பட்டனவே தவிர, அவற்றில் நான் ஈடுபடவில்லை" என்றான்,

"நன்றாக இருக்கிறது இது...உங்கள் தலைமையில் வந்தவர்கள் செய்த காரியங்களுக்கு நீங்கள் தானே

பொறுப்பேற்க வேண்டும். கடந்தை நகரத்தில் ஒரு மாபெரும் கொள்ளையை நடத்திவிட்டு வந்து அதில் துளிக்கூட உங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை என்பது போல் பேசுகிறீர்களே..." என்றான் கீலன். அவனுடைய கனத்த உதடுகளில் புன்முறுவல் நெளிந்தது.

"சரி, நான் ஒரு கொள்ளைக்காரனாக மாற்றிவிட்டதாகவே வைத்துக்கொள். வெள்ளாற்றங்கரைக் காடுகளில் மறைந்து வாழும் ஆறலைக் கள்வர் களாகிய உங்கள் அனைவரையும் அடக்கி ஒடுக்க, சோழநாட்டின் யதார்த்தப் பிரஜைகளாக மாற்றவே நான் இங்கு சோழ மன்னரால் அனுப்பப்பட்டதுடன், வந்த இடத்தில் நீங்கள் என்னையும் மனம் மாறச் செய்து, கொள்ளைக்காரனாகவே மாற்றிவிட்டதாகவே இருக்கட்டும். நான் நேற்றிரவு கடந்தை நகரில் செய்த காரியங்களால், ஒரு கொள்ளைக்காரனாகவே உங்கள் எல்லோராலும் கருதப்படுகிறேன் என்றாய். இப்படிப்பட்டக் கொள்ளைக்காரனாக நான் இனியும் தொடர்ந்து இருப்பேன்!" என்றான் இளந்திரையன். அவனுடைய குரலில் கடுமை தொனித்தது.

"மன்னிக்க வேண்டும். தங்களை இழிவு படுத்தும் நோக்கத்தில் நான் எதுவும் பேசவில்லை. கடந்த இரவு கடந்தை மாநகரம் தங்கள் தலைமையில் சூறையாடப் பட்டிருக்கிறது. அங்கே கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருட்கள் இங்கே கொண்டு வந்து குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தத் கொள்ளை திட்டமிட்டு நடத்தப் பட்டதல்ல. உணர்ச்சி வயப்பட்டு நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. தங்களுடன் நான் அனுப்பிய இளைஞர்களைத்

தாங்கள், அவர்கள் இஷ்டம் போல் திரியவிட்டிருக்கிறீர்கள். இது சரியா, தவறா என்பதை பற்றிக் கூட நான் எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால், இது அவசியமா என்பதை என்னால் கேட்காமலிருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், இதன் பின் விளைவுகள் எப்படியிருக்குமோ என்ற கவலைதான் காரணம். தாங்கள் சினமடைவதைவிட சிந்தித்து ஏதேனும் வழி சொன்னால் உபயோகமாக இருக்கும்" என்றான் நீலன்.

"நீலா! உன்னுடைய கவலைகள் அர்த்தமற்றவை. ஒரு போர் வீரன் முன் கூட்டியே சிந்தித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க மாட்டான். ஆபத்துக் காலத்தில் அவனுடைய மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யும். உடனடி முடிவுகளை உறுதியுடன் எடுக்கும் வல்லமை அவனுக்கு உண்டு. நான் வெறும் போர் வீரன் மட்டுமல்ல, விவேகமுள்ளவனாகும். கடந்ததை நகருக்கு நான் ஊர்வலம் போகவா சென்றேன்? புரவிகளை அங்கிருந்து கொள்ளையடித்து வரவே சென்றேன். அதுமட்டுமல்லாமல் பல்லவ வீரர்களின் குடியிருப்புக்களில் புதுந்து நாசம் செய்து தீவைத்தமைக்குப் பதிலாக அந்த நகரத்தையே ஒரு கலக்கு கலக்கி என் வல்லமையை அவர்களுக்கு உணர்த்த நினைத்தேன். அதன்படியே அங்கு அனைத்தும் நிகழ்ந்தன. ஆனால், இன்னமும் நான் அதிகாரப் பூர்வமாக யுத்தத்தை நிகழ்த்த ஆரம்பிக்காததால் என்னுடைய வாளை உருவி, அங்கே நான் யுத்தம் செய்யவில்லை. அப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் எண்ணியிருந்தால், நேற்றிரவு எனது வாள்... கடந்தையில் ஏராளமான தலைகளைப் பந்து விளையாடியிருக்கும். எந்தப் பின் விளைவையும் சந்திக்கும் துணிவுடனேயே நான்

அங்கு செயல் புரிந்தேன். உறையூரிலிருந்து சோழப் படை வந்துவிட்டது. இனி, பல்லவர்கள் இக்கரைக் காட்டில் படையெடுத்து வந்தால் அதை நான் துணிவுடன் எதிர் கொள்வேன். நீ கூற்றுவனைச் சந்தித்தாயா...? முதலில் அவனை இங்கு அழைத்து வர ஆளனுப்பு" என்றான் இளந்திரையன்.

நீலன் ஓர் ஆளை அனுப்பி, கூற்றுவனை அழைத்துவரச் சொல்லிவிட்டு இளந்திரையனிடம், "எதற்காக உங்கள் நண்பரை அனுப்பி உறையூரிலிருந்து படை வீரர்களை அழைத்து வரச்செய்திருக்கிறீர்கள்? இங்கு ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களை என்னால் ஒன்று கூட்டி ஒரு பெரிய சைன்யத்தையே உருவாக்க முடியுமே... உறையூரிலிருந்து நீங்கள் வரவழைத்திருக்கும் வெறும் ஐம்பது வீரர்கள் இங்கே உங்களுக்கு என்ன செய்துவிடப் போகிறார்களென்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"அப்படியில்லை நீலா! என்னை இங்கு அனுப்பும் போதே மன்னர் என் தலைமையில் ஒரு படைப் பிரிவை அனுப்பி வைக்கவே உத்தேசித்தார். நான் அதை மறுத்துவிட்டுத் தனியே கூற்றுவனை மட்டும் உடனழைத்துக்கொண்டு இங்கு வந்தேன். நீங்கள் அனைவரும் சோழ நாட்டின் எதிரிகளாகவோ, அல்லது உண்மையில் பயங்கரமான ஆறலைக் கள்வர்களாகவோ மட்டுமே இருந்திருந்தால் நான் வெறும் நூறு அல்லது இருநூறு படை வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு இந்தக் காட்டுக்குள் வந்து என்ன செய்துவிட முடியும்? கள்வர்கள் மறைந்திருந்து திடீர்த் தாக்குதல் நிகழ்த்தினால் நான் அநாவசியமாக என்னுடன் வரும் படைவீரர்களைப் பலி கொடுக்க நேரும். அப்படிப்பட்ட

விவேகமற்ற செயலைச் செய்வதைவிட, நான் தனித்து வருவதன் மூலம் இங்குள்ள உண்மை நிலைகளை அறிய வாய்ப்பு உண்டு. என்னை துழுகிற ஆபத்துக்களை வெல்ல முடியுமென்ற என் நம்பிக்கையும் வலுவானது. அப்படியே துவிர்க்க இயலாத நிலையில் தான் எதிரிகளுக்குப் பரியாக நேர்ந்தாலும் இழப்பு என் ஒருவனோடு முடிந்து போகிறது... இதைபெல்லாம் எண்ணித்தான் நான் இங்கு தனியாக வந்தேன். ஆனால் இப்போது நான் எதிரிகளாகக் கருதுவது— நான் என்றால், சோழ மன்னரின் சார்பில்— பல்லவர்களை. இந்த விவகாரத்தில் நான் தனிப்பட்ட வகையில் ஆபத்துக்களைச் சமாளித்த வரை சரி, ஆனால் யுத்தம் நேரடித் தாக்குதல் என்று ஆரம்பிக்கும்போதுதான் இந்த ஆற்றங்கரைக் காடுகளிலுள்ள ஆறலைக் கள்வரின் துணையோடு எதையும் செய்வது அவ்வளவு சரியில்லை. சோழப் படை வீரர்கள் என்று ஒரு பத்துப் பேராவது என்னுடன் இருந்தால்தான் நான் செய்கிற செயல்களின் பின் விளைவுகளை அரசாங்க அதிகாரிகளுடன் சம்பந்தப்படுத்தலாம். எனவேதான் கூற்றுவனை உறையூருக்கு அனுப்பி உதவிப் படையை அழைத்து வரச் செய்திருக்கிறேன். வந்திருப்பது ஐம்பது வீரர்கள் என்றாலும், அவர்கள் சோழநாட்டுப் படைப் பிரிவினர், அவர்களுக்கு நான் தலைவன். இனி பல்லவப் படைகள் இங்கு வரட்டும். நாம் அவர்களுடன் அதிகாரப்பூர்வமான யுத்தம் நிகழ்த்துவோம்! என்றான் இளந்திரையன்.

அவனுடைய தெளிவான பேச்சும், தீட்சண்யம் நிறைந்த கணிப்புகளும் நீலனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவன், “இளந்திரையரே, உங்கள்

திட்டம் உண்மையிலேயே அருமையாக இருக்கிறது” என்று மனந்திறந்து பாராட்டினான்.

அதே சமயம் அங்கே வந்து நின்ற நீலம்பரி, நீலனைப் பார்த்து, “அப்பா, என்ன இது... காலை நேரத்தில் விழித்து எழுந்தவுடன் அருமையான திட்டம் அது இதுவென்று பேசிக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டார்கள்... காலை ஆகாரத்தைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாமல் இருக்கலாம். அதற்காக, பாவம், இவளையும் சேர்த்து ஏன் காயவைக்கிறீர்கள்? உங்கள் திட்டங்கள் எங்கே ஓடிவிடப்போகிறது? காலைக் கடன்களை முடித்து, ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடி வந்து, ஆகாராதிகளை முடித்துக்கொண்டு, ஆற அமர உட்கார்ந்து கொண்டு வேண்டிய திட்டங்களைத் தீட்டுங்களேன்...?” என்றாள் கோபமாக.

அவளுடைய கோபத்தில் இருந்த அன்பையும், ஆதங்கத்தையும் புரிந்து கொண்டு இளந்திரையன் மனதுக்குள் ரசித்தான். அவனிடம், “பாருங்கள் இளந்திரையரே, நீலம்பரிக்கு நான் பட்டினி கிடப்பது கூடப் பரவாயில்லையாம். ஆனால், நீங்கள் பசியுடன் இருக்கக்கூடாதாம், எவ்வளவு அக்கறை...!” என்று கூறிவிட்டுக் கடகடவென்று சிரித்தான் நீலன்.

நீலம்பரியின் முகத்தில் நாண மலர் மலர்ந்து விகசித்தது. “போங்குளப்பா! நான் ஏதோ காலை நேரத்தில் எழுந்து வேலைகளைப் பார்க்காமல் வெறுமே பேசிக்கொண்டு அமர்ந்துவிட்டார்களே என்று நினைவுப் படுத்த வந்தால், என்னைக் கேலி செய்கிறீர்களே?” என்று வீழிகளை உருட்டி, இதழ்களை நெளித்து கோபமும் கொஞ்சலுமாகப் பேசிவிட்டு உள்ளே ஓடிப் போய் விட்டாள்.

காவையில் எழுந்து நீராடி, கார்முகில் கூந்தல் அலைபாய, கருங்குவளை விழிமலரில் கனவுகள் தோய, விடியலில் மலரும் வெண் மூல்லைகளைச் சரம் தொடுத்த புனைகை இதழ்களில் மலர், சிலையொத்த மேனி ஒல்கி ஓசிய அவன் நடந்து வந்ததும், நயம் குவையாமல் பேசியதும் செல்லமும் சினுங்கலுமாய் தந்தையிடம் பொய்க் கோபம் கொண்டு, பாதக் கொலுசுகள் நாதமிசைக்கத் துள்ளி ஓடியதும், இளந்திரையனின் இதயத்தில் இன்பக் கவிதைகளை எழுதத் துவங்கிய அந்த வேளையில், நீலன் அனுப்பிய ஆள் கூற்றுவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். கூடத்தில் நுழைந்தவுடன் கூற்றுவன் எதையோ கண்டு திடுக்கிட்டவனைப் போல் தயங்கி நின்றுவிட்டான். அவனுடைய விழிகள் நீலனைப் பார்த்து ஆச்சரியம் மின்ன நிலைக் குத்திட்டு நிற்பதைக்கண்டு இளந்திரையன் ஒன்றும் புரியாத வனாக, கூற்றுவனின் வியப்புக்குக் காரணம் என்ன என்று யோசித்தவனாக, நீலனை கோக்கினான். நீலனும் வியப்பும் வினாக்குறியுமாகக் கூற்றுவனை கோக்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து இளந்திரையன் மேலும் குழம்பினான்.

42

கொள்ளைக் கூட்டமா? கொள்கைக் கூட்டமா?

இளந்திரையன் அப்படி மேலும் குழப்பத்திற்குள்ளாவதை விரும்பாத நீலன், கூற்றுவனைப் பார்த்து, “வா நண்பா! நீண்ட நெடுங்காலத்திற்குப்

பிறகு நாம் சந்திக்கிறோம். அதுவும் இளந்திரையன் மூலம் இந்தச் சந்திப்பு நேர்ந்துள்ளது எவ்வளவு பொருத்தம் பார்த்தாயா?” என்று முக மலரக்கூறி எழுந்து சென்று அவனை வரவேற்று நட்புணர்வு மேலிட மாற்புறத்தமுனி, அழைத்து வந்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தான்.

“நான் இவ்வளவு பெரிய அதிசயத்தையும் அதிர்ஷ்டத்தையும் இங்கு சற்றும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அதிபயங்கரர்கள் என்று எந்த ஆறலைக் கள்வர்களை எண்ணி இந்த நாளிலேயே அஞ்சி நடுங்குகிறதோ, அவர்கள் நடுவே இளந்திரையா இப்படி உறவோடும், உரிமையோடும் உலவுவது எப்படி நேர்ந்தது என்று எனக்கு முன்பு புரியவே இல்லை.

இப்போதல்லவா புரிகிறது இந்த அதிசயம் எப்படி நிகழ்ந்தது என்பது...வைரக்கியத்தை ஒரு வம்சாவளியாகவே உருவாக்கி, மாபெரும் அரசு தந்திரங்களை நிறம் மாற்றி, இனம் மாற்றி, பெயர் மாற்றி இப்படியெல்லாம் அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருப்பார் தளபதி நீலகண்டர் என்று யார்தான் எதிர்பார்த்திருக்கமுடியும். எப்படித்தான் எண்ணிப் பார்த்திருக்க முடியும்?” என்றான் கூற்றுவன்.

அதைக்கேட்டு நீலன் கடகடவென்று நகைத்தான். இளந்திரையன் குழப்பம் முற்றும் நீங்காதவனாக, “கூற்றுவா, நீ என்ன சொல்கிறாய்? நீலனை நீ முன்பே அறிவாயா?” என்று வினவினான்.

“தளபதி நீலகண்டரை அறியாதவர்கள் சோழ நாட்டில் யாருமிருக்க முடியாது இளந்திரையரே! ஆனால் அவர்தான் பயங்கரமான ஆறலைக் கள்வர்களின் தலைவன் நீலன் என்பதையும் யாரும் நினைத்துக்கூடப் பார்த்திருக்கவும் முடியாது. எல்லாம் எனக்கு நீலகண்டரைப் பார்த்த பிறகுதான் இந்த விநாடிகளில் புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது” என்றான் கூற்றுவன் சிந்தனை தோய்ந்த முகத்துடன்.

“என்ன புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது?” என்றான் இளந்திரையன்.

“என்னை நாங்கள் உதவிப்படை அழைத்துவர உறையூருக்கு அனுப்பியபோது இங்குள்ள கொடிய ஆறலைக் கள்வர்களைப் பற்றி நான் உனக்குப் பிறகு விரிவாகச் சொல்கிறேன். இங்கே யாருமே நம்ப முடியாதப் பெரும் அதிசயமொன்று நிகழ்ந்துள்ளது என்று கூறினீர்களே, அந்த அதிசயம் என்ன என்பது எனக்கு இப்போதுதான் புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது” என்றான் கூற்றுவன்.

“என்ன அதிசயம் எப்படி நிகழ்ந்தது! சொல்லேன் பார்க்கலாம்?”

“அது ஒரு பழைய வரலாற்றோடு சம்பந்தப் பட்டது. அதை இப்போது சொல்ல ஆரம்பித்தால் நேரம் அதிகமாகும். இங்கு இருப்பது ஒரு கொள்ளைக் கும்பலே அல்ல. உண்மையில் இங்கு இருப்பது ஒரு கொள்ளைக்காரனாக இருந்திருந்தால், உங்களை எதிர்த்துப் போரிடாமல், பணிந்து வரவேற்று

உபசரித்த அந்த சம்பவம் அவ்வளவு கலமமாக நிகழ்ந்திருக்காது” என்றான் கூற்றுவன்.

“கூற்றுவா, உனக்கு நீலனின் பூர்வீகம் தெரியும் என்பதால் இப்படிப்பேசுகிறாய். சோழ நாடே அஞ்சி நடுங்கும் பயங்கரமான ஒரு கொள்ளைக் கும்பலின் தலைவன்தான் நீலன். பாண்டி நாட்டுக் களப்பிரர்களும், பல்லவர்களும் கூட இந்த வெள்ளாற்றங்கரைக் காடுகளைப் பற்றி அச்சம் தெரிவித்துள்ளனர். நீயோ இது ஒரு கொள்ளைக் கூட்டமல்ல என்று நற்சான்று கூறுகிறாய். நல்ல வேடிக்கை!” என்றான் இளந்திரையன்.

“வேடிக்கையல்ல இளந்திரையரே, அது ஒரு வினோத வரலாறு. அதை நீங்கள் விவரமாக அறியும் காலம் வரும். அதுவரை கண்களால் காண்பதெல்லாம் உண்மைக் காட்சிகளாகத்தான் இருக்குமென்பதில்லை, காதுகளால் கேட்பதெல்லாம் உண்மைச் செய்திகளாகத்தான் இருக்குமென்பதில்லை என்பதை மட்டும் நினைவில் வைத்திருங்கள்” என்றான் கூற்றுவன்.

“கூற்றுவா, நீ குறுவாள் வீசுவதில் மட்டும் தான் வல்லவன் என்று இதுவரை எண்ணியிருந்தேன். இப்போது நீ கூரிய அறிவுள்ளவன் என்பதையும் நிரூபித்தவிட்டாய். நீலன் இங்கு ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தைத்தான் உருவாக்கியிருக்கிறார். ஆனால் காலம் கனியும் வரை இவர்கள் கொள்ளைக்காரர்கள் என்ற பெயரில் இருப்பதே நல்லது. வீரமும் விவேகமும் மங்கிப் போய்க் கிடக்கும் சோழநாட்டில், யாராவது வாளைத்தூக்க வேண்டும். வாளைச் சுழற்றக் கூட

வேண்டுமென்றால், அது கோவில் திருவிழாவில் வேடிக்கை காட்டத்தான் என்று கூறி, உளப்பிரர் களுக்கு அஞ்சி வாழும் வாழ்க்கையைவிட இந்த ஆறலைக்கள்வர்களுடன் வாழும் வாழ்க்கையே எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. பேசாமல் இங்கேயே இருந்து விடலாமோ என்று கூட நான் நினைக்கிறேன்" என்றான் இளந்திரையன்.

"உறையூரிலிருந்து உதவிப்படையை வர வதைத்து விட்டு இப்படிப் பேசுகிறீர்களே, இதற்கு என்ன பொருள்?" என்றான் கூற்றுவன்.

"நீ அங்கு என்ன சொல்லி உதவிப்படை வேண்டு மென்று கேட்டாய்?"

"வெள்ளாற்றங்கரைக் காடுகளில் ஆறலைக் கள்வர்களின் ஆதிக்கமுள்ள இடங்களை இளந்திரையர் அறிந்து கொண்டு விட்டார். அந்த இடங்களுக்குச் செல்லவும், எல்லைப் பகுதிகளில் நிகழும் பல்லவர் களின் அத்துமீறலைத் தடுக்கவும் ஒரு சிறு உதவிப் படையை அழைத்து வருமாறு இளந்திரையர் கோரினார் என்று கூறினேன்" என்றான் கூற்றுவன்.

"உன்கூற்றில் ஒரு பகுதி உண்மைதான். பல்லவர்களின் அத்துமீறலைத் தடுப்பதை என் கடமையாகவே நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் எந்த இலட்சியங்களை இதயத்தில் ஏந்தி நீ லலும் அவருடைய கட்டுப்பாட்டில் வளர்ந்துள்ள ஆயிரக் கணக்கான இளைஞர்களும் இப்படி இந்த காட்டில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்கிறார்களோ, அந்த இலட்சிய உணர்வுகளில் நூற்றில் ஒரு பங்கு கூட சோழநாட்டு இளைஞர்களிடமோ, அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்

களிடமோ இல்லாது போனதேன? எல்லாரும் அங்கு நாட்டியக்கலை, சிற்பக்கலை, கோவில் கட்டுதல் ஈந்தவனாம் அமைத்தல் என்றுதான் தங்கள் கவனங் களைச் செலுத்துகிறார்களே தவிர, நாடு, அரசியல், மக்களிடம் விழிப்புணர்ச்சியூட்டுதல், எதிரிகளுடன் போர் தொடுத்தல் என்று ஏன் கவனத்தைச் செலுத்த வில்லை! இதைப்பற்றியெல்லாம் என்னால் கவலைப் படாமல் இருக்க முடியவில்லையே கூற்றுவா..." என்றான் இளந்திரையன்.

"அப்படிக் கவலைப்படாமல் உங்களால் இருக்க முடியாது என்பதை நாங்கள் அறிவோம். அதனால் தான் நீங்கள் யாரையெல்லாம் சந்திப்பது அவசியமே அவர்களுையெல்லாம் சந்திக்க வகை செய்து நாங்கள் பணியாற்றுகிறோம். ஆனால் நீங்கள் இப்படி இந்தக் காட்டிலேயே இருந்து விடுவேன் என்பது போல் பேசினால், நாங்கள் உங்களைப் பற்றியல்லவா எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். நாம்னைவரும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைவிட, முனைந்து காரியமாற்ற வேண்டிய நேரமல்லவா இது?" என்றான் கூற்றுவன்.

"கூற்றுவா, நீ மிகவும் பூடகமாகப் பேசுகிறாய். பல விஷயங்களை அறிந்து கொண்டே நீ, என்னிடம் அறியாதவன்போல் நடந்து கொள்கிறாய் போலிருக் கிறது. ஏதோ பழைய கால வரலாறு என்கிறாய். நான் சந்திக்க வேண்டியவர்களைச் சந்திக்க வகை செய்து வருவதாகக் கூறுகிறாய். உன்னைப் எப்படிப் புரிந்து கொள்வது என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. ஏன் இந்த நாடகம்? என்னிடம் எல்லாரும் வெளிப்படையாகப் பேசினால் என்ன?"

“மன்னரிக்க வேண்டும். நாங்கள் நினைப்பது போல் நாங்கள் எதையும் மனநிகழவும் இல்லை. நாடகம் ஆடவும் இல்லை. ஆனாலும் அவசியம் கருதி நாங்கள் சில விஷயங்களை, அவசரப்பட்டு, வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கிறோம் என்பது மட்டும் உண்மையே குறிப்பாகச் சொன்னால், நான் தங்களைச் சந்தித்ததும், நாங்கள் தளபதி நீலகண்டரை இங்கு வந்து சந்தித்ததும், எதிர்பாராமல் நடந்த நிகழ்ச்சிகளல்ல. இதில் என்ன வேடிக்கை யென்றால், நான் தளபதி நீலகண்டரை இங்கு வந்து பார்த்த பிறகுதான் புரிந்துகொண்டேன்” என்றான் கூற்றுவன்.

“நீலன் குறுக்கிட்டு, அப்படியானால் நீ இளந்திரையரைப் பற்றி முன்பே அறிவாயா?” என்றான்.

“அறிவேன். அந்த இலட்சியத்தில் நானும் உடன் பாடு உள்ளவன்தான். நீங்கள் ஆரண்யத்திற்கு வந்து விட்டீர்கள். நான் அரண்மனையில் இருக்கிறேன். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம், விசைவாக இளந்திரையர் இங்கு வந்து காரியங்களையும் பூர்த்தி செய்து கொண்டு, உறையூருக்குத் திரும்புவதே இப்போதைய அவசியம் அவசரம். ஏனென்றால், நமது பொது எதிரி மீண்டும் போர் முரசு கொட்டத் தயாராக இருப்பதாகச் செய்திகள் வந்துள்ளன” என்று நீலனுக்கு மறு மொழியிந்தான் கூற்றுவன்.

அவர்கள் பேச்சில் நேரம் வளர்ந்து கொண்டே போகவே, மறுபடியும் நீலம்பரிவந்து காலை ஆகாராதிகளுக்காக அவர்களை அழைத்தான். அதே சமயம்

அங்கே ஓடி வந்த ஒரு வீரன் வெள்ளாற்றின் அக்கரைப் பகுதியில் பல்லவப் படைகள் கூட்டம் கூட்டமாகக் குவிந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறினான்.

43

வெள்ளாற்றுப் போர்!

வெள்ளாற்றின் வடகரையில் பல்லவப்படைகள் வந்து குவிவதாகத் தகவல் கிடைத்ததும், நீலன் ஆட்களை அழைத்துக் கட்டளைகள் இட்டுத் தளது வீர இளைஞர்களைத் தயார் நிலையில் இருக்கச் செய்தான். இளந்திரையன் கூற்றுவனை அனுப்பி சோழ வீரர்களுக்கு தழுவிலைகளை விளக்கிச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கப் பணித்தான்.

அவசர அவசரமாகக் காலை உணவருந்தி விட்டு நீலனும், இளந்திரையனும் காட்டிற்குள் சென்றனர். ஆறலைக்கள்வர்களின் இளைஞர்களும், சோழ வீரர்களும் இணைந்து யுத்த திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டனர். தென் திசைக்காட்டில் தேனீக்கள் படை புறப்பட்டது போல சுறுசுறுப்பு.

ஆற்றங்கரையை நோக்கி மறைவான இடங்களில் கல்லெறி கவண்கள் தூக்கி நிறுத்தப்பட்டன. எந்திர விற்கள் எடுத்து நிறுத்தப்பட்டு நாண்கள் இழுத்துக் கட்டப்பட்டன. இது வெறும் கொள்ளைக் கூட்டமல்ல என்பதை அந்தப் போர் ஆயத்தங்கள் நிரூபித்தின. பத்துப் பேரையோ, நூறு பேரையோ

வழி மறித்துக் கொள்ளையிட இந்த ஆயுதங்கள், இத்தனை அமைப்புக்கள் தேவையில்லை, இவை ஒரு மாபெரும் யுத்த சைன்யங்கள் உபயோகிக்கும் கருவிகள்—அமைப்புகள், கூற்றுவன் மூலைக்கு முலை புரவியைத் தட்டிவிட்டுப் பறந்து அந்தப் போராயத் தங்களைக் கண்ணுற்றுப் பிரமிப்பில் மூழ்கினான்.

ஒரிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மூங்கில் ராட்சசனைக் கண்டு கூற்றுவன் வியப்பில் விழியகல நின்றபோது, அந்த அமைப்பை சீர்ப்படுத்திக் கொண்டு நுத்தவர்களில் ஒருவன் முன் வந்து, “இதில் பக்கத்துக்கு ஆறு காங்கள் வீதம் மொத்தம் பன்னிரண்டு காங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு காத்திலும் உள்ள கயிற்றுத் துளியில் ஒரு பெரிய பரங்கிக்காய் அளவு பரிமாணமுள்ள பாறைத் துண்டுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. நடுவே கழுத்துப் பகுதியிலுள்ள ராட்சினத்தில் இறுக்கமாகக் கயிறு சுற்றப்பட்டுள்ளது. கயிற்றின் ஒரு முனையைப் பிடித்துப் பலமாக இழுத்தால் போதும், இந்த எந்திர ராட்சசன் எதிரிகளின் மீது பாறைகளால் அச்சனை செய்வான். இதன் வேகத்தையும், கல் எரிபப்பட வேண்டிய தூரத்தையும் கயிற்றை இழுக்கிற முறையினால் நிர்மாணித்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறி விளக்கினான்.

மற்றோரிடத்தில் அதைப் போலவே நிறுத்தப் பட்டிருந்த இன்னொரு கருவியைப் பற்றி விவரம் கேட்டறிந்ததும் கூற்றுவனுக்கு அதைக் குட்டிச் சாத்தான் என்று சொல்லலாமா எனத்தோன்றியது. கூடை கூடையாக சரளைக் கற்களை வாரி எதிரிகளின் மீது கல்மழை பொழியச் செய்யும் திறனுடைய அக்கருவியை வேறெப்படி அழைப்பது?

ஆறலைக் கள்வர்களின் இந்த அரிய சாதனங்கள் மட்டும் ஒரு கோட்டையின் காவல் கோபுரங்களின் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்ததால், அந்தக் கோட்டையை எந்த எதிரிப்படைகளும், நெருங்குவது என்பது அவ்வளவு சாத்தியமாக இராது என்பதை எண்ணிப் பார்த்த கூற்றுவன், தளபதி நீலகண்டனின் போரறிவையும், ஆற்றலையும் எண்ணி வியந்தான். அவர் சோழ அரசினின்று பிரிந்தது எவ்வளவு பெரிய துரதிர்ஷ்டம் என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்து வேதனைப்பட்டான்.

தென்கரைக் காடுகளில் அப்படிப்பட்ட அதிசயக் கருவிகள் ஏராளமாக மூலைக்கு முலை திடீர் திடீரென்று முளைக்கவாரம்பித்தன. வெயில் உச்சிக்கு ஏறுவதற்குள் ஆற்றைக் கடந்துவிட எண்ணி, வெள்ளாற்றின் பரந்து கிடக்கும் மணல் பாப்பில் இறங்கிய பல்லவப் படைகள் ஆற்றின் மையப் பகுதியில் கால் வைத்தபோது, திடீரென்று அப்படி ஒரு கல் மலைபொழியுமென்று சற்றும் எதிர்பாராததாலோ என்னவோ, வெள்ளத்தை எதிர்பாராமல் ஆற்றைக் கடக்க முயன்றவன், நடு ஆற்றில் திடீரென்று வெள்ளம் பிரவாகித்து வருவதைக் கண்டு முன்னால் ஓடுவதா, பின்னால் ஓடுவதா என்று புரியாமல் தவிப்பது போல் தவித்தனர். மூலைக்கு முலை சிதறியவர்கள் போக முன்னேறியவர்கள் மண்டை பிளந்து ஆற்று மணலைச் சிவப்பாக்கிக் கொண்டு விழுந்து பொடி மணலின் துடு பொறுக்க முடியாமல் நெருப்பில் விழுந்தப் புழுக்கள் போல் துடித்தனர்.

அதையும் மீறித் தலை மீது கேடயங்களைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு புற்றீசல் படை முன்னேறிப் பாய்ந்தபோது, அவற்றில் கண்களை

வென்று ஒலியெழுப்பியவாறு, இடிவிழுவது போல் கல்லுருண்டைகள் விழுந்ததுடன், எந்திர வில்லி லிருந்து புறப்பட்ட அம்புகள் சிறிப்பாய்ந்து எதிரிகளின் மார்பில் தைத்து ஓவங்களை எழுப்பின.

ஆயிரக்கணக்கான படை வீரர்களில் கல் மழைக்கும், அம்பு வீச்சுக்கும் தப்பி தென்கரையை அடைந்தவர்கள் வெகுசிலரே. அவர்களும் அங்கு தயாராக இருந்த சோழப்படை வீரர்களின் வீராவேச வான் வீச்சுக்கு நடு கொடுக்க முடியாமல் திணறினர். கூற்றுவன் தன்னாலான உபகாரமாக இருபது முப்பது பேரை நமனுலகுக்கு அனுப்பி வைத்தான். மீதிச் சிலரை இளந்திரையனின் வீரவாள் பலி கொண்டது. மற்றவர்கள் தலை தப்பினால் தம்பிரான் புண்ணியம் என்று உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடி மறைந்தனர். முற்பகலில் துவங்கிய யுத்தம் பிற்பகலில் வெகு சீக்கிரம் முடிந்துவிட்டது.

ஆனால், அவை ஒரு வெற்றியாகக் கருதி மகிழலோ, அப்படியே யுத்தத்தில் எதிரி தோற்கடிக்கப் பட்டான் என்று மகிழ்ந்து கொண்டிருந்து விடலோ இளந்திரையன் விரும்பவில்லை. உறையூரிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருக்கும் சோழப் படையினரோடு ஆறலைக் கள்வர்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வீரர்கள் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு கடந்தை நகரத் திற்குள் நுழைந்து பல்லவப் படைத்தலைவன் பாணுகோபனின் மாளிகையை முற்றுகையிட்டுத் தாக்கலாமா என்று யோசித்தான். எப்படியும் அவனோடு ஒரு நேரடிப் போரை நிகழ்த்தி அதில் வெல்வதும் வென்று, அவனை கடந்தையினின்றும் துரத்துவதுமே தனது உண்மையான வெற்றி என்பது இளந்திரையனின் எண்ணம்.

அவன் இது பற்றி நீலனிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அப்போதுதான் அந்த எதிர்பாராதச் செய்தி வந்து சேர்ந்தது. அதைக்கேட்டு நீலன், இளந்திரையன், கூற்றுவன் மூவருமே கொதித் தெழுந்தனர்.

உறையூரிலிருந்து வந்த அந்த வீரன் மிகவும் அவசரமாகத் தெரிவிக்க வேண்டிய செய்தியாதலால் புரவியை அளவுக்கு மீறிய வேகத்தில் செலுத்திக் கொண்டு வந்திருந்தான். பாவம், அந்த ஜிவன் வாயில் நுரைபொங்கி வழிய, விலா எலும்புகள் உப்பிப் புடைத்துத் தணிய பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனும் வியர்வையில் குளித்திருந்தான். களைப்பும் சோர்வும் அவனை அசத்தின. ஆயினும் அவன் உறுதியுடன் அவற்றைத் துச்சமாக உதறி விட்டு புரவியினின்றும் இறங்கி ஓடோடி வந்தான்.

அவன் தெரிவித்த செய்தி; 'சோழநாட்டின் மேற்கு எல்லையில் சேரன்களைக்காலிரும்பொறை பெரும் படையுடன் வந்து பாசறை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குத் துணையாக கொங்கு நாட்டானும் கூடி தன் பெரும் படையுடன் வந்து தண்டு இலக்கி யுள்ளான், போர்முரசு கொட்டப்பட்டு விட்டது. உறையூரிலிருந்து செங்கல்வராயரும் மாராயரும் பெரும் படையுடன் போர்முகம் நோக்கிச் சென்றுள்ளனர். மன்னர், இளந்திரையரை உடனடியாக அழைத்து வருமாறு ஆணை பிறப்பித்துள்ளார்' என்பதுதான்.

இச்செய்தியைக் கேட்டு நீலனால் பதறாமலிருக்க முடியவில்லை. கூற்றுவன் கொதித்து எழுந்தான்.

இளந்திரையன் எரிமலையாகி விட்டான் என்றே சொல்லலாம். மூவரும் தங்களைச் சமனப்படுத்திக் கொண்டு நிதானத்திற்கு வரவே வேக சிரமப்பட்டனர். கூற்றுவன்தான் முதலில் தன்னிலை அடைந்து “இளந்திரையரே! உடனே புறப்படுங்கள். நாம் இருக்க வேண்டிய இடம் இப்போது அதுதான். இது வல்ல...” என்றான்.

“உண்மையான கூற்றுவா, ஆனால் இந்த நிலையில் நாம் எப்படி இந்தச் சூழ்நிலையை உதறிக் கொண்டு போவது இல்லுமீ? அடிப்பட்ட பல்லவப்படை மீண்டும் எந்த கேரளம் தென்கரைக் காட்டில் நுழையவும். நீலனும், நீலனின் படைகளும் நம்மவர்கள் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. ஊரும் உலகமும் இவர்களை ஆறலைக் கள்வர்கள் என்று நம்பினாலும் உண்மையை நாம் அறிவோம். இவர்கள் இங்கு இல்லாவிட்டால் சோழ நாட்டின் வட எல்லை பாதுகாப்பின்றி திறந்து கிடக்கும். பல்லவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்போல் திருமுனைப்பாடி நாட்டின் கடந்த நகரை மிகப்பெரிய யுத்த கேந்திரமாக்கிக் கொண்டு, படை பலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு சோழ நாட்டை முடிந்த மட்டும் கபளீகரம் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். அப்படி அவர்களை இங்கு உன்னே நுழைய விட்டால், பல்லவப்படை உறையூர்க் கோட்டையின் கதவுகளைத் தட்டி அதிக நாட்கள் தேவைப்படாது. இந்த நிலையில் நீலனின் இலட்சியப் படைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சோழநாட்டின் அங்கீகாரத்துடன் பல்லவர்களை முடிந்த மட்டும் விரட்டிக்கொண்டு போய், காஞ்சி நகரையே முற்றுகையிட்டு விடலாமா என்று நான் யோசித்துக் கொண்

டிருந்தேன். ஆனால், நிலைமை இப்படி விரிப்பதப் படுத்துகிறதே என்ன செய்வது?” என்றான்.

அவனுடைய வேகத்தையும் விவேகத்தையும் கண்டு சந்தோஷப்பட்ட நீலன், “இளந்திரையரே, நீங்கள் நினைத்தபடி நாம் முனைந்து தாக்கினால் பல்லவர்களை காஞ்சி நகரை வீரட்டலாம். அங்கும் முற்றுகையிட்டு வெற்றிக்கொடியை நாட்டலாம். அது ஒன்றும் நமக்கு அவ்வளவு சிரமமான காரியமும் இல்லை. ஆனால், இப்போது இருக்கவேண்டிய இடம் மேற்கு எல்லைப் போர்முகம்தான். இந்தப் போரில் சேரனோடு பொருத வேண்டியவர் தங்கள்தான். கணைக்காலனின் காலத்தை முடித்து வைக்க வேண்டிய கட்டம் வந்து விட்டது. அது உங்கள் கடமையும் கூட. உடனே புறப்படுங்கள்” என்றான்.

“கடமையா? நீலா! நீ என்ன சொல்கிறாய்? சேர மன்னன் கணைக்காலரும்பொறையை அவன் சோழ நாட்டின் எதிரி என்ற வகையில் நான் எதிர்த்துப் போர் புரியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவனைக் கொல்வது என் கடமை என்று நீ எப்படிச் கூறுகிறாய்? சேர மன்னன் தனிப்பட்ட வகையில் எனக்கு எப்படி எதிரியாவான்?” என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

அதைக்கேட்டு இடிமுழக்கம்போல் சிரித்த நீலன், “அவன் சோழ நாட்டின் பரம்பரை எதிரி மட்டுமல்ல இளந்திரையரே! உங்கள் சொந்த எதிரியும் அவன் தான். அந்தக் கதை...” என்று பற்களை நற, நறவென்று ஊத்தான். கோபத்தால் அவன் விழிகள் சிவந்து ஜொலித்தன. பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிப்

போனவன்போல் காணப்பட்ட அவன் அந்தக் கதையைச் சொன்னான். அதைக் கேட்கக் கேட்க இளந்திரையனின் நரம்புகள் முறுக்கேறின. குறுதியோட்டத்தில் நெருப்பாறு கொப்பளித்தது.

44

லீலாம்பரியின் கண்ணீர்

அந்த வனமாளிகையின் மேல்மாடத்தில் லீலாம்பரி தன்னுடைய தனியறையில், அன்னப் பறவையின் மென்மையான இறகுகளால் ஆன மஞ்சத்தில் படுத்து இரவு முழுவதும் உறக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தான். பொழுது விடிந்தால் இளந்திரையன் உறையூருக்குப் புறப்படப் போகிறான் என்ற எண்ணமே அவனை வாட்டி வதைத்தது.

அன்றொரு நாள் ஆற்றங்கரையில் பார்த்தவுடனேயே அந்த சுந்தர வாலிபரின் திரு உருவம் தன் மனதில் பதிந்து போன விந்தையை எண்ணிக் கொண்டான் அவன்.

அந்த வீர புருஷன் வலையில் அகப்பட்டுத் தவித்ததையும், தான் அவனை விடுவிக்கப் போன போது நடந்த சம்பாஷணைகளையும் அவன் நினைத்துக்கொண்டான். அந்த ஆற்றங்கரைச் சம்பவங்கள் அடுக்கடுக்காய் அவன் மனதில் அலை மோதின. அதன் பிறகுதான் அவனைத் தனியே சந்திக்க நேர்ந்ததும், அப்போது 'நான் அழகில்லாதவன்

கறுப்பாக இருப்பவன்' என்று வருத்தப்பட்டு பேசியதற்கு அவன் மறுமொழியாக 'நீ ஒரு கத்சினை, கறுப்பு நில்லா, நீல மலர்' என்று வர்ணித்ததையும், 'நீலவானமும் ஆழ்கடலும் கடத்தான் கறுவேமாயிருக்கிறான். அவை அழகில்லையா? அதோ அந்தக் கருவானத்தில் முல்லைப் பூக்கள் பூத்துக் குழங்குவது போல விண் மீன்கள் ஜொலிப்பது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதோ, அதேபோலத்தான் உன் மென்னிதழில் தவழும் புன்னகையும் மனதை மயக்கும் வசீகரத்துடன் இருக்கிறது' என்று கவிதா ரசனையுடன் பேசியதும் நினைவுகளில் நீங்காது மலர்ந்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

அவன் நெஞ்சம் நோக அந்த நினைவுகளைப் பரப்பிக்கொண்டு மஞ்சத்தில் புரண்டு கொண்டிருந்த போதே பொழுது புலர்ந்தது. மிகுந்த பதைப்புடன் அவன் எழுந்து வந்தபோது, ஊடத்தில் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தபடியே கண்ணயர்ந்து போயிருந்தான் இளந்திரையன். அவனைப் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாக இருந்தது லீலாம்பரிக்கு.

இரவு முழுவதும் லீலன் இளந்திரையனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்படி என்னதான் விடிய விடியப்பேச்சு? லீலாம்பரிக்குத் தன் தந்தையின் மீதே கோபம் கோபமாக வந்தது. போர்க்களத்திலிருந்து களைத்துப்போய் வந்திருக்கும் ஒரு மனிதரிடம் அப்படி எதற்காக மூச்சு விடாமல் பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமாம்? முதல் நாள் வெள்ளாற்றில் பல்லவப் படைகள் வந்து குவிர்ததும், ஆறலைக் கள்வர்கள் கடுமையான யுத்தத்துக்குத் தயாராகி விட்டனர் என்றறிந்ததும் உண்மையில் லீலாம்பரிக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவளுக்கு அந்த யுத்தத்தை கெடில் போய் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவல் உட்டுக்கூடங்கூறதாக இருந்தது. ஏனென்றால் அந்த யுத்தத்தில் இனத்தினரையெல்லாம் எடுப்போகிறான்! கீவன் அவனை ஒரு வீரப்பெண்ணாகவேதான் எண்ணித்திருந்தான். அவளுக்குத் தந்தையுக்காக சிவபேர் முறைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்தது, சிவ ஆயுதங்களை இவருவாகக் கையாள்கிற வித்தைகளையும் கற்றுக் கொடுத்திருந்தான்.

அவன் அந்தத் தென்கரைக் காட்டில் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்வான். அந்த வனத்தில் கொடிய மிருகங்கள் இருக்கிற இடங்களுக்கெல்லாம் கூட அவன் அஞ்சாமல் சென்று திரிவதும், வேட்டையாடி வருவதும் உண்டுதான். அவனை அந்தக் காட்டின் ராணி என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அவனைப் போர்க்களத்துக்கு வர கீவன் அனுமதிக்க வேண்டுமே! அது உட்கிற காரியமா! தவிர அந்த யுத்தம் திடீரென்று முண்டுக் கொண்டிருக்கிறது. எவ்வோரும் அவசர அவசரமாகப் போருக்கு ஒடுகிறார்கள். அந்த விளையில் அவன் தங்கையிடம் வந்து செய்து கொண்டிருக்க முடியுமா என்ன?

அவன் சொல்லாமல் கொன்னாமல் மாற்றுடை தரித்து, ஒரு சோழ வீரனைப் போல் தன்னை அடங்கித்துக் கொண்டு புறியில் ஏறி, அந்தத் தென்கரைக் காட்டில் யுத்த ஆயத்தம் உட்குத்து கொண்டிருந்த இடங்களுக்கெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த இனத்தினரையெல்லாம் பின்னாலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவருடைய உண்மை யான ஆசை போர்க்களத்தைப் பார்க்க வேண்டு

மெய்ப்பதைவிட, போர்க்களத்தில் செயல்படுகிற இனத்தினரையெல்லாம் பார்க்க வேண்டுமென்பதாயே இருந்தது.

"அம்மய்யா, இனத்தினரைய்தான் என்னவொரு கறுகறுப்பான் அந்த வனத்திலே சுற்றிக் கழன்று வீரிகளை ஊக்குவித்தான். எப்படியெல்லாம் கம்பீரமாகக் கட்டளைகள் இட்டார், எத்தனா வீரத்தோடும் விவேகத்தோடும் அவர் எதிரிகள் மீது தாக்குதல் கிழித்தினார். எவ்வளவு ஆயோமாய்ப் பாய்ந்து தென்கரையில் துணுக்கிற பல்லவ வீரிகளுடன் போராடினார். எவ்வளவுவற்றையும் அவன் பார்த்துக் கொண்டு தானே இருந்தான். அப்படிப் போராடிக் களைத்த வீரனா சிறிது கூட ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவிடாமல் இந்தத் தரிதை உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு இரவு முழுக்க கைத பேசியிருக்கிறாரே என்று எண்ணும்போது அவளுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

கூடத்தில் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கண்ணயர்ந்து கொண்டிருந்த அவன், தளர்ந்து சரிந்து விடந்தது அவளுக்கு வேதனைபயத் தந்தது. அவனை எழுப்பித் தூக்கத்தைக் கலைப்பதா என்று மிகவும் யோசித்தான். பிறகு, பாவம் இவர் இப்படியே எவ்வளவு நாழியாக உறங்குகிறாரோ, கழுத்து வலிக்குமே இவரை எழுப்பிப் படுக்கையில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டுச் செய்வோம் என்றெண்ணி, சரக்கொன்றை யாத்திலிருந்து ஒரு பூக்கொத்தைக் கொய்து வந்து அதனால் அவன் முகத்தில் லேசாக வருடினான்.

உறக்கம் கலைந்து இளந்திரையன் கண் விழித்தான். அவனிடம், “மன்னிக்க வேண்டும், நான்தான் எழுப்பினேன். இப்படி இந்த ஆசனத்திலேயே அமர்ந்து உறங்குகிறீர்களே, கழுத்து வலிக்கப் போகிறது, உங்கள் படுக்கையில் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளுங்களேன்” என்றான் அவன்.

வேண்டாம் நீலாம்பரி! பொழுது புலர்ந்து விட்டது, நான் இன்று ஊருக்குப் புறப்படுகிறேனல்லவா? அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க வேண்டும்” என்றான் இளந்திரையன்.

“அதையெல்லாம் கவனிக்கத்தான் என் தந்தை போயிருக்கிறார், சோழ வீரர்கள் உண்டு முடித்து ஊருக்குப் புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் அவர் கவனித்து விட்டு வரப்போயிருப்பதாகப் பணிப்பெண் கூறினாள். தாங்கள் இன்னும் சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று நீலாம்பரி கனிவுடன் கூறினாள்.

“நான் என் கடமைகளை உணர்ந்த பிறகு உறங்கியதே குற்றம். இன்னும் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வதா... இல்லை— இனி ஓயுதல் இல்லை. தலை சாயுதல் இல்லை!” என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினான். இளந்திரையன்.

“சரிதான்! என் தந்தை இரவு நன்றாகத்தான் உருவேற்றியிருக்கிறார்— தூங்கி விழித்த பின்பும் மறக்காமல் ஒப்பிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்களே?”

“நீலாம்பரி, உனக்கு என் வேதனை வேடிக்கையாக இருக்கிறதா?”

“நன்றாக இருக்கிறதே, நான் உங்களிடம் வேடிக்கையா செய்தேன். பாவம், போர்க்களத்திலிருந்து களைத்துப் போய் திரும்பியவரை, சிறிது கூட ஓய்வெடுக்க விடாமல் என் தந்தை இரவு முழுவதும் உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு ஏதேதோ பேசித் தொல்லை கொடுத்திருக்கிறாரே என்று பரிதாபப்பட்டேன். அது உங்களுக்கு வேடிக்கை செய்வதாகப் படுகிறதோ?”

“உன் தந்தை எனக்குத் சொல்லை தரவில்லை நீலாம்பரி, என் வாழ்வின் எல்லையில் புதைத்து கிடந்த ஒரு பயங்கரமான மர்மப் புதிரை அவர் எனக்கு விவரித்துப் புரியவைத்தார். நீலாம்பரி! எந்த இரகசியங்களை அறிவதற்காக நான் ஏங்கித் தவித்தேனோ, எங்கெல்லாமோ அலைந்து திரிந்தேனோ, அந்த இரகசியங்களை அவர் எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அந்த பயங்கரமான உண்மைகளை அறிந்து கொண்ட பிறகு நான் உறங்குகிற ஒவ்வொரு நிமிடமும் நான் குற்றம் செய்கிற வேளைகளே!” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசிக்கொண்டே போனான் அவன்.

“சரி, இனி நீங்கள் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்ய வேண்டாம். உறங்காமல் விழித்திருந்து உங்கள் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுங்கள். அதே சமயம் வேறு சில குற்றங்களையும் நீங்கள் செய்யாமலிருக்க வேண்டும்...” என்றான் நீலாம்பரி.

“நீ என்ன சொல்கிறாய் நீலாம்பரி?”

“அன்பு செய்யும் ஒரு பேதை நெஞ்சத்தை மறந்து போவதும் ஒரு குற்றம்தானே? அந்தக் குற்றத்தைத் தாங்கள் செய்யாமலிருக்க வேண்டும் என்றேன்!”

“நீலாம்பரி, நீ சொல்வது எனக்குப் புரிகிறது, ஆனால் நான் ஓர் அநாதை. முழுக்க முழுக்க முரட்டுத் தனத்துடனேயே வளர்க்கப்பட்ட நான், இப்போது என் தந்தையைப் படுகொலை செய்தவர்களைத் தேடிப் பழிவாங்கும் உணர்வுகளுடன் செல்கிறேன். என்ன நேருமோ, ஏது நேருமோ நானறியேன். கனலும் நெருப்பைத் தவிர என் நெஞ்சிலே இப்போது வேறு உணர்வுகள் அனைத்தும் பொசுங்கிக் கிடக்கின்றன. இந்நிலையில் நான் உன் மனசுக்கு இதமாக என்ன வார்த்தைகளைப் பேச முடியும்...?” என்றான் இளந்திரையன்.

“உங்கள் நிலை எனக்குப் புரிகிறது, கவலைப் படாமல் செல்லுங்கள். சத்தியம் எப்போதும் தோற்ப தில்லை. அது வெற்றி பெறும் காலத்தில்தான் உங்களை ஏவுகிறது. வெற்றி நிச்சயம். வேறு உணர்வுகளெல்லாம் உங்கள் நெஞ்சில் பொசுங்கிக் கிடக்கின்றன என்கிறீர்கள். வேனிற் காலத்தில் வற்றி வரண்டு கிடக்கும் தாமரைத் தடாகத்தில் பட்டுப் போய்க் கிடக்கும் தாமரைக் கொடிகள், சரத் காலத்தில் தடாகம் ஜலத்தால் நிரம்பும்போது, மீண்டும் எப்படி பசுமையுடன் வளர்ந்து புஷ்பிக்கின்றனவோ அதுபோல் அந்த வேறு உணர்வுகளும், நினைவுகளும் தங்கள் நெஞ்சில் மீண்டும் பசுமையடையும் கரலம் வரும். அப்போதாவது இந்த அன்பு செய்யும் பேதை கெஞ்சை மறக்காமல் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன்” என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினான் நீலாம்பரி. அவள் கண்கள் கலங்கின, கண்ணீர் முத்துக்கள் உதிர்ந்தன.

இளந்திரையன் அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அங்கே “என்ன விழித்துக் கொண்டு விட்டீர்களா இளந்திரையரே? புறப்படத் தயாராகுங்கள். நான் மற்றவர்களின் பயணத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். கூற்றுவன் சோழ வீரர்களின் கூடாரத்தில்தான் இருக்கிறான்” என்று கூறிக் கொண்டே நீலன் வந்து சேர்ந்தான்.

அவனுடைய வருகையைக் கண்டு இருவரும் தங்கள் மனங்களை ஒரு நிலைப்படுத்திக் கொண்டனர். நீலாம்பரி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு உற்சாகத் தையும், பொய்க் கோபத்தையும் வரவழைத்துக் கொண்டு, “ஏனப்பா, இப்படித்தான் இவரை உட்கார்ந்தபடியே உறங்க விட்டுவிட்டுச் செல்வதா? பாவம், கழுத்து நோகாதோ? இன்று பகல் முழுக்க இவர் புரவியில் அமர்ந்து பயணம் செய்யவேண்டுமே என்று கூட நினைக்காமல் அப்படியென்ன இவ்வு முழுக்க இவரைத் தூங்கவிடாமல் பேசிக் கொண்டிருந் தீர்கள்?” என்றான் நீலாம்பரி.

“தவறுதான்மமா, ஆனால் பேசவேண்டியவற்றை பேச வேண்டிய நேரத்தில் பேசிதானே ஆகவேண்டும்! அவர் விடியற்காலம் அப்படியே உறங்கிப் போய் விட்டார். எழுப்பி அவர் உறக்கத்தைக் கலைக்க வேண்டாமென்ற எண்ணத்தில்தான் அப்படியேவிட்டு விட்டுப் போய்விட்டேன்” என்று மகளுக்கு பதில் சொல்லிவிட்டு, “சரி ஆகவேண்டியதைப் பாருங்கள். வெயில் ஏறுவதற்கு முன் பயணம் துவங்க வேண்டும்...” என்று இளந்திரையரிடம் கூறினான் நீலன்.

அவர்கள் புறப்படுகிற பொழுது தந்தையுடன் நீலாம்பரியும் சென்றாள். இளந்திரையன் சோழப்படை தங்கியிருந்த இடத்துக்குச் சென்று கூற்றுவனையும் மற்ற வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்படுகிற வரை நீலாம்பரியும் அமைதியாகவே இருந்தாள். இளந்திரையன் நீலநிடம் வந்து யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் அவனுடைய பாதங்களை தொட்டு வணங்கினான். நீலனும் பதற்றத்துடன் அவனுடைய தோள்களைப் பற்றித் தூக்கி, 'இதெல்லாம் என்ன காரியம் இளந்திரையரே!' என்றுகூறி, அவனை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

"என் தந்தையை நான் பார்த்ததில்லை நீலகண்டரே! அவருடன் பழகிய உங்களைத்தான் நான் பார்க்கிறேன். அவருடைய படுகொலைக்குப்பின் எந்த இலட்சியங்களை நெஞ்சில் எந்தித் தாங்கள் இப்படி அஞ்ஞாத வாசம் செய்கிறீர்களோ அந்த இலட்சியத்துக்காகவே நான் தங்களை ஆயிரம் முறை வணங்கலாம்" என்றான் இளந்திரையன்.

நீலன் கண்கள் பனிக்க அந்த வீர இளைஞனின் இரு தோள்களையும் பற்றிக் குறுக்கித் தட்டித் கொடுத்தான். "சென்று வாருங்கள். வெற்றி உங்கள் பக்கம் தான்" என்று ஆசிகூற அவனை அனுப்பிவைத்தான். இளந்திரையன் தன் புரவியில் ஏறிக் கொண்டு புறப்பட்டதும் நீலாம்பரியின் கண்களில் மாலை மாலையாக வழிந்தது. அடக்கமுடியாத விசம்பல்கள் ஒன்றிரண்டு வெடித்தெழுந்தன.

தந்தையின் வீரவான் !

வெள்ளாற்றங்கரைக் காட்டிலிருந்து புறப்பட்டு விட்ட இளந்திரையனுக்கு நீலன் ஏராளமான பரிகப் பொருள்களைக் கொடுத்திருந்தான். முத்துமாலை, பவழமாலை, மான்கொம்பு, மான்தோல், புலிகம், புலிப்பல், யானைத் தந்தம்—மா, பலா, வாழை போன்ற காட்டில் விளைந்த கனி வகைகள், அத்துடன் யானை தந்தத்தால் இழைக்கப்பட்ட மிக அழகான நீண்ட தொரு பெட்டி இப்படி எண்ணற்ற பரிகப் பொருள்களை நீலன் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தான்.

யானைத் தந்தத்தால் இழைக்கப்பட்டிருந்த அந்த நீண்ட பெட்டியைப் பார்த்தபோது இளந்திரையன் நெஞ்சம் வீர உணர்வுகளால் நிரம்பி விரிந்தது. எழுந்த பெருமூச்சில் இரு தோள்களும் குன்றுகளாய் உயர்ந்து துடித்தன. அப்படித் துடித்தபோது அவனுடைய இடத்தோளில் அமர்ந்திருந்த காட்டுப் பறவையொன்று தன் சிறகுகளைப் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. அது நீலாம்பரி அவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்தது.

கருநீலவண்ணக் கழுத்தும், சாம்பல் வண்ணச் சிறகுகளும் மஞ்சள் நிறக் கால்களும் குன்றுமணியைப் பதித்தது போன்ற சிவப்பும், கறுப்பும் கலந்த கண்களுமாக இருந்த அந்த விசித்திரக் காட்டுப் பறவையின் தலையில் அழகான சின்னஞ்சிறு கொண்டை யொன்றும் இருந்தது. அந்தப் பறவையை அவனிடம்

கொடுத்த நீலாம்பரி, “நீங்கள் உறையூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும், ‘நலமாக வந்து சேர்ந்தேன்’ என்று ஒரு ஓலையில் எழுதி இதன் காலில் கட்டி விடுங்கள். இது பத்திரமாக அந்தச் செய்தியை என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கும். எனக்கு அப்போதுதான் மமை நிம்மதிப்படும். அதன்பிறகு உங்களுக்கு என் நினைவு மறந்து போனாலும், அடிக்கடி இந்தப் பறவையை அங்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். எனக்கு ஏதேனும் சொல்ல வேண்டும் என்று உங்களுக்குத் தோன்றினால் அதை எழுதி அந்தப் பறவையின் மூலம் நீங்கள் எனக்கு அனுப்பலாம்” என்று கூறினாள்.

“நான்தான் உன்னை மறந்து விடுவேன் என்று கூறுகிறாயே... அதன் பிறகு எப்படி உனக்கு ஏதேனும் சொல்லியனுப்ப வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றும்?” — என்றான் இளந்திரையன்.

“ஓயாப் பணிகளுக்கிடையே ஒரு வேளை என்னைப் பற்றிய நினைவுகள் உங்களுக்கு மறந்து போயிருந்தாலும், அதை இந்தப் பறவை வந்து நினைவு படுத்துமல்லவா? மேலும் தாங்கள் என்னோடு பேச நினைத்து, பேச முடியாத தூரத்திலிருப்பதற்காக வருந்தினால் இந்தப் பறவையின் மூலம் செய்தி அனுப்பலாம் இல்லையா!” என்றாள் நீலாம்பரி, அத்துடன் அவள் ஆசையாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு அழகான மானையும் அவனுக்குக் கொடுத்து, “இந்த மானுக்கு என் தோழிகள் என் பெயரைத்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். நீலாம்பரி என்று அவர்கள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்தால் இதுதான் முன்னால் ஓடிப்போய் அவர்கள் மூன் நிற்கும்.

தில் சமயங்களில் என் தந்தை இந்த மாணை ‘நீலாம்பரி’ என்று அன்புடன் அழைத்துக் கொண்டிருப்பார். அப்போது நான் ஓடிவந்து, கூப்பிட்டவர்களை அப்பா! என்று கேட்பேன். இப்போது இந்த மாணை நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள். இதனை அழைக்கிறபோதெல்லாம், என் பெயராவது உங்கள் நூலில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்குமல்லவா! இதைச் சொல்லும்போதே அந்தப் பேதையின் கண்களில் பனித்துளிகள் பளபளத்தன.

இளந்திரையனின் புரவி முன்னால் பாய்ந்து பறந்து கொண்டிருந்தது என்றால், அவனுடைய சிந்தனைகள் இப்படிப் பின்னோக்கிப் பாய்ந்து பறந்து நீலாம்பரியைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. அவன் நினைவுப் பறவையின் சிறகுகளை ஓடித்து முடமாக்க முயன்றவனாய், தன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தவர்களை திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே புரவிகளில் வந்து கொண்டிருந்த சோழ வீரர்களில் ஒருவருடைய அணைப்பில் பத்திரமாக உட்கார்ந்து குதிசைச்சவாரி செய்து கொண்டிருந்தது, நீலாம்பரி கொடுத்த அந்த அழகியமான்.

இளந்திரையனுக்கு இணையாக வந்துகொண்டிருந்த கூற்றுவன் அவனுடைய மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டவனாக, “பிரபு! தங்கள் சிந்தனை அந்தக்காட்டுப் புறாவையே சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன்” என்றான்.

இளந்திரையனும் தன் மனசில் இறுகிக்கிடக்கும் எண்ணங்களை யாரிடமாவது பகிர்ந்து கொண்டால் மனதின் கனம் குறையும் என்ற நிலையில் “ஆம்,

சுற்றுவா; அவன்; ஓர் அழகான காட்டுப்புறா மட்டுமல்ல. கள்ளம் கபடமில்லாத புள்ளிமாலும் கூட. அவனுடைய பரிசுத்தமான அன்பை எப்படி புறக்கணிப்பது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அவனை மறக்கமுடியாமல் என் மனமும் தவிக்கிறது" என்றான்.

"அப்படியானால் படைத்தலைவர் மகளை மறந்துவிட்டீர்களா பிரபு! பாவம், அவர்கள் நாட்டிய அரங்கேற்றம் முடிந்த கையோடு தாங்கள் வெள்ளாற்றங்கரை காட்டுக்கு வந்து விட்டீர்கள். அந்தப்பெண் உங்கள் மீது எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருக்கிறாள் தெரியுமா; நான் உதவிப்படை அழைத்து வர வந்தபோது கூட என்னைத் தனியே சந்தித்து தங்களைப்பற்றி ஆர்வமுடன் விசாரித்தான். அந்தப் பெண் அவ்வாறு இருக்க, தாங்கள் என்ன வென்றால் இவ்வாறு பேசுகிறீர்களே" என்றான் கூற்றுவன்.

அவனுக்கு உடனே மறுமொழி எதுவும் கூறமுடியாமல் மௌனமாகிவிட்ட இளந்திரையன் சிறிதுவேரம் கழித்து, "கூற்றுவா, இதுபற்றி என்னால் தெளிவான எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியாது போலிருக்கிறது. போர்க்களத்தில் எத்தனை பேருடைய உடல்களைக் காயப்படுத்தினாலும் கலங்காத என் உள்ளம் இந்தப்பெண்கள் இருவரில் யாருடைய மனமும் புண்பட்டுவிடக்கூடாது என்று கலங்குகிறது. நான் எப்படி இந்த விஷயத்தில் தீர்வுகாணப்போகிறேனோ தெரியவில்லை" என்றான்.

அவர்கள் உறையூர் நகரை அடையும்போது மாலைப் பொழுதாகி விட்டிருந்தது. தீபங்கள் ஏற்றவேண்டிய வேரம். ஆனால் நகர வீதிகளின் தீபஸ்தம்பங்களில் இன்னும் தீபங்கள் ஏற்றப்படவில்லை. நகரம் கலகலப்பிழந்து காணப்பட்டது. அங்காடி வீதிகளில் ஆளரவமே இல்லை. ஏணிப்படி ஒரு துளியும் இந்த நகரை ஆட கொண்டிருக்கிறது என்று புரியாமல், யாரையாவது கூப்பிட்டு விசாரிக்கலாமா என்று நினைத்தான் இளந்திரையன். ஆனால் மணித எஞ்சாரமே அற்றுப் போனதுபோல் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் வீதிகளில் யாரைக் கேட்டு விசாரிப்பது... பக்கத்தில் இன்னொரு புரவியின் மீதமர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த கூற்றுவனைப் பார்த்து.

"கூற்றுவா, இப்படி ஒரு மயான அமைதியுடன் இந்த நகரத்தை நான் பார்த்ததேயில்லை. என்ன நடந்திருக்கும், இதன் பின்னணி என்ன என்பதைப் பற்றி உன்னால் ஏதேனும் யூகிக்க முடிகிறதா?" என்று வினவினான்.

"யூகிக்க முடிகிறது. ஆனால், ஒரு போர் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் எந்த வித யூகங்களையும் வெளிப்படுத்தலாகாது என்பது ஒரு விதி"—என்றான்.

"மக்களிடம் வீண் வதந்திகள் பரவி பயமும் பீதியும் ஏற்பட்டு விடலாகாது என்பதற்காகத்தான் அப்படி ஒரு விதி இருக்கிறது. அவசியமானவர்கள் ஆலோசிக்கும்போது யூகங்கள் தானே விட்டாக வேண்டுமென்று உதவுகின்றன. நான் தான் கேட்கிறேன் சொல்" என்றான் இளந்திரையன்.

“என் யூகம் சரியானால், அரண்மனையிலே மன்னர் இல்லை. போர்க்களம் போயிருக்கிறார். அதனால்தான் நகரம் ஒடுங்கிக் கிடக்கிறது. மக்கள் பீதி வயப்பட்டிருக்கின்றனர்” என்றான் அவன்.

அதுகேட்டு நகைத்த இளந்திரையன், “மன்னர் போருக்குப் போவது என்ன அதிசயமா? மக்கள் என்ன அறியாச் சிறுவர்களா?” என்று வினவினான்.

“அப்படியில்லை இளந்திரையரே, போர் என்பது இருவகைப்படும். ஒன்று, ஒரு மன்னன் தன் படை வலிவை மனத்தில் கொண்டு காரணம் இருந்தாலும் இல்லாது போனாலும் வலியச் சென்று இன்னொரு நாட்டின் மீது போர்தொடுப்பது. இன்னொன்று எக்காரணம் கொண்டோ எதிரி படையெடுத்து வந்தவுடன் அவனை எதிர்த்துப் போர்புரிவது. இப்போது நம் நாட்டில் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பது இரண்டாவது வகைப் போர். இதில் மக்கள் பயப்பட நிறைய சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன. எதிரி எல்லையிலேயே நின்று கொண்டிருக்கிறான். நமது படைகள் தோற்குவோ பின்வாங்குவோ நேர்ந்தால் எதிரிகள் ஆவேசத்துடன் நமது நாடு நகரங்களிலுள் நுழைந்து நாசம் விளைவிப்பார்கள். சூறையாடுவார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் மக்கள் அச்சத்துடனிருப்பதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை.

மேலும், முதல் அணிவகுப்பில் மன்னர் செல்ல வில்லை. நமக்குச் செய்தி கொண்டு வந்தவன் செங்கல் வராயரின் தலைமையில் மாராயர்தான் படைகளின் அணிவகுப்பை நடத்திச் சென்றதாகக் கூறினான். அதன்பிறகு, மன்னரே போருக்குப் போக நேர்ந்திருக்

கிறது என்றால், போர் உச்சகட்ட நிலையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதையும், நமக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை அவ்வளவு அதிகமாக இல்லையென்பதையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது” என்றான் கூற்றுவன்.

கூற்றுவன் பேசப்பேச இளந்திரையனின் முகம் இறுகிக் கொண்டே வந்தது. அவன், “அப்படியானால் நாம் அரண்மனைக்குச் சென்று கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது கூற்றுவா? நாம் உடனே போர்க்களத்தை நோக்கியல்லவா செல்ல வேண்டும்” என்றான். அவனுடைய குரலில் உணர்ச்சிகள் வெடித்துச் சிதறின.

“உண்மைதான். ஆனால், இந்த சேரத்தில்தான் நாம் நிதானமாகச் செயல்பட வேண்டும். பதற்குக் கூடாது. நகருக்குள் வந்துவிட்டோம். நமது வீரர்களும் பாவம், களைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இரவு ஓய்வெடுக்கட்டும். தாங்களும் இந்தப் பரிசுப் பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போய் பொற்கொடியின் வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு, சிறிது ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் அரண்மனைக்குச் சென்று யுத்த நிலவரம் பற்றிய முழு விவரங்களையும் அறிந்து வருகிறேன். அதன் பிறகு நமது திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்ளலாம்...” என்று கூறினான் கூற்றுவன்.

கூற்றுவனின் பேச்சில் வயது முதிர்ச்சிக் கேற்ற அறிவு முதிர்ச்சியும் இருப்பதை உணர்ந்த இளந்திரையன், அதன்படியே சம்மதித்தான். கூற்றுவன் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றதும், இளந்திரையன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த

உதவிப் படைபினரில் நீலன் கொடுத்த பொருட்களைச் சுமந்து கொண்டிருந்த சிலரைத் தவிர மற்றவர்களை அவரவர் வீடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு செங்கல்வராயரின் வீட்டை நோக்கித் தன் புரவியைச் செலுத்தினான்.

அங்கே பொற்கொடியைச் சந்தித்தவுடன் அவனுடன் பேச வேண்டிய விதத்தையும், வார்த்தைகளையும் பற்றி மனத்தில் திட்டமிட்டவாறே சென்ற அவன், அங்கே முற்றிலும் எதிர்பாராதச் சூழ்நிலை ஒன்றை சந்திக்க நேர்ந்ததும் பேச்சிழந்து, செயலிழந்து நின்றான்.

படைத்தலைவர் செங்கல்வராயரின் மாளிகையை அடைந்த இளந்திரையன், தன்னுடன் வந்த வீரர்களைப் பார்த்து, பரிசுப் பொருட்களை மாளிகையின் உள் கூடத்தில் கொண்டு போய் வைக்குமாறு உத்தரவிட்டான். வாசலில் புரவிகளின் குளம்பொலிகள் ஒலித்தவுடனேயே உள்ளிருந்து எழுந்து வந்த பொற்கொடி அங்கே கடுக்கூடத்தில் நிற்குகொண்டு, இளந்திரையன் வந்து விட்டதையும், அவனுடன் வந்த வீரர்கள் உள்ளே பல பொருட்களைக் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மலைத் தேன் நிறைந்த சுரைக் குடுக்கைகள், மாங்கனிகள், பலாப்பழங்கள், பெரிய பெரிய மலை வாழைத் தார்கள் இன்னும் என்னென்னவோ விதம் விதமான பொருட்கள் என்று அந்தக்கூடமே நிறைந்து போயிருப்பதைக் கண்டு, மலைத்துப்போனவன் போல் நின்று கொண்டிருந்தான் பொற்கொடி. அவன் வாய்

திறந்து "வாருங்கள்" என்று இளந்திரையனைக்கூட வரவேற்கவில்லை.

பொருட்களை இறக்கி வைத்தவுடன் அந்த வீரர்களையும் அவரவர் வீடுகளுக்குப் போகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்ட இளந்திரையன், "பொற்கொடி, என்ன அப்படியே சிலைபோல் நின்று விட்டாய், ஒருவேளை ஏதேனும் கோபமா?" என்று விசாரித்தான்.

"நான் யார் உங்கன்மீது கோபப்பட... அப்படியே நான் கோபப்பட்டால்தான், அது உங்களை என்ன செய்துவிடப்போகிறது? இங்கு எதற்காக இப்படி ஏராளமான பொருட்களைக் கொண்டு வந்து குவித்து வைத்திருக்கிறீர்கள்... இவையெல்லாம் யாருக்காக? முதலில் அந்த ஆட்களை அழைத்து இவற்றை எடுத்துப்போக சொல்லுங்கள்..." என்று சிலம் கலந்த குரலில் படபடவென்று பேசினான் பொற்கொடி.

அந்தக் கூடத்தில் விளக்குகள் மங்கலான ஒளியைப் பொழிந்து கொண்டிருந்ததால், பொற்கொடியின் முகத்தில் தாண்டவமாடுகிற உணர்வின் அடையாளங்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாததாலோ, அல்லது அவளிடம் வெகு நாட்களாகப் பேச முடியாமல் வெகுதூரம் சென்று திரும்பி யிருக்கிற தன்னை அவள் அன்புடன் வரவேற்பாள், ஆவலுடன் பேசுவாள் என்றெல்லாம் எண்ணியிருந்த எண்ணங்கள் பொய்த்துப் போனதால் ஏற்பட்ட ஆதங்கத்தினாலோ அவளும் அவளிடம் கடுகிடுபாகவே பேசினான்.

“இவை உனக்குத் தேவையற்றவையாக இருக்கலாம். அல்லது நீ நினைத்தால் உடனே பெறக்கூடிய சர்வ சாதாரணமான பொருட்களாக இருக்கலாம். ஆனால், இவை என் வீரத்திற்கும் வெற்றிக்கும் அடையாளங்கள். ஓர் அன்பு மனிதரால் எனக்களிக்கப்பட்ட பரிசுப் பொருட்கள். விலை மதிப்பற்ற இந்த யானைத் தந்தங்களையும், காட்டில் விளைந்த கனிகளையும், தேன் குடங்களையும் தெருவிலா தூக்கி யெறியச் சொல்கிறாய்...? நான் இவற்றை எங்கு கொண்டு செல்வேன்...? பெரியவர் சிவானந்த அடிகள் என்னை இந்த நகரத்திற்கு அனுப்பியபோது, இந்த வீட்டுக்குத்தான் போகச் சொன்னார். இந்த வீட்டில் உள்ள மனிதரை சந்திக்கத்தான் நான் இந்த நகரத்திற்கே வந்தேன். இந்த நகரத்தின் வீதிகளிலேயே என்னை அந்த மனிதர் தாமாகவே வந்து சந்தித்து அவரே என்னை இங்கு அழைத்தும் வந்தார். அது முதல் எனக்கு வீடு என்று ஒன்று இருப்பதாக நான் நினைக்க வேண்டியிருந்தால் இந்த வீட்டைத்தான் நினைத்தேன். எனவே இந்த வீட்டில் உள்ள சிலர் என்னை வெறுத்தாலும் நான் இந்த வீட்டையும் அந்த மனிதரையும் வெறுக்கவோ மறக்கவோ முடியாது. இந்த பொருட்களை நான் அவருடைய திருப்பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கவே இங்கே எடுத்து வந்திருக்கிறேன். இதைத் தடுக்க யாருக்கும் உரிமை இல்லை...”

அவனுடைய சின மொழிகளைக் கேட்ட பொற்கொடி “அப்படியானால், இனி இந்த வீட்டுக்குத் திரும்பி வரவே முடியாதவாறு போர்க்களத்தில் வீரமணமடைந்து விட்டார் அந்த மனிதர், இந்தப் பொருட்களையெல்லாம் அங்கே கொண்டு போய்

அவரது பாதங்களில் சமர்ப்பியுங்கள்...” என்றான். அவனுடைய குரலில் சினத்தோடு சோகமும் இழைந்தது.

நெருப்புச் சாட்டைகளைச் சொடுக்கிக் சுழற்றித் தன்னை யாரோ அடித்து கொளுஞ்ருவது போன்று தன்காதுகளில் விழுந்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட இளந்திரையன், அளவிலிட்ட புழுப்போல் துடித்தான்.

“பொற்கொடி, நீ சொல்வதெல்லாம் நிஜம் தானா?” என்ற அவனது குரல் ஆத்திரத்தாலும் உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பாலும் நடுங்கியது.

“ஆம், வெறும் நிஜம் மட்டுமல்ல. பயங்கரமான நிஜம். நினைத்தால் நெஞ்சே பதறித் துடிக்கிற நிஜம். என் தந்தை போர்க்களத்திலே சூது முறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டு மாண்டார். இந்த பயங்கரமான செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு மனம் பதைத்து துடித்து நலிந்து போய்க் கிடக்கும் என்னிடம் வந்து நின்று கொண்டிதான் நீங்கள் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்...” என்றான் பொற்கொடி.

“பொற்கொடி, உன் நிலை எனக்குப் புரிகிறது. அதற்காக நீ என்னிடம் இவ்வளவு கடுமை காட்டிப் பேச வேண்டுமா? நான் இந்தச் செய்தியை இப்போது தான் உன் மூலம் அறிகிறேன். போர் துவங்கிய மூன்று நாட்களுக்குள் இப்படியொரு மரபாதகம் நிகழ்ந்திருக்கும் என்று நான் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. போர் முண்டுவிட்டது என்றறிந்து நானே ஆவேசமாகத்தான் ஓடிவந்து கொண்டிருக்கிறேன். அதற்குள் இப்படியொரு அகியாயம் நடந்து விட்டிருக்கிறது. சரி, நடந்ததைச் சொல். படைத்

தலைவரை அந்த மாபாலிகள் எப்படிப் படுகொலை செய்தார்கள்...?" என்று வினவினான் இளந்திரையன்.

"முதல் நாள் போரிலே என் தந்தையின் தலைமையில் சோழப் படைகள் மாபெரும் தீரத்துடன் போரிட்டு வெற்றி முகம் கண்டனர். தோற்றுப் பின் வாங்கியது சேரப் படைகள். அன்றிரவு நயவஞ்சகமாகக் குள்ள கரிகளைப் போல் சோழப் படைகளின் பாசறைகளினூடே புருந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கியிருக்கின்றனர். அப்போதும் சட்டென்று விழித்தெழுந்து உடைவாளை உருவி மின்னல் வேக வீச்சில் நாவலந்து பேரை வெட்டி விழ்த்திய என் தந்தை, மற்றவர்களுடன் கடுமையாக எதிர்த்துப் போரிட்டிருக்கிறார். ஆனால் ஆறு பேர் சூழ்ந்து கொண்டு அவரைக் கடுமையாகத் தாக்கி நிராயுதபாணியாக்கி, வெட்டிச் சாய்த்து விட்டிருக்கிறார்கள். அருகிலுள்ள கூடாரங்களில் உள்ள சோழ வீரர்கள் யாரும் உதவிக்கு வராதவண்ணம், முன்னேற்பாடாக அவர்களுக்கு மயக்கம் உண்டாக்கப்பட்டிருந்திருக்கிறது. இப்படி ஒரு கோரப் படுகொலைக்கு ஆளாகி என் தந்தை இறந்திருக்கிறார்..." என்று கூறிய பொற்கொடி, அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த உணர்வுகளைக் கூட்டுப்படுத்த இயலாதவளாய் வெடித்தப் பிரிவும் துக்கத்தோடு விசம்பி விசம்பி அழுதாள்.

புயலில் சிக்கித் தவிக்கும் பூங்கொடி போல், துக்கம் தாங்கமாட்டாது குலுங்கிக் குலுங்கி அழும் அவளைச் சமாதானப்படுத்துவது தன் கடமை என்று

உணர்ந்த இளந்திரையன், அவருகில் சென்று மெல்ல அவளைத் தன் மார்பில் சாய்த்து அணைத்தவாறு, ஆறுதல் மொழிகள் கூறித் தேற்றினான்.

"உன் தந்தை இறுதிவரை இணையற்ற வீரத் துடன்போரிட்டு மண்டி ருக்கிறார். அவருடைய இழப்பு உனக்கு சாதாரணமானது அல்ல என்பது நான் அறியாதது அல்ல. மனதைத் தேற்றிக்கொள். இந்தப் படுகொலையை எந்த மாபாதகர்கள் செய்தார்களோ அவர்களை அதே போர்க்களத்தில் நான் வீரட்டி வீரட்டிக் கொன்று பழி வாங்குவேன். இது உன் தந்தை மீது மட்டுமல்ல, இதோ இந்தத் தந்தப் பேழையிலிருக்கும் ஒரு மகத்தான வீர புகுஷனின் புனிதமான வாள் மீதும் சத்தியம்" என்றான்.

அழுத கண்களைத் துடைத்துக்கொண்ட பொற்கொடி, "என்ன இந்த அழகான தந்தப் பேழைக்குள் ஒரு வானா இருக்கிறது? அது யாருடைய வான்—யார் அந்த வீரபுகுஷி?" என்று வினவினான்.

"ஆம், ஒரு காலத்தில் இந்த சோழ மண்டலத்திலேயே இணையற்ற வீரபுகுஷராக எந்த மனிதர் கருதப் பட்டாரோ, எவருடைய பெயரைக் கேட்டால் எதிரிகள் எமனையே கண்டதுபோல் நடுங்கி செத்தார்களோ, அந்த மகா வீரரின் வான்தான் இந்தப் பெட்டிக்குள் இருக்கிறது. இதோ அதை எடுத்துக் காட்டுகிறேன் பா" என்று சொல்லியவாறே, அவன் அந்த தந்தப் பேழையைத் திறந்து உள்ளிருந்த தங்கப்பூண் களிபட்ட உறையை வெளியே எடுத்து வானை உருவினான்.

அந்த நீண்ட வானின் பளபளப்பிலும், அதன் விடியில் இழைக்கப்பட்டிருந்த மாணிக்கக் கற்களின்

செந்நிற ஓளியிலும் அந்த மாரிகையின் கூடமே பிரகாசத்தில் மூழ்கியது. நெருப்புக் கண்களைப் போல் ஓளி மின்னி அச்சத்தை உண்டாக்கும் அந்த வீரவானைப் பார்த்து, வியப்பில் மூழ்கிப்போன பொற்கொடி, இது யாருடைய வான் என்று சொன்னார்கள்!— என்று மீண்டுமொருமுறை ஐயத்துடன் வினவிய போது, இளந்திரையன் தன் நெஞ்சை கம்பீரமாக நிமிர்த்திக் கொண்டு கண்களில் வீரக் கனல் மிக்க, “என் தந்தையின் வான்” என்று சொன்னான்.

46

அறுவர் கூட்டும், அதர்மப் படுகொலைகளும் !

இளந்திரையன் அந்த அற்புதமான வீரவான் சோழ மண்டலத்தின் கீர்த்திமிக்க ஒரு மகாவீரரின் வான் என்று, அந்த இணையற்ற வீரபுருஷர் தன் தந்தையென்றும் கூறியதும் மிகவும் வியப்படைந்தவனாக, “தங்கள் தந்தை யார் என்பதை நான் அறியலாமா? அவர் பெயரென்ன? என்று அவனிடம் வினவினான்.

“அவர் இந்த சோழப் பேரரசின் முன்னாள் படைத்தலைவர் சென்னி!” என்றான் இளந்திரையன்.

வியப்பின் எல்லைக்கே சென்றுவிட்ட பொற்கொடி, தந்தையை இழந்த துயரத்தையும் சற்றே மறந்தவளாய் மகிழ்ச்சியுடன் விழிமலர்ந்து, “அந்த மாவீரரின் புதல்வரா தாங்கள்? அவரைப் பற்றி நான் நிறையவே

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த நாட்டு வீர இளைஞர்களின் ஆதர்ஸபுருஷரல்லவா அவர்... சக்கரவர்த்தியின் சகோதரம்கூட என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர் மாபெரும் வீரராக இருந்ததுடன், மகத்தான தியாகங்களையும் செய்தவர் என்றும் பெரிமயங்கள் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன். இத்தனை அறிந்திருந்தும், அவருடைய புதல்வர்தாம் தாங்கள் என்பதை நான் இதுவரை அறியவில்லையே...?” என்றான்.

“நாம் ஒருவரைப்பற்றி அறிந்த விஷயங்களைவிட அறியாத விஷயங்கள் அனேகம் இருக்கக்கூடும் பொற்கொடி. அவற்றை காலம்தான் நமக்கு உணர்த்த வேண்டும். தவிர என்னைப் பற்றிய இந்த விவரங்கள் எனக்கே சிலநாட்களுக்கு முன்னர்தான் தெரிய நேர்ந்தது. அது இருக்கட்டும், நாம் என்னைப் பற்றியோ, என் தந்தையைப் பற்றியோ பேசிக் கொண்டிருக்கும் தருணம் இதுவல்ல. நான் உடனே போர்க்களத்திற்குச் சென்றாகவேண்டும். உன் தாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தால் அவர்களைச் சற்று எழுப்பு. நான் அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, இந்த மானாத் துயரிலிருந்து அவர்களை மீட்பது அவ்வளவு சுலபமில்லை என்றாலும், அவர்களிடம் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லி, அவர்கள் ஆசியுடன் விடை பெற்றுப் போருக்குச் செல்ல நான் விரும்புகிறேன்...” என்றான் இளந்திரையன்.

அதைக்கேட்டதும் பொற்கொடி கலகலவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். கண்களும் முகமும் ஆற்றொணாத் துயரில் அழுதழுது வீங்கிச் சிவந்து கிடக்கிற நேரத்தில், “இவள் எதற்காக இப்படிச் சிரிக்கிறாள்” என்று அவன் குழம்பினான்.

“என் அன்ணையை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்ப முடியாது...”

“என்?”

“அது மீளாத்துயில்... மனிதர்களால் எழுப்பக் கூடிய உறக்கமல்ல அது!”

“பொற்கொடி...” என்று வீறிட்ட இளந்திரையன், “நீ என்ன சொல்கிறாய்...உன் தாயும் இறந்துவிட்டார்களா?” என்றான்.

“ஆம்; ஆனால் அது வெறும் இறப்பு அல்ல, போர்க் களத்திலே என் தந்தை இறந்தார் என்ற செய்தியைச் செவியுற்றதுமே அவள் தன்னை ஓர் உத்தமபத்தினி என்று நிரூபித்துக் கொண்டாள். அடியற்றமரம்போலவிழுந்த அவள் உடல், உயிரற்றுக் கிடப்பதை நாங்கள் சில விநாடிகள் கழித்தே உணர்ந்தோம். அவள் போய் விட்டாள். நான்தான் நடைப்பிணமாக இந்த மாளிகையில் ஏதோ புதையலைக் காக்கும் ஒரு பூதம்போல் உயிருடன் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்...” என்றாள் பொற்கொடி.

“உன் மென்மையான இதயத்தை எவ்வளவு பெரிய கனத்த சுமையுடன் துன்பம் அழுத்துகிறது என்பதை என்னால் உணர முடிகிறது பொற்கொடி. இனி கவலைப்பட்டு ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. நீ எதற்காகவும் மனம் உடைந்து நலிய வேண்டாம் இனி நான் இங்கு ஒரு கொடிப்போதுகூட நின்று கொண்டிருக்க முடியாது. களம் நோக்கிச் செல்கிறேன். என் தந்தையின் வீரவாள் எனக்கு வெற்றியைத்தான்

தேடித்தரும். இதில் சந்தேகமில்லை. வெற்றியுடன் விரைந்து திரும்புகிறேன். அதுவரை காத்திரு. மனதைத் தேற்றிக்கொள்...” என்று கூறிய இளந்திரையன் அந்த உட்கூடத்திலிருந்து வாசற் புறத்தை நோக்கி விரைந்தான். அப்போதுதான் அங்கே, வழியிலேயே பிரிந்து அரண்மனைக்குச் சென்றிருந்த கூற்றுவன் வந்து புனியிலிருந்து இறங்கினான். அவனைப்பார்த்து இளந்திரையன்,

“கூற்றுவா, நாம் இல்லாத நேரத்தில் இந்த வெல்லாம் கடந்து விட்டது தெரியுமா...” என்று பேச ஆரம்பித்ததுமே,

“தெரியும் இளந்திரையரே. நானும் அனைத்தையும் கேள்வியுற்றேன். அரண்மனை சென்றதும் எல்லா விவரங்களையும் சொன்னார்கள். போர் மிகவும் உக்கிர நிலையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். சேரனும், கொங்கு நாட்டானும் கூடி, செங்கல்வராயரைப் படுகொலை செய்திருக்கிறார்கள். இதே போன்ற அதர்மமான முறையில்தான் தங்கள் தந்தையும் படுகொலை செய்யப்பட்டார். அப்போதும் ஆறுபேர் கூடித்தான் அக்கொடுமையைப் புரிந்தார்கள். சேரனின் யுத்த தந்திரம் இதுதான். போரிலே தோல்வியைத் தழுவவேண்டிய நேரத்தில் இப்படி அறுவர் கூட்டுடன் பூனைகளைப்போல் பதுங்கி வந்து புலிகளின் பாசறையில் நுழைந்து, தனித்திருக்கும் சமயத்தில்—உறக்க நேரத்தில்—மாபெரும் வீரர்களைப் படுகொலை புரிந்து விடுவது, அதன் மூலம் தலைவனிடமிருந்து படைகளை வெகு எளிதில் விரட்டியடித்து விடலாம் என்று கனவு காணுவது—ஆனால் ஒருதரம்கூட அவன் எண்ணம் பலித்ததில்லை.

முதல் போரிலே நமது சோழப்படைக்குத் தலைமை ஏற்றவர் மூவன் என்ற மாவீரர். பந்துரான் கடந்த அந்த யுத்தத்தில் நமது படை வெற்றியேமல் வெற்றி குவித்து நின்றது. சேரப்படையில் பல்லாயிரவர் மாண்டனர். படை சிறுத்தது. அதையும் சிதறியோடும் நிலை. அப்போதுதான் கணைக்காலன் இந்த அறுவர் கூட்டுச் சதிப்படுகொலை என்ற இழிமுறையை கைக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். மாவீரர் மூவன் இந்தக் கயமைத்தன மான முறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டு மாண்டார். அவரைக் கொன்றதோடு விடவில்லை இந்த மரபவிகள் அவருடைய வீரத்திரு முகத்தைச் சிதைத்து முகத்தில் சற்று எடுப்பாகத் துருந்திக் கொண்டிருந்த அவரது முன்பல் ஒன்றைப் பிடுங்கி எடுத்துப்போய், தன் கோட்டையின் கதவத்தில் தங்கப்பூண் இட்டுப் பதித்து வைத்தான் சேரன். அது அவனுடைய வெற்றிக்கும் வீரத்திற்கும் அடையாளமாம். எவராலும் வெல்ல முடியாத இணையற்ற வீரரான மூவனை அவன் வெற்றி கொண்டு விட்டாலும், சேரனுக்கு எவ்வளவு இழிந்த புத்தி என்பதைத்தான் நாடு அப்போது வாய் ஓயாமல் பேசியது. மனம் ஓயாமல் வருந்தியது, அவனுக்கு முன்னால் நின்று வாளை சுழற்றி வென்றதாக ஒருவன் கூடச் சொல்லிக் கொள்ள முடியாது என்பதை அப்போது உலகமே அறிந்திருந்தது, அப்படிப்பட்ட வீரப் பெருமகனைப் படுகொலை செய்துவிட்டுத்தான் இவன் தன் வீரத்தைப் பறை சாற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த அவமானத்தைத் துடைப்பதற்குத்தான் தங்கள் தந்தை ஆவேசத்துடன் படையெடுத்துச்

சென்று, சேரனின் தொண்டிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார். ஏழுநாள் கோட்டைக்குள்ளேயே ஒளிந்து கொண்டிருந்தான் சேரன். எப்போதுமே அவன் தனித்துப் போரிட்டதில்லை. நப்பு நாடுகளின் படை உதவிகளைக் கோரி, அவை வந்து சேரும்வரை காத்திருந்து, பத்திரமான குழுவிலை உருவாகிவிட்டது என்று அறிந்த பின்பே, கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு வெளி வந்தான். இரண்டு நாள் யுத்தத்தில் தங்கள் தந்தை காலனின் பிரதிரிதியாகத்தான் வந்திருப்பதை நிரூபிப்பது போல் எதிரிப் படைகளை கிர்மூலமாக்கினார். உதவிக்கு வந்த படைகள் தலைதெறிக்கப் புறமுது கிட்டு ஓடின. சோழப் படைகள் சேரனின் கோட்டைக்குள் புதுத்து சர்வநாசம் செய்ததுடன் அவனுடைய அரண்மனைக் கதவில் பதித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மாவீரர் மூவனின் பல்லையும் கைப்பற்றிக் கொண்டது.

நமது வெற்றிப்படை உறையூருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஓர் இரவுப்போது, வழியில் துகின்மனைகள் அமைத்துத் தங்க வேந்தது, அப்போதுதான் சேரன் அந்த இரண்டாவது படுகொலைப் புரிந்தான். தோற்றோடியவன் அப்படித் தன் துணைவர்களை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு, சதிமுறையில் நமது வெற்றிப் படையினரைப் பின் தொடர்ந்து வருவான் என்று யாருமே எதிர்பார்க்க வில்லை. நயவஞ்சகன் நரித்தனமாக வந்து, அப்போது யாரைப் படுகொலை செய்தான் தெரியுமா? என்று கேட்டு கூற்றுவன் இளந்திரையனைப் பார்த்தான்.

“சொல் கூற்றுவா! யாரைக் கொன்றான் அப்போது...என் தந்தை அப்போதுதான் படுகொலை செய்யப்பட்டாரா?” என்று ஆவேசத்துடன் வினவினான் இளந்திரையன்.

“இல்லை. அப்போது அந்த மாபாதகன் சதியில் மாண்டவர் சோழப் பேரரசின் பிஷ்மர். அவரை மாமன்னர் எப்போதுமே ‘பிதாமகரே!’ என்றுதான் அழைப்பார். எழுபது வயது பெரியவரான பழையன் மாறன் என்ற அந்த முதுபெரும் வீரர் இணையற்ற வீரராவார். மன்னர் பிரானுக்கு ஆசனாய், அமைச்சனாய், போர் முறைகளை வகுத்துக் சொல்லும் தள நாயகராய் அவர்தான் இருந்தார். அவர்மீது அளவற்ற அன்பும், மரியாதையும், வைத்திருந்தார் மன்னர். ‘தாங்கள் ஆலோசனைகளைச் சொல்லுங்கள். போர் முறைகளைச் சொல்லுங்கள். ஆனால் இந்த வயதில் தாங்கள் போர்க்களத்திற்குச் செல்ல வேண்டாம்’ என்று மன்னர் எவ்வளவோ கூறியும் கேளாது,

‘மன்னருக்கு ஊழியம் செய்வது மகாபாக்கியமானது. அதைவிட மகாபாக்கியம் போரிலே வீர மரணம் அடைவது. என் இறுதி மூச்சுவரை நாட்டுக்கு உழைப்பேன். என் உடலிலே வலுவிருக்கிறது. நான் வயதானவனானாலும், தள்ளாடாமையில் நலிபவனல்ல’ என்று கூறி எல்லாப் போரிலும் எங்களுடன் வந்தார், வழி காட்டினார். அவர் நடத்திச் செல்கிற யுத்த தந்திரங்கள் இருக்கிறதே, அவை வெகு அற்புதமானவை. அப்படிப்பட்ட அந்த மாவீரர்—எதிர்த்து நின்று எழுவர் வாளைச் சுழற்றினாலும் தளராமல் சமாளிக்கும் வல்லமை

யுள்ளவர்—கண்ணயர்ந்திருக்கும் வேணையில் நயவர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டு மாண்டார்.

அவருடைய மரணத்தை சகித்துக் கொள்ள முடியாத மன்னர் பெரும் சினம் கொண்டு, தாமே தலைமையேற்று கொங்கு நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார். அப்போது சேரன் கணைக்காலன் அங்குதான் இருந்தான். குறும்புக்கொங்குக்காரித் தலைவன் நன்னன். பெரும் படைவலிவுள்ளவன். அவனுடைய உதவியினால்தான் சேரன் செருக்குற்றுத் திரிந்தான். இந்த நய வஞ்சகப் படுகொலைகளுக்குக் கெல்லாம் நன்னன் காரணகர்த்தனாக இருந்தான். எனவேதான் மன்னர் அவனை ஒடுக்க, திருப்போர்ப் புறத்தை முற்றுகையிட்டார்.

முன்று நாளில் முடிய கோட்டையின் கதவுகள் திறந்தன. சேரனும் பெருஞ் சேனையைத் திரட்டி யிருந்தான். மனிதப் படையைவிட மிகுதப் படையையே அவன் அதிகம் நம்பினான் போலும். அல்லது முந்தைய யுத்தங்களில் ஏராளமான வீரர்களைப் பலிகொடுத்து விட்டிருந்ததால் அவனால் உடனே பெரும்படையைத் திரட்டுவது சாத்தியமில்லை போலும். பத்தாயிரம் யானைகளைக் கொண்டு வந்துவிட்டான். அவைகள் எல்லாம் கூட்டு யானைகள். கள்வெறி வேறு ஊட்டப்பட்டிருந்தது. பெரும் சங்கிலிகளால் பிணைத்து நிறுத்தப்பட்டிருந்த போது, அவற்றில் ஒரு யானை மதம்பிடித்து அதாகதம் செய்யத் துவங்கி விட்டதாம். அதன்மீது கணைக்காலன் பாய்ந்து வெகு நேரம் போராடி அதை அடக்கியிருக்கிறான். அந்தச் செயல் அவனை

அவர்கள் நடுவே ஒரு மாபெரும் வீர புருஷனாக எண்ணிப் போற்றிக் கொண்டாடச் செய்திருக்கிறது.

அவர்கள் மிகப் பெரிய யுத்த தந்திரமாகக் கோட்டைக்குள் ஆயிரக்கணக்கான யானைகளை அணிவகுத்து நிறுத்தியிருந்தனர். நமது படையினர் கோட்டைக் கதவுகளைத் தகர்த்ததும் உள்ளிருந்து பாய்ந்துவரும் கள்வெறி பிடித்த யானைக் கூட்டத்தின் காலடிகளில் சிக்கி நம்மவர்கள் அழிய வேண்டும் என்பது அவர்கள் திட்டம்.

அதைத் தங்கள் தந்தையின் மதிநுட்பம் வெகு சுலபமாக வெற்றிக்கொண்டது. அவர் படையை அர்த்தசந்திர வடிவமாக நிறுத்தியிருந்தார். நிலாப் பிறை போன்ற அந்த அமைப்பின் கூரிய முனைகளையே வளைத்து நகர்த்திச் சென்று கோட்டைக் கதவுகளை மோதி தகர்க்கச் செய்தார். அந்தப் பெரும் கதவுகளின் இரும்புச் சலாகைகள் உடைந்து நொறுங்கித் தகர்ந்ததும் கதவுகள் திறந்தன. உள்ளிருந்து காட்டானைகள் ஈட்டிகளால் குத்திவிடப்பட்டு ஆங்காரமாய் பிளிறிக் கொண்டு ஓடிவந்தன.

இந்த விபரீதங்களை ஓரளவு முன்கூட்டியே யூகித்திருந்த தங்கள் தந்தை, சோழப்படைகளைக் கூட்டமாக நிறுத்தாமல், நிலாப்பிறை வடிவில் நிறுத்தியிருந்ததால், சுலபமாகப் பின்வாங்கி, ஒதுங்கி நிற்க முடிந்ததுடன், பிறையின் இரு கூரிய முனைகளுக்கும் நடுவே யானைப்படை வந்து நுழைந்ததும் அதைச் சூழ்ந்து கொண்டு தீப்பந்தங்களால் சுட்டுவெறியேற்றி, அவற்றை மீண்டும் கோட்டைக்குள்ளேயே மருட்சி

யுற்று ஓடச் செய்ய முடிந்தது. அதன் விளைவு கோட்டையின் உட்புறம் அவர்களால் ஏவப்பட்ட காட்டானைகளாலேயே கதி கலங்கியது. பயிற்சியற்ற காட்டானைகள் கள்வெறியாலும், தீப்புண்களால் ஏற்பட்ட சினத்தாலும், கட்டுப்படுத்தி அடக்க முடியாத நிலையில் கோட்டையைத் தாள் தாளாக்கின.

அடுத்த இரண்டு நாள் யுத்தத்தில் கொங்குப் படையும், சேரப் படையும் பெருமளவில் சீரழிந்தன. அவர்கள் திட்டமிட முடியாத நிலையில் மூலைக்கு மூலை பாய்ந்து வந்து, தங்கள் தந்தையின் திட்டமிடப்பட்ட விபூக வலைகளில் வீழ்ந்து மடிந்து கொண்டிருந்தனர். தங்கள் தந்தையின் போர்த்திறனைக் கண்டு மன்னர் பெரும் வியப்பால் முழுகிப் போயிருந்தார்.

அந்த நிலையில்தான் ஒரு கள்ளிரவுப்போதில் மன்னரின் பாசறையில் அவர் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தபோது, எப்படியோ காவல்களை மீறிக் கணைக்காலன் தன் வழக்கமான சதிப் புத்தியுடன் நன்னனையும்—கங்கன், காளிங்கன், நறுங்கொங்கன், அத்தி ஆகிய படைத்தலைவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு துகின் மனையினுள் நுழைந்து மன்னரைப் படுகொலைச் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான்.

கணைக்காலன் மஞ்சத்தை நெருங்கி உருவி ஓங்கியபடி போர்த்தப்பட்டிருந்த பட்டுத் துணியைத் தன் இடக்கரத்தால் விலக்கினான், விலக்கியவன் அடுத்தகணம் வியப்பால் முழுகிப் போனான். ஆம், அங்கே இருந்தது மன்னரல்ல தங்கள் தந்தை. உருவப்பட்ட ஆறுவாட்களும் அவரை அந்தப்

படுக்கையிலேயே பிணமாக்கத் துடித்து முயன்றன. ஆனால், பொடிப்பொழுதில் அந்த ஆறுவாட்களையும், தங்கள் தந்தையின் வீரவான் துடித்து நிறுத்தியது. அடுத்த கணம் அவர் கீழே உருண்டு அந்த மஞ்சத்தைக் காலால் தெறி எதிரிகளின் மீது தூக்கி யடித்து அவர்களை நிலைகுலையச் செய்தார்.

அவர்கள் சென்னியின் வாள் வலிமையை, தோள் வலிமையை உன்றாக அறிந்தவர்கள். அதுவும் சிங்கத்தைச் சீண்டி விட்டு அதன் முன்னர் சிறு நரிகள் நின்று கொண்டிருந்தால் என்ன கதி நேருமோ அதுதான் தங்கள் கதியும் என்பதை அப்போது நன்றாகவே உணர்ந்திருந்ததால் உயிர் தப்ப எண்ணி ஓடினர்.

அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தங்கள் தந்தையும் ஓடினார். வளைத்துப் பிடித்துப் போரிட்டார். வெகு சீக்கிரம் தங்கள் தந்தையின் மின்னல் வேக வாள் வீச்சில் படுகாயமடைந்த அவர்கள் வாட்களையும் பிடி நழுவ விட்டுவிட்டு தலைதெறிக்க ஓடினர். எப்படியும் அவர்களைப் பிடித்து இழுத்து வந்து மன்னர் முன் நிறுத்தியே ஆக வேண்டுமென்று எண்ணிய தங்கள் தந்தை, அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார். அப்போதுதான் அந்த விபரீதம் நிகழ்ந்துவிட்டது. அது எதிரிகளின் பாதுகாப்பு எல்லை. அவர்கள் வரும்போதே தங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்தால் உதவிக்கு வர இருபது வீரர்களை அங்கே மறைவாக நிறுத்திவிட்டு வந்திருக்கின்றனர்.

அந்த எல்லைக்குள் தங்கள் தந்தை சென்றதும், கணைக்காலன் பெருங்குரலில் கூவிவிட்டு, 'எங்களை ஒன்றும் செய்துவிடதே. நாங்கள் நிராயுதபாணியாக

இருக்கிறோம். நீ பெரிய வீரன், நிராயுதபாணிகளைக் கொல்வது உன் வழக்கமில்லை என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம்' என்று கூறியவண்ணம் தங்கள் தந்தையின் காலடியில் தொடர்ந்து நன்னனும் ஏனைய கால்வரும் அப்படியே விழுந்தனர்.

ஒரு கணம் 'தந்தை கோழைகளை என்ன செய்வது' என்று புரிபாமல் ஒங்கிய வாளுடன் அப்படியே நின்று விட்ட தங்கள் தந்தைக்கு, அடுத்த கணமே அந்த உயிர் களின் நாடகம் புரிந்தது. ஆனால் அதைத் தடுக்க அவரால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

ஆம்; தூரத்தில் பதுங்கியிருந்த கொங்குகள் சரமாரியாக அவர் மீது அம்புகளைப் பொழிந்தனர். அந்த அம்பு வீச்சுக்காகத்தான் பெருங்குரலில் கூவி அவர்களுக்கு அடையாளம் காட்டிவிட்டுத் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள கணைக்காலனும் மற்றவர்களும் தரையில் உருண்டனர்.

மறைவிடத்திலிருந்து வில்லினின்று புறப்பட்டு வரும் அம்புகளின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில், தங்கள் தந்தை அப்படியே ஒரு சிலையைப் போல் நின்றுவிட்டார். அறுபது அம்புகள் அவர் திருமேனியைக் சல்லடைக்கன்களாகத் துளைத்தன. எனினும் அவர் ஒரு சுத்தவீரன். முதுகிலோ, மீசையிலோ மண்பட தரையில் விழக்கூடாது என்ற வீர இலக்கணத்தின்படி, ஊன்றிய பாதங்களை அழுத்திப் பதித்து அசையாமல் அப்படியே அம்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு கோபுரம் மாதிரி நின்று கொண்டிருந்தார்.

இவையெல்லாம் சில விஷயப்போதுகளில் நிகழ்ந்துவிட்டன. துகின் மனையில் அவர் கேட்டதுமே வீரர்கள் விழிப்படைந்து மாராயரையும், மன்னரையும் அழைத்துக் கொண்டு தங்கள் தந்தை ஓடிய திசைக்குப் பின் தொடர்ந்து ஓடி வந்தனர். ஆனால் எதிரிகளின் சதிச் செயல் அதற்குள் நடந்து முடிந்து விட்டது. மாராயர் அம்பு வீசிய இருபது பேரையும் வளைத்து மடக்கி வெட்டி வீழ்த்தினார்.

உயிரற்ற தங்கள் தந்தையின் உடலை, பத்துப் பேர் கூடி ஒரு சிலையை அசைத்துப் பிடுங்குவது போலத்தான் அவ்விடத்திலிருந்து அகற்றி ரதத்தில் ஏற்ற முடிந்தது. அவர் உடலைப் படுக்க வைக்கவும் இயலவில்லை. அவர் உடலில் பாய்ந்து நின்ற அம்பு களைப் பிடுங்கக்கூடாது என்று கூறி விட்டார் மன்னர். பிறகு அவரை அப்படியே கொண்டு வந்து தான் தகனம் செய்தோம். அம்புகள் மலர்ந்த அந்த வீரத் திருமேனியைப் பார்த்த மக்கள் கதறிய கதறலும், அவரைத் தெய்வமாக எண்ணி விழுந்து வணங்கியதும் வேறு கதை.

அதன்பின் மறுநாள் போர் வெகு உக்கிரத்துடன் நடந்தது. மன்னர் ரௌத்ராகாரமாக, காலனின் மறு அவதாரம் போல் அந்தப் போரை நிகழ்த்தினார். கணையன் அகப்பட்டான். காலில் தளையிட்டு அவனை உறைபூருக்குக் கொண்டு வந்தோம். அவனுடைய அவைப் புலவர் பெரையகையார் அப்போதுதான் களவழி நாற்பது என்ற நூலை இயற்றி நம் மன்னரைப் புகழ்ந்து பாடி, கொங்கு காட்டுப் போரை வியந்து சிலாகித்து மன்னரின்

அன்பைப் பெற்று கணையனுக்கு விடுதலை கேட்டார். மன்னரும் கணையன் புரிந்த கயம்களை யெல்லாம் மறந்து, தமிழுக்குத் தலைவனாகி அவனை மன்னித்து விடுதலை வழங்கினார். அதன் பயன்தான் இன்று அவன் மீண்டும் போர் தொடுத்து, பாடைத்தலைவர் செங்கல்வராயரைப் படுகொலை செய்திருக்கிறான். காய்வாலை கிமிர்த்த முயல்வதைப் போன்றதே, இந்த கூற்றி மறந்த கயவஞ்சகனைத் திருத்த முயல்வதும். அவனை இனி உயிருடன் விடுவதே அறமல்ல..." என்று ஆவேசமாக மொழிந்து கொண்டிருந்த கூற்று வளிட்ட.

"புறப்படு. இனி பேச வேயில்லை. போர்க் களத்தில் கணையனுடன் நம் வாட்கள் பேசட்டும்..." என்று புரவியின் மீது தாவி ஏறினான் இளந்திரையன். அடுத்த கணம் இரண்டு புரவிகளும் கழுமலம் நோக்கிக் காற்றாய்ப் பறந்தன.

47

இரட்டை வாட்கள் நிகழ்த்திய இந்திரஜாலம் !

கழுமலம்—கயவர்களின் கூடாரம். கருணையென்பதே சிறிது மற்ற ராகுசர்களின் புகழிடம் ஆகி விட்ட போர்க்களம், விரிந்து பரந்த சோழவாட்டின் எல்லையிலிருந்த அந்தக் கோட்டையை சோன் கணைக்காலன் சேரா கணபங்கனுடன் சேர்ந்து, அந்தக் கூடா டட்டின் குள்ளகரித்தவங்களால் கொடுமதி

கொண்டு குழி முயலாய்ப் பதுங்கி வந்து கைப்பற்றி குளவிகூட்டை அசைத்து விட்டிருக்கிறான். இதன் பலனை அவன் அவ்வளவு சீக்கிரம் அனுபவிக்க மென்று எதிர்பார்க்கவில்லை தான்.

அது சோழ நாட்டின் எல்லையில் தானிருந்தது என்றாலும், சேரநாட்டின் எல்லைக்கு மிக அருகில் தான் இருக்கிறது என்பதும் உண்மைதானே! அதனால்தான் அந்தத் துணிச்சல் அவனுக்கு அவ்வளவு சுலபமாக வந்து விட்டது. தூங்குகிற புலியை அவன் இடறி விட்டிருக்கிறான். அதன் பலன் தான் அந்தப் போர். கழுமலம் ரணகளமானது.

கணையன் கழுமலக் கோட்டையை காவல் புரிந்த சோழ வீரர்களை சற்றும் இரக்கமற்ற அரக்கத்தனமாய் கொன்று குவித்தே கைப்பற்றியிருந்தான். அங்கே சேரநாட்டுக்கும், சோழநாட்டுக்கும் பொதுவாக இருந்த மலைக்காடுகளிலிருந்து ஏராளமான யானைகளைப் பிடித்து, அவற்றுக்கு போர்ப்பயிற்சி அளித்து சோழ நாட்டின் யானைப்படையை விரிவுபடுத்தி வைத்திருந்தனர் சோழவீரர்கள். கழுமலம் ஒரு கோட்டை என்பதைவிட சோழ எல்லையின் காவல் மாளிகையாகவும், சோழப்படையின் யானைக் கொட்டாரமாகவும் இருந்தது என்பதே உண்மை. அதைச் சுலபமாக கைப்பற்றி விட்ட கணைக்காலன், அங்கே சோழ வீரர்கள் பயிற்சி அளித்து வைத்திருந்த மூவாயிரம் போர் யானைகளையும் தனதாக்கிக் கொண்டு விட்டான். அவற்றை மீட்பதற்குத்தான் செங்கல்வராயரும், மாராயரும் படை திரட்டி வந்து போரிட்டனர். அந்தப் போரிலே செங்கல்வராயர் சேரனின் சிறுமதியால் படுகொலை செய்யப்பட்டதும்,

அது கேட்டுச் சினமூற்று சிங்கமென கஜீக்து வாளுயர்த்தி போர்முகத்தில் சோழ மன்னர் வந்து நின்றதும் வேறு கதை.

அமர்க்களத்தையும், சமர்க்களத்தையும் என்றுமே விரும்பாது அறவழியில் நின்று கோலோச்சும் அந்த சமரச சன்மார்க்க சிவரின் கணகள் சினந்து சிவந்தன. செந்தண்மை பூண்டொழுகி சிவநெறியால் ஜீவர்களிடம் அன்பெனும் கருணை காட்டி ஆறுதலை வழங்குகின்ற அந்தத் திருக்கரங்கள் கொலை வாளை, உயர்த்தி கொடு மதியாளர்களை சந்திக்க போக்களம் வந்து விட்டது என்றாலும், அந்தப் போர் சாதாரணப் போராகவா இருக்கும்? சதிகளை முறிக்கும், சரித்திரம் படைக்கும் துன்மார்க்கர்களை அழிக்கும் என்பதிலும் ஐயமுண்டோ!

சோழமன்னரின் வீரத்தை, அவர் தோள் வலிவை, வான் வலிவை அறியாதவனல்ல சேரன் கணைக்காலன். சிறிப் புறப்பட்டால் அந்த சோழப்புலி செருகளத்தில் சிங்கமாகும். அதன் முன் சோர் சிறுபரிகள் வாளுயர்த்தி. சிறுமதியால் வாலுயர்த்தி நின்றிலோ, அந்தச் சிங்கம் வேழமதமாக வெகுண்டெழுந்து நிற்கும். அந்த விஸ்வரூபப் பேருருவம் மத்த கஜங்களாய் தோளுயர்த்தி, வீரவாளுயர்த்தி போராடத் துவங்கி விட்டால், பின் அந்தப் போரின் முடிவைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

சோழ மன்னரை நேரெதிராய் போர்க்களத்தில் எப்போது சேரன் சந்திக்கிறானோ, அப்போதே அவனைத் தோலவியும் சந்திக்குமென்பதை அவன் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, மூன்று போர்க்களங்களில்

சந்தித்து அறிந்து வைத்திருக்கிறான் அவரை, அவர் தம் வீரத்தை நன்கு புரிந்து வைத்திருக்கிறான். அதனால்தான் அவன் மன்னர் கோச்செங்கணானே செருகுகத்திற்கு வந்து விட்டார் என்பதை அறிந்தவுடன், அவரை மறுநாள் போரில் நேருக்கு வேராய் சந்திப்பதை தவிர்க்கத் திட்டமிட்டான்.

ஓ! அந்த மூன்று போர்க்களங்கள்—அவற்றில் அவன் சந்தித்த தோல்விகள், அவை கணைக்காலனின் மனமேடையில் நிழற்சித்திரங்களாய்த் தோன்றின, எத்தனை கேவலமான தோல்விகள் அவை! எதிர்பாராமல் நேர்ந்து விட்டவை அந்த தோல்விகள் என்பவை அவன் அறிவான் ஆனால் அந்தத் தோல்விகளில் தன்னைச் சிறைப்பிடித்த சோழன் செங்கணான் மாபெரும் வள்ளல் வேடமிட்டுக் கொண்டு மன்னிப்பு வழங்கும் நாடகமல்லவா நடத்தினான். மன்னித்தவன் மறுபடியும் போருக்கு வருவானேன்? உலகை ஏமாற்றத்தான் அவன் அந்த மன்னிப்பு வழங்கும் நாடகத்தை நடந்தினான் என்பதை இந்த உலகம் வேண்டுமானால் அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கலாம். ஆனால் நானும் உண்மை வீரர்களான என் நண்பர்களும் கூடவா அறிந்து கொள்ளாமலிருப்போம். வீரலட்சுமியின் பூரண அருளும், எவன் பெற்றிருக்கிறானோ எவனுடைய வீரவான் போர்க்களத்தில் ரத்த நதிகளை சிருஷ்டிக்கின்றதோ, எவனுடைய தோள்களில் போர்த்தினவு ஓயாமல் இருக்கின்றதோ, அவனுடைய தோள்களே அரச பீடங்களின் ஆட்சிச் சுமைகளை தாங்கத் தகுதி பெற்றவை.

போராடி எதிர் நிலங்களை வெல்லுவது அரச ஸட்சணம் தானே! அதை நினைத்து இவன் பேசினான். இவன் மட்டுமா, இவன் தந்தையும் பேசினான். நாவலர் தீவின் நானா திசைகளிலும் என் தந்தை பேர்த திறனால் பெற்ற வெற்றிகளை, இந்தச் சோழனின் தந்தை சுபதேவன் அன்றொரு நாள் இழித்தான், பழித்தான், இகழ்ந்து உரைத்தான். திக்கெட்டும் போர் முரசு கொட்டி, போர் முழக்கமிட்டு, வெற்றிப்படை நடத்தும் எங்கள் தின்தோள்கள் அன்று துவங்கின. இந்த அற்பச் சோழனுடன் ஆயுசு பரியந்தம் யுத்தம் இவனை வெல்வோம்—இந்தச் சோழ பூமியையும் வென்று சேரத் தருகாட்டுடன் சேர்த்து இணைப்போம் என்பதே எங்கள் ஜீவ ஸட்சியம்.

தன் சரித்திரத்தின் சாயங்காலப்போது வந்து விட்டதை அறிந்து கொண்டு விட்டானா சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை, சிந்தனைகள் சோர்ந்து நின்றானோ இல்லை, சோழன் வந்து விட்டானென்று சோர்ந்து நின்றானோ, நீண்ட நெடுகனாய் தம் வாழ்க்கைப் போதின் வாலிபம் துவங்கி, தான் செய்த தவறுகளை யுத்தமென்றும், போர்ச்சித்தமென்றும் அது தன் ஜீவ ஸட்சியமென்றும் நியாயங்கள் கற்பித்துக் கொண்டு நின்றான், போர் அறம் அறியா அந்த முர்க்கன். எரிகின்ற அவன் நெஞ்மேலும் காட்டுத் தீயில் இலைச் சருகுகளை அள்ளிக் கொட்டி இழி நாற்றப் புகை மூட்டி மேலும் தூண்டி நின்றனர், கங்கனும், காளிங்கனும் நன்னலும், நறுங் கொங்கனும், அத்தியும் அவன் துப்புத்தியும்.

அந்த அழி பேய்களாம் ஐம் பூதங்களின் தூய்போதணையால் அதோ அவன் ஆகாத திட்ட மொன்றை இட்டான். அதன்படி மறுநாள் போது யுத்தத்தில் அவன் கேர் நின்று சோழமன்னருடன் பொருதவில்லை. அதன் விளைவு... சோப்படைகள் சோழ சமுத்திரத்தின் படை அலைகளால் சின்னா பின்னப்படுத்தப்பட்டன. சிதறி ஓட வைத்தன. கணபதி ராயன் என்னும் பட்டத்து யானையின் மீதமர்ந்து போர் முகத்தில் வந்துதித்த சோழ மன்னர் எதிரிச் சேரனை தம் செங்கண் விழிகளால் எங்கெங்கோ தேடினார். அவன் இல்லாதொழியவே ஈட்டிகளை அள்ளி மின்னல் வேக வீச்சில் மேக மழையென சொரிந்தார். எதிர் நின்ற படைகளின் மேல் ஓ... அவர் ஈட்டி மழை சொரிந்தார். அந்த ஈட்டிகளோ நூறு நூறாய் எதிரிகளின் உடற்கூட்டை ஊடுருவித் துளைத்து குருதி மழையன்றோ பொழி கிறது! அவர் கை வேக வீச்சை கண்ணுற்ற எதிரிகளும் இந்தக் கரங்கள் அந்த ஈட்டிகளை அதோ அந்த அம்பாரியின் இருபக்க கோப்புகளிலிருந்து எடுத்துதான் வீசுகின்றனவோ, அன்றி அவரின் திருக்கரங்களிலிருந்தே ஒரு நதி வேகமாய் உற்பத்தி ஆகின்றனவோ என்று எண்ணியெண்ணி வியந்தனர். விழி மருண்டனர். ஆம்; அந்தக் காலப் பரிமாணம்- ஈட்டிகளை உருவுகின்ற கேரத்திவலைகள், இடை வெளியற்ற சங்கிலித் தொடர் வீச்சு-ஆம்! அதுதான் சோழ மன்னர் செங்கணானின் தனிச்சிறப்பு அவரது இரு கரங்களும் இணையற்ற பலம் பெற்றவை. ஏக காலத்தில் இரண்டு கரங்களாலும் வாள்வீசுவதிலும் ஈட்டிகளை எறிவதிலும் அவருடைய கரங்கள் அற்புத ஜாலங்களை நிகழ்த்தும்.

அதோ அவர் வீரப்போர் புரிவதை கேர் நின்று சந்திக்க அஞ்சிய கணைக்காலனும் கூட மற்றோர் இடத்திலிருந்து அந்த அற்புதத்தை கண்டு வியந்து கொண்டுதான் நின்றான். அவனுடைய ஏனைய ஐந்து தோழர்களும் கூட அன்றைய போரில் முன்னணியில் நிறைவில்லை. அவர்கள் சார்பில் உபதளபதிகள் சிலரை அன்றைய போரை தலைமையேற்று நடத்தப் பணிந்துவிட்டு, அவர்கள் ஒவ்வொரு மூலையில் நின்று வீரர்களை ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்றைய இழப்பு முழுவதும் அவர்கள் முன்னிலை யிலேயே தான் நிகழ்ந்தன. அதைக் கணைக்காலனும் மாறு வேடத்தில் நின்று கவனித்துக் கொண்டு தானிருந்தான். சோழ மன்னரின் வீரம், அவர் நிகழ்த்தும் யுத்த சாகசங்கள் அதைத்தையும் போரினின்றி ஒதுங்கி நின்று கவனித்த அவன் மனமும் கூட சிலஹெடிப் போதுகளில் 'இந்த மாவீரர் போர்க் காலங்களில் தவிர மற்ற நேரங்களில் எப்படித் தம் உடல் வலிவை ஓடுக்கிக் கொண்டு வீடுசிறார், எப்போதும் ஏதாவது விரதம், ஏதேனும் ஒரு பூஜை, ஏதாவதொரு உபவாசம் என்று தம்மை ஒடுக்கிக் கொண்டு, முழுக்க முழுக்க சாத்வீக உன்மம் கொண்டவராய் மாறிவிட இவரால் எப்படி இயலு கிறது?' என்றெண்ணி வியந்தான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை வீரம் என்பது உடம்பின் திமிர் என்று பொருள் திமிர் பிடித்தவன்தானே அடுத்தவனை வம்புக்கு இழுப்பான்... ஏதாவதொரு தீமையை எவருக்காவது இழைக்காமல் ஒரு திமிர் பிடித்தவனால் இருக்கவே முடியாது. ஆனால் வீரம்

என்பது திமிர் அல்ல. ஏனென்றால், அது உடல் பலத்தை மட்டும் பொறுத்ததல்ல. வீரனுக்கு உடல் பலமும் தேவைதான். ஆனால் உடல் பலம் உடையவனெல்லாம் வீரனாகி விட முடியாது. அவன் அடுத்தவருக்கு தீமை விளைவிப்பதற்காக மட்டுமே தன் பலத்தைப் பிரயோகிக்காதிருக்கும் மனப்பக்குவம் உள்ளவனோ, அவனே உண்மையான வீரன்.

நாடாளும் தீரம், நல்லொழுக்கம், சீலம், சிவநெறி தேசமெங்கும் தேவாலயங்களைக் கட்டி வைத்த தெய்வ உணர்வு என்று மன்னர்களில் உத்தமராக, மனிதர்களின் சீலம் நிறைந்த திருத்தொண்டராய் வாழும் சோழ மன்னர் செங்கணான் போர்க்களங்களில் மட்டும் புயல் வேகம் கொள்வார். புன்மை வெறி பிடித்த மனிதப் புழுக்களையே கொல்வார்.

மாமழை பொழிவது போல் மாமன்னர் செங்கணான் ஈட்டிகளை வீசுவதையும், சேர வீரர்கள் உடற்கூடு கிழிந்து உதிர நதி பெருகி. பூமி குழைந்து சேறாகி அந்த நிணச் சேற்றில் அழுந்திப்போவதையும் கணைக்காலன் கண்டான் மனம் கொந்தான். வெகுண்டெழுந்து வீரப்போரில் தானும் ஈடுபட அவனுடைய தடந்தோள்களும் துடிக்கவே செய்தன. ஆனால் அவன் நீண்ட காலக் கணக்கை இந்தப் போரில் முடித்துவிட முடிவு செய்து விட்டதால், புத்திக்கு மட்டும் வேலை கொடுத்தபடி, புஜங்களின் துடிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

அதோ காளிங்கன் ஓர் ஈட்டியை சோழமன்னரின் விலாவுக்குக் குறிவைத்து வீசிவிட்டான். நிச்சயம் அது அவரது கவசத்தின் மர்ம ஸ்தானத்தை

உடைத்துத் தகர்த்து உடலுக்குள் பாயத்தான் போகிறது. அடுத்த கணம் கதை முடியும். அது இன்றைய நேற்றைய கதையல்ல. இருபத்தெட்டு ஆண்டுகளாகப் புனைந்து கொண்டிருந்த பூசலின் கதை. கணைக்காலனின் தந்தையும் சோழச் சக்கரவர்த்தி செங்கணான் அவர்களுடைய தகைத சுபதேவருமாகச் சேர்ந்து துவக்கிய போரின் கதை— இவ்வாறெல்லாம் எண்ணியபடி கணைக்காலன் ஆவலுடன் விழிகளை மலர்த்தினான்.

ஆனால் காளிங்கன் வீசிய ஈட்டி சற்று குறி பிசகி கணபதிராயனின் வலது கண்ணில் பாய்ந்து விட்டது. ஆழம் அதிகமானதால் கணபதிராயன் முன்னங்கால்களை உயர்த்தியபடி அதிபயங்கரமாகப் பிளறினான். அம்பாரி சரிந்தது 'சோழனின் கதி இனி அதோ கதிதான்! அவன் கீழே விழுந்ததும் அவனது பட்டத்து யானையே மாணவெறியில் அவனை மிதித்து நசிக்கிவிடும். இல்லாவிட்டாலும் நிலை தடுமாறி விழுந்தவன் எழுவதற்குள், நாம் பாய்ந்து வெட்டித் தள்ளிவிடலாம் என்றெண்ணினான் கணைக்காலனும்பொறை. அவனது அந்த எண்ணத்திலும் மண் விழுந்தது.

அம்பாரி சரிந்ததுமே கணபதிராயன் தன் மாண வேதனையிலும் மன்னனிடம் விகவாசம் தவறாத வனாக தன் துதிக்கையை உயர்த்தி மன்னரின் இடுப்பை வளைத்துப் பிடித்து அப்படியே அவரை அந்தரத்தில் தூக்கி பூமியில் இறக்கியது. அப்படி அந்தரத்திலிருந்து இறக்கப்படும் போதே மன்னர் தம் இடையின் இடது புற உறையில் கிடந்த வாளை வலது கரத்தாலும், வலதுபுற உறையில் கிடந்த

வாளை இடது கரத்தாலும் உருவிக் கொண்டபடியே தான் பூமியில் குதித்தார்.

அந்த அந்திப்போதில் பூரண கவசங்களில் செஞ்சூரியனின் செங்கதிரொளி பட்டுப் பிரதிபலித்துப் பிரகாசிக்க சூரியதேவனே திசை மாறிப் பூமியில் குதித்து விட்டானோ என்று அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் குதித்த மாமன்சா அந்த இரட்டை வாளைகளை உருவிய விதம் இரண்டு ஓளிரச்சக்கரங்கள் இந்திரனின் ரதத்தினின்று சுழன்று விழுகின்றதோ, இல்லை; இந்திரனே அந்தப் பூரண கவச வீரருக்கு தன் பொன்னொளி வீசும் மின்னல் சாட்டை தனைக் கொடுத்து விட்டானோ என்று எண்ணிப் பிரமிக்கவும் வைத்தது.

யுத்த தர்மத்திற்கு மாறாக சோழ மன்னரின் விளாப்புறத்திற்கு குறி வைத்து வேல் வீசிய காளிங்கனை வெகு தூரத்திலிருந்து மின்னலெனப் பாய்ந்து வந்த நீண்ட ஈட்டியொன்று மார்பைப் பிளந்து மண்ணில் சாய்த்தது. அதை எறிந்தவனை சோழ வீரர்கள் பார்த்தனர். அவன் காலையிலிருந்தே சோழப் படைகளுடன் இணை சேர்ந்து நின்று சேரப் படைகளை நிர்மூலமாக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் யார், எப்போது தங்கள் படையில் வந்து சேர்ந்தான் என்பது யாருக்குமே புரியாத புதிதாக இருந்தது. மாராயரும் கூட அவனை கவனிக்கவே செய்தார். ஆனால் அவன் யாரென்பது அவருக்கும் தெரியவில்லை. ஆள் வயதில் மிகவும் இளைஞனாகத் தோன்றினான். ஆனால் அவன் முகத்திலிருந்த மீசையோ அடர்ந்து கருகருவென்று பயங்கரமான கொடுவாள் போல் வளைந்து அவன்

முகத்தில் பாதியை மறைத்தது. நெற்றியில் வேறு ஒரு பெரிய பொற்காசு அளவுக்கு சந்தனப் பொட்டும், அதன் நடுவே குங்குமமும் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அது வேறு அவனுடைய முகத்தின் கொடுத்ததை மேலும் அதிகப்படுத்தியது. பெரிய தலைப்பாகை வேறு.

அவன் யார் என்பதைப் பற்றி அதுவரை கவலைப்படாத சேரப் படைகள் இப்போது கவலைப்பட வாரம்பித்தன. படை வீரர்கள் மட்டுமல்ல—கணைக்காளிரும் பொறையும், அவனது கூட்டாளிகளும் கூடத்தான். அவர்கள் விழிகள் இப்போது அந்த கொடுவாள் மீசை இளைஞன் மீதே பதித்து கிடந்தன. அத்தனை தொலைவிலிருந்து அவ்வளவு துல்லியமாக அவன் காளிங்கனுக்குக் குறிவைத்து வீச முடியுமானால், அவன் சாதாரண வீரனாக இருக்க முடியாது. மேலும் காளிங்கன் சோழ மன்னருக்குக் குறி வைத்ததை, அவன் தொலைவில் இருந்தே கவனித்திருக்கவும் வேண்டும். அப்படியானால் அவன் முக்கியமான ஆசாமியாக மட்டுமல்ல, பயங்கரமான ஆசாமியாகவும் இருக்க வேண்டும். அவன் யார்? என்ற கேள்வி அவர்கள் மனங்களில் பெரிய கேள்விக் குறியாக எழுந்தது.

குருதி வெள்ளம் !

அன்று காவிரியில் புது வெள்ளம் பொங்கிப் பெருகி சுழிகளும் நுரைகளும் சமுன்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வைகறைப் பேரத்தில் உபவனத்துப் படித்துறையில் அம்பலக்கூத்தர் நீராடிக் கொண்டிருந்தார். கரையில் படித்துறைக் கல்லின் மேல் வரிசையில் ஓர் இளைஞன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் காவிரியின் வெள்ளப் பெருக்கையும் மிஞ்சும் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் அடிகளிடம் ஏதோ உரையாடிக் கொண்டிருந்தான். ஐந்தாறு படிகள்தான் வெளியே தெரிந்தன. இரு கரையும் புரண்டு ஓடும் அந்த வெள்ளத்தில் மற்ற படிகளைனத்தும் மூழ்கிப் போயிருந்தன.

“ஆம்; வளவன் நம்பி! நீ போர்க்களத்திலிருந்து அல்லவா வருகிறாய்... சொல் என்ன செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாய்? சோழப் படைகள் அதிக சேதமின்றி வெற்றி பெற்றனவா? மன்னர் எப்படியிருக்கிறார்? வெற்றிப் படைகளுடன் அவர் என்னைக்கு இங்கே விஜயம் செய்கிறார்?” என்று வினவினார் அம்பலக் கூத்தர். மிக நிதானமாகவே அவர் பேசியபோதும், அறியவேண்டிய விஷயங்களில் இருந்த ஆவல் அவர் குரலில் நன்றாகவே தொனித்தது.

“மன்னர் நேற்றிரவே நகருக்கு வந்து விட்டார் அடிகளே! தங்களை உடனடியாக அரண்மனைக்கு அழைத்து வருமாறு மன்னர் உத்தரவு. அவசர

ஆலோசனை என்று தங்களிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னார். ரதத்துடன் வந்திருக்கிறேன். உபவனத்தில், தாங்கள் நீராட வந்திருப்பதை அறிந்து இங்கே வந்தேன்” என்றான் வளவன் நம்பி.

“என்ன, மன்னர் வந்துவிட்டாரா! நீ என்ன சொல்கிறாய் வளவன் நம்பி? வெற்றி துந்துபிகள் முழங்காமல், முரசுகள் ஒலிக்காமல், எக்காளங்கள் முழங்காமல், மக்கள் நகர வீதிகளை அலங்கரித்து ஜெயகோஷங்களிட்டு வரவேற்காமல் மன்னர் இரவோடிருவாக அரண்மனைக்கு வந்து விடுவானேன்? என்ன நடந்தது... போரில் சோழப் படைகள் வென்றன என்பது போல் தானே நீ கூறினாய்... சற்று விவரமாகச் சொல்...” என்று வினவினார் அம்பலக்கூத்தரடிகள்.

“போரில் சோழப் படைகள் மகத்தான வெற்றி அடைந்தன என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை அடிகளே! ஆனால் சில எதிர்பாராத சம்பவங்களும், ஏன் சில அசம்பாவிதங்களும் கூட நிகழ்ந்துவிட்டன. மன்னர் போரில் வீரமரணம் அடைந்திருந்தால்கூட அதை சோழப் படைகள் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும்; ஆனால் அந்த மாபாவி சேரன் வஞ்சகப் புத்தியுடன் சதி செய்து, நமது மாமன்னரை பாசறையில், இராக் காலத்தில் அயர்ந்திருக்கும் வேளையில் சுனத்தனமாய் படுகொலை செய்ய முயன்றான். அந்த அபகீர்த்தியிலிருந்தும், ஆபத்திலிருந்தும் நம் மாமன்னர் தப்பிய விதமே ஓர் அதிசயம். அதன் விளைவே மன்னர் முன்னதாக நகர் திரும்பியதும், சேரன் சிறைப் பட்டதும்” என்றான் வளவன் நம்பி.

“மன்னரைப் படுகொலை செய்ய முயன்றானா சேரன் கணைக்காலன்! இத்தனை ஆண்டுப் பகையில்

அவன் தன்னால் போர் அறம் காத்து, யுத்தகளத்திலே சோழனை வெல்ல முடியாதென்ற முடிவுக்கு வந்து, வஞ்சகமும், சூழ்ச்சியும் உதவும் என நினைத்து விட்டானா? மூன்று முறை மன்னிப்புப் பெற்று சென்றும் அவன் மூர்க்கத்தனம் குறையவில்லை இனி அவனை ஒழிப்பதே நன்று. அதிருக்கட்டும்; அந்தச் சதி எப்படி நடந்தது? பாசறையில் காவல் பலமற்றிருந்ததா? மன்னர் எப்படித் தப்பினார்... எல்லாவற்றையும் சொல்!" என்றார் அடிகள்.

"போர் துவங்கியதும், களப்பனியாக படைத் தலைவர் செங்கல்வராயரே மடிந்ததும், அவரையும் சேரன் வஞ்சகமாகப் படுகொலை புரிந்ததையும், அது கேட்டுச் சிறிச் சினந்தெழுந்த மன்னர் தாமே களம் புத்தத்தும் தாங்கள் அறிந்த கதை. அதன்பின் நான்காம் நாள் யுத்தத்தில், சேரனின் சிறுமதி நண்பர் களில் ஒருவனான காளிங்கன் மறைவிடத்தே நின்று நம் மாமன்னரின் வலப்புறத்து விலாவிற்றுக் குறி வைத்து ஒரு குத்தீட்டியை வீசினான். அது சற்று குறி பிசகி, மன்னர்பிரான் ஆரோகணித்திருந்த பட்டத்து யானையான கணபதிராயனின் வலது கண்ணில் பாய்ந்தது. கணபதிராயன் துள்ளித் துடித்ததும், அம்பாரி சரிந்து மன்னர் கீழே விழ வேண்டிய நிலை. அந்த கணத்திலும் கணபதிராயன் தும்பிக்கையால் மன்னரை ஏந்திப் பூமியில் இறக்கியது. மறுகணம் மன்னர் ஆவேசமுற்று, இரட்டை வாளேந்தி இந்திர ஜாலம் புரிபவர்போல் வாளைச் சுழற்றியபடி எதிரிப் படைகளின் நடுவே புகுந்தார்.

அப்போது சர்தகால் மானவப்போதுகளில், பழுதிப் புகை போல் தோன்றுகிற புறநீசல் கூட்டம் கொடிப்பொழுதே வாழ வரம் பெற்றவைப்போல் காற்றில் மடிந்து சின்னஞ்சிறு இதகுகளை உதிர்ந்த படி மண்ணில் புழுவாய் விழுந்து கெளியுமே; அது போல் சேரனின் செம்மறியாட்டுப் படைகளின் தலைகள் விண்ணில் பறந்து உதிர்ந்தன. தலையந்த உடல்கள் பூமியில் விழுந்து புழுக்களாய்த் துடித்தன.

மன்னரைப் பொறுப்புடன் பூமியில் இறக்கிய கணபதிராயன், தன் ராஜவிகவாசம் மட்டுமே சிறந்த தென்று எண்ணிவிடக் கூடாது; தான் ஓர் ஒப்பற்ற வீரப் பிறவி என்பதையும் உலகம், மக்கள் உள்ளங்களும் உவந்து பேசி நினைத்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார்போல், கண்ணில் பாய்ந்த ஈட்டியைத் தொடர்ந்து, சரமாரியாகத் தன்னை சல்லடைக் களங்களாய்த் துளைக்க விரும்பியதுபோல், எதிரிகள் வீசிய எண்ணற்ற அம்புகளை உடலில் தாங்கிய நிலையிலும் ஆவேசம் அழியாமல், பகைவர் கூட்டத்தையும் அவர்கள் கை ஆயுதங்களையும் லவலேசமும் பொருட் படுத்தாமல் மதங்கொண்ட நிலையில் ஒரு வானுழை தோட்டத்தினுள் புகுந்து அழிப்பது போலும், ஆங்கே வேலி முட்கள் தன் சரீரத்தைக் கீறுவதை அலட்சியம் செய்வது போலும் பாய்ந்து துதிக்கையைச் சுழற்றியது.

நூற்றுக்கணக்கான குத்தீட்டிகளும், வண்ண இதகுகளைப் பின்புறத்தே உடைய எண்ணற்ற அம்புகளும், அந்த மலையொத்த சரீரத்தில் தைத்துக் கிடக்கிற நிலையில் கணபதிராயன் பகைக் கூட்டத்தினுள் பாய்ந்து கலக்கிப் பேரழிவை

நிகழ்த்திய அந்தக் கணங்களில், ஓர் ஆயிரங் கைகளுடைய ராட்சச பயங்கரனொருவன் செருகளத்தே புகுந்து விட்டதைப் போலவே தோன்றியது. பல நூறு பேரை மிதித்து நசுக்கியும், தூக்கியெறிந்தும் அழித்த பின்பே அது மண்ணில் உயிர்ற்று சரிந்தது.

அதைவிட அதிக அற்புதங்களை அன்று ஓர் இளைஞன் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தான். யாரென்றே புரியாத நிலையில் அவன் அன்று போர் துவங்கியதும் சோழப் படைகளின் நடுவே முளைத்திருந்தான். சாதகமாக நின்று போர் புரிந்து கொண்டிருந்ததால் அவனை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. வெகு சீக்கிரமே அவன் எல்லா கவனத்தையும் கவர்ந்து விட்டான். எதிரிகளின் கவனத்தையும் கூடத்தான். எதிரிப்படை வரிசையிலிருந்து, எங்கிருந்தோ காளிங்கன் நமது மன்னர் பிரானுக்கு குறிவைத்து ஈட்டி வீசிய மறுகணமே, அவனை நோக்கி இந்த இளைஞன் ஒரு குத்தீட்டியை எறிந்தான். அது குறி பிசகாமல் சென்று காளிங்கனின் மார்பில் பாய்ந்து அவனை மண்ணில் சாய்த்தது.

காளிங்கன் மடிந்ததும் எதிரிகள் அந்த இளைஞனைச் சூழ்ந்து, சக்கர வியூகம் வகுத்துக் கொண்டு அவனைத் தாக்கத் துவங்கினர். இளைஞன் சிவப்பு வண்ணத் தலைப்பாகையும், நெற்றியில் பெரியதொரு பொற்காசைப்போல் சந்தன திலகமும், அதன் நடுவே துலங்கும் குங்குமமும், காதில் பெரிய அளவிலான தங்க வளையங்களும், முகத்தையே பாதி மறைக்கும் பயங்கர மீசையும், மஞ்சள் வண்ணப் பட்டு அங்கியுமாக தோன்றிய அந்த இளைஞன், அந்த சக்கர வியூகத்தை உடைத்து நொறுக்கி எதிரிகளை

சின்னாபின்னாப் படுத்தியதைக் கண்டு மன்னர் பிரானே மலைத்து நின்றார்.

மாராயரை அழைத்து மன்னர் பிரான், 'இந்த அற்புத வீரன் நமது அணியில் எப்போது சேர்ந்தான், இவன் யார்? என்று வினவியபோது, மாராயர் தெரியவில்லை பிரபு. ஆனால் இவன்தான் தங்கள்மீது ஈட்டி வீசிய காளிங்கனை மண்ணில் சாய்த்தான். அவன் நின்ற தூரம், அவன் போரிட்ட நிலையிலும் தங்களைக் கண்களால் கவனித்து, ஈட்டி வந்த திசையைக்குறிவைத்து மறு ஈட்டி வீசிய அசாத்திய வேகம், இதோ சக்கர வியூகத்தை உடைத்து நொறுக்கிய மதிநுட்பம் இவற்றையெல்லாம் காண்கையில், இவன் சாதாரணமாக இருக்கவியலாது என்பது மட்டும் திண்ணம். அது மட்டுமல்ல பிரபு! இவன் தேவ சேனாபதியான முருகப்பெருமானை உபாசித்துப் பூரண அருள் பெற்றவனாகவும், போர்த்தேவதைகளை வசியம் செய்தவனாயும் இருந்தலும் கூடும் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது!' என்று பதிலிறுத்தார்.

அஸ்தமனத்திற்குப் பின் அன்றைய போர் நிறுத்தப்பட்டு, இரு தரப்பிலும் படைகள் பாசறை களுக்குத் திரும்பினர். மாராயர் மன்னரின் விருப்பப்படி அந்த இளைஞனை அவர் முன் அழைத்துச் செல்ல தேடிப் பார்த்தார். அவன் எங்குமே தென்படவில்லை. அது ஒரு மாயமாகவே இருந்ததென்றால், அதைவிட மாயமொன்று அன்று பின்னரவில் நிகழ்ந்தது,

மன்னர், மாராயரையும் உபதளபதிகளையும் அழைத்து, மறுநாள் போர்த் திட்டங்கள் பற்றி நெடுநேரம் விவாதித்த பின் அனைவரையும்

ஒய்வெடுக்க அனுப்பிவிட்டு, தாமும் சற்று ஒய்வெடுக்க வெண்ணி படுக்கையில் சாய்ந்ததும், களைப்பின் மிகுதியால் ஆழ்ந்த உறக்கம் அவர் இமைகளை அழுத்திற்று, வெளியே மன்னரின் துகின்மனையை பலம் மிக்க வீரர்கள் காவல் புரிந்தனர்.

அப்போதுதான் வஞ்சக சேரனும், நஞ்சினும் கொடிய அவனது கூட்டாளிகளும் நரித்தனமாய் அங்கே வந்தனர். மயக்கு மூலிகை கொண்டு அந்த ஐவரும் துகின்மனைக் காவலர்களை உணர்விழக்கச் செய்தபின் உள்னே நுழைந்து, ஆழ்ந்து உறங்கும் மன்னரின் கயிற்று மஞ்சத்தைச் சூழ்ந்து நின்று வாட்களை உருவியிருக்கின்றனர், கணைக்காலன் தன் வாள முனையை மன்னரின் நெஞ்சில் வைத்து சற்றே அழுத்தி அவர் உறக்கத்தைக் கலைத்திருக்கிறான். சட்டென்று விழிப்படைந்த மன்னர், கணப்போதில் சூழ்நிலையை, கயவர்களின் கொடுமதியைப் புரிந்து கொண்டு விட்டார். ஆயினும் ஏதும் செய்யா இயலா நிலையாக அது இருந்தது. மஞ்சத்தை சூழ்ந்து ஐந்து பகைவர்கள் கைகளில் வாளை ஏந்திய நிலையில், மன்னரிடமோ பாதுகாப்புக்காக இடைக்கச்சில் செருகியிருந்த ஒரு குறுவாள் மட்டுமே. அவருடைய வீரவாள் சற்றுத் தள்ளியிருந்த துகின்மனைத்தூண் ஒன்றில் கோர்த்துத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது.

அந்த நிலையில் கணைக்காலன் ஏளனம் பேசி, கெக்கலி கொட்டியிருக்கிறான். மன்னர் அவனிடம், 'போர் அறம் காத்து நிற்பது ஒரு மன்னனின் கடமை. நீ பெருவீரன் என்பதில் நம்பிக்கை யிருந்தால், என் வாளை உருவிக்கொள்ள எனக்கு அவகாசம் கொடு. உங்கள் ஐவருடனும் ஏக காலத்தில் தனித்து நின்று

போரிடுகிறேன். வெற்றி அல்லது வீரமரணம் இரண்டுமே எனக்குச் சம்மதமானது. சந்தேஷமானது. ஆனால் இப்படி சதிவழியில் அதர்மப் படுகொலைக்கு ஆளாக நான் ஒரு போதும் சம்மதிக்க மாட்டேன்' என்றிருக்கிறார்.

அ த ற் கு கணைக்காலன், "உண்மையைச் செங்கனாரே! நீர் அறம் பிறழாமல் போர் புரிவீர்... ஆனால் அதை அனுமதிக்க நான் இப்போது தயாரில்லையே என் செய்வது? நமது ஜென்மப் பகையின் கதையை—கணக்கை நான் இன்றோடு முடித்துவிட விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்வது கூட தவறு. உம்மை சிவலோகம் அனுப்புகிற புண்ணிய கைங்கர்யத்தை நான் இன்றே செய்து முடிக்க விரும்புகிறேன்..." என்று ஏளனத் தொனியில் பேசியிருக்கிறான்.

அப்போது, "சேர மன்னரின் கருணையே கருணை. அவர் சோழ மன்னரை சிவலோகம் அனுப்பி வைக்க திருவுளம் கொண்டு நிற்கிறார். ஆனால் சிவலோகத்திலிருந்து நான் அவருக்காக வல்லவா, அரிய கௌரி சங்கர ருத்ராட்சங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விசேஷ பூதகணப் பலலக்கை கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதில் சோழ மன்னரை ஏற்றச் சிவகணங்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்களே!" என்று ஒரு குரல் ஒலித்திருக்கிறது.

அந்தக் குரல் யாருடையது? எங்கிருந்து ஒலிக்கிறது? என்று கணைக்காலனும், அவனது நண்பர்களும் யூகிப்பதற்குக்கூட அவகாசம் தராதவனாக, அந்தக் குரலுக்கு உடையவன் மன்னர்

பிரானின் மஞ்சத்தின் அடிப்புறத்திலிருந்து, சேர லென்று உருண்டு வெளிப்பட்டு எழுந்து நின்ற வேகத்தில் மஞ்சத்தின் வடப்புறத்தே நின்ற மூவரை நிலைகுலைந்து கீழே விழச் செய்திருக்கிறான். அவர்கள் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுவதற்குள் மன்னர் பிரானின் வீரவாளை உருவி அவரிடம் கொடுத்து விட்டு, கீழே விழுந்த மூவர் மீதும் பாய்ந்து அங்கே அதிக அடித்தம் செய்ய விரும்பாதவனாய், ஒருவன் கொஞ்சில் வாளை ஆழப் பாய்ச்சி உருவி விட்டவனாய் மற்ற இருவரையும் பலத்த காயப்படுத்தி வாளால் கிழித்து விட்டான்.

இந்தப் பரபரப்பில் துழநிலை எதிராகத் திரும்பி விட்டதும் கணைக்காலன், துகின்மனையை ஒரு புறம் வாளால் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே தாவி புரவியின் மீது ஏறித் தப்பிப் போய் விட்டான். அவனுடன் ஓட யத்தனித்த மற்றொருவனை மன்னர் குறுவாளை வீசியெறிந்து மண்ணில் சாய்த்தார். கீழே விழுந்து கிடந்த இருவரும் மரண ஆவேசத்தில் எழுந்து பாய்ந்த போது, அவர்களை மன்னரும் அந்த இளைஞனுமாய் ஆளுக்கொருவராய் வெட்டி வீழ்த்தினார்கள்.

மன்னர் பிரான் தக்க சமயத்தில் தனக்குதவி, தன்னைக் காத்த இளைஞனைப் பாராட்டியபோது தான், அந்த இளைஞன் தலைப்பாகையை அவிழ்த்து, அந்த இளம் முகத்திற்குப் பொருத்தமில்லாதிருந்த விகார பொய் மீசையை அகற்றியிருக்கிறான். அங்கே நின்றிருந்தது...வேறு யாருமல்ல, முன்னர் சிவானந்த அடிகள் அனுப்பி வைத்திருந்தாரே ஓர் இளைஞரை, அந்த இளந்திரையன்தான்'' என்று வளவன்நம்பி கூறிக்கொண்டிருந்தபோது இடைமறித்த அம்பலக் கூத்தர்;

“இளந்திரையனா அங்கே வந்து மன்னர் உயிரைக் காத்தான்? அவன் திருமுனைப்பாயு நாட்டு வெள்ளாற்றங்கரைக் காடுகளில் மறைந்து வாழும் ஆறலைக் கள்வர்களை அடக்கி ஒடுக்கிப் பிடித்து வரவல்லவா பேராயிருந்தான். எப்போது காடு நிரும்பினான்...? இந்தப் போருக்கே அவன்தான் தலைமை ஏற்றிருக்கவேண்டும். சேரன், இளந்திரையனின் தந்தையும் சோழப் பேரரசின் ஒன்றுவிட்ட தமையனுமான சென்னியையும் இதே சதி வழியில் தான் படுகொலை புரிந்தான். சேரன் அறம் பிறழ்ந்து செய்த அடாத செயல்களுக்கெல்லாம் இந்தப் போர் அவனுக்குப் பதில் சொல்லிப் பாடம் கற்பித்து, அவனையும், அவன் அடாத செயல்களையும் ஒரேயடி யாகக்கதைமுடித்திருக்கவேண்டும். அவன் தப்பியோடி விட்டான் என்றல்லவா சொல்கிறாய்?” என்றார்.

“இல்லை அடிகளே! அவன் தப்பவில்லை. இளந்திரையர் அவனை சிறைப்பிடித்து விட்டான். மறுநாள் போர் மிக உக்கிரமாக இருந்தது. சோழப் படைகள் அன்றுதான் அதிகப் பேரழிவை அடைந்தன. சேரன் தன் கூட்டாளிகளை இழந்த நிலையில் வெறி கொண்டு, மதங்கொண்ட யானைபோல் தாக்குதல் நிகழ்த்தினான். ஆயிரக்கணக்கான யானைகளுக்குக் கள்வெறியூட்டி சோழப் படைகளின் மீது ஏவினான். அவை அதிகாலையிலேயே சோழப் பாசறையின் எண்ணற்ற துகின்மனைகளைத் தூக்கியெறிந்து அதாகதம் செய்தபடி போரை எதிர்பாராத திசையில் துவக்கிவிட்டன.

படைகள் காலை உணவருந்தியபின் அணி வகுத்து நின்று, முரசுகள் முழங்க, போர்ச்சங்கம்

'பம் பம்' என்று ஒலித்த பிறகே இருதாப்பும் படைகளும் போர் துவங்க வேண்டுமென்ற அறமோ, களவழியில் ஒருவனோடு ஒருவன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில், மற்றவன் வந்து தாக்கக் கூடாதென்ற விதியோ, ஒரு முனைப்பில் கவனஞ் செலுத்திப் போரிடுகின்ற ஒரு வீரன் மீது மற்றோர் திசையினின்று மறைந்து நின்று பாணங்களை எய்யக் கூடாதென்ற தர்மமோ அங்கே சேரப் படைகளால் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. எந்த நெறிக்கும் கட்டுப் கட்டுப்படா மிருக வெறிக் கும்பலின் தாக்குதலாகவே இருந்தது அன்றைய யுத்தம். அன்றைய யுத்தத்தில் தான் மன்னரும் கூடக் காயமுற நேர்ந்தது. சோழப் படைகள் அணிதிரள முடியாமல் சிதைந்து சின்னா பின்னமாக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில்தான் அங்கே அந்த மற்றொரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

திடீரென்று ஒரு பெரும் சைன்யம் எங்கிருந்தோ ஒரு காட்டாற்று வெள்ளம்போல் பாய்ந்து வந்து சோழப்படைகளுக்கு உதவியாக நின்று யுத்தம் நிகழ்த்தவாரம்பித்தன. அந்தப் படை விராடிக்கு விளடி பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது. அன்று மாலையில் கரி மலைகளைப்போல் ஓடிவந்த சேரனின் ஆயிரக்கணக்கான மத யானைகள் துதிக்கைகள் வெட்டப்பட்டு, தந்தங்கள் ஒடிக்கப்பட்டு, தோல்கள் கிழிக்கப்பட்டு, கிணச்சேற்றில் குழைந்து, காவிக்கல் மலைகளைப்போல் விழுந்து கிடந்தன. அஞ்சனக் குன்றுகளை திடீரென்று ஜாதிலிங்கக் குன்றுகளாக ஆக்கியது போலிருந்தது அந்தக்காட்சி.

போர் முடிந்தது. சேரன் கணைக்காலனை தனித்து நின்று போரிட்டு இளந்திரையர் சிறைப்

படுத்தி விட்டார். அன்று ஆற்று வெள்ளமாய்ப் பெருகி வந்த படைகள் அனைத்தும் அதுகாறும் கடந்தை கரருகே வெள்ளாற்றங்கரைக் காடுகளில் ஆறலைக் கள்வர்கள் என்ற பெயரில் மறைந்து வாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், அந்த இலட்சியப் படைகளின் தலைவர் சோழப் படைகளின் முன்னாள் சேனாதிபதியும் மன்னர் செங்கணானின் ஒன்றுவிட்ட தமையலுமான சென்னியின் உபதளபதியாக இருந்த நீலகங்கரையர் என்பதும் தெரியவந்தது.

மன்னர் நீலகங்கரையரை ஆறத்தழுவிப் பாராட்டினார். அதன் பிறகு நீலகங்கரையரும், இளந்திரையரும் சிறைப்பட்ட சேரனையும், வெற்றிப் படைகளையும் தாங்களே வழிகடத்தி அழைத்து வருவதாகவும், மன்னர் களத்திலே பட்ட ஆழமான ரணங்களுடன் இங்கிருக்க வேண்டாம், உடனே அரண்மனை திரும்ப வேண்டும் என்றும் கோரியதால் மன்னர்பிராலும் சம்மதித்து, மாராயருடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

அப்போது இளந்திரையர் சேரமன்னனை 'வையம்' என்னும் இருசக்கர கட்டை வண்டியில் ஒரு கம்பத்தில் கட்டி இழுத்து வருவதாகவும் செய்தி வந்துள்ளது. இன்று நண்பகலில் அல்லது மாலைப் போதுக்குள் அவர்கள் நகருக்குள் வந்துவிடுவார். இதுபற்றி ஆலோசிக்கவே தங்களை அழைத்திருக்கிறார்" என்று கூறி நின்றான்.

காராக்குகத்தில் ஒரு கவிதை !

சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை சிறைப்பட்டு மூன்று நாட்களாகி விட்டன. உறையூர் கோட்டையின் மேற்குப் புறத்திலிருந்த *குடவாயிற்கோட்டத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தான். குடவாயிற் கோட்டம் என்பது ஒரு காராக்குகமே அல்ல. அது ஓர் அழகிய மாளிகை. அது சாதாரணமாக ஒரு விரூந்தினர் மாளிகையாகத்தான் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இப்போது சேர மன்னன் சிறைப்பட்டதும் விசாரணை முடியும் வரை அவனைச் சிறை வைக்க இந்த மாளிகையே ஒரு சிறைக்கூடமாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. குடவாயிற் கோட்டத்தின் உட்புறக் கூடத்தில் பலத்த காவலுடன் அவன் சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கிறான். அங்கே அமருவதற்கு நல்ல ஆசனங்கள், காற்று வசதி எல்லாம் இருந்தன.

மன்னர் கோச்செங்கட் சோழர் பழையாறையி லிருந்து சிவானந்த அடிகளையும், காவிரிக்கரை உபவனத்திலிருந்து அம்பலக் கூத்தரையும் அழைத்து வரச்செய்து தனியாலோசனை நிகழ்த்திய பிறகு,

* குடவாயிற் கோட்டம் என்பது தஞ்சை மாவட்டம் நன்னிலம் தாலுகாவில் உள்ள 'குடவாசல்' என்னும் ஊராக இருக்கக்கூடும் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். இது திருச்சியில் தற்போதுள்ள உய்யக்கொண்டான் என்னும் இடமாகும் என்று வரலாற்று மூலம் அறிய முடிகிறது.

அரசவையைக் கூட்டி மந்திரிப் பிரதானிகள் மண்டலத் தலைவர்கள் வளநாடு, கூற்றம் அதிகாரிகள் பெருநிலக்கிழார்கள், பிரமுகர்கள் அனைவரையும் வரவழைத்து சேரன் கணைக்காலனை இம்முறையும் மன்னிப்பதா அன்றி தண்டிப்பதா என்று அபிப்பிராயம் கேட்டு ஆலோசனைகள் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

சேரன் எவ்வளவு கொடிய பகைவன் என்ற போதும் அவன் பால் இன்னமும் இரக்கம் காட்ட சோழ மன்னர் சித்தம் கொண்டிருப்பதாலேயே இந்த மூன்று நாள் ஆலோசனை...ஏதத்தாழ முப்பதாண்டுக் காலம் அவன் பகை நெஞ்சத்தோடு குறுநில மன்னர் களை சோழ நாட்டிற்கு எதிராகத் தூண்டி விட்டுக் குழப்பங்கள் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்ததோடு, மூன்று பெரும் போர்க்களங்களில் வேண்டி, கொங்குநாடு உட்பட ஆறு குறுநில மன்னர்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு சோழப் பேரரசர் கோச்செங்கட் சோழரோடு போராடித் தோற்றுச் சிறைப்பட்டு, அவருடைய மன்னிப்பை பெற்றுச் சென்றவன், மீண்டும் இப்போது நான்காவது போர் நடத்தித் தோற்றும் போயிருக்கிறான். ஆனாலும் அவனை இம்முறையும் மன்னிப்பதே தம் மோக்கம் என்பதுபோல் மன்னர் பேச ஆரம்பித்ததும், நீலகங்கரையர் அதை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தவராய் சேரன் இம்முறை கடுமையாக தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன் அவனுக்கு இரக்கமே காட்டக்கூடாது என்று வாத புரிந்தார்.

சோழ மண்டலத்தின் முன்னாள் உபதளபதியும், மாமன்னர் கோச்செங்கட்சோழரின் முத்த சகோதரர் முறையான சென்னித் தேவரின் உற்ற நண்பருமான

நீலகங்கரையர், இத்தனைக் காலமாய் மறைந்து போயிருந்து திடீரென்று இப்போது வெளிப்பட்டு போரிலும் ஈடுபட்டு, வெற்றி வீரராய் மாமன்றத்திலே வந்து அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு மக்கள் திகைப்பும், வியப்பும் அடைந்தனர். மன்றத்துப் பிரதிநிதிகள் அனைவரும் அவரையே இமை கொட்டாது பார்த்து அவர் பேசுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கூர்ந்து செவியடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நீலகங்கரையர் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சேரனோடு நிகழ்ந்த அந்த இரண்டாவது போர்க்களத்தை விவரித்தார் — முதற் போரிலே சோழ இளவரசர் கோச்செங்கட் சோழர் பங்கு பெற்றார். அப்போது அவர் பதினாறாம் நிறையாத பால பருவத்து வீர இளைஞர். வான் வித்தையை அவர் நன்றாகவே கற்றுக் கொண்டிருந்த போதும், அவரது நாட்டமெல்லாம் சிற்பக்கலை, நாட்டியம், காவியங்கள், தத்துவம், நூனம் போன்றவற்றிலேயே அதிகமாக இருந்தது. துதுகளும், துழ்ச்சிகளும் நிறைந்த சேரன் செருக்கோடு, சிறுமதியாளர்களை திரட்டி வந்து நடத்தும் அந்த போரிலே, நோயுற்று நலிந்து கிடக்கும் சோழமன்னர் சுபதேவர் ஈடுபடமுடியாத அந்த நிலையிலே இளவரசரை நம்பி மட்டும் அந்தப் போரை விட்டுவிடமுடியாது. அப்போதுதான் சோழ மன்னரின் காலஞ்சென்ற இளைய சகோதரரின் புதல்வரும் வயதிலே கோச்செங்கட் சோழருக்கு மூத்தவருமான சென்னித் தேவர் முன் வந்து அந்தப் போருக்குப் தலைமை ஏற்றார்.

ஏழு நாட்கள் நடந்த அந்தப் போரிலே இருதரப் பிலுமாக இருபதினாயிரம் பேர் மாண்டனர். சேரன்

சினைப்பட்டான். அவனுடைய சகாக்கள் தப்பியோடி விட்டிருந்தனர். சினைப்பட்ட சேரனை தண்டிக்காமல் சோழ இளவரசர் பெரும் கருணைகொண்டு அவன் பால் இரக்கம் காட்டி விடுவித்து பெருந்தன்மையுடன் மரியாதைகள் செய்து, அவனை யானை மீது ஏற்றி, சேரநாடு திரும்பிச் செல்ல அனுமதி அளித்தார். அவருடைய அந்தச் செய்கைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார் சென்னித்தேவர். அந்த மறுப்புகள் சோழ இளவரசரால் பொருட்படுத்தப்படாமல் போகவே, சென்னித்தேவர் பெரும் வருத்தமுற்றிருந்தார்.

ஆனாலும், தோற்று ஓடிய சேரமன்னன், மீண்டும் தன்னுடைய சகாக்களைத் துணை சேர்த்துக்கொண்டு பெரும் படை திரட்டி சோழமன்னரின் இரக்கத்தையும், கருணையையும் உதாசீனப்படுத்தியவனாய், இரண்டாவது முறையாக பெரும் போரைத் துவக்கினான். அந்தப் போரில்போது—அப்போது தான் தந்தையை இழந்த சோகத்தையும் பொருட்படுத்தாது, சோழ இளவரசர் தாம் மன்னர் பதவிக்கு வந்தவுடன் நிகழ்த்துகிற முதற்போராய் அதைக் கருதி அந்தப் போரிலே ஈடுபட்டார். அப்போதும் அந்தப் போரில் சோழ சைன்யம் பெரும் வெற்றி பெறக் காரணமாக இருந்தவர் சென்னித்தேவர்தான். ஆனால் போரிலே தோற்று ஓடிய சேரன், இரவுப்போதிலே தன் சகாக்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து குழி முயலாய்ப் பதுங்கி வந்து படை வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சென்னித் தேவரை எதிர்பாராத தருணத்தில் பாய்ந்து தாக்கி படுகொலை செய்தான். போர் அறம் பிறழ்ந்த அந்தப் புன்மைச் செயலைச் செய்த புல்லங்களை அந்த இரவுப் போதிலேயே சோழ வீரர்கள் துழ்ந்து தாக்கி

சிறைப் பிடித்தனர். அந்தக் கணத்திலேயே அங்கே அவர்கள் வெட்டுண்டு மடிந்திருக்க வேண்டும். அதையும் சோழ மன்னர்தான் குறுக்கிட்டுத் தடுத்து, 'காவலில் வையுங்கள்'. பொழுது புலரட்டும். விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்கலாம்' என்று கூறிவிட்டார்.

சிறைப்பட்ட சேரன் சிறையில் கிடந்த நாட்களில் உண்ண மறுத்து உபவாசம் இருந்தான். 'என்ன இருந்தாலும் அவன் தமிழ்ப் பூமியின் முடிமன்னன். மூவேந்தருள் ஒருவன். அவன் குற்றங்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்படத் தக்கவையே. ஆனால் பட்டினி கிடக்கும் ஒருவனை தண்டிப்பது அறமற்றது. சேர மன்னன் என் நாட்டுச் சிறையினிலே உண்ணாது இருந்து உயிர் துறந்தான் என்னும் பழி எனக்கு வேண்டாம்' என்று கூறி அப்போது அவனை விடுவித்தார். அவன் சகாக்களும் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல்தான் உபதளபதி நீலங்கரையர் தனது விசுவாசமிக்க வீரர்களையும் சென்னித் தேவரின் மீது பேரன்பு கொண்டிருந்த ஒரு சிலரையும் அழைத்துக்கொண்டு, திடீரென்று தலைமறைவாகிப் போனார். அதன் பிறகு அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் எங்கு வாழ்கிறார்கள் என்பது யாருக்குமே தெரியாத மர்மமாகிப் போனது.

சென்னித்தேவர் படுகொலையுண்டபோது அவரது துணைவியாரும் செங்கல்வராயரின் சகோதரியுமான திருமழபாடி நங்கை தர்மசம்வர்த்தனி தேவியார் நிறைமாத கர்ப்பினியாக தாய்விடு சென்றிருந்தார். அன்றுதான் அவருக்கு ஆண் மகவு பிறந்து இருந்தது. சென்னித்தேவர் இறந்த செய்தியை அவருக்கு யாரும்

அறிவிக்கக் கூடாது என்று எல்லாருமே முடிவு செய்திருந்தபோதும், பரிசுப் பெண்கள் மூலம் அவர் அந்தச் செய்தியை எப்படியோ அறிய நேர்ந்து விட்டது.

கணவர் பட்டார் என்ற செய்தியைச் செவியுற்ற மறுகணமே அந்தச் செந்தமிழ்க்குல நங்கை, யாருடைய ஆறுதலையும் செவிமடுக்கவோ, அன்றி மனம் தேறவோ மனவலிவின்றி மண்ணில் மாய்ந்து விழுந்தாள் 'ஆ! அவர் இறந்தாரோ...!' என்னும் ஒரு சொல்லே ஈற்றுச் சொல்லாய் வெளிப்பட்டு. ஈன்ற மகவை— ஈரமண்ணை அப்படியே விட்டுவிட்டு பொத்தென்று சாய்ந்தாள். போய்ச்சேர்ந்தான் புண்ணியவதி.

அதன் பிறகு திருமழபாடி பெருநிலக்கிழார் செங்கல்வராயர் சோழப் படைகளின் மாதண்ட நாயகராய் பொறுப்பேற்கச் சம்மதித்ததும், அவர் குடும்பத்தோடு உறையூருக்குப் புறப்பட்ட நாளில் அவருடைய முதற் குழந்தைபோல் வளர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த சென்னித்தேவரின் வீரப்புதல்வன், ஆறு மாதக் கைக்குழந்தையாக மறைந்துபோன உபதளபதி நீலகங்கரையரால் களவாடிச் செல்லப்பட்டு ஐந்து வயது வரை வளர்க்கப்பட்டான். அவன்தான் இளந்திரையன்.

அந்த ஐந்து வயதுச் சிறுவன் அதன் பிறகுதான் பழையாறைக் காட்டில் தபோவனம் அமைத்து மிகப் பெருந் துறவியாக மக்களின் மரியாதைக்குரியவராக இருந்துவரும் சிவானந்த அடிகளிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டான். அவர் அன்னை ஓர் ஒப்பற்ற வீர இளைஞனாக யாருடைய சந்தேகத்திற்கும் ஆளாகாமல் மறைவாக வளர்த்து ஆளாக்கினார்.

இந்த விவரங்களையும் இதன் பிறகு நடந்த கடந்தை நகர வெள்ளாற்றங்கரைப் போர் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் நீலகங்கரையர் அந்த மாமன்றத்திலே விரிவாக எடுத்துரைத்தபோது, அந்த மாமன்றத்திலே குழுமியிருந்த அத்தனை பேரும் தோத்தின் வரலாற்றையே அறிந்தனர், தெளிந்தனர். நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஒரு நாடகச் சித்திரமாய் அவர்கள் மனக்கண்ணில் விரிந்தன. அவ்வளவு பேரும் நீலகங்கரையர் கூற்றுப்படியும் இளந்திரையர் கூற்றுப்படியும் 'சோழ மன்னர் சேரனை தண்டிக்க வேண்டும்' என்று ஏகமனதாக கூறினர்.

அப்போதுதான் மீண்டும் அந்தப் புலவர் பொய்கையார் வந்து சேர்ந்தார். அவர், 'சேரன் சிறைப்பட்டது சோழ நாட்டின் கூற்றுப்படி நியாயமாக இருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் அவனை சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்த விதம் ஒரு கொடுங்கோலனாலும் கைக்கொள்ள முடியாத கொடுமான வழிமுறையாகும். சோழ நாட்டின் புதிய உபதலைவனான இளந்திரையன் சேர மன்னனை வையமெனும் வண்டியிலேற்றி, கம்பம் ஒன்றில் கட்டி கட்டும் வெயிலில் இழுத்து வந்ததோடு, கைகளிலும், கால்களிலும் மணிக்கயிறுகளைக் கட்டி, இறுக்கி அந்த முடிச்சுகளில் நீர் தெளித்து எரியச் செய்து தாகமென்று தவித்த வாய்க்கு தண்ணீர் தர மறுத்து, அடித்துத் துன்புறுத்தி சித்திரவதைகள் செய்து, சிறுமைப்படுத்தி கொண்டு வந்து குடவாயிற் கோட்டத்திலே அடைத்துள்ளான்.

இங்கேயும் அதை பொறுக்க முடியாமல், அவன் எழுப்புகிற தீனமான புலம்பல் ஓலம் இரண்டு

நாட்களாய் கனவிலே வந்து என் செவிகளைத் துளைக்கிறது. கருணைக்குப் பெயர் பெற்ற கணகமலச் சோழ மன்னர்! நீ கதிரவனின் குலத்தான் என்பதனால் கண் சிவந்தாயோ! அறனாரின், அருளபெற்று நீ அறம் இந்த மண்ணில் அழிந்துபோதல் ஆகாது என்று அவதரித்து இருக்கிலங்கு, திருமொழியாய் என்டோள் ஈசற்கு, திருஅம்பர் துவங்கி திரு ஆணைக்கா முடிய எழின் மாடம் எழுபது செய்துலகானும் இணையற்ற எம்கோ செங்கட் சோழர்! கின் இணையடிகளில் பொன்முடி பதிய புவனமாளும் புவிவேந்தர் வந்து தொழுத வடுவிருக்கும். அந்த வடுவினிலே இன்னுமொரு ஆறாதரணத்தைக் கிளற நானும் விழுந்து வணங்க வேண்டாமென்றுதான் யோசிக்கிறேன்.

எம் தமிழ்க் கவிதை ஒருபோது, ஒரு போரில் நீ ஆற்றிய வீரத் திருச்செயலை விவரித்து வற்றி விட்டது. அக்கவிதைக்கு நீ உரமேற்றி உயிர்ப் பிச்சையளித்த சேர மாமன்னனோ மீண்டும் தன் சிறுமதியால் உன் பேரில் பகைகொண்டு பாய்ந்து வந்து, உன்போரில் தோற்று, மீண்டும் சிறைப்பட்டு கிடந்து நலிகின்றான்.

இப்பொழுதும் களப்பாடல் நாற்பதென்ன, நானூறு, ஏன் நாலாயிரமே பாடுமாவு ஆற்றல் இருந்தது உன் போரில். உன் குலத்து முன்னோன் கவேரன் வாளால் மலைப்போழ்ந்து வற்றாத ஜீவநதியாம் காவிரியை இந்த மண்ணில் வழிய விட்டான்.

நீயும் இன்று கழுமலத்தில் இரட்டை வான் ஏந்தி கணபதிராயன் கதிமோட்சம் அடைந்தவுடன்,

களத்தினிலே இந்திர ஜாலங்கள் நிகழ்த்தியொரு குருதி நதியை கொப்பளித்து வழியச் செய்தாய் வானில் பல குடும் தோரணம் தொங்வின, வட்டமிடும் பருந்துக் கூட்டம் என்பு மலர் மாரி பொழிய, அந்த ஓற்றைச் சக்கர வட்டத்திகிரியான் வானில் மயங்கி விழுந்தான், இருள் மலைகள் அவனை ஏந்திக் கொண்டன. இவற்றைபெல்லாம் பாடத்தான் என் உள்னம் விழைகிறது ஆனால் வேந்தே! பரிசென்று உன்னிடம் பொன்னல்ல, பொருளல்ல—நான் வேண்டுவது நண்பனின் உயிர் என்று யீறிவாய். அதனால்தான் பாட மனம் கூசுகிறது..." என்று கூறி, கண் கலங்கி நின்றார். அது கண்டு அனற் துண்டுகளினின்று இரு ஆகாய கங்கை பொங்கிப் பெருகின. ஆம்! அது சோழ மாமன்னரின் செவ்விழிகளினின்றுதான் ஜனித்தன. அவர், 'எப்பகையும் யாம் மறந்தோம் எப்போதும் உட்பகைகள் ஒழிந்து நாம் ஒன்றாதல் வேண்டுமென்பதே எம் நோக்கம். சேரன் கணைக்காலன் தம் சிறுமதியால் எத்துணை தவறுகள், இன்னல்களை எமக்கிழைத்திருந்த போதும் இம் முறையும் அவனை யாம் மன்னித்தோம். எம் அவையில் தமிழ்ப் புலவன் பொய்கைத் தம் இரு விழிகளினின்று சிருஷ்டித்த கண்ணீர் பொய்கையிலே சேரன் செய்த பாபங்கள் கரைந்து அழிந்தன...." என்று கூறிவிட்டார் மன்னர்.

நீலகங்கரையரும், இளந்திரையரும் எத்தனையோ எடுத்துச் சொன்ன போதும் அத்தனைக்கும் மன்னர், 'ஆறுவது சினம்' என்றார். அறங்கள் பல புகன்றார். "எவன் கருணை மனத்தினனோ அவன்தான் வாளை உருவி ஓங்கவும் தகுதி உள்ளவன். அறம் எப்போதும்

அழிவதில்லை. அதனால்தான் நாம் நான்குப் போர்களிலும் வெற்றி பெற்றோம். சேரன் தோற்றுச் சிறுமையுற்றான். இன்னும் அவன் இதை உணர் மறுப்பானேயாகில் இன்னும் நான்கு போர்களில் அவனை யாம் வெல்வோம். வென்றாலும் 'இம்முறை போய்ச் சேர்' இன்னுமொரு போர் வேண்டாம்' என்றுதான் எம் வாய்புகலும்" என்று இறுதியாக உறுதியாகக் கூறிவிட்டார்.

அதற்குப் பிறகும் மன்னரிடம் வாதம் செய்ய யாரும் விரும்பவில்லை. நீலகங்கரையரும், இளந்திரையரும், புலவர் பொய்கையாரும் இன்னபிற அவைப் பிரமுகர்களும் மன்னருடன் புடை துழந்து குடவாயிற் கோட்டம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். ஒரு ஏவலாளனை அனுப்பி சிறை மீட்டு சேரனை அவைக்கு அழைத்துவரச் செய்திருக்கலாம்தான். ஆனால் மன்னரின் கருணை மமதை சிறிதுமற்ற பரிபூரண அன்பின் கருணையாகும். அதில் பண்பு முனை முறிந்து போதல் கூடாதன்றோ. அதனால்தான் அரசர்பிரானே சேரனை சிறைமீட்கு குடவாயிற் கோட்டத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அங்கே?

முன்று நாட்களாய் அன்ன ஆகாரமின்றி உபவாசம் இருந்தான் சேரன். அது மன்னரின் இரக்கத்தைக் கோரும் அவனது உபாயங்களுள் ஒன்று என்பதை முன்னதாகவே அறிந்திருந்த இளந்திரையன், சிறைக் கோட்ட காவல் அதிகாரிகளுக்குக் கடுமையாகக் கட்டளைகள் விதித்திருந்தான். 'சேரன் எப்போது உணவை மறுத்து விட்டானோ, இனி அவனுக்கு ஒரு கவளம் உணவு மட்டுமல்ல, ஒரு

தனி கீழ்க்கூட வழங்கக் கூடாது. இந்தத் தகவல் மன்னரின் செவிகளுக்கும் எட்டக்கூடாது. சேரன் தானே கதறிப் புயம்பிழைத்தான் உணவும் கீழும் வழங்கலாம்' என்று.

அதன்படிபேதான் நடந்தது. கொடும் வெயிலில் வழி கொடுக்க சிதாவதைகளை அனுப்பித்து வாடித் துவண்டு போய் வந்திருந்ததால், சேரனால் அதிக வைராக்கியதடவிரிந்து விட இயலவில்லை. முதல் திரண்டு காட்களில் அடிக்கடி மயக்கமுற்று விழுந்து கிடத்ததால், அவன் பசி தாகத்தைப் பொருட்படுத்த வில்லை. மூன்றாவது நாள் அவனுக்கு மனம் வீரத்தி யால் வறண்டு கிடத்தது போலவே, காலும் உலர்ந்து வறண்டு போனது. அவன் ஒரு காவலனை அழைத்து, 'சிறிது கீர் கொடு அப்பனே!' என்று கேட்டிருக் கிறான். மூன்று காலில் அவன் வாய் திறந்து பாசித்தது மட்டுமல்ல, பேசியதும் அந்த ஒரு வார்த்தைதான்.

ஆனால் காவலன் அலட்சியப்படுத்தி, "ஏன், உபவாசத்தை முடித்துக் கொள்கிறீரோ..." என்று வினவியிருக்கிறான். சேரன் 'உபவாசத்தை கைவிட முடியாது. கீர் மட்டும் தேவை!' என்று வேண்டி யிருக்கிறான்.

அதைவெல்லாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாத கனசபடிக்குப் பயந்து கீர் பட்டினி கிடக்கிறீர். பட்டினி கிடப்பவனை இங்கே அடிப்பதில்லை என்ற பழக்கம் உயக்குத் தெரியும். அதனால்தானே இந்த உபவாச வேடம்? இந்த முறை அது பறிக்காது. தண்ணீர் வேண்டுமானால் உபவாசத்தை முடித்துக் கொள்வ

தாகக் கூறும். தண்ணீர் என்ன, அதுகனவ உணவு கனவையும், கனியாததையும் இங்கே காவலமுத்து உயக்குத் தருகிறேன்!' என்று உறுதியுடன் கூறி விட்டிருக்கிறான் காவலன்.

ஆனாலும் அவனுக்கு மனம் கேட்கவில்லை. சிறிது போய் கழித்து சற்று மனம் மாறியவனால் அந்தக் காவலன் ஒரு மண் உயத்தில் கீர் கொண்டு வந்து சேர மன்னனுக்கு கொடுக்கவே செய்திருக் கிறான். ஆனால், சேரன் அந்த கீரை வாங்கிப் பருக மறுத்து கலவத்தைத் தூக்கிவெறித்திருக்கிறான். அது உடைத்து சிறிப் போனது.

சேரன்மன்னன் மீண்டும் மயக்கமுற்றுச் சரிந்ததும், 'சரிதான் தியிப்பிடித்தவன். கன்றுக் கலங்கித் கிடக்கட்டும். தொல்லை விட்டது' என்று காவலனும் கவனிப்பதிலிருந்து விட்டான். அன்றிரவும், மறுபாள் காலைமீண்டும் சேரன் எழுந்து அயாவே இங்கை நன்றி நான் பட்டினி கிடந்தவனாகப் பட்டி எழுத்து அரை முடியும்... காவலர்களுட அதுவெறும் மயக்கவென்றே கருதி வானமிருந்து விட்டான்.

மன்னரும் மற்றையோரும் வந்ததும் காவலன் ஒருவன் ஓடிவந்து சிறைக்கூடத்தின் வாயில் கதவைத் திறந்தான். அங்கே மன்னரின் சரிந்து கிடந்தவனைக் கண்டு, பொய்க்கவர் பதறிப் போய் ஓடி அவைருகே குனிந்து, "சேர மன்னர்! எழுந்திரு— பணை முடித்தது. பழுதிவ்வா அன்பே வென்றது. இப்பமுறையும் உன் பால் சோழ மன்னர் கருணை காட்டி விட்டார். இனிக் கனம் இங்கை. உளம் கிதைந்த அன்பே உண்டு எழுத்து கிவ்!" எனக் கூறிப் புரட்டினார். ஆனால்,

அந்தோ சேரன்! இம்முறைச் சிறை மீளவில்லை, சிறையிலேயே மடிந்து, தன் உயிர்ப் பறவைக்கு மட்டும் மீட்சியை வழங்கி விட்டிருந்தான். அதென்ன? அவன் இடக்கரத்திலே ஓர் ஓலை... புலவர் பொய்கையார் அதை உருவி எடுத்து வாசித்தார்.

அதில்...

‘குழவி இறப்பினும்’
ஊன் தடி பிறப்பினும்,
‘ஆள் அன்று’ என்று
வாளின் தப்பார்;
தொடர்படு ருமலியின்
இடர்ப்படுத்து இரீ இய
கேளல் கேளிர்
வேளாண் சிறுபதம்,
மதுகை இன்றி
வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாம் இரந்து
உண்ணும் அளவை
ஈன்மரோ இவ்வுலகத்தானே...?’

(புறநானூறு)

என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. புலவர் பொய்கையார் மீண்டும் தன் கண்களில் நீர் கசிய சோழ மன்னரிடம் அவ்வோலையை நீட்டியபடி, “மன்னா! இம்முறை நான் கவி எழுதவில்லை. சேரனே கவி எழுதி உமக்கு வைத்து விட்டுத் தம் மீட்சியைத் தேடிக்கொண்டு விட்டான். நீர் மறுபடியும் மன்னித்துக் கொண்டேயிருந்தீர். அவனோ மீண்டும் மீண்டும்

போர் தொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தான். இதற்கு ஒரு முடிவைக் காண விரும்பிய ஆண்டவன்தான் சேரனின் தனமானத்தைத் தூண்டிவிட்டு இப்படி கதை முடித்திருக்கிறார் போலும்.

இதில் நாம் யாரை நோவது...? மயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமான் என்பார்கள். என் மன்னன் உயிர் நீத்தான் மானம் இழுக்குற்றதென்று. ஆவி தவிகக அவன் நீர் கேட்டான், அப்படிக்க கேட்ட போதே தாம் இரந்துண்ணும் நிலைமை வந்துற்றதே என்று தவித்து நலிந்தான். கேட்டும் நீர் கிடைக்காது போனதை அவன் எப்படிச் சகித்துக் கொள்வான்? தன்னையே நொந்து கொண்டு, தன்னம்பிக்கையற்று மண்ணில் சாய்ந்து விட்டான்.

“மன்னா! ஊழிப் பெரு வலிவைப் பார்த்தாயா... காவிரி ஓடும் இந்தத் திருநகரில் கையளவு நீரின்றி மாண்டானய்யோ எம் வேந்தன்! காவிரியும் அவனைக் காக்கவில்லை. காவிரியினும் பெரிது உன் கருணையென நம்பி வந்தேனே, அந்தக் கருணையும் அவனைக் காக்கவில்லை. இதைத்தான் விதியென்பதோ...!” என்று புலம்பி தவித்து நலிந்த அவரைத் தேற்ற வகையறியாது நின்றார் சோழ மாமன்னர்.

“மீண்டும் அவரது நயன தீபங்களான கனல் விழிகள் கசிந்து நீரை உகுத்தன.”

—முற்றும்—

'சோழ வேங்கை' இத்துடன் நிறைவடைவிறது இந்தக் கதையில் எத்தனையோ பாத்திரங்கள் இடம்பெற்றிருப்பார்கள். அந்தக் கதை மாந்தர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்வையெல்லாம் நாம் விவரிக்கப் புகுந்தால் அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு நெடுங்கதையாக நீளக்கூடும். மன்னர் கோச் செங்கட் சோழருக்கும், சேரன் கணைக்காலிரும் பொறைக்கும் இடையேதான் இந்தக் கதையின் இழை ஓடுகிறது. அதன் ஒரு முனை இப்படி அறுந்து விழுந்ததோடு இந்தக் கதை முடிவதுதான் பொருத்தமே தவிர, மேலும் தொடர்ந்து கொண்டே போவது உகந்ததல்ல. இந்தச் சம்பவங்களுக்கு இடையே பிரதான கதை மாந்தர்கள் சிலரின் அவ்வப்போதைய வாழ்க்கை நிலைகளை நாம் அப்படி அப்படியே அறிந்து கொள்வது அவசியமாக இருந்தது. அதனால் கதையில் பல சுவையான சம்பவங்கள் இடம் பெற்று, வாசகர்களை மகிழ்ச்சி அடைய செய்திருக்கலாம்; உதாரணமாக. இளந்திரையனின் காதல் விவகாரங்களைச் சொல்லலாம். அவன் பாட்டிற்கு இரண்டு பெண்களோடும் நெருங்கிப் பழகத் துவங்கி அவர்கள் மனங்களிலே சலனங்களைத் தோற்றுவித்து, தானும் சலனப்பட்டு—ஏன், சபலங்களும் அடைந்து தவிக்கிறான். அந்த இரண்டு பெண்களுமே அவனது வாழ்வில் மிகவும் முக்கியமானவர்கள். அவர்களில் அவன் யாரை மணந்து கொள்ளப் போகிறான் என்பதை நான் எப்படி யூகிக்க முடியும் - ? இல்லை அவனுக்கு 'நீ இவனை மணந்து கொள். அவனை விட்டுவிடு' என்று ஆலோசனைதான் கூற முடியுமா ? இதிலெல்லாம் எனக்கு அதிக ஆர்வமில்லை. அவன் தன் சொந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை தானே தீர்த்துக் கொள்ளட்டும் என்று விட்டு விட்டேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்.

12882